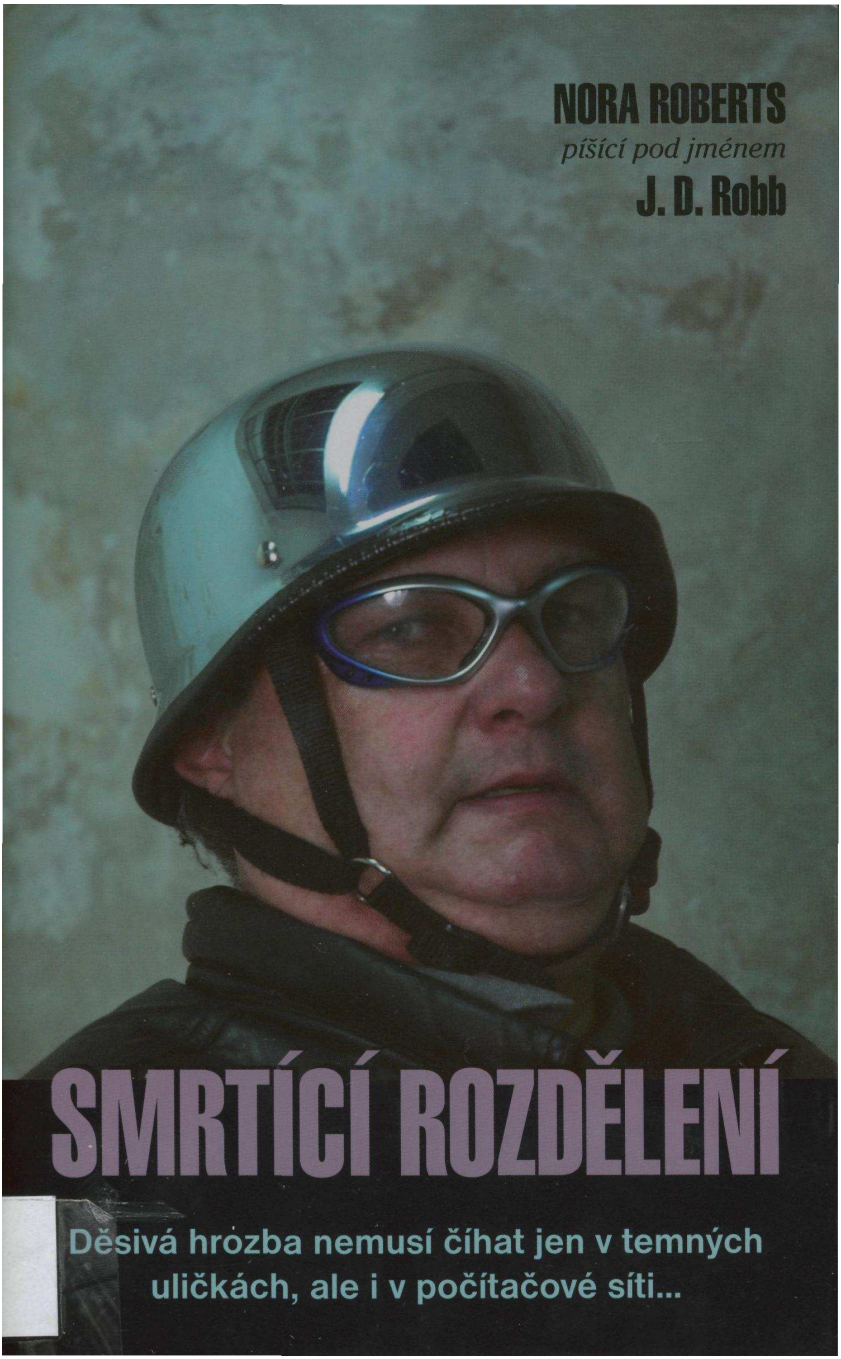

NORA ROBERTS
píšící pod jménem
J. D. Robb
SMRTÍCÍ ROZDĚLENÍ
Děsivá hrozba nemusí číhat jen v temných uličkách, ale i v počítačové síti...

J. D. Robb
SMRTÍCÍ ROZDĚLENÍ

Přeložila Věra Kotábová

Copyright © 2004 by Nora Roberts
Translation © Věra Kotábová, 2008

All rights reserved

ISBN 978-80-7249-259-6

Už nevzdychejte, dámy, už nevzdychejte.
Muži byli odjakživa nevěrníci.
– William Shakespeare

Manželství je zoufalá věc.
– John Selden

PROLOG

Kdyby ho zabila, bylo by to pro něho vysvobození.

Smrt byla konečná, představovala jisté uvolnění. Půjde do pekel, o tom neměla nejmenší pochybnosti, a tam podstoupí nejstrašnější mučení. Chtěla, aby k tomu došlo – tedy posléze. Zatím ale zamýšlela přihlížet, jak trpí.

Ten lhář, ten nevěrný mizera! Chtěla, aby se před ní ponížil a žebral a plazil se po břiše jako krysa. Chtěla ho vidět krvácet, chtěla, aby skučel jako malá holka. Nejradši by mu zakroutila tím jeho záletným penisem a zavázala mu ho na uzel, až by vřískal o milost, kterou by mu nikdy nedala.

Chtěla mu bušit zaťatými pěstmi do té jeho pohledné tváře, dokud by z ní nebyla krvavá kaše masa a třísti kostí.

Pak, teprve pak by ten bastard zbavený tváře a penisu mohl umřít.

Nikdo, *nikdo* si nedovolí podvádět Revu Ewingovou.

Musela zajet autem do odstavného pruhu před mostem v Queensboro, dokud se neuklidnila natolik, aby mohla pokračovat v jízdě. Protože ji někdo *podváděl.* Podváděl ji muž, kterého milovala, kterého si vzala, kterému bezmezně důvěřovala. Ten muž ji podváděl, právě teď jí byl nevěrný s jinou.

Dotýkal se jiné ženy, ochutnával ji tou svojí zkušenou podvodnickou pusou, těma svýma dovednýma rukama, kterýma dřív dováděl k blaženému šílenství ji.

A ne jen tak ledajakou jinou ženu. Její přítelkyni. Dalšího člověka, kterého milovala, kterému věřila a na kterého spoléhala.

Nebylo to jenom k zlosti. Nebylo to jen bolestné vědět, že její vlastní manžel a její přítelkyně spolu něco mají, a to rovnou pod jejím nevšímavým nosem.

Bylo *trapné,* že se sama stala součástí takového klišé. Podváděná žena, nanynka, které bylo možné věšet bulíky na nos a která věřila nevěrníkovi každou výmluvu o tom, že se musí zdržet v práci, že má pozdní večeři s klientem, že musí odjet na pár dní z města, aby přitlačil zákazníka ke zdi nebo aby osobně doručil zakázku.

A co bylo ještě horší, pomyslela si Reva, jak tak seděla tupě v autě a kolem ní svištěla auta, že to byla právě ona, koho bylo možné tak snadno napálit. Ona byla přece bezpečnostní expert. Strávila pět let v tajné službě, a než odešla do soukromého sektoru, hlídala i prezidenta. Kam se poděly její instinkty, její oči, její uši?

Jak jen k ní mohl Blair chodit noc co noc rovnou z postele jiné ženy a ona ani nic *netušila!*

Protože ho milovala, přiznala si Reva. Protože byla šťastná, šťastná až k zbláznění, když uvěřila, že muž jako Blair, s jeho kultivovaností a úžasným zjevem, ji mohl milovat a chtít.

Byl tak přitažlivý, tak talentovaný, tak chytrý. Elegantní bohém s hedvábnými tmavými vlasy a smaragdově zelenýma očima. Zbláznila se do něho, jak si teď uvědomila, v tu chvíli, kdy po ní stočil oči, v ten okamžik, kdy k ní vyslal svůj smrtící úsměv. O šest měsíců později už byli svoji a bydleli ve velkém odlehlém domě v Queensu.

Dva roky, pomyslela si, dva roky mu dávala všechno, co měla, odkryla mu každičký nejtajnější kousek svého já a milovala ho každou buňkou svého těla. A on si z ní po celou tu dobu dělal blázny.

No, tak teď zaplatí. Setřela si z tváří slzy a z hloubi duše znovu nechala vzplát hněv. Zanedlouho Blair Bissel zjistí, co je Reva zač.

Nastartovala, zařadila se do pruhu a rychle zamířila na manhattanskou Upper East Side.

Ta mrcha, která kradla lidem manžely, jak teď Reva přezdívala své někdejší přítelkyni Felicity Kadeové, bydlela v půvabném domě obloženém pískovcem nedaleko severního konce Central Parku. Místo toho, aby si vybavila všechny chvíle, které strávila uvnitř na večírcích, neformálních návštěvách a proslavených nedělních pozdních snídaních a raných obědech, se teď Reva soustředila na bezpečnostní zajištění.

To bylo dobré. Felicity sbírala umění a střežila si svou sbírku asi tak, jako si pes hlídá pěkně masitou kost. Vlastně se seznámily před třemi lety, když Reva pomáhala navrhnout a instalovat Felicitin bezpečnostní systém.

Chtělo to experta, aby se člověk dostal dovnitř, a i pak byla v bytě spousta nástrah a falešných sejfů, které obsahovaly všechno jiné, jen ne tu smetanu, pro kterou se tam lupič vypravil.

Ale když si člověk zařídil živobytí, a to dobré živobytí, na tom, že vyhledával skuliny v bezpečnostních systémech, tak vždycky nějaké našel. Přišla vyzbrojená dvěma rušičkami, nadupaným palmtopem, tajným policejním kódem a paralyzérem, který hodlala přiložit Blairovi přímo na koule.

Ale už neměla připravený plán, co udělá potom. Prostě bude improvizovat.

Popadla tašku s pomůckami a přístroji, vsunula paralyzér do zadní kapsy a přešla vlahým zářijovým večerem k přednímu vchodu do domu.

Za chůze zapojila první rušičku. Dobře věděla, že má jen třicet vteřin. Na monitoru se začaly rozsvěcovat číslice. Srdce se jí rozbušilo, jak odpočítávala čas.

Tři vteřiny předtím, než se zapojil alarm, se do rušičky naskenoval první kód. Vypustila zadržovaný dech a vzhlédla k temným oknům.

„Jen pokračujte v tom, co děláte, vy párku slizounů,“ mumlala si, když zapojovala druhou rušičku. „Budu potřebovat jen pár minut. Pak uspořádám *opravdovský* večírek.“

Na ulici za sebou slyšela svist pneumatik a tiše zaklela, když uslyšela zvuk brzd. Rychle se ohlédla. U obrubníku parkovalo taxi a z něj vystupovala smějící se dvojice ve večerních šatech. Reva se přitiskla ke dveřím, aby splynula se stíny. Kapesní vrtačkou odvrtala jednu stranu čtečky dlaně a všimla si, že android Felicitina domu udržoval i ten poslední šroubek bez poskvrnky.

Prostřednictvím tenounkého drátku si stáhla do svého palmtopu překlenovací kód a čekala několik úzkostných vteřin, dokud se neuvolnil vstup. Pak pečlivě přiložila boční stranu na původní místo a použila druhou rušičku na hlasovou schránku.

Trvalo to dlouhé dvě minuty, ale když se přehrál poslední zadaný vstup, začalo nad jejím vztekem nabývat navrch vzrušení.

August Rembrandt.

Reva posměšně zkroutila rty, když hlas její falešné kamarádky vyslovil heslo. Revě už jen zbývalo dostat se do klonovaných bezpečnostních čísel a pak použít nástroje, aby odemkla poslední, manuální zámek od bytu.

Vklouzla dovnitř, zavřela za sebou dveře a navzdory svému zvyku resetovala bezpečnostní okruh.

Byla připravená na to, že se objeví domovní android, a měla pohotově paralyzér. Samozřejmě ji pozná, a to jí dá právě tolik času, aby zmrazila jeho obvody a uvolnila si cestu.

Ale dům zůstal tichý a žádný android se ve foyer neobjevil. Asi ho na noc vypnuli, pomyslela si zuřivě. Nejspíš aby měli víc soukromí.

Cítila růže, růžové růže na stolku v hale, které Felicity týden co týden vyměňovala. Vedle stolku svítila tlumeným světlem lampička, ale Reva ji nepotřebovala. Znala cestu a přešla rovnou ke schodům vedoucím do prvního patra. K ložnici.

Když vyšla na plošinku nad schody, uviděla něco, co ji znovu rozpálilo do běla. Přes zábradlí byla nedbale přehozená Blairova lehká kožená bunda. Tu mu dala loni na jaře k narozeninám. Stejná, kterou měl bezstarostně zahákнutou za prsty a přehozenou přes rameno, když dával své ženě polibek na rozloučenou a říkal jí, jak moc mu bude chybět, když ji laskal na krku a šeptal jí, jak nesnáší pomyšlení, že musí nakrátko odjet z města bez ní.

Reva zvedla bundu a přitiskla si ji k tváři. Cítila ho z ní a jeho vůně ji rozpoltila mezi smutek a vztek.

Aby ty pocity zahnala, vytáhla z brašny jeden ostrý nástroj a rozřezala bundu na cáry. Pak ji upustila na podlahu, a než popošla, ještě ji podupala podpatkem.

Tvář rozpálenou hněvem, položila brašnu a znovu uchopila paralyzér. Když se blížila k ložnici, viděla mihotavé světlo. Svíčky. Teď už je dokonce i cítila, nějaká dráždivě ženská, kořeněná vůně. Slyšela i tiché tóny hudby. Klasika, stejně jako růže a svíčky.

To je celá Felicity, pomyslela si zuřivě. Tak ženská a křehká a perfektní. Reva sama dávala pro změnu přednost něčemu modernímu, *současnému* a sexy.

Vždycky si myslela, že Felicity by potřebovala trochu nakopnout tu svoji vážnou a úhlednou muzikantskou zadnici od Mavis Freestoneové.

Ale to ještě bylo snadné naladit se na hudbu, aniž by v ní při tom vzplál hněv nebo se sepnul pocit zrady. Špičkou boty pootevřela dveře a vklouzla do ložnice.

Viděla na posteli dvě postavy přitulené k sobě pod hedvábím a krajkou přikrývky. Usnuli, pomyslela si hořce. Hezky útulně, zahřátí a uvolnění sexem.

Oblečení měli naházené přes židli, chaoticky, jako by se už nemohli dočkat, až se do toho dají. Když viděla tu propletenou změť šatů, srdce se jí roztříštilo na malinké kousky.

Pevně sevřela paralyzér v dlani a přiblížila se k posteli. „Budíček, vy kurevníci.“

A odhodila hedvábný a krajkový přehoz stranou.

Krev. Panebože, tolik krve. Až se jí zatočila hlava. Náhlý pach krve, pach smrti, promísený s vůní květin a svíček, způsobil, že se jí zvedl žaludek, až musela ustoupit.

„Blaire? *Blaire?*“

Zaječela jednou, dvakrát. Šok jí uvolnil nacvičené zábrany. Znovu se nadechla, aby vydala výkřik, a pokročila kupředu.

Něco, někdo se odloupl ze stínu. Periferním viděním zachytila pohyb a do nosu ji udeřil další zápach, tentokrát ostrý, aseptický, medicinální. Zahltil jí hrdlo i plíce.

Otočila se, snad aby utekla nebo aby se bránila, a hrábla rukama do vzduchu, jako by se topila. Ale nějaká mocnější síla jí vysála z údů všechnu sílu a trvalo jen pár vteřin, než upadla do bezvědomí.

A zhroutila se na postel vedle mrtvých, kteří ji zradili.

KAPITOLA 1

Poručík Eva Dallasová, elitní newyorská policistka, se nahá protáhla. Krev jí tepala v uších a srdce jí bilo jako sevřené v záchranné vestě. S jistým úsilím se sípavě nadechla, ale pak to vzdala.

Nakonec kdo potřebuje vzduch, když se organismus celý tetelí po tak fantastickém sexu?

Ležela na manželovi, teplém, vzrušeném a nehybném. Jediným pohybem bylo bušení jejich srdcí proti sobě. Pak zvedl jednu svou mimořádně vnímavou ruku a přejel jí od po páteři od šíje až po půlky.

„Jestli chceš, abych slezla, tak to nebudeš mít štěstí," zamumlala.

„Spíš bych řekl, že moje štěstí je uvnitř."

Potmě se usmála. Milovala zvuk jeho hlasu, způsob, jakým v něm rezonovalo Irsko. „Dost dobré uvítání, zvlášť když jsi nebyl pryč víc než osmačtyřicet hodin."

„Bezva závěr cesty do Florencie."

„Ani jsi mi neřekl, jestli ses cestou stavil v Irsku, abys navštívil –" Na zlomek vteřiny zaváhala. Bylo pořád tak divné myslet na to, že Roarke má rodinu „– svoji rodinu?"

„Stavil. Bylo to příjemných pár hodin." Nepřestával ji hladit odshora dolů a zase zpátky, dokud se jí zběsilý tep nezpomalil a nezačaly se jí přivírat oči. „Je to zvláštní, viď?"

„Asi ano, a ještě to nějakou chvíli potrvá."

„A jak se jeví náš nový detektiv?"

Eva se k němu přitulila a chvilku se zamyslela nad svou kolegyní a nad tím, jak zvládá své nedávné povýšení. „Peabodyová bude v pohodě. Zatím se samozřejmě v nové funkci teprve otrkává. Řešili jsme rodinný spor. Dva bratři se dohadovali kvůli dědictví. Nejdřív ze sebe málem vymlátili duši, až se pak jednomu podařilo vzít to hlavou dolů po schodech a zlámat si vaz. A ten druhý se to pokusil narafičit jako vloupání. Všechny ty věci rozbité při rvačce zabalil do prostěradla, vzal je do auta a nacpal je do kufru. Snad si myslel, že nás ani nenapadne to auto prohledat."

Despekt v jejím hlase ho přiměl, aby se tiše zasmál. Eva se z něho skulila a protáhla se.

„No, přímo to z toho křičelo, tak jsem na to nasadila Peabodyovou jako šéfku případu. Když se vzpamatovala z té zodpovědnosti, vedla si fakt dobře. Naši sbírali důkazy, ale ona si vzala chlápka do kuchyně, sedla si tam s ním a chápavě to s ním probrala. To ona umí. A do deseti minut z něj dostala přiznání.“

„Bod pro ni.“

„Pomůže jí to zvýšit si sebedůvěru.“ Znovu se protáhla. „Mohli bychom se jít projít na louku, jako to léto, co jsme se dali dohromady.“

„Měla by sis vzít pár dní dovolené. Pak se můžeme projít po opravdové louce.“

„Dej mi tak dva týdny. Potřebuju mít jistotu, že se Peabodyová nesloží, když ji nechám pracovat samostatně.“

„To už mám naplánovanou jednu schůzku. Ale málem bych zapomněl. Tím tvým nadšeným přivítáním, které jsem ovšem ocenil, se mi to úplně vykouřilo z hlavy.“ Vstal z postele a zadal pokyn rozsvítit na deset procent.

V tlumeném světle lamp přihlížela, jak sestupuje ze zvýšené podesty, na které stála postel, a míří k velké tašce pohozené v rohu ložnice, kterou měl s sebou na cestě. Pohled na jeho štíhlé tělo, pohybující se ladně jako elegantní kočka, byl čirým potěšením.

Přemýšlela, zda byl ten půvab vrozený, nebo si ho vypěstoval jako dítě, když se živil jako kapsář a prchal před poldy na dublinských ulicích. Ale ať už to bylo, jak chtělo, svědčilo mu to, stejně jako když z chytrého dítěte vyrostl chytrý muž, který kuráží, lstí a dotykem génia vybudoval svoje impérium.

Když se otočil, viděla v šeru jeho tvář a rozžehl se v ní plamen. Závrať lásky, bezdeché okouzlení, že někdo tak nádherný může být její.

Vypadal jako umělecké dílo, jako démant vybroušený tím nejdovednějším klenotníkem. Ostře řezané lícní kosti, velkorysá ústa, která dokázala hotové divy smyslnosti. Oči barvy hluboké keltské modři v ní dokázaly všechno roznítit, jen se na ni podívaly. A to

všechno rámovaly černé hedvábné vlasy spadající skoro na ramena a vzbuzující v konečcích jejích prstů touhu se jich bez ustání dotýkat.

Vzali se před více než rokem a pořád ještě byly chvíle, kdy pouhý pohled na něj způsobil, že se jí zastavilo srdce.

Přešel zpátky k posteli a posadil se vedle ní. Vzal jí bradu do dlaně a palcem něžně přejížděl jemný důlek uprostřed. „Miláčku, jsi tu potmě tak tichá.“ Přejel jí rty po obočí. „Přivezl jsem ti dárek.“

Zamrkala a okamžitě se stáhla. Její obvyklá reakce na dárek v něm vyvolala úsměv, zrovna tak jako ztrápený pohled směřující k úzké, dlouhé krabičce, kterou držel v ruce.

„Nekousne tě to,“ slíbil se širokým úsměvem.

„Vždyť jsi nebyl pryč ani dva dny. Měl by být nějaký časový limit na vožení dárků.“

„Chyběla jsi mi už po dvou minutách, co jsem byl pryč.“

„To říkáš jen prosto, abys mě obměkčil.“

„To neznamená, že by to byla míň pravda. Evo, hezky otevři tu krabičku a řekni: ‚Díky, Roarke‘.“

Protočila panenky, ale pak krabičku otevřela.

Byl to náramek ve tvaru manžety se vzorem vytvořeným diamanty zasazenými do zlata, aby dalo vyniknout jejich třpytu. Do středu byl zasazený kámen – krvavě červený, proto jej odhadla na rubín – velký jako nehet na palci a hladký na dotek.

Vypadal starodávně a důležitě, takovým tím starožitně cenným způsobem, který jí způsoboval chvění žaludku.

„Roarke –“

„Zapomněla jsi na kouzelné slovíčko.“

„Roarke,“ opakovala. „Určitě mi řekneš, že to patřilo nějaké italské hraběnce nebo –“

„Kněžně,“ doplnil a vzal jí náramek z ruky, aby jí jej připnul na zápěstí. „Šestnácté století. Teď patří královně.“

„Ale prosím tě.“

„No tak dobrá, to jsem trochu přehnal. Ale stejně na tobě vypadá dobře.“

„Ten by vypadal dobře i na kusu dřeva.“ Nepotrpěla si nijak zvlášť na lesk a třpyt, bez ohledu na to, že tenhle muž ji zahrnoval šperky při každé možné příležitosti. Ale na tomhle kousku něco bylo,

pomyslela si, když pozvedla paži a otáčela zápěstím, aby kámen i výbrus diamantů zachytávaly odlesky světla a vysílaly jejich třpyt zpátky.

„Co když to ztratím nebo kus ulomím?“

„To by byla ostuda. Ale než se tak stane, tak mě bude těšit, když ho budeš nosit. Pokud ti to udělá dobře, moje teta Sinead byla stejně rozpačitá z náhrdelníku, který jsem jí přivezl.“

„Působila na mě jako citlivá žena.“

Začal si natáčet na prst Evinu kadeř. „Ženy mého života jsou citlivé, proto si nemůžu odpustit to potěšení dávat jim dary.“

„To jsi to hezky zabalil. Ale je nádherný.“ A musela si soukromě přiznat, že se jí líbí, jak hladce klouže po její pleti. „Nemůžu ho nosit do práce.“

„To jsem ani nepředpokládal. Opakuju, že se mi líbí, jak ho nosíš v tuhle chvíli. Když už na sobě nemáš nic jiného.“

„Doufám, že tím nic nenaznačuješ. Za šest hodin mi začíná směna,“ bleskově spočítala při pohledu na hodiny.

Rozpoznala povědomý svit v jeho očích a okamžitě zúžila zorničky. Ale protest, který hodlala vznést, přerušil signál telefonu vedle postele.

„To je pro tebe.“ Pokývla směrem k přístroji a pak se překulila na druhou stranu postele a vstala. „Ještě že když někdo volá *tobě* ve dvě v noci, nejde o žádnou mrtvolu.“

Přešla do koupelny a slyšela, jak vypnul video a ohlásil se.

Dala si načas, pak na sebe natáhla župan z háčku na dveřích pro případ, že by video znovu zapojil.

Vyšla z koupelny, zavazovala si pásek na uzel a zaznamenala, že je úplně vzhůru a stojí u šatníku. „Kdo to byl?“

„Caro.“

„Musíš jít pryč? Ve dvě ráno?“ Tón hlasu i způsob, jakým zmínil jméno své sekretářky, jí vyvolal husí kůži. „Co se děje?“

„Evo.“ Sundal z ramínka košili, která se hodila ke kalhotám, jež na sebe chvatně natáhl. „Potřebuju od tebe laskavost. Velkou laskavost.“

Ne od svojí manželky, pomyslela si. Ale od svého policajta. „O co jde?“

„O jednu z mých zaměstnankyň.“ Oblékal si košili, ale díval se přitom pořád na Evu. „Má problém. Velký problém. Přece jenom je v tom mrtvola.“

„Jedna z tvých zaměstnankyň někoho zabila?“

„Ne.“ Protože stála na místě, přešel k ní blíž. „Je zmatená a panikaří, a Caro říká, že mluví trochu nesouvisle. Tohle k Revě vůbec nesedí. Není ani trochu labilní. Pracuje hlavně v Sekci bezpečnostních opatření a instalací. Řadu let dělala v Tajné službě a nenechá se snadno vyvést z míry.“

„Pořád jsi mi neřekl, co se stalo.“

„Našla svého muže a svoji přítelkyni v posteli v bytě té přítelkyně. Mrtvé. Už byli mrtví, Evo.“

„Takže když našla dvě mrtvá těla, tak místo aby zavolala policii, zkontaktovala tvoji šéfku sekretariátu.“

„Ne.“ Strčil Evě do ruky oblečení, které sebral v šatníku. „Zavolala své matce.“

Eva na něho civěla, pak tiše zaklela a začala se oblékat. „Musím to nahlásit.“

„Prosím tě, počkej s tím, dokud to neuvidíš na vlastní oči, dokud si nepromluvíš s Revou.“ Vzal ji za ruce a držel ji, dokud se na něho znovu nepodívala. „Evo, moc prosím, počkej aspoň do té doby. Nemusíš přece hlásit to, co nevidíš na vlastní oči. Já tu ženu znám. Její matku znám ještě déle, nějakých dvanáct let, a věřím jí tak jako málokomu. Potřebují tvoji pomoc. Já potřebuju tvoji pomoc.“

Popadla postroj na pistoli a navlékla si ho. „Tak jedeme. Fofrem.“

Byla jasná letní noc roku 2059, která zvěstovala nadcházející podzim. Provoz byl slabý a krátká jízda nevyžadovala od Roarka velké soustředění. Z mlčení své ženy usuzoval, že se uzavřela do sebe. Nekladla žádné doplňující otázky, protože nestála o žádnou informaci, o nic, co by mohlo ovlivnit její úsudek, její dojem z místa činu, z toho, co uvidí, uslyší a *pocítí*.

Její úzký obličej plný úhlů byl soustředěný, velké zlatohnědé oči nezračily žádný výraz. Tvářila se nečitelně i pro něho. Široká ústa,

která byla ještě před chvílí na jeho rtech měkká a horká, teď byla úzká a pevně sevřená.

Zaparkoval na ulici, na místě zákazu, a připevnil na střechu rozsvícený panel s nápisem VE SLUŽBĚ ještě předtím, než to mohla udělat ona sama.

Neřekla nic, ale vystoupila na chodník a chvilku postála, vysoká a útlá, střapaté hnědé vlasy ještě zcuchané z milování.

Přešel k ní a vlastními prsty jí jemně rozčísl vlasy, jak to uměl jen on. „Díky, že to pro mě děláš.“

„Ještě mi neděkuj. Zatím jen ohledám první stopy.“ Pokývla hlavou směrem k hnědému pískovci. Než stačila vykročit ke schodům, dveře se otevřely.

Stála tam Caro, zářivé bílé vlasy jako svatozář kolem hlavy. Bez toho by Eva v té bledé ženě v červené bundě přehozené přes modré bavlněné pyžamo jen stěží rozeznala Roarkovu důstojnou a výkonnou sekretářku.

„Díkybohu. Díkybohu. To jste hodní, že jste přijeli tak rychle.“ Natáhla viditelně se třesoucí ruku a chytila se Roarka za paži. „Nebyla jsem si jistá, co mám udělat.“

„Zvládla jsi to dobře,“ řekl Roarke a táhl ji dovnitř.

Eva uslyšela potlačené vzlyknutí, doprovázené povzdechem. „Tamhle je Reva. Není v pořádku – vůbec jí není dobře. Poslala jsem ji do obývacího pokoje. Nahoru jsem nešla.“

Caro se vymanila z Roarkova sevření a napřímila ramena. „Říkala jsem si, že bych neměla. Na nic jsem nesahala, poručíku, s výjimkou sklenice v kuchyni. Dala jsem Revě vodu, ale dotkla jsem se jenom skleničky a lahve. A vlastně ještě taky držadla dveří od ledničky. To jsem –“

„To je v pořádku. Proč si nejdete na chvilku sednout ke své dceři? Roarke, zůstaň s nimi.“

„Vydržíte spolu ještě pár minut?“ zeptal se Roarke Caro. „Půjdu s poručíkem.“ Ignoroval záblesk podráždění v Evině tváři a chlácholivě stiskl Caro rameno. „Nebudu tam dlouho.“

„Říkala – Reva říkala, že to vypadá strašně. A teď tam jen tak sedí a vůbec nemluví.“

„Ať je zticha,“ poradila jí Eva. „A ať zůstane tady dole.“ Vyrazila po schodech nahoru. Pohlédla na koženou bundu, rozřezanou na cáry a pohozenou do chumlu na zemi. „Řekla vám, ve které jsou místnosti?“

„Ne. Řekla jen, že byli v posteli.“

Eva nahlédla do první místnosti vpravo, potom vlevo. Pak ucítila pach krve. Pokračovala chodbou, až se zastavila ve vchodu do ložnice.

Obě těla ležela na boku, tváří v tvář. Jako kdyby si šeptali tajnosti. Krev potřísnila prostěradla, polštáře i krajkový přehoz, který ležel shozený na podlaze.

Poskvrnila i rukojeť a ostří nože, který byl pomstychtivě zabodnutý do matrace.

U dveří ležela černá taška, na podlaze vedle levé strany postele se povaloval účinný paralyzér a přes židli se kupila neuspořádaná hromada šatstva. Svíčky ještě hořely a vydávaly smyslnou vůni. Hudba tiše hrála, tiché, eroticky působící tóny.

„To nebyla cesta do ráje,“ zamumlala. „Dvojnásobná vražda. Musím to ohlásit.“

„Povedeš vyšetřování?“

„Povedu,“ souhlasila. „Ale jestli to udělala ta tvoje přítelkyně, nečekej žádné milosti.“

„Ona to nebyla.“

Ustoupil, když Eva vytáhla vysílačku.

„Potřebuju, abys vzal Caro do jiné místnosti,“ řekla mu, když dokončila hlášení. „Ne do kuchyně,“ řekla s pohledem upřeným na nůž. „Musí tu být nějaká knihovna nebo pracovna nebo tak něco. Snaž se na nic nesahat. Potřebuju vyslechnout – jak že to bylo? Revu?“

„Revu Ewingovou, ano.“

„Potřebuju ji vyslechnout, a nechci, aby se kolem nás motala její matka nebo ty. Chceš jí pomoct,“ řekla dřív, než stačil promluvit, „ale od teď budeme postupovat podle protokolu, tak důsledně, jak jen to bude možné. Říkal jsi, že je bezpečnostní technička.“

„Ano.“

„Protože pracuje pro tebe, nemusím se ptát, jestli je dobrá.“

„To je. Je velmi dobrá.“

„A on byl její manžel?“

Roarke se ohlédl na postel. „Ano. Blair Bissel, umělec s poněkud diskutabilním talentem. Pracoval s kovem. Tohle je asi zrovna jeho práce, řekl bych.“ Ukázal směrem k vysokým, zdánlivě neuspořádaným kovovým válcům a hranolům stojícím v rohu pokoje.

„Za tohle lidi platí?“ Potřásla hlavou. „Lidi jsou různí. Později toho o ní budu chtít vědět víc, ale teď si s ní potřebuju promluvit a pak trochu obhlédnu místo činu. Jak dlouho měli manželské problémy?“ ptala se Eva, když scházela dolů ze schodů.

„Vůbec jsem nevěděl, že by nějaké měli.“

„No, tak teď už žádné mít nebudou. Odveď Caro pryč,“ nařídila mu a pak přešla do obývacího pokoje, aby se poprvé podívala na Revu Ewingovou.

Caro seděla s rukama kolem ženy, které mohlo být něco málo přes třicet. Měla tmavé vlasy, ostříhané nakrátko bezmála tak nedbale jako Eva. Nebyla vysoká a její pevné, vypracované tělo vypadalo dobře v džínách a černém tričku, které měla na sobě.

Pleť měla bílou jako sníh a oči šedé, ale teď právě skoro černé vlivem šoku, který prožila. Rty měla prakticky bezkrevné a ten dolní rozkousaný. Když Eva přikročila blíž, její oči vzhlédly, ale nevidomě zíraly kamsi do dálky. Byly podlité slzami, celé zarudlé a nevykazovaly vůbec žádný záblesk inteligence, který Eva očekávala.

„Paní Ewingová, jsem poručík Dallasová.“

Reva dál tupě zírala, ale hlavou udělala nepatrný pohyb, něco mezi přikývnutím a potřesením.

„Musím vám položit několik otázek. Vaše matka bude s Roarkem, zatímco budeme spolu hovořit.“

„Prosím, nemohla bych tu s ní zůstat?“ Caro objala Revu pevněji. „Nebudu se do toho vměšovat, slibuju, ale –“

„Caro.“ Roarke k ní přešel a vzal ji za ruku. „Takhle to bude lepší.“ Jemně pomohl Caro vstát. „Lepší pro Revu. Můžeš Evě věřit.“

„Ano, já vím. Je to jenom…“ Ještě se ohlédla, když ji Roarke vedl ven z pokoje. „Budu hned vedle, Revo, hned vedle.“

„Paní Ewingová.“ Eva se posadila proti ní a položila magnetofon na stolek před sebe. Všimla si, že na něj Reva upřela oči. „Budu náš rozhovor nahrávat. Přečtu vám vaše práva a pak vám položím několik otázek. Rozumíte mi?“

„Blair je mrtvý. Viděla jsem to. Jsou mrtví. Blair i Felicity.“

„Paní Ewingová, máte právo nevypovídat.“ Eva jí přečetla poučení, kterému se v policejním slangu říkalo Miranda, a Reva zavřela oči.

„Panebože. Panebože. Je to pravda. Není to žádný hrozný sen. Je to pravda.“

„Povězte mi, co se tu dneska stalo.“

„Nevím.“ Slzy jí kapaly na tváře. „Nevím, co se stalo.“

„Měl váš manžel poměr s Felicity?“

„Nerozumím tomu. Já tomu nerozumím. Myslela jsem si, že mě miluje.“ Úpěnlivě se dívala Evě do očí. „Nejdřív jsem tomu nechtěla věřit. Jak bych mohla? Blair a Felicity. Můj manžel a moje kamarádka. Ale pak mi to došlo, všechny ty náznaky, které jsem předtím vůbec nevnímala, všechny ty chyby – ty chybičky, které oba dělali.“

„Jak dlouho to víte?“

„Od večera. Teprve od dnešního večera.“ Měla přerývaný dech a zaťatou pěstí se snažila stírat si slzy, které se jí řinuly z očí na tváře. „Měl být dneska přes noc mimo město. Měl klienta, šlo o nějakou novou zakázku. Ale byl tady, s ní. Přišla jsem a viděla jsem ho tu…“

„Vy jste sem dnes v noci přišla, abyste ho usvědčila?“

„Měla jsem takovou zlost. Udělali ze mě blázna a já byla vzteky bez sebe. Zlomili mi srdce, strašně to bolelo. A pak byli mrtví. A všude byla krev. Té krve!“

„Zabila jste je, Revo?“

„Ne!“ Škubla sebou při té otázce. „Ne, ne, ne! Chtěla jsem jim ublížit. Chtěla jsem, aby za to *zaplatili.* Ale nemohla jsem… neudělala jsem to. Nevím, co se stalo.“

„Povězte mi, co víte.“

„Musela jsem sem dojet. Máme dům v Queensu. Blair chtěl dům, nechtěl bydlet na Manhattanu, ačkoliv tam oba pracujeme. Nějaké místo, kde budeme dost daleko od práce a budeme tam mít soukromí, říkal. Místo, které bude jenom naše.“

Při těch slovech se jí zlomil hlas a zakryla si tvář oběma rukama. „Je mi to tak líto. Zní to úplně neuvěřitelně. Jako kdybych se každou minutu měla vzbudit a nic z toho by nebyla pravda.“

Měla na košili trochu krve. Naopak na rukou, pažích ani obličeji žádná krev nebyla. Eva si to poznamenala a čekala, až se Reva trochu sebere a bude pokračovat.

„Zuřila jsem a myslela jsem jen na to, co všechno jim udělám. Navrhovala jsem tady bezpečnostní systém, tak jsem věděla, jak se dostat dovnitř. Vloupala jsem se sem.“

Otřela si slzy z tváří. „Nechtěla jsem jim dát čas, aby si mohli připravit nějaké výmluvy, tak jsem se sem prostě vloupala a šla jsem rovnou nahoru, do ložnice.“

„Měla jste zbraň?“

„Ne… No, vlastně jsem měla paralyzér. Můj vlastní, upravený. Nedostane se přes minimální rozsah, takže na něj mám povolení jako každý civilista. Chtěla jsem…“ Zadržela dech. „Chtěla jsem mu s ním dát ránu. Do koulí.“

„A dala jste?“

„Ne.“ Znovu si zakryla tvář dlaněmi. „Už si to přesně nevybavuju. Mám v mozku úplnou mlhu.“

„To vy jste rozřezala tu koženou bundu?“

„Jo.“ Povzdechla si. „Viděla jsem ji přehozenou přes zábradlí. Sama jsem mu ji dala, a jak jsem ji tam viděla, popadl mě vztek. Vytáhla jsem vrtačku a prostě jsem ji rozcupovala. Vím, že je to ošklivé, ale nemohla jsem si pomoct.“

„To není nic tak hrozného,“ řekla Eva a snažila se, aby mluvila mírně a měla trochu účastný tón. „Manžel vás podvádí s vaší nejlepší kamarádkou, tak se prostě chcete trochu pomstít.“

„Přesně tak jsem to cítila. Ale pak jsem je viděla spolu v posteli. A už byli – mrtví. Byla tam krev. V životě jsem neviděla tolik krve. Ona ječela – ne, ne – to já ječela. Musela jsem křičet já.“

Přejela si dlaní po krku, jako by slyšela ten zvuk, jak se do něj zařezává nůž. „A pak jsem omdlela – aspoň myslím. Něco jsem cítila. Krev taky, ale ještě něco. Něco jiného, a pak jsem omdlela. Nevím, jak dlouho jsem byla bez sebe.“

Natáhla se pro sklenici vody a zhluboka se napila. „Pak jsem se probrala, točila se mi hlava a bylo mi divně, špatně od žaludku. Viděla jsem je v té posteli. Podívala jsem se na ně a odplazila jsem se. Nemohla jsem vstát, a tak jsem prostě lezla pryč, do koupelny. Tam jsem se vyzvracela. Pak jsem zavolala matce. Nevybavuju si, kolik přesně bylo. Měla jsem zavolat policii, ale zavolala jsem matce. Nemyslelo mi to.“

„Přišla jste sem dneska večer s úmyslem zabít svého manžela a svoji přítelkyni?“

„Ne, přišla jsem sem s úmyslem jim to královsky osladit. Poručíku, zase budu asi zvracet. Potřebuju jít do –“

Chytila se za žaludek, pak vyskočila a pádila do koupelny. Eva vstala a šla za ní. Revě bylo opravdu zle. Klečela a dávila se.

„Pálí mě v krku,“ dostala ze sebe a vděčně si od Evy vzala mokrou žínku a otřela si čelo. „Strašně mě pálí v krku.“

„Vzala jste si dneska večer nějaké drogy, Revo?“

„V drogách nejedu.“ Přejela si žínkou přes obličej. „Věřte mi, když vás vychová Caro, pak sloužíte u Tajné služby a nakonec pracujete pro Roarka, tak na drogy nemáte ani pomyšlení.“ Vyčerpaně se opřela o zeď. „Poručíku, v životě jsem nikoho nezabila. Když jsem byla v prezidentově ochrance, tak jsem samozřejmě nosila zbraň, a jednou jsem ji i použila. Jsem dost temperamentní, a když se dostanu do ráže, tak taky jednám rázně. Ale kdo to udělal Blairovi a Felicity, ten nebyl rázný, ten musel být šílený. Ten musel být úplně bez sebe. Já jsem to neudělala. Nemohla bych.“

Eva si k ní přidřepla, takže se jí dívala přímo do očí. „Ale proč to zní tak, jako byste se snažila přesvědčit i sebe samu, nejenom mě, Revo?“

Rty se jí chvěly a oči se jí zalily slzami. „Protože si na to nevzpomínám. Prostě si nevzpomínám.“ Zakryla si tvář dlaněmi a dala se do pláče.

Eva ji tam nechala a šla pro Caro. „Buďte tady s ní,“ instruovala ji. „Za chvíli sem k vám postavím stráž. To je předpis.“

„Zadržíte ji?“

„Zatím to nemám v úmyslu. Spolupracuje, to svědčí v její prospěch. Zůstaňte spolu tady, dohlédněte na ni, dokud se nevrátím.“

„Dobře. Děkuju.“

„Potřebuju si teď přinést z auta kufřík.“

„Já ti pro něj dojdu.“ Roarke vyšel ven s ní. „Tak co si myslíš?“

„Nikdy si nic nemyslím, dokud pořádně neobhlédnu místo činu a nezajistím stopy.“

„Poručíku, vy si vždycky uděláte nějaký názor.“

„Tak mě nech dělat moji práci. Chceš mi nějak pomoct? Tak ukaž mým kolegům cestu nahoru, až dorazí. Jinak se drž zpátky, nebo se nám tu budeš tak akorát plést.“

„Ale něco mi přece jen pověz. Mám Revě poradit, aby se obrátila na právníka?“

„To mě stavíš před špatné rozhodnutí.“ Vzala si od něho svůj kufřík. „Jsem policajtka. Tak mě nech, ať dělám svou práci. To ostatní si rozhodni ty sám. Nemůžu hrát na obě strany.“

Vyběhla po schodech nahoru. Otevřela kufřík, vyndala sprej a nanesla si ho na ruce a boty, aby nekontaminovala místo činu. Pak si připevnila na klopu saka magnetofon, vstoupila do ložnice a pustila se do práce.

Přistoupila k tělům, když vtom zaslechla zavrzání podlahy. Bleskově se otočila, připravená odrazit vetřelce, ale byla to jen Peabodyová.

Říkala si, že si bude muset zvyknout na to, že se její bývalá podřízená vždycky odněkud vynoří jako duch. Jako detektiv už totiž nemusela nosit boty s pevnou podrážkou, které byly předepsané pro pochůzkáře, ale obouvala se do pohodlných tenisek se vzduchovým polštářkem, ve kterých našlapovala tiše jako kočka. Až to bylo podle Evina názoru skoro strašidelné.

Očividně jich měla nejmíň tolik, kolik barev má duha. Teď zrovna měla na nohou hořčicově žlutý model, který jí ladil se sakem. Ale bez ohledu na tenisky, na přiléhavé černé kalhoty a na top s hlubokým výstřihem se jí nějak dařilo vypadat úhledně, nažehleně a přiměřeně policejně.

Čtvercový obličej měla soustředěný a rozvážný a orámovaný svým tradičním účesem, pážecím sestřihem, který se k jejím černým vlasům dobře hodil.

„To je urážlivé, když to koupili nazí,“ řekla Peabodyová.

„A ještě trapnější je nechat se zastřelit s manželem jiné ženy nebo s jinou ženou než s vlastní manželkou.“

„Tak o tohle tu jde? Dispečer mi neřekl skoro žádné podrobnosti.“

„Protože jsem je neuvedla. Ten mrtvý chlápek je zeť Roarkovy šéfky sekretariátu a v tuhle chvíli je zatím naší hlavní podezřelou její dcera.“

Peabodyová se podívala na postel. „Takže ta delikátní situace bude ještě delikátnější.“

„Tak napřed prozkoumáme místo činu, pak se dostaneme k tělům. Paralyzér.“ Zvedla zbraň uloženou v zapečetěném sáčku. „Podezřelá uvádí, že –“

„Dobrý bože!“

„Co je? Co je?“ Evina volná ruka okamžitě hmátla po pistoli.

„Tohle.“ Peabodyová natáhla ruku a prsty opatrně přejela po Evině náramku. „To je nádhera. Vážně neskutečná nádhera, Dallasová.“

Eva rezignovaně zastrčila náramek pod okraj rukávu saka. Docela na něj zapomněla. „Snad bychom se měly soustředit na místo činu a ne na moje doplňky.“

„Jasně, ale tomu teda říkám doplněk. Je ten obrovský červený kámen rubín?“

„Peabodyová.“

„No dobrá, dobrá.“ Ale stejně se podívala zblízka, když Dallasová zrovna nedávala pozor. „Kde jste byla?“

„Jen jsem si tu tak pohrávala s důkazy a kochala se místem činu.“

Peabodyová protočila panenky. „Klidně si poslužte. Jen do mě.“

„Bez obav, kdykoliv se naskytne příležitost,“ souhlasila Eva. „Takže abychom pokračovaly. Podezřelá uvádí, že paralyzér přinesla s sebou, a to upravený model, který vyhovuje požadavkům pro udělení povolení k nošení zbraně civilistou. Tohle není upravený model, nýbrž vojenský, plně funkční typ.“

„Ty jo.“

„Stručná jako vždy.“

„To je nedešifrovatelný služební žargon.“

„Dotyčná zbraň, z níž jsem odebrala otisky prstů, má mnoho otisků podezřelé, a to výlučně podezřelé. Stejně jako vražedná zbraň.“ Eva pokynula k dalšímu zapečetěnému sáčku, obsahujícímu zakrvácený nůž. „Příruční taška obsahuje elektronické rušičky a nástroje na vloupání, rovněž pokryté otisky Revy Ewingové.“

„Ona se vyzná v bezpečnostních systémech?“

„Je z oboru. Pracuje pro Roarka, a předtím byla v Tajné službě.“

„Z dosud zjištěných skutečností vyplývá, že se podezřelá vloupala do bytu, zjistila, že její manžel si to rozdává s jinou, a sejmula je.“

Ale přešla blíž k posteli, k tělům. „Žádná zranění svědčící o obraně obětí, žádné známky zápasu. Když je někdo takhle brutálně napadený, tak se většinou pokouší bránit, aspoň trochu.“

„Dost těžko, pokud je napřed omráčený.“

Eva konečkem prstu označila malé červené tečky mezi Blairovými lopatkami a odpovídající ranky na Felicitiných prsou.

„On to schytal do zad, ona do hrudníku,“ poznamenala Peabodyová.

„Jo. Asi byli zrovna v nejlepším, když se vrah zezadu přiblížil, nejdřív omráčil jeho, odstrčil ho od ní, a než stačila mrknout, koupila to taky. Byli buď v bezvědomí, anebo neschopní obrany, když se do nich vrah pustil nožem.“

„Zbytečně mnoho ran,“ konstatovala Peabodyová. „Každý má nejméně tucet bodnutí.“

„Jemu zasadil vrah osmnáct úderů, jí čtrnáct.“

„Ouvej.“

„Taky si říkám. Co je ale zajímavé, ani jednou nezasáhl srdce. Víc to krvácí, když se netrefí srdce.“

Zkoumala, jak se krev rozlila po prostěradlech i jak stříkala na stínítko lampy stojící vedle postele. Ošklivá práce, pomyslela si. Pěkně to tu zaneřádil.

„Rovněž je zajímavé, že žádné z bodnutí se nenachází na místech, kde zanechal drobné spáleniny paralyzér. Podezřelá má menší krevní stopy na oblečení – ne mnoho, pokud vezmeme v úvahu rozsah poranění obětí, ale nějaké tam jsou. Ruce a paže má čisté.“

„Po masakru takového rozsahu se šla umýt.“

„To bych čekala. Ale taky bych čekala, že pokud už se šla umýt, tak se taky zbaví košile. Jenže lidi zkrátka někdy zblbnou, když nějaký párek ubodají k smrti.“

„Nezapomeň na její matku,“ zdůraznila Peabodyová.

„Jo. No tak tedy její matka ji trochu omyla, jenže Caro mi připadá dost schopná a pečlivá, než aby ji očistila jen napůl. Doba smrti je jedna hodina dvanáct minut. Požádám oddělení elektronické detekce, aby prověřilo záznamy bezpečnostního systému, a uvidíme, jestli se nám podaří určit, kdy odpojila okruh a dostala se dovnitř. Od tebe potřebuju, abys zkontrolovala kuchyni a podívala se, jestli je vražedná zbraň odsud nebo si ji vrah přinesl s sebou.“

Na okamžik se odmlčela. „Viděla jsi, co zbylo z té kožené bundy na chodbě?“

„Jo. Prima kůže.“

„Chci ji taky poslat do laborky. Ewingová říkala, že ji rozřezala vrtačkou. Ať se podívají, jestli to sedí.“

„Tss. Proč by používala vrtačku, když měla nůž. S nožem by to bylo rychlejší a uspokojivější.“

„No, to je otázka. Taky musíme prověřit obě oběti a zjistit, jestli je náhodou nechtěl vidět mrtvé ještě někdo jiný než podváděná manželka.“

Peabodyová syčivě vydechla přes zuby a ještě jednou se ohlédla na těla. „Pokud je to tak, jak to vypadá, tak si na svobodě moc nepobude.“

„Radši zjistíme, jak to přesně bylo, ne, jak to vypadá.“

KAPITOLA 2

„Ne. Ne, nemyla jsem jí tvář ani ruce.“ Caro seděla klidně, oči upřené na Evu, tvář soustředěnou. Ale ruce měla v klíně do sebe pevně zaklesnuté, jako by to byla kotva, která ji poutá ke křeslu.

„Snažilajsem se na nic nesahat a jen jsem ji chtěla udržet v klidu, dokud sem nedorazíte.“

„Caro.“ Eva se na ni pozorně dívala a snažila se ignorovat skutečnost – i hlodající ložisko nelibosti kdesi v břiše –, že Roarke zůstal v místnosti. Na žádost Caro. „Vedle ložnice je hlavní koupelna. Jsou tam stopy toho, že si tam někdo smýval krev, přestože se to pak snažil otřít.“

„Nešla jsem nahoru. Přísahám.“

Eva jí to věřila, ale uvědomila si, že Caro nedošel smysl Eviny poznámky a co z ní vyplývá. Ale Roarke se napřímil a neznatelně zpozorněl, takže Eva poznala, že on si toho vědom je.

Zůstal však zticha, takže ten záchvěv nelibosti se v Evě trošku smrskl.

„Reva má na oblečení krev,“ řekla Eva.

„Ano, já vím. Viděla jsem to…“ Vtom jí to došlo, proniklo jí to do očí. Stěží ovládla paniku, která ji zachvátila. „Poručíku, jestli Reva – pokud Reva použila koupelnu, nebylo by to tehdy, kdy byla v šoku. Nebyla by se snažila něco skrývat. Musíte tomu věřit. A ona byla v šoku.“

Bylo jí špatně, to určitě, pomyslela si Eva. Její otisky byly na umyvadle i na okraji toalety. Přesně tak, jak by se držela, kdyby jí bylo pekelně zle. Jenže ne v hlavní koupelně. Stopy po její nevolnosti byly v koupelně v přízemí.

Zatímco stopy po krvi byly v koupelně nahoře.

„Jak jste se dostala dovnitř, Caro?“

„Jak jsem se – ach ano.“ Přejela si nepřítomně rukou po tváři jako žena, která si mimochodem odstraňuje pavučinu. „Dveře, vstupní dveře byly odemčené. Bylo pootevřeno.“

„Pootevřeno?“

„Ano. Svítilo zelené světýlko a pak jsem si všimla, že dveře nejsou dovřené, tak jsem prostě zatlačila a vešla jsem dovnitř.“

„A jaká byla situace, když jste vešla?“

„Reva seděla na podlaze v hale. Byla stočená do klubíčka a třásla se. Sotva držela pohromadě.“

„Ale musela být jakž takž při smyslech, když vám telefonovala, aby vám řekla, že má problém.“

„Ano. Aspoň jsem pochopila, že mě potřebuje a že Blair – Blair a Felicity – jsou mrtví. Řekla mi ‚Mami. Mami, jsou mrtví. Někdo je zabil.‘ Brečela a hlas měla dutý a divný. Říkala, že neví, co má dělat, co by měla udělat. Zeptala jsem se jí, kde je, a ona mi to řekla. Nepamatuju si úplně přesně, co povídala ona a co já. Ale budu to mít doma v záznamníku. Poslechněte si to sami.“ Hlas se jí malinko zpevnil.

„Ano, to uděláme.“

„Pochopila jsem, že Reva anebo tedy já musíme okamžitě zavolat policii.“

Caro si uhladila na kolenou látku pyžama a pak se na ně zadívala, jako by jí teprve teď došlo, co to má na sobě.

Trošku jí zrůžověly tváře a pak si povzdychla. „Můžu vám jenom říct, že ani jedna z nás nemyslela… nemyslela jasně, a chtěly jsme jenom kontaktovat člověka, kterému důvěřujeme nejvíc na světě.“

„Věděla jste, že je váš zeť vaší dceři nevěrný?“

„Ne. Ne, to jsem nevěděla.“ Ta slova skoro vyplivla, bylo znát, jak je rozzlobená. „A než se zeptáte, znala jsem Felicity docela dobře nebo jsem si aspoň myslela, že ji znám,“ dodala Caro. „Považovala jsem ji za jednu z nejbližších kamarádek Revy, skoro za sestru. Často mě navštěvovala doma, a i já jsem byla často u ní.“

„Měla Felicity poměr s nějakými muži?“

„Vedla čilý společenský život a měla sklon přátelit se s umělci.“ Zkřivila ústa hněvem, když se jí myšlenky stočily k zeťovi. „Ráda žertovala, že si nedokáže zvyknout na jeden umělecký sloh nebo na období – ať už jde o muže, nebo o její uměleckou sbírku. Myslela jsem si, že to je chytrá ženská, která má styl a smysl pro humor. Reva je až moc vážná a soustředěná na práci. Myslela jsem si… věřila jsem, že Felicity je pro ni dobrá kamarádka, někdo, kdo v ní ponouká tu veselejší strunu.“

„S kým v poslední době Felicity chodila?“

„Nevím jistě. Někoho měla. Nedávno jsme u ní byli na jednom z jejích nedělních brunchů. Byl to nějaký malíř, aspoň myslím.“ Zavřela oči, aby se lépe soustředila. „Ano, malíř. Jmenoval se Fredo. Zapůsobil na mě jako dost dramatický typ, cizokrajný a vášnivý. Ale před pár týdny měla někoho jiného. Ten byl hubený a bledý, takový ten hloubavý typ. A ještě předtím…“

Pokrčila rameny. „Měla muže ráda, a podle všeho s nimi nenavazovala nijak hluboké vztahy.“

„Myslíte, že má k jejímu domu přístupové kódy ještě někdo?“

„Nevím o nikom. Felicity byla dost nesmlouvavá, pokud šlo o bezpečnost. Neměla žádný personál a s domácími pracemi jí pomáhali jenom androidi. Říkávala, že lidem se nedá věřit, že obvykle důvěřuje nesprávným lidem. Vzpomínám si, že jsem jí jednou řekla, že je to smutné, a ona se smála a připomněla mi, že kdyby to nebyla pravda, byla by moje dcera bez práce.“

Eva zaznamenala, že ve dveřích se objevila Peabodyová, a vstala. „Děkuji vám. Budu s vámi ještě potřebovat mluvit a taky potřebuji mít na záznamu vaše svolení, že si můžeme zapůjčit váš domácí videotelefon, abychom ho prozkoumali.“

„Máte můj souhlas, stejně jako souhlasím se vším, co budete potřebovat, abyste tenhle případ objasnili. Ráda bych, abyste věděla, jak si vážím toho, že to řešíte osobně. Vím, že se doberete pravdy. Můžu teď vidět Revu?“

„Bude lepší, když ještě chvíli počkáte tady.“ Hodila pohledem po Roarkovi, aby pochopil, že to platí i pro něho.

V hale kývla na Peabodyovou, aby jí podala hlášení.

„Technici našli krev v koupelně v prvním patře i otisky Ewingové na míse, třebaže byly hodně setřené. Vražedná zbraň nepatří do sady nožů ze zdejší kuchyně. Je tam značkové vybavení a zdá se, že z něho nic nechybí.“

Podívala se do svých poznámek. „Reaktivovala jsem domácího androida. Byl vypnutý ve dvacet jedna třicet. Předtím zaznamenal, že Felicity je doma a má společnost. Jenže ho naprogramovala, aby nenahrával jména ani jiné údaje. Musíme ho vzít s sebou a pokusit se z něho něco dostat.“

„Tak na to potom dohlédni. A co otisky v druhé koupelně nahoře?“

„Tam žádné nejsou. Jenom ty otisky Ewingové na toaletě.“

„OK. Tak dáme Ewingové druhou příležitost.“

Společně přešly do obývací zóny, kde uniformovaný policista hlídal Revu. Jak tam Eva vkročila, Reva se k ní vrhla.

„Poručíku. Ráda bych s vámi mluvila. Soukromě.“

Eva pokynula strážníkovi, aby opustil místnost, a promluvila, aniž by se podívala na Peabodyovou. „Tohle je moje parťačka, detektiv Peabodyová. O čem byste s námi chtěla mluvit, paní Ewingová?“

Reva zaváhala, a když se Eva usadila, odevzdaně si povzdechla. „Už jsem se trochu vzpamatovala a uvědomila jsem si, v jaké jsem kaši. A že jsem do toho namočila i matku. Přijela sem, protože jsem byla hysterická. Ale nerada bych, aby na ní ulpělo nějaké podezření.“

„O maminku se nemusíte bát. Nikdo se ji nechystá z ničeho obvinit.“

„To je dobře.“ Reva krátce přikývla. „To mi spadl kámen ze srdce.“

„Říkala jste, že když jste odhrnula přehoz, viděla jste těla a krev.“

„Ano. Viděla jsem, že jsou mrtví. Poznala jsem to.“

„Kde byl nůž?“

„Nůž?“

„Vražedná zbraň. Kde byl?“

„Nevím. Neviděla jsem žádný nůž. Jenom Blaira a Felicity.“

„Peabodyová, ukázala byste paní Ewingové zbraň, kterou jsme zabavili jako předmět doličný?“

Peabodyová vytáhla zapečetěný sáček s nožem a přešla s ním k Revě. „Poznáváte tento nůž, paní Ewingová?“

Reva zírala na ostří potřísněné krví, na zakrvavenou střenku a pak zvedla oči k Evě, užaslá a zmatená. „To je Blairův nůž. Patří do sady, kterou si koupil loni, když ho napadlo, že bychom se měli zapsat do kursu vaření. Řekla jsem mu, ať tam klidně chodí, ale já že zůstanu u Autochefa nebo že si nechám jídlo donést. On pak opravdu do kursu chodil a občas doma i vařil. Tohle vypadá jako jeden z jeho kuchyňských nožů.“

„Přinesla jste ho dneska večer s sebou, Revo? Byla jste tak rozzlobená, že jste si ho dala do tašky, třeba proto, abyste mu s ním vyhrožovala, abyste je vyděsila?“

„Ne.“ Couvla. „Ne, nepřinesla jsem ho s sebou.“

Tentokrát uchopila další sáček Eva. „A tohle je váš paralyzér?“

„Ne.“ Reva zaťala nehty do dlaní. „To je nový vojenský model. Já mám typ, který je šest let starý, upravený z kusu, který vyřadila Tajná služba. Tohleto mi nepatří. Nikdy předtím jsem ho neviděla.“

„Jak tento paralyzér, tak i nůž, který jsme vám ukazovaly před chvílí, byly použity jako vražedné zbraně. Jak paralyzér, tak i nůž mají na sobě vaše otisky.“

„To je šílené.“

„Při zuřivém bodání se člověk obvykle dost potřísní krví. Na rukou, na pažích, na obličeji, jakož i na oblečení.“

Reva se tupě zadívala na ruce a promnula si je. „Vím, že mám krev na blůze. Nevím… Možná jsem se tam nahoře něčeho dotkla. Nepamatuju se. Ale nezabila jsem je. Nikdy jsem se nedotkla tohohle nože ani toho paralyzéru. Nemám na rukou krev.“

„V odtoku umyvadla je krev a jsou na něm vaše otisky prstů.“

„Myslíte, že jsem si pak umyla ruce? Myslíte, že jsem se snažila očistit se, zamaskovat, co jsem udělala, a pak jsem teprve zavolala matce?“

Eva mohla s jistotou říct, že Revě se rozbřesklo, a jak se vzpamatovávala, zároveň se jí vracel temperament. Tmavé oči jí žhnuly, do obličeje se vracela barva a čelist měla pevně stisknutou. „Co si sakra myslíte, že jsem? Myslíte, že jsem rozsekala svého manžela a svoji přítelkyni na kousky, protože ze mě udělali blázna? A že i kdybych to udělala, tak bych neměla dost podělaného rozumu, abych se zbavila vražedné zbraně a někde se schovala? Pro Kristovy rány, byli *mrtví*. Když jsem tam přišla, byli už mrtví.“

Jak ze sebe plivala ta slova, měla tvář celou zrůzněnou hněvem. Odstrčila židli a začala kroužit po pokoji. „Co se to k čertu děje? Co to má *znamenat?*“

„Proč jste sem dneska večer přišla, Revo?“

„Abych je viděla na vlastní oči, abych se mohla vykřičet a možná abych klekla Blairovi na koule. Abych profackovala Felicity tu

její sladkou prolhanou tvářičku. A abych tu něco rozbila a udělala jim tu peklo.“

„Proč právě dneska?“

„Protože jsem to teprve dneska zjistila.“

„Jak? Jak jste to zjistila?“

Reva se zastavila a podívala se na Evu, jako by nemohla pochopit, jakým jazykem to na ni mluví. „Z balíčku. Dostala jsem balíček s fotografiemi a účtenkami. Doručili mi ho přímo do domu. Už jsem byla v posteli. Bylo brzy, teprve něco po jedenácté, ale nudila jsem se, tak jsem šla spát. Slyšela jsem zvonek od brány. Naštvalo mě to. Nemohla jsem přijít na nikoho, kdo by mě šel v tuhle dobu navštívit, ale sešla jsem dolů. U branky ležel balíček. Tak jsem vyšla ven a vzala si ho.“

„Viděla jste někoho?“

„Ne. Jenom ten balíček, a protože jsem dost podezřívavá, tak jsem ho přejela skenerem. Nečekala jsem sice zrovna bombu,“ řekla s křivým úsměvem, „ale zvyk je železná košile. Skener nesignalizoval nic závadného, tak jsem vzala balíček dovnitř. Myslela jsem si, že je od Blaira. Jako že mu scházím a myslí na mě. Dělával takovéhle věci, romantické hloupůstky…“

Odvrátila se, v očích se jí leskly slzy. „Tak jsem si prostě říkala, že je to od něho, a balíček jsem otevřela. Byly tam fotky pořízené při sledovačce, spousta fotek Blaira s Felicity. Intimní, nezaměnitelné fotky toho druhu, kdy je mýlka vyloučena, a taky kopie účtů z hotelů a restaurací. Do prdele.“

Přitiskla si prsty na rty. „Účtenky za šperky a prádlo, které nakupoval – ale ne pro mě. Všechno placené z účtu, o kterém jsem ani nevěděla, že ho měl. A taky tam byla dvě cédéčka, tedy kompaktní disky – jeden se záznamem telefonních hovorů, druhý s texty vzkazů, které si mailovali. Milostné hovory a milostné dopisy – velmi intimní a detailní.“

„Ale nebylo tam nic, z čeho by se dalo určit, kdo je odesílatelem.“

„Ne, ale pořádně jsem se nepodívala a nebyla jsem ani nijak zvlášť zvědavá. Byla jsem jenom šokovaná, rozzlobená a ublížená. V posledním záznamu na cédéčku si říkají, jak se těší na dva nerušené

dny, které společně stráví tady, zatímco já si budu myslet, že Blair je mimo město. Vysmívali se mi," zamumlala. „Dobře se bavili tím, jak jsem nevšímavá k tomu, co se mi děje prakticky přímo pod nosem. Bezpečnostní expertka, která si ani nedokáže pohlídat manžela."

Ztěžka se posadila. „Nedává to smysl. Je to bláznivé. Kdo je jen zabil a chtěl to na mě narafičit?"

„Kde je ten balíček?" zeptala se Eva.

„V autě. Vzala jsem ho s sebou pro případ, že bych cestou vyměkla, třebaže to moc nehrozilo. Položila jsem to vedle sebe na sedadlo spolujezdce, abych se na to mohla v případě potřeby podívat."

„Peabodyová."

Reva se odmlčela, dokud Peabodyová nevyšla z pokoje, aby přinesla balíček. „To mě ovšem nezbavuje podezření. Dostala jsem důkaz, že můj muž se miliskuje s mojí nejlepší kamarádkou, zjistila jsem, že mají večer rande a přišla jsem sem ozbrojená a ke všemu odhodlaná. Ocitla jsem se tady, když byli zrovna v nejlepším. Nevím jak ani proč to bylo tak narafičené. Taky nevím, proč byste mi to měli věřit. Ale je to pravda."

„Chystám se na vás uvalit vazbu. Budu vás muset obvinit. Obvinění bude znít na dvojnásobnou vraždu prvního stupně." Viděla, jak Reva bledne. „Neznám vás," pokračovala Eva. „Ale znám Roarka a znám vaši matku. Nevymýšlejí si. Oba vám věří, takže vám to řeknu takhle. Mimo záznam. Vezměte si právníka. Najměte si tlupu sakra dobrých právníků. A nelžete mi. Nelžete v ničem, na co se vás zeptám. Když budete mít dobré právníky, dostanou vás ven na kauci hned ráno. Ale do ničeho se nepouštějte. Neskrývejte žádné důkazy a zůstaňte mi k dispozici. Něco schováte, já na to přijdu a naštvu se."

„Nemám co skrývat."

„Ono vás časem něco napadne. A až vás to napadne, zamyslete se. Chci, abyste se sama přihlásila na detektor lži, na třetí stupeň. Je pěkně nepříjemný, dost hloubkový, dokonce může i bolet, ale jestli nic neskrýváte a budete mluvit pravdu, tak ho uděláte. A když projdete třetím stupněm, bude to hodně svědčit ve váš prospěch."

Reva zavřela oči a zhluboka se nadechla. „Třetí stupeň zvládnu."

Eva se pousmála. „Pokuste se oprostit od pomstychtivosti, ta člověka obvykle přepadne. Zažila jsem to sama. A ještě. Mohu dostat soudní příkaz k prohlídce vašeho domu, vaší kanceláře i vašeho auta. Ale pokud mi k tomu sama dáte svolení, bude to taky svědčit ve váš prospěch.“

„Dost se tím vydám do vašich rukou, Dallasová.“

„V těch už jste stejně.“

Vzala Revu do vazby. Vzhledem k pokročilé noční hodině mohla rozhodnout, aniž by přitom porušila předpisy, že ve výslechu budou pokračovat až ráno. Ale měla ještě co dělat a taky potřebovala vyřídit něco s Roarkem.

Prošla domem, kde na dvorku detektivové hledali důkazy a dokončovali svoji práci. Jak předpokládala, Roarke na ni čekal v pracovně.

„Potřebuju s tebou mluvit,“ řekl.

„Jasně. Ale nezačínej, dokud si nedám kafe.“ Přešla k Autochefovi a naprogramovala dvě kávy, silné a bez mléka.

Zůstal stát, kde byl, a jenom se otočil a vyhlížel z okna na řídký předjitřní provoz na ulici. Když upíjela ze šálku, viděla, jak sebou netrpělivě šije, jako záblesk blesku na noční obloze.

„Zařídila jsem, aby si s ní Caro mohla nerušeně na čtvrt hodiny promluvit. Víc udělat nemůžu. Pak musíš Caro odsud odvézt. Vezmi ji domů a chvíli tam s ní buď, abys ji uklidnil. Však už víš jak.“

„Je bez sebe starostmi.“

„To jsem čekala.“

„Tys to čekala?“ Pomalu se obrátil. Tak pomalu, že jí bylo jasné, že jeho sebeovládání visí na vlásku. „Právě jsi obžalovala její jediné dítě z dvojnásobné vraždy prvního stupně. Poslala jsi její dceru za mříže.“

„A to sis myslel, že když máš rád Caro a já mám ráda tebe, že ji prostě nechám odtančit do noci za zvuků valčíku, když mám plno otisků jejích prstů na vražedné zbrani? Když jsme ji našli na místě činu se dvěma mrtvolami, z nichž jedna je její manžel a druhá její kamarádka, přičemž oba leželi nazí v posteli? Když se sakra sama

přiznala, že se vloupala dovnitř hned potom, co se dozvěděla, že jí manžel zahýbá s Felicity?“

Pořádně si lokla kávy a šálkem na něho ukázala. „Asi jsem se podle tebe měla vykašlat na všechny běžné policejní postupy a prostě ji pustit na svobodu s radou, aby už nehřešila?“

„Nikoho nezabila. Je nad slunce jasné, že ji do toho namočili a vrah to na ni shodil.“

„Náhodou s tebou souhlasím.“

„Když ji držíš pod zámkem, dáváš tak akorát vrahovi příležitost k – k čemu vlastně?“

„Řekla jsem, že s tebou souhlasím, pokud jde o popis situace. Ale ne s tím, co jsi pro jistotu nedořekl.“ Znovu se napila, tentokrát pomaleji, a nechala doušky pomalu klouzat hrdlem. „Tomu, kdo to udělal, tím nic nenabízím, ani čas, ani příležitost k útěku. Dávám jim jen čas a příležitost myslet si, že jsou z toho venku – a mezitím je Reva v bezpečí. A přitom budu hezky důsledně postupovat podle zákona. Dělám svoji práci, tak mě laskavě přestaň buzerovat.“

Posadil se, protože na něho najednou dolehla únava z celé noci a protože i on měl starost o matku i o dceru. Cítil za obě zodpovědnost. „Ale věříš jí.“

„Ano, věřím jí. A věřím taky vlastním očím.“

„Promiň. Jsem dneska nějaký natvrdlejší. Takže co ti říkají tvoje vlastní oči?“

„Že to bylo příliš dokonale připravené, téměř divadelně vypadající scéna. Myslím místo činu. Jako na videu. Zavražděný nahý párek, nůž – patřící do kuchyně hlavní podezřelé – trčící z matrace. Krev v odtoku umyvadla, otisk podezřelé na umyvadle – jeden malý otisk, který jakoby náhodou zapomněla setřít. Její otisky na vražedné zbrani, čistě pro případ, že by to vyšetřovatele dost netrklo.“

„Což samozřejmě není tvůj případ. Měl bych se ti omluvit za své pochyby?“

„Ale nemusíš, vzhledem k tomu, že je pět ráno a že máme za sebou dlouhou noc.“ Cítila se dost velkoryse na to, aby mu podala kávu, a naprogramovala si ještě jeden šálek pro sebe. „Ovšem jinak prvotřídně odvedená práce. Ať už to udělal kdo chtěl, dobře si tvoje děvče proklepl – ví, čím se živí, jak reaguje. Musel si být stoprocent-

ně jistý, že okamžitě vyrazí do domu své kamarádky s krví v očích a s touhou po pomstě. Že se jí podaří obejít bezpečnostní zajištění domu. Došlo mu, že asi nebude tlouct na dveře, a když jí nikdo neotevře, že se prostě nesebere a neodjede pryč. Ale něco málo mu přece jen uniklo.“

„Co?“

„Kdyby tam nakráčela s velkým zabijáckým nožem v ruce, těžko by vytahovala z tašky vrtačku, když chtěla rozřezávat jeho bundu. Když už se umyla, proč by používala druhou koupelnu v patře, kam se šla vyzvracet? Proč by tam nechávala otisky? Proč nemá ve vlasech žádnou krev? Kapky stříkaly na lampu, dokonce až na zeď, a kdyby vraždila ona, musely by stříkat i na ni, ale tam po nich není ani stopy. Že by si je taky umyla? Proč tedy technici nenašli v odtoku umyvadla ani vlásek?

„Jsi docela důkladná.“

„Za to mě taky platí. Ten, kdo to udělal, ji opravdu *znal*, znal ji i ty oběti. Vrah nebo vrazi potřebovali jednoho z nich zabít, možná oba. Nebo možná jenom chtěli, aby Reva strávila zbytek života za mřížemi. To je záhada.“

Seděla na rohu stolu a usrkávala kávu. „Obrátím jí život naruby, totéž udělám v případě obětí. Jeden z nich je klíčem k případu. Vrazi museli oběti sledovat, pořídit fotky a cédéčka. Jsou technicky kvalitní. Museli se dostat do domu stejně hladce jako Reva, takže bezpečnostní systémy pro ně nepředstavují žádný problém. Měli k dispozici vojenský model paralyzéru. Teprve ho pošleme do laboratoře, ale vsadila bych se, že to není žádná napodobenina pořízená na černém trhu. Mysleli si asi, že polda, co to bude vyšetřovat, jim to všechno zbaští.“

„Ne můj polda.“

„Ani žádný polda z mého oddělení, jinak by si zasloužil kopanec do zadku,“ řekla Eva bez emocí. „Když se něco jeví takhle perfektně na povrchu, nikdy to tak opravdu není. Ten, kdo to nastrojil, byl prostě jen trochu moc kreativní a perfekcionistický. Možná si myslel, že Reva zdrhne. Že až se probere, zpanikaří a uteče. Jenže to neudělala. Chci, aby se na ni podívali doktoři, aby prověřili, jestli ji kno-

kautovali nebo ji něčím nadopovali. Nepůsobí na mě tak, že by snadno omdlévala.“

„Taky bych neřekl.“

Usrkla a podívala se na něho přes okraj hrnku. „Zase se mi budeš do toho motat?“

„Jasně, budu.“ Dotkl se její paže, pohladil ji a pak ji pustil. „Záleží mi na Caro i na Revě. Už jsem tě žádal, abys mi dovolila ti pomoct. Když odmítneš, tak tě nějak obejdu. Bude mi to líto, ale udělám to stejně. Caro pro mě není jenom zaměstnankyně, Evo. Poprosila mě o pomoc, a nikdy předtím mě o nic nežádala. Ani jedenkrát za celá ta léta, co pro mě pracuje. Nemůžu zůstat stranou, dokonce ani kvůli tobě.“

Znovu přemýšlivě usrkla. „Kdyby ses dokázal držet stranou, asi bys nebyl ten muž, do kterého jsem se zamilovala, viď?“

Postavil hrnek na stůl a přistoupil k ní. Vzal ji oběma rukama za bradu. „Budeš si tuhle chvíli pamatovat pro příště, až na mě dostaneš vztek? Já si to budu taky pamatovat.“ Sklonil se, aby ji políbil na čelo.

„Pošlu ti osobní složky na Caro i na Revu. Obsahují podrobné údaje o obou. A dodám ti toho ještě víc.“

„To bude dobrý začátek.“

„Caro mě poprosila, abych to udělal.“ Poodstoupil. „Udělal bych to stejně, ale je pro mě jednodušší, když mě o to sama požádala. Až s ní budeš jednat, zjistíš, že je až úzkostlivě puntičkářská.“

„A s tím se mohla stát tvojí vedoucí sekretariátu?“ Usmál se. „To je paradox, viď? Už jsi zavolala Feeneymu?“

„Budu potřebovat špičkové profesionály z oddělení elektronické detekce, takže ano, povolám Feeneyho. Určitě s sebou vezme McNaba.“

„Můžu pomoct s elektronickým vybavením.“

„Když o to bude Feeney stát, tak ti zavolá. Projednám to s inspektorem Whitneym. Ale vzhledem ke tvému spojení s podezřelou to bude citlivá záležitost. Pokud se mi nepodaří přesvědčit inspektora Whitneyho, že ti jde čistě o formální pomoc, tak tvoji nabídku nepřijme, ani neoficiálně.“

„Vsadím se, že se ti to povede.“

„Vezmeme to popořádku. Dovez teď Caro domů.“

„Dovezu. Zruším hned všechny domluvené schůzky, které nejsou nezbytně naléhavé, dokud to neskončí.“

„Právníky budeš platit ty?“

„To mi nedovolí.“ Po tváři mu přelétl stín rozmrzelosti. „Žádná z nich z tohohle neustoupí.“

„Poslední otázka. Měli jste s Revou spolu něco?“

„Myslíš, jestli jsme někdy byli milenci? To ne.“

„To je dobře. V tom případě je to o něco méně ožehavé. A teď už vypadni,“ nařídila mu. „Potřebuju se domluvit s parťačkou a zajet do Queensu.“

„Můžu se ještě na něco zeptat?“

„Ale fofrem.“

„Kdyby tě k tomu případu zavolali a nebyla by tam žádná spojitost se mnou, postupovala bys stejně?“

„Když jsem dorazila na místo činu, tak tam žádná spojitost nebyla,“ řekla. „Aspoň pokud jsem viděla. Nemohla bych tě vzít s sebou, ani přeneseně. Ty postupuješ stejně.“

„To rád slyším.“

„Ale tos mohl vědět. Člověk si musí zachovat chladnou hlavu, když je to zapotřebí. To nemyslím nijak pejorativně.“

„To ti věřím,“ řekl a pousmál se.

„Dovolila bych ti vstoupit do případu ve chvíli, kdy bych z něj rezignovala.“

„Vážně?“

„Říkala jsem si: kdyby to Roarke nějak nastrojil, nikdo by nevěděl proč. Máme se od něho co učit.“

Tentokrát se pořádně rozesmál a Eva viděla, že na chvíli z něj spadla starost. „No to je ovšem velká pochvala.“

„Jenom si vybavuju, jak jsem je viděla, a hned mám další důvod, proč tě do toho zapojit. Mám v úmyslu zjistit, jak a proč se to v tomhle nóbl prostředí semlelo, a tak potřebuju využít někoho, kdo se v takovém prostředí pohybuje a ví, jak to v něm chodí. Taky začni přemýšlet, na čem Reva pro tebe dělá, případně na čem dělala v minulosti anebo čím se ji chystáš pověřit v budoucnu.“

„Taky jsem na to myslel.“

„A ještě něco. Možná by nebylo od věci, kdybys Caro pořídil bodyguarda, čistě pro všechny případy. Určitě by dala přednost soukromému očku před poldou.“

„To už jsem zařídil.“

„Však ono ještě něco vyplave. Buď prostě připravený.“

„Když tak pěkně prosíš.“ Políbil ji, měkký dotyk úst na ústa. „A dej si něco slušného k jídlu,“ zavolal na ni, když už byl na odchodu.

Pohled jí zaletěl ke stropnímu obkladu, za nímž měla svoji skrýš sladkostí, ale byla si skoro jistá, že to nebylo to, co měl na mysli.

KAPITOLA 3

Čekala dům pro střední třídu, takový, jaké se obvykle staví na předměstí. Ale domov Ewingové a Bissela stál o několik stupňů výš. Byly to dvě ultramoderně vyhlížející bílé krychle stojící na sobě, které se nacházely za zdí vybudovanou z použitých kamenů. Spousta neprůhledného skla a ostrých úhlů.

Vstupní prostor tvořily stejné kameny, natřené sytou červení. Lemovaly jej rozsochaté stromy a keře vyrůstající z mohutných květináčů. Porůznu bylo rozmístěno pár zvláštních kovových soch, jejichž autorství Eva přisoudila Blairu Bisselovi.

Působily na ni chladně a vykalkulovaně.

„Ewingová ví, jak si zajistit vlastní bezpečnost," poznamenala Peabodyová, když provedly několik komplikovaných úkonů, aby se dostaly dovnitř.

„Ty tu mají ale avantgardní design, tedy pokud si na něj člověk potrpí."

„Ty si na něj nepotrpíš?"

„To teda ne." Peabodyová se zašklebila, když prošla kolem dvora vydlážděného červenými kameny. „Podobné architektonické výtvory ve mně vyvolávají dojem vězení, a nejsem si jistá, jestli drží lidi uvnitř nebo je odpuzují ven. A to umění."

Zastavila se a studovala nízkou skulpturu s osmi hubenými končetinami a podlouhlou trojúhelníkovou hlavou lemovanou blýskajícími se zuby.

„Máme v rodině hodně umělců," pokračovala Peabodyová. „Taky jeden pár, který pracuje převážně s kovem, a některé jejich věci jsou fakt zvláštní. Ale jsou… tak zajímavě zvláštní, spíš legrační nebo možná ironické."

„Ironický kov."

„Jo, vážně ty jejich výtvory tak působí. Ale tohle je něco mezi pavoukem a hlídacím psem. Je to hrůzostrašné i jakoby trochu zlé. A co je to tamhleto?"

Ukázala na další sochu. To, pomyslela si Eva, když přišla blíž, budou dvě postavy propletené v těsném objetí. Žena a muž, což bylo očividné z penisu nadměrné velikosti, vyvedeného v královském

nachu. Na konci byl zaostřený do tvaru čepele nože a chystal se proniknout do ženské figury.

Ta zas byla, jak si Eva všimla, prohnutá dozadu buďto jatá vášní anebo hrůzou, dlouhé prameny vlasů trčící dozadu.

Figury byly bez tváří, pouhá forma a exprese. A po chvilce pozorování usoudila, že dojem z nich není romantický, ba ani sexuální ne. Byl násilný.

„Tak bych řekla, že autor je talentovaný, ale že i talent může být chorý.“

Protože se ve společnosti soch necítila dobře, odvrátila se od nich a přešla ke dveřím. Dokonce i s kódy a přístupovými instrukcemi, kterými je Reva vybavila, jim to chvilku trvalo, než se dostaly dovnitř.

Dveře se otevřely do atria vydlážděného modrými dlaždicemi s barevnými skleněnými stěnami tyčícími se do výše druhého patra.

Uprostřed prostoru zurčel vodotrysk, obklopený figurami napůl lidskými, napůl rybími, které chrlily vodu do bazénku.

Stěny byly jako zrcadla a vrhaly odrazy mnohonásobně zpátky do prostoru. Z atria se rozbíhaly vchody do pokojů ve tvaru širokých obdélníkových průchodů, v nichž chyběly dveře.

„To mi k ní nesedí,“ poznamenala Eva. „Řekla bych, že on vybral místo i výzdobu domu a ona se jen vezla.“

Peabodyová vzhlédla a zkoumala skulptury ptáků, které se vznášely v prostoru jako noční můry. Vypadaly, jako by kroužily nad jídlem. „Myslíš?“

„Já taky nepatřím do místa, kde bydlím.“

„To není pravda.“

Eva pokrčila rameny a obezřetně obešla fontánu. „Rozhodně jsem tam nepatřila ve chvíli, kdy jsem se tam nastěhovala. Ale je pravda, že tam to takhle nevypadá. Je to tam půvabné a dá se v tom žít. Vyzařuje to pohodlí a teplo. Ale samozřejmě je to Roarkův dům. Pořád je v něm víc z něho než ze mě.“

„Opravdu ho milovala.“ Peabodyová se choulila do sebe a nesnažila se to skrývat. „Jestli tady žila proto, že to chtěl on, tak ho musela opravdu milovat.“

„Taky bych řekla,“ souhlasila Eva.

„Najdu kuchyni a ověřím, zda vražedná zbraň pocházela odsud.“

Eva přikývla a za pomoci plánku, který jí nakreslila Reva, začala stoupat nahoru po schodišti.

Spala, říkala si Eva. Uslyšela zvonek. Vstala a podívala se na obrazovku se záběrem na vchod. Uviděla balíček.

Postála u okna z čirého skla a vyhlédla dolů na kamennou a kovovou zahradu. Nic živého, řekla si. Nic skutečného.

Takže vstala, pokračovala ve svých úvahách Eva, sešla dolů a vyšla před branku, aby si vzala balíček. Skenerem zkontrolovala obsah kvůli výbušninám. Opatrná, obezřetná žena.

Přinesla balíček dovnitř.

Eva vešla do manželské ložnice a zaznamenala první známky života v domě. Bylo tam několik zrcadel, v podobě stříbřitých panelů na jedné ze zdí. Na další stěně tvořilo dvojité zrcadlo dveře. Postel, široká opravdu jako letiště, byla rozestlaná, přes pelest ležela přehozená noční košile. Jedna vestavěná skříň byla otevřená – Revina, poznala Eva po letmém pohledu.

Sedla si na postel s nohama složenýma pod sebe, představovala si Eva, a otevřela balíček. A znovu a znovu se dívala na fotografie, zatímco její mozek se pokoušel zpracovat to, co na nich viděla. Zkoumala účty. Přešla k počítačovému centru na druhé straně pokoje a vložila dovnitř cédéčka.

Chvíli chodila po pokoji, odhadovala Eva. To určitě. Přecházela sem a tam, nadávala, zlostně brečela. Něčím mrskla.

Se zadostiučiněním objevila ve vzdálenějším rohu střepy.

Dobrá, pak se odhodlala k akci. Oblékla se a připravila si pomůcky. Mezi klením a návaly vzteku si připravila plán.

Mezi okamžikem, kdy otevřela balíček, a časem, kdy vyšla z domu, to mohlo nějakou dobu trvat. Tak hodinu nebo o málo víc.

Eva se otočila k videotelefonu a přehrála si záznamy hovorů za posledních čtyřiadvacet hodin.

Byl tam jeden vzkaz od Felicity, čas čtrnáct nula nula.

Ahoj, Révi. Vím, že jsi v práci, ale strašně nerada ti tam volám. Jen jsem ti chtěla říct, že mám dneska večer rande. Snad se uvidíme v *pátek nebo v sobotu. Vyklopím ti pak všechny žhavé detaily. Buď hodná holka, když je Blair pryč. A jestli nebudeš, pověz to* mně. *Čao!*

Eva zastavila přehrávání videa a pořádně si prohlédla Felicity Kadeovou. Bohatý, stylový typ sexbomby, dumala Eva. Blondýna s růžovou pletí, ostře řezanými lícními kostmi a plnými smyslnými rty. Oči tak hluboce modré, že vypadaly skoro fialové, s mrňavým mateřským znaménkem u vnějšího koutku levého oka.

Eva by se vsadila, že u kosmetičky nechávala tahle dáma hodně peněz.

Překládala si pro sebe text vzkazu. *Dneska večer mi nevolej, budu tu mít chlapa. Náhodou je to tvůj muž, ale co oči nevidí, to srdce nebolí.*

Nebo tak něco, pomyslela si, když znovu poslouchala ten švitořivý hlas.

Podívala se na ni ještě jednou, na oči, z nichž zářilo vzrušení, které Evě napovědělo, že Blair Bissel už tam v tu chvíli nejspíš byl, jen skrytý hledáčku kamery videotelefonu.

Když on sám volal domů, bylo sedmnáct dvacet. Dal si záležet, aby na záběru nebylo nic než jeho vlastní obličej. Oči, zelené jako kočka, měl těžké. Úsměv, křivka těch pěkných úst, působil utahaně, stejně jako jeho hlas.

Evě bylo jasné, proč se do něho Reva zamilovala. Bylo to zřetelnější z videopřenosu než z fotografie na průkazu, kterou už si Eva důkladně prostudovala. Když se k tomu vzhledu přidala jistá lenivá živočišnost a pomalý, sexy znějící hlas, vznikl působivý celek.

Ahoj, broučku. Doufal jsem, že už budeš doma. Asi jsem ti měl volat na mobil. Jsem z toho cestování a změny časového pásma nějaký zblblý. Už to vypnu, takže se mě nedovoláš. Potřebuju se pořádně vyspat. Zkusím to znovu, jakmile to tu dodělám. Koukej mě postrádat, zlato. Víš, že se mi po tobě stýská.

Hezky se vymluvil a zajistil si nerušenou noc na postelové hrát – ky.

Ale stejně to od něj bylo pěkně neopatrné. Riskantní. Nebo přinejmenším mohlo být, kdyby mu důvěřovala o něco míň. Co kdyby se pokusila vysledovat ten přenos, jak by to možná udělala Eva? Nebo co kdyby ji něco popadlo a vydala se tam za ním?

Co kdyby… Existoval tucet věcí, které se mohly přihodit, aby to na nevěrného manžela prasklo.

Místo toho skončil mrtvý. Protože jej sledoval někdo jiný, někdo jiný se díval a čekal na vhodnou příležitost.

Ale proč?

„Tak tu máme odpovídající sadu kuchyňských nožů,“ řekla Peabodyová, když vešla dovnitř. „Chybí nůž na chleba.“

„Náš důkazní materiál je nůž na chleba?“

„Ano, madam. Taky jsem zkontrolovala záznamník na kuchyňském automatu. Zdá se, že Reva Ewingová si dala v devatenáct třicet jednu porci dušeného kuřecího a salát. Předtím tam byly včera ráno v sedm třicet dvakrát pšeničné vafle a konvice kávy.“

„Takže společně posnídali, než se vydal na svoji falešnou služební cestu a než ona odešla do práce.“

„Bezpečnostní záznamy dále prokázaly, že Reva Ewingová přišla sama v osmnáct hodin dvanáct minut. A zvonek u branky zazvonil podle jejího tvrzení hned po třiadvacáté hodině. Ověřila jsem její odchod z domu a návrat s balíčkem a časově to sedí.“

„To jsi toho stihla dost.“

Peabodyová se zakřenila. „My detektivové děláme, co můžem.“

„Nemusíš mě tím svým povýšením pořád krmit.“

„Vyrozuměla jsem od kolegů, že zhruba měsíc se tím svým novým rankem detektiva tak třikrát denně někomu pochlubím. A pak už si na to zvyknu a dám si pohov.“

„Beru na vědomí. Chci vzít cédéčka s bezpečnostními záznamy a videotelefony na oddělení elektronické detekce. Pokud to někdo na Revu narafičil, musí toho vědět o bezpečnosti přinejmenším stejně jako ona.“

„Řekla jsi ‚pokud‘. Máš o tom pochybnosti?“

„Vždycky je prostor na pochybnosti.“

„No dobrá, tak jsem si říkala – ne že bych si to opravdu myslela, ale když už tak spekulujeme o pochybnostech… Co když to Reva sama udělala tak, aby to vypadalo, jako když ji do toho chce někdo namočit? Bylo by to pěkně chladnokrevné a riskantní. Ale bylo by to taky chytré.“

„Jo, to by bylo.“ Eva začala metodicky procházet zásuvky psacího stolu.

„Už tě to taky napadlo.“

„Peabodyová, nás poručíky napadá ledacos.“

„Ale myslíš si, že to tak není.“

„Podívej se na to takhle. Pokud to udělala, je v tom namočená až po uši. Prostě nám sama spadne do klína. Na nás je už jenom udělat papírování a počkat na proces. Ale jestli říká pravdu, pak tu máme pěknou záhadu. A já prostě záhady miluju.“

Zabavila všechna cédéčka jako důkazní materiál, aby se na ně podívali na centrále, přidala paměťové karty, osobní počítač a cosi, co vypadalo jako rozbitý adresář.

„Pusť se do toaletního stolku,“ vybídla Peabodyovou.

Prohledaly ložnici, nejdřív obsah toaletních stolků a pak i vestavěných skříní. Nic zajímavého neobjevily, snad s výjimkou něčeho, co Peabodyová okomentovala jako sexy spodní prádlo.

Pracovny si rozdělily. Eva si vzala Blairovu.

Podle ní si vybral tu lepší. Jeho pracovna byla dvakrát tak velká než její, s výhledem na kamennou zahradu – zahradu, která se mu podle Evy líbila. Měl tam taky dlouhou koženou pohovku v barvě bílé kávy. Na stěně za pohovkou viselo několik zrcadel a před ní se vyjímal zábavní panel s nejnovějšími hračičkami.

Pomyslela si, že je to spíš herna muže – věčného kluka než skutečný pracovní prostor. A když se pokoušela spustit databázi jeho počítače, zjistila, že vůbec nefunguje.

Třepla do přístroje hřbetem ruky, což byla její obvyklá reakce na vzpouzející se stroje. „Říkám ‚Počítači, zapni se‘, opakovala a znovu udala svoje jméno, hodnost a číslo odznaku, aby obešla standardní heslo majitele.

Obrazovka zůstala slepá, počítač nereagoval.

To je zajímavé, říkala si, když kolem něj kroužila, jako by to bylo spící zvíře. Co tam jen měl, že nechtěl, aby to viděla jeho žena?

Pozorovala počítač, přitom vylovila vysílačku a spojila se s Feeneym z oddělení elektronické detekce.

Feeneyho obličej honicího psa se za pár dní nedávné dovolené v Bimini trochu opálil. Vrátil se teprve před dvěma dny a Eva doufala, že zase brzy vybledne. Vyvádělo ji to ze soustředění, vidět Feeneyho opáleného.

Taky by byla ráda, kdyby mu zas narostly vlasy. O dovolené si nechal ostříhat svoje zrzavé prošedivělé kudrny úplně nakrátko. Vypadal, jako by měl na hlavě přiléhavou kučeravou helmu.

Když se k tomu přidala podovolenková jiskra v hnědých očích, působil jako studie smíšených signálů, až ji z toho bolelo u srdce.

„Ahoj, kotě.“

„Ahoj. Dostal jsi moji žádost?“

„Jasně. Už na tom dělám. Udělal jsem si na to čas a vyčlenil pár lidí.“

„Mám ještě něco. Počítač toho mrtvého chlápka. Důkladně ho zahesloval. Nepodařilo se mi ho spustit.“

„Dallasová, ty někdy nenastartuješ ani automat na kafe.“

„To je sprostá lež.“ Shrnula disky na hromádku. „A je potřeba prozkoumat a analyzovat hromadu cédéček z bezpečnostních systémů.“

„Pošlu ti tam tým, který se podívá na ty počítače.“ Čekala zlomek vteřiny. „Takhle jednoduše? Ani mi neřekneš, že jsem mrcha?“

„Dneska mám dobrou náladu. Manželka mi ráno udělala palačinky. Těch se nemůžu nabažit. Sním jich nejvíc z celé rodiny. A tys mi dohodila ten pobyt na Bimini, takže tě teď budu půl roku zahrnovat laskavostmi. Jsem ti namouduši zavázaný.“

„Feeney, vypadáš fakt děsně, když se takhle usmíváš. Nech toho.“

Usmál se ještě víc. „Nemůžu si pomoct. Jsem šťastný muž.“

„Mám dost materiálu na analýzu, abych tě tu i s celým týmem na pár dní pohřbila.“

„To zní dobře.“ Téměř si prozpěvoval. „Těším se na opravdovskou výzvu. Chlápek, co sedí pár dní na pláži a cucá kokosovou šťávu, by dočista vyměkl.“

Musím to zarazit, pomyslela si. A hned. „Ten případ je pěkná zabíračka,“ řekla a vycenila v pokusu o úsměv zuby. „A už mám podezřelou za mřížemi. Ale investuju čas i prostředky celého oddělení, abych to převrátila vzhůru nohama.“

„Vypadá to, že to bude pěkná legrace,“ řekl skoro s trylkem. „Jsem rád, žes mě k tomu přizvala.“

„Jestli v tom budeš ještě chvíli pokračovat, tak tě snad začnu nenávidět, Feeney.“ Úsečně mu odříkala adresu, a když si ji začal pobrukovat, přerušila spojení.

„Udělej kamarádovi laskavost a on se z toho zcvokne. Peabodyová!“ Zakřičela to. „Označ veškerou elektroniku, kterou má prověřit OED. Zajisti dva androidy, aby to tu pohlídali a zapečetili to, až lidi z OED odejdou. A pohni kostrou. Musíme prověřit Bisselův ateliér a galerii.“

„Jestli jsme teď parťačky, jak to, že mám všude lepit štítky jenom já?“ volala na ni Peabodyová. „A půjdeme se taky někdy najíst? Už jsme ve službě šest hodin. Klesá mi krevní cukr. Přímo to cítím.“

„Pohni zadkem,“ zavolala Eva v odpověď, ale usmála se přitom. Přinejmenším pořád pracovala s někým, kdo ji uměl naštvat.

Peabodyová měla pravdu, uvědomila si Eva, a navíc si vzpomněla, že sama jedla naposledy minulý večer. Zaparkovala proto před krámkem s občerstvením a nechala Peabodyovou objednat nějaké jídlo s sebou.

Obě budou potřebovat vypadnout na pár hodin ze služby a trochu se vyspat. Ale ještě předtím se chtěla podívat na Blairův ateliér a zajistit tam veškerou elektroniku a disky s bezpečnostními nahrávkami. Byl to jediný důvod, na nějž Eva zatím přišla, pro který by se Reva mohla stát cílem. To zabíjení ji záměrně vylákalo ven. Pokud tam nebyl osobní důvod, a ona to důkladně prověří, musel to udělat profesionál.

Ovšem jakýkoliv profesionální motiv v případě Revy mohl zabrousit do nebezpečné spojitosti s Roarkem. Takže hodlala postupovat rychle a pokusit se získat z centrální evidence tolik informací, kolik bude jen možné, než se vyšetřování přesune do další fáze.

Peabodyová vyšla spěšně ven obtížená obrovským sáčkem s jídlem.

„Koupila jsem plněné bagety.“ S úlevným odfrknutím dopadla na sedadlo.

„Propána, toho je pro celý regiment.“

„A taky další proviant.“

„Copak jedeme někam na safari?“

Peabodyová důstojně vytáhla úhledně zabalenou bagetu a podala ji Evě. „Mám taky nápoje, balíček sójových lupínků, sáček sušených meruněk –“

„Sušené meruňky. Kristapána, ty snad věříš těm nesmyslům o tom, že se blíží konec světa.“

„A ještě nějaké koláčky.“ Peabodyová se našpulila, skoro jako by chtěla začít trucovat. „Mám hlad, a když jsme nasazené na případ, jako je tenhle, nemusela bych se k jídlu dostat dřív, než ve mně budou tak akorát chrastit kosti. Ty máš kliku, že vydržíš bez jídla.“ Hlučně a nedočkavě rozbalila vlastní bagetu. „A navíc na tvou hlavu nikdo nedští oheň a síru.“

Eva rozevřela svoji bagetu a provedla inspekci obsahu. Bylo tam něco, co se tvářilo, že pochází z prasete. Ale chutnalo to celkem dobře. „Pro případ, že by přece jen nastal konec světa, aspoň doufám, že v těch koláčcích je nějaká čokoláda.“

„Snad jo.“ Peabodyová se trochu uklidnila, když se Eva zakousla do bagety a začala jednou rukou řídit. Otevřela si plechovku Pepsi a postavila ji do ohrádky na nápoje.

Než Eva dojela k budově Flatironu, Peabodyová spořádala svoji bagetu a slušnou dávku lupínků. V důsledku toho měla lepší náladu i dostatek energie.

„Tohle je moje oblíbená budova v New Yorku,“ řekla. „Když jsem se sem poprvé přestěhovala, udělala jsem si den volna a chodila jsem po městě a fotila si domy, o kterých jsem předtím jen četla. Tahle byla na mém seznamu jedna z prvních. Je už to tak *dávno.* Ale pořád tu stojí. Nejstarší zachovaný mrakodrap ve městě.“

Eva to nevěděla. O tyhle základní znalosti se nikdy nezajímala. Jen si uvědomovala, že jaksi mimochodem obdivuje unikátní trojúhelníkovou strukturu stavby.

Ale pro ni budovy prostě stojí. Lidi v nich žijí a pracují a domy zabírají nějaké místo a vytvářejí panorama města.

Rozhodla se, že se nebude ani pokoušet hledat na Broadwayi místo na parkování, protože v téhle části města neustále panoval čilý ruch. Místo toho zahnula na Dvacátou třetí ulici a vecpala se se svým vozidlem na místo určené pro zásobování. Obchodníci ji budou pro-

klínat, ale Eva umístila na střechu auta panel s nápisem VE SLUŽBĚ a vylezla ven.

„Bissel si pronajal prostory v nejvyšším patře.“

„Páni, to musí být nádhera.“

Eva přikývla, když šly k hlavnímu vchodu. „Dívala jsem se na jeho daňová přiznání. Klidně si to může dovolit. Očividně ty kovové serepetičky, co vytvářel, mu dost sypaly, a k tomu měl svou vlastní galerii, kupoval a prodával umělecká díla.“

„A našla jsi nějakou spojitost s Felicity Kadeovou?“

„Očividnou. Podle toho, co říkala Reva, byla Felicity jeho zákaznicí. Takže vlastně udělala kšeft oběma, Revě i Blairovi. A navíc to byla Felicity, kdo přesvědčil Revu, aby přišla na vernisáž, kde se seznámila s Blairem.“

„To je příhodné.“

Procházely vestibulem. Eva se pochvalně podívala na Peabodyovou. „Správně. Na můj vkus je to taky dost velká náhoda. Pročpak asi chtěla Felicity dát dohromady svého milence a svoji kamarádku?“

„Třeba tenkrát ještě nebyli milenci. Nebo netušila, že ti dva to vezmou vážně.“

„Možná.“ Eva obešla pult ostrahy budovy a použila kód, který jí dala Reva, pro přístup k výtahům do nejvyšších poschodí. Ale namísto toho, aby se otevřely dveře, počítač varovně zabzučel.

Nemáte přístup k tomuto výtahu. Vraťte se laskavě ke stanovišti ostrahy nebo na recepci a informujte se, jak se dostanete k výtahu do Bisselovy galerie. Tento výtah je soukromý.

„Třeba ti dala špatný kód,“ hádala Peabodyová.

„To bych neřekla.“

Eva přešla k pultu ochranky. „Kdo naposledy použil ten výtah?“

Mladá, přísně vyhlížející žena v černém našpulila pusu. „Pardon?“

„Nezdržujte,“ řekla Eva a ukázala jí odznak. „Prostě odpovězte.“

„Musím si ověřit vaši identifikaci.“ S nosem nahoru naskenovala Evin odznak a potom jí přejela dlaň čtečkou. Když si ověřila Evino identifikační číslo, odložila čtečku stranou. „Je to proto, co se stalo panu Bisselovi?“

Eva se neznatelně usmála. „Pardon?“

Žena si odfrkla a pak se otočila ke svým záznamům. „Naposledy použil výtah sám pan Bissel. Jede přímo do ateliéru. Jeho zaměstnanci a zákazníci používají ten vpravo. Ten jezdí do galerie.“

„Jistě máte kód pro použití jeho soukromého výtahu.“

„Samozřejmě. Od všech nájemníků vyžadujeme, aby nám sdělili podrobnosti ohledně svých zabezpečovacích systémů a přístupové kódy.“

„A jaký je ten jeho?“

„Nemám povolení sdělovat tyto údaje, aniž bych k tomu dostala příslušné oprávnění.“

Eva si říkala, jestli by jako příslušné oprávnění stačilo, kdyby té ženské nacpala odznak do jejího snobského pršáku. Místo toho k ní po pultu přistrčila svůj vlastní elektronický diář a poklepala na obrazovku. „Je to tenhle?“

Žena se znovu obrátila k vlastní klávesnici a vyťukala řadu čísel. Podívala se na svoji obrazovku a pak na Evinu. „Když ho máte, proč mě otravujete?“

„Nefunguje.“

„*Určitě* funguje. Nezadala jste to správně.“

„Proč mi tedy sama neukážete, jak se to dělá?“

Žena si povzdychla a pak mávla na kolegu. „Pohlídej to tady,“ houkla na něho a na jehlových podpatcích důležitě doťukala k výtahům. Zadala kód, a když dostala stejnou odpověď jako Eva, zkusila to znovu. „Tomu nerozumím. Tohle je správný kód. Je *registrovaný*. Ochranka kontroluje všechny kódy v budově dvakrát týdně.“

„Kdy byla poslední kontrola?“

„Před dvěma dny.“

„Jak dlouho bude správci trvat, než se dostane dovnitř?“

„Nemám tušení.“

„Je z galerie přístup do ateliéru?“

Očividně dotčená, přešla zpátky ke svému pultu a zobrazila si na počítači plán nejvyššího podlaží. „Je. Ale jsou tam bezpečnostní dveře. Mám k nim přístupový kód.“

„Který bude asi tak platný jako ten k výtahu. Ale stejně mi ho dejte.“

Cestou k výtahu do galerie si vyndala mobil. „Potřebuju tě v budově Flatironu,“ řekla, jakmile to Roarke zvedl. „Bisselova galerie, nejvyšší patro. Jsou změněné přístupové kódy k soukromému výtahu do jeho ateliéru, takže se tam nemůžu dostat. Zkusím to ještě přes bezpečnostní dveře mezi galerií a ateliérem, ale odhaduju, že budou taky zablokované.“

„Nesahej na ně. Jestli s tím někdo manipuloval, zadání původního kódu způsobí další blokaci. Už jedu.“

„Co tak mohl mít Bissel ve svém ateliéru, že nechtěl, aby to viděla jeho žena?“ divila se Peabodyová.

„Nedává to smysl.“ Eva potřásla hlavou. „Nic v jeho spisu neindikuje, že by měl něco společného s bezpečnostními systémy. Aby člověk změnil kód, když všude kolem čenichá ochranka budovy, na to musí být machr. A takový chlápek si začne románek s kamarádkou své ženy, a to rovnou pod jejím nosem? Proč by to dělal? No dobře, kvůli sexu nebo třeba pro to vzrušení. Tak co to tu vlastně máme? Proč si chlápek, který si dopřává takovéhle vzrůšo, skoro nedostupně zabezpečí domácí kancelář i ateliér? Jak to jde spolu dohromady?“

Vystoupila z výtahu do prostoru plného soch a obrazů, jak statických, tak animovaných. Uprostřed tlumeně osvětlené místnosti seděla na pohovce mladá žena a usedavě plakala.

„Bože,“ procedila Eva mezi zuby. „Tohle nesnáším. Vezmi si ji na starost.“

Peabodyová byla šťastná, že má konkrétní úkol. Přešla k ženě a sedla si před ní na bobek. „Slečno.“

„Máme zavřeno.“ Popotahovala s obličejem v dlaních. „Z důvodu smr – smr – *smrti*.“

„Jsem detektiv Peabodyová.“ Vzhledem k okolnostem se snažila tlumit radost nad tou hodností. „Tamhle je moje kolegyně, poručík Dallasová. Vyšetřujeme smrt Blaira Bissela a Felicity Kadeové.“

„Blaira!“ zaječela a vrhla se tváří na pohovku. „Ne! Ne! Ne! Nemůže být mrtvý. To *nesnesu*.“

„Moc se omlouvám, musí to být pro vás těžká situace.“

„Já už nechci žít. Pro mě už na světě není slunce, není vzduch!“

„Ježíšikriste.“ Čeho je moc, toho je příliš. Eva se nad ženu naklonila, uchopila ji za rameno a přiměla ji, aby se posadila. „Chci

znát vaše jméno, váš vztah k Blairu Bisseiovi a důvod, proč jste tady.“

„Ch – ch – ch –“

„Ovládněte se,“ nařídila jí Eva.

„Chloe McCoyová. Vedu galerii. A jsem tu, jsem tu proto, že…“ Zkřižila ruce na prsou, jako by se to snažila v sobě zadržet. „*Milovali jsme se.*“

Má stěží věk na to, aby jí nalili v baru, pomyslela si Eva. Tvář měla pomačkanou, zbrázděnou proudy slz, které pořád vydatně tekly z napuchlých a obrovských hnědých očí. Uhlově černé vlasy jí spadaly přes ramena a ňadra ostře se rýsující pod přiléhavou černou halenkou.

„Měla jste s panem Bisselem intimní vztah.“

„Milovali jsme se!“ Rozpřáhla ruce a pak se schoulila do klubíčka s rukama přes prsa. „Byli jsme spřízněné duše. Patřili jsme k sobě od prvního pohledu. Byli jsme –“

„Souložila jste s ním, Chloe?“

Neotesanost otázky měla přesně ten účinek, v jaký Eva doufala. Slzy magicky vyschly. „Jak se *opovažujete!* Jak se opovažujete zlehčovat něco tak nádherného?“ Vystrčila na Evu bradu a třebaže se jí třásla, mířila skoro do stropu. „Ano, byli jsme milenci. Teď je mrtvý a moje duše je taky mrtvá. Jak jen to mohla udělat? Ta příšerná, nesnesitelná ženská. Jak mohla zhasnout světlo života někoho tak dobrého, tak pravdivého, tak dokonalého?“

„Tak dobrého a pravdivého, že mohl spát s přítelkyní své ženy a se svou zaměstnankyní?“ otázala se Eva příjemně.

„Jeho manželství bylo mrtvé.“ Chloe odvrátila hlavu a zírala na zeď. „Byla to jen otázka času, kdy bude formálně ukončeno, a pak bychom se oba mohli veřejně k našemu vztahu přiznat a nemuseli bychom jej tajit.“

„Kolik je vám let?“

„Je mi jednadvacet, ale věk nic neznamená.“ Sevřela ruku na náhrdelníku s přívěskem ve tvaru srdce, který měla kolem krku. „Teď jsem stará jako sám čas, stará jako smutek.“

„Kdy jste naposledy viděla Blaira?“

„Včera ráno. Setkali jsme se tady.“ Rukou si přejížděla po čele, zatímco druhou rukou se stále dotýkala zlatého srdíčka. „Abychom se rozloučili, než se vydá na cestu.“

„Myslíte tím tu cestu, která skončila tady ve městě v posteli slečny Kadeové?“

„To není pravda.“ Napuchlé oči dostaly mučednický výraz. „Nevím, co se stalo, jak to ta hrozná ženská zařídila, ale Blair se určitě se slečnou Kadeovou nescházel. Byla to naše zákaznice, nic víc.“

„Aha,“ to byla nejlaskavější odpověď, na niž se Eva zmohla. „Jak dlouho jste tady pracovala?“

„Osm měsíců. Nejlepších osm měsíců mého života. Tady jsem teprve začala žít, když –“

„Jeho žena sem za ním chodila?“

„Zřídkakdy.“ Chloe stiskla rty. „Na veřejnosti předstírala, že má o jeho práci zájem. Ale v soukromí byla dost kritická a odsávala mu tím energii. Ovšem neměla problém s utrácením peněz, které v potu své představivosti vydělal.“

„Tak to bylo? Takhle vám to řekl?“

„Říkal mi všechno.“ Udeřila se do prsou, pěst stále svírající přívěsek. Srdíčko přitiskla proti srdci. „Neměli jsme před sebou tajnosti.“

„Takže máte přístupový kód do jeho ateliéru.“

Otevřela ústa a zase je zavřela, než promluvila. „Ne. Umělec jako Blair potřebuje své soukromí. Nikdy jsem ho nerušila. Přirozeně, přišel za mnou, když se se mnou chtěl o něco podělit.“

„Dobrá. Takže byste nevěděla, kdyby tam třeba někoho měl.“

„Pracoval sám. Jeho tvořivost to tak vyžadovala.“

Trdlo, řekla si Eva. Bláhová, naivní, pro Bissela patrně jen příležitostná hračka. Otočila se k výtahu, u něhož se zrovna otevíraly dveře. Chloe se jí vrhla k nohám a vší silou je obemkla.

„Prosím, prosím! Musíte mi dovolit, abych se na něho podívala. Musíte mi dovolit, abych se s ním rozloučila. Ať se můžu aspoň naposledy dotknout jeho tváře. Musíte. To mi musíte dovolit.“

Eva si všimla, jak Roarke nadzdvihl obočí v pobaveném úděsu. Eva se sklonila a odtrhla ji od sebe.

„Peabodyová, nějak si s ní poraďte.“

„Jasně. No tak, Chloe.“ Peabodyová si přitáhla plačící děvče. „Pojďte, umyjete si obličej. Blair by chtěl, abyste byla silná. Mám pár otázek, které vám musím položit. Chtěl by, abyste mi na ně odpověděla, abychom mohli učinit spravedlnosti zadost.“

„Budu! Já budu silná kvůli Blairovi. Bez ohledu na to, jak je to těžké.“

„Vím, že je,“ odpověděla Peabodyová a vedla Chloe do koupelny. „Druhá, mnohem mladší příloha,“ řekla Eva, než se Roarke stačil zeptat.

„Ale.“

„No. Ale. Jenže si myslím, že nic neví. Pokud ano, Peabodyová to z ní vydoluje.“

„Přemýšlím, jestli by to pro Revu bylo snesitelnější, kdyby věděla, jakého mizeru měla doma. Právník ji dostal ven na kauci. Musí nosit lokalizační náramek, ale je venku. Bude bydlet u Caro, dokud nebude po všem.“

Zkoumal mohutné dvojité dveře, tak široké, že zabíraly skoro celou šířku jedné stěny. Popocházel podél nich a lehce na ně poklepával. „Ocel, ještě navíc vyztužená, na to se můžu vsadit. Dost zvláštní, že měl potřebu je instalovat na takovémhle místě.“

„Taky myslím.“

„Hmm.“ Přešel k bezpečnostnímu panelu. „Feeney mi volal chvilku předtím, než jsi volala ty. Vlastně jsem byl na cestě na centrálu, když jsem od tebe dostal tenhle zajímavý úkol.“

Vytáhl z kapsy sadu tenkých nástrojů, jeden z nich si vybral a sundal z něj obal. „Zdá se, že si ten pobyt v Bimini fakt užili.“

„Je opálený. Pořád se usmívá. Nejsem si tak úplně jistá, jestli ho náhodou nevyměnili za androida.“

Roarke ze sebe vydal pár účastných zvuků a z jiné kapsy vyndal nějakou malou elektronickou pomůcku.

„Co je to?“

„Ale, takové malé nic, se kterým si občas hraju. Docela šikovná příležitost vyzkoušet to naostro, v praxi, abych tak řekl.“ Nastavil to směrem k panelu a čekal, dokud nedozněla série pípavých zvuků. Hladil Evu po zádech, zatímco ona se mu snažila nahlédnout přes rameno.

„Nelepte se na mě, poručíku.“

„Co to umí?“

„Všechno možné, čemu nerozumíš, a budeš tak akorát podrážděná, když ti to začnu vysvětlovat. Nejjednodušší je asi přirovnání, že se to snaží naladit na stejnou frekvenci. Pak se to pokusí přimět Bisselův software, aby odhalil všechny tajnosti. To je docela zajímavé, ne?“

„Cože? K čertu s tím. Tak dostaneš se dovnitř, nebo ne?“

„Nevím, proč toleruju takové urážky.“ Podíval se přes rameno rovnou do její otrávené tváře. „Nejspíš je to sexem. To je pěkně ponižující. Jsem slabý a zranitelný jako každý chlap.“

„Snažíš se mě přečůrat?“

„Drahoušku, to nedá vůbec žádnou práci. Teď jsem právě prostřednictvím své šikovné nové hračky zjistil, kdy přesně změnili kód. A myslím, že se ti to bude zdát stejně zajímavé jako mně. Došlo k tomu v přibližně stejnou dobu, kdy někdo zabodl Blairu Bisselovi do žeber ten kuchyňský nůž.“

Zamrkala a zúžily se jí zorničky. „Omyl vyloučen?“

„Vyloučen. Nemohl to udělat Bissel.“

„To sotva.“

„Ani to nemohla udělat jeho mrtvá milenka, ani jeho žena. Ani, čistě pro pořádek, jeho vrah.“

„Ale vsadím se s tebou, že ten, kdo změnil ten kód, věděl, že je Bissel mrtvý nebo že umírá. Věděl, že jeho ženu vylákali na místo činu. Tohle je další zápletka té krvavé mely. Dostaň mě dovnitř.“

KAPITOLA 4

Netrvalo mu to dlouho, tyhle věci mu zřídkakdy dělaly problém. Měl zlodějské ruce – rychlé, ohebné a šikovné, ale protože je používal pro ni, a s radostnou pravidelností taky na ni, nemohla ho dost dobře kritizovat.

Když byl hotový, těžké dveře se skoro neslyšně zasunuly do pouzder zabudovaných do zdi a odhalily ateliér Blaira Bissela. I tady si dopřál hodně prostoru. Ale zdálo se, že oprávněně. Všude se vyskytoval kov – dlouhé tyče, široké a nízké sloupy, hromady krychlí a koulí. Podlahy a zdi tvořil nějaký ohnivzdorný, reflexní materiál, který násobil a odrážel nezřetelné obrysy zařízení a rozpracovaných skulptur.

Na dlouhém kovovém stole ležely nástroje, které Evě připomínaly středověké mučicí pomůcky. Nástroje, které řezaly a ohýbaly, jak se Eva domýšlela. V místnosti stály i tři nádrže pevně zapuštěné do podlahy. Podle hořáků a dalšího příslušenství Eva usoudila, že obsahují nějaký hořlavý plyn a vydávají teplo, které svařovalo nebo tavilo kov nebo co všechno lidé zabývající se tímhle druhem umění ke své práci potřebovali.

Jedna stěna byla pokryta náčrty. Některé vypadaly, že jsou nakresleny ručně, jiné pocházely z počítače.

Vzhledem k tomu, že jeden z obrázků odpovídal svými křivkami a bodci plastice nacházející se uprostřed ateliéru, Eva odhadla, že to budou návrhy a skici jeho výtvorů.

Možná že trávil svoje volno tím, že šoustal všechny ženské, které měl v dosahu, ale vypadalo to, že svoje umění bere vážně.

Obcházela plastiku ze všech stran a až při té příležitosti si všimla, že má něco jako ruku, s prsty nataženými, jako by se zoufale pokoušely vymanit z kovového zajetí.

Podívala se znovu na náčrt na zdi a přečetla si popisek na jeho spodním okraji.

ÚTĚK Z PEKLA

„Kdo si asi tak tyhle hrůzy kupuje?“ divila se.

„Sběratelé,“ nadhodil Roarke a prohlížel si vysokou, očividně ženskou figuru, která zrovna rodila něco ne zcela lidského. „Nebo podniky a společnosti, které chtějí, aby se o nich mluvilo jako o mecenáších umění.“

„Neříkej mi, že máš od něho taky něco?“

„Vlastně nemám. Nějak mě ta jeho díla… neoslovují.“

„Vida, tamhle přece jen něco máme.“ Otočila se zády k soše a zamířila k počítači umístěnému na vzdálenějším konci místnosti.

Podívala se na dlouhé svazky tyčí. „Kudy tohleto dostával sem a zase ven? Ty se přece ani omylem nemůžou vejít do výtahu?“

„Je tu výtah na střechu. Tamhle.“ Ukázal na východní stěnu. „Nechal ho instalovat na vlastní náklady. Má trojnásobnou velikost ve srovnání s běžným nákladním výtahem. Na střeše je přistávací plocha pro helikoptéru, takže materiál i svoje skulptury dopravoval letecky.“

Jen se na něj podívala. „Neříkej mi, že vlastníš taky tenhle barák.“

„Částečně.“ Mluvil lehce nepřítomně, jak chodil sem a tam po ateliéru a zkoumal tvary soch. „Má to ve vlastnictví konsorcium.“

„To je až trapné.“

Zvedl obočí, nevinnost sama. „Vážně? Nechápu proč.“

„To ani nemůžeš. Což mi něco připomíná.“ Ohrnula si rukáv od saka a natáhla paži, takže na ní zazářil náramek. „Vezmi si tohle k sobě, prosím. Zapomněla jsem si ho sundat, když jsme jeli na místo činu. A Peabodyová na něj pořád zírá, i když předstírá, že ne. Hrozně mě to rozčiluje, a když si ho strčím do kapsy, skoro jistě ho ztratím.“

„Víš co,“ poznamenal, když si začala rozepínat sponu. „Lidi si tyhle věci kupují, aby si jich všimli ostatní lidé. Aby je obdivovali nebo aby jim záviděli.“

„Což je důvod, proč lidi, kteří se ověšují podobnými cetkami, někdo na ulici klepne a obere.“

„To je odvrácená strana věci,“ souhlasil Roarke a vsunul náramek do kapsy. „Ale život je plný rizik. Takže když to vezmu do úschovy, můžu si aspoň myslet, že uchráním nějakého bláhového pouličního zlodějíčka od kopance, který bys mu uštědřila.“

„Vrána k vráně sedá,“ zamumlala a široce se na něho usmála.

Pokusila se spustit počítač, ale se stejným výsledkem jako u něj doma. „Když to byl umělec, proč byl prokrista tak posedlý a paranoidní, pokud šlo o ochranu dat?“

„Pusť mě k tomu a zjistíme to.“

Vstala a začala se procházet po Bisselově ateliéru, aby si osvojila cit pro jeho styl a aby dala Roarkovým kouzelným rukám čas na splnění úkolu.

S ateliérem sousedila červenobílá koupelna, vybavená masážní vanou, sušícím tunelem a stejným druhem módních ručníků, jaké měl v oblibě Roarke. Hned vedle byla ložnice. Malá, zaznamenala Eva, ale se vším komfortem. Bissel si vůbec potrpěl na luxus.

Gelová matrace byla pěkně vysoká a lákavě pružná, povlaky hladké, černé a sexy. Jedna zeď byla celá pokrytá zrcadly a Eva si hned vybavila vchod do jeho domu, ložnici a koupelnu.

Rád se na sebe díval, rád se pozoroval v přítomnosti žen. Egoistický a narcistní. Rozmazlený a sebevědomý. Vedle postele stál videotelefon a malý počítač, nepřístupně zakódovaný stejně jako všechny ostatní.

Přežvykovala v sobě získané poznatky a pomalu přešla k úzkému prádelníku se třemi zásuvkami. Začala se jimi prohrabovat. Náhradní spodní prádlo, pracovní oblečení.

A vida, zamčený dolní šuplík. Roarke není jediný, kdo si s tím umí poradit, pomyslela si Eva a už vytahovala kapesní nůž.

Pustila se do starodávného zámku a dala průchod svému uspokojení, když se jí podařilo zásuvku otevřít. Trhnutím vytáhla šuplík na světlo. A přestože byla za léta služby u policie zvyklá na leccos, i přes svůj cynický nátěr teď jen zírala na obsah zásuvky.

„Prokristapána.“

Prohrabávala se saténovými pouty, sametovými biči, koženými postroji, vybranou kolekcí robertků. Byly tam ampulky se zakázanou látkou známou pod názvem Králík, sáček, který identifikovala jako drogu Zeus, a jiný, v němž byla Erotika. Byly tam gelové kuličky, masky na oči, ucpávky do análního otvoru, řada pomůcek na baterie a kroužky na penis a na bradavky všech tvarů a velikostí.

A mnoho dalšího. O spoustě věcí ani neuměla říct, k čemu slouží.

Vypadalo to, že Bissel bral vážně nejenom svoji práci, ale i své hry.

„Už jsem to odblokoval, poručíku. Můžeš se na to…“ Roarke stál ve dveřích ložnice a díval se, co Eva prohlíží. „Ale ale, copak to tu máme?“

„Bezva šuplík plný bezva věcí. Tenhle robertek nejenže tepe, vibruje, zvětšuje se a ovládá se bezdotykově, ale ještě navíc zpívá – můžeš si vybrat z pěti různých melodií.“

Klekl si vedle ní. „Neměla jsi to sama zkoušet tak rychle.“

„Nebuď perverzní. Pustila jsem to jenom proto, abych se na to podívala. Taky tu má nějaké drogy, určitě ilegálně.“

„To je mi jasné. Hele, tady bude legrace. Jeho i její videopřehrávač. Třeba bychom mohli –“

Přehnaně vytřeštil oči, ale třepla ho přes ruku.

„Ne.“

„Ty jsi ale přísná.“ Přemístil prsty na její koleno. „Ostatně bys na mě mohla být přísná už za chvilku.“ Zamrkal dlouhými řasami a zvedl pouta. „My zas máme tohle.“

Rychlá prověrka přinesla zjištění, že jsou to její vlastní pouta, která jí uzmul, aniž by si čehokoli všimla. Hbitě mu je vytrhla. „Nech toho. A na nic tu nesahej. Myslím to vážně. Musím to tu označit a zapečetit. I když podle mě vlastnictví těchhle pokladů není důvodem, proč by ten chlápek měl zamykat zásuvku a kódovat počítač, když to všechno přechovává v tak důkladně zajištěných prostorách. Musel –“

„Přišel jsem ti říct, že počítač není zaheslovaný.“ Poplácal ji po koleni a vstal, odolávaje pokušení – i když by to bylo pod Eviným podezřívavým nosem těžké – uzmout pár kousků ze zásuvky, jen tak pro legraci. „Je zavařený.“

„Co tím myslíš, zavařený?“

„Zavařený, usmažený, spečený, prostě mrtvý.“

„Sakra, toho jsem se bála.“ Vyskočila a kopnutím zavřela zásuvku. „Kdy se to stalo? Jsi schopen určit, kdy k tomu došlo a proč?“

„Hádám, že ano, když budu mít správné nástroje a trochu času, ale něco ti můžu říct už teď po zběžném prozkoumání: udělal to profesionál.“

„Co to znamená?“

„Jednoduše zničili základní desku, v důsledku toho zmizela všechna data. Odhadoval bych, že tam nasadili nějaký vir, specificky vytvořený pro tenhle případ. Pravděpodobně ho s sebou přinesli na médiu, to vložili do počítače, a když došlo k přenosu, tak ho vyndali, protože médium už splnilo svůj úkol.“

„Myslíš, že data napřed vymazali?“

„To bude těžší, ale pokusíme se to zjistit.“

„A obnovit soubory by nešlo?“

„To bude ještě těžší.“

„Ale bez ohledu na to, co s tím provedli, tak to tam pořád někde v nějaké podobě je. Vím to od Feeneyho.“

„To nemusí být tak úplně pravda. Evo, existuje skupina technoteroristů. Říkají si Skupina dne posledního soudu.“

„O těch vím. To jsou ti pochybní hackeři, co se nabourávají do systémů, stáhnou si odtamtud, co chtějí a pak ty údaje využívají. Mají pověst chytrých chlapíků a dost silné finanční zázemí.“

„Mají na triku o dost víc než známou pověst,“ opravil ji. „Jsou zodpovědní za několik leteckých havárií, protože pozměnili pár údajů v řízení letového provozu. Taky si pomohli k několika uměleckým dílům a některá dokonce zničili, když překonali bezpečnostní opatření v Louvru a vloupali se tam. Mají na svědomí i šestadvacet zaměstnanců výzkumné laboratoře v Praze. Provedli sabotážní akci, přerušili jim tam dodávku vzduchu a zapečetili všechny dveře.“

„Říkala jsem, že jsou pochybní. Vím, že jsou nebezpeční. Ale co mají společného se zavařeným počítačem v ateliéru mrtvého chlápka?“

„V několika posledních letech se zabývali vývojem podobného viru, jaký byl použitý tady. Měl být snadno přenosný a mimořádně účinný. Záměrem bylo nejenom pozměnit nebo stáhnout údaje, ale úplně je vymazat, a to ve velkém rozsahu. A vir se snadno množí.“

„O jak velký rozsah se jedná?“

„Teoreticky, médium lze vložit do mechaniky na síťové jednotce. I kdyby se jednalo o síť zabezpečenou přístupovými právy, antiviry a kontrolou programových chyb, stáhnou si všechna data ze sítě a potom všechno zlikvidují. Kanceláře, budovy, podniky. Nakonec celou zemi.“

„To není možné. I pouhá zabezpečení střední úrovně přece rozpoznají pronikající viry nebo programové chyby a odpojí se, než dojde k jejich přenosu. Není možné nic stáhnout, aniž by to CompuGuard zjistil. U domácího počítače, jako je tenhle, tam by to šlo, médium si stáhne data a uloží si je, než zasáhne bezpečnostní služba. Malé operace na síti, dejme tomu. Možná i kdyby tam byly ochranné štíty proti CompuGuardu. Ale nic složitějšího už ne.“

„Teoreticky,“ opakoval. „A tahle frakce prý do toho projektu zapojila pár brilantních mozků. Výzvědná služba zjistila, že vir už je skoro dokončený a že je funkční.“

„Jak to víš?“

„Mám své styky.“ Lehce pokrčil rameny. „Roarke Industries pracuje na jedné vládní zakázce. Je to tajný projekt, který podléhá zvláštním bezpečnostním opatřením. Však víš, kontrakt s červeným kódem. Vyvíjíme likvidační program na ochranu proti potenciálnímu nebezpečí, něco jako vesmírný štít.“

Posadila se na postel. „Takže pracuješ pro vládu. Pro naši?“

„Jestli tím myslíš Spojené státy, tak ano. Vlastně je to taky konsorcium, společný projekt. Spojené státy, Evropská unie, Rusko a pár dalších zainteresovaných zemí. Kontrakt byl přidělený pobočce Roarke Industries Securecomp a pracuje na něm její výzkumné a vývojové oddělení.“

„A Reva Ewingová pracuje ve výzkumném a vývojovém oddělení v Roarke Industries Securecomp.“

„Ano. Evo, říkám, že je to kontrakt s červeným kódem, to znamená nejvyšší stupeň utajení. To není nic, o čem by konverzovala s mužem u večeře, to ti garantuju.“

„Protože sis o tom ty nepovídal u večeře se mnou?“

Bylo vidět, že ho to naštvalo, ale ovládl se. „Protože Reva je profík. Nebyla by na postu, který zastává, kdyby nebyla diskrétní. Ona se úniků informací nedopouští.“

„Možná že ne.“ Ale ta spojitost byla podle Evina soudu podezřelá. „Ale je možné, že někdo jiný jí nedůvěřuje tak jako ty. Rozhodně to zavdává prostor pro zajímavé spekulace.“

Vstala z postele a začala přecházet po pokoji. „Podívej se ještě na tohle, prosím tě.“ Ukázala rukou na počítač v ložnici. „Technote-

roristé. Co jen může mít nevěrný sochající manžel společného s technoteroristy, kromě manželky, specialistky na počítačové bezpečnostní systémy? A jestliže ho chtěli nějak využít, proč by potom zabíjeli jeho, jeho milenku a ještě to narafičili na jeho ženu? Samozřejmě, když bude jeho žena za katrem s obviněním ze dvou vražd prvního stupně, tak se tím výzkum toho vašeho likvidačního a obranného systému přinejmenším naruší.“

Podívala se na Roarka, jestli jí to potvrdí.

„Jen do jisté míry. I kdyby ji takhle odstranili, není to nepřekonatelná překážka. Stojí sice v čele tohohle projektu i dvou dalších tajných výzkumů, ale má pod sebou schopný tým. Všechny údaje, s nimiž se na projektu pracuje, zůstávají v laboratoři. Nesmějí se vynášet ven.“

„Jsi si tím jistý? Stoprocentně?“

„Byl jsem. Jenže tady byla při zavaření použitá stejná metoda.“ Protože byl stejně cynický jako Eva, pokud šlo o náhody, začal se rozehřívat. „Snažíš se naznačit, že se Bissel nějak dostal k údajům z našeho projektu, a kvůli tomu ho zabili?“

„To je dobrý výchozí bod pro pracovní hypotézu. Navštívil někdy on nebo Felicity Revu v práci?“

„Toho si nejsem vědom, ale můžu to zjistit. Nikdy by je nepustili až do laboratoře – tedy ne do téhle laboratoře –, ale máme tam zóny, kam pouštíme návštěvníky, tak to prověřím. Taky osobně prověřím bezpečnostní zajištění projektu a jeho personální obsazení.“

Dobře znala ten ledový, kontrolovaný tón jeho hlasu. „Nemusíš být hned naštvaný, dokud se nepotvrdí, že tam opravdu došlo k úniku informací.“

„Skočím na to. Ty si stejně budeš chtít znovu promluvit s Revou a zmáčkneš ji, abys zjistila, jestli její muž mohl mít s tím projektem něco společného.“

„Jak jsem říkala, je to jen výchozí bod.“

„Třeba by toho mohla říct víc mně.“

„Svému šéfovi? Člověku, který ji najal, platí ji, a svěřil jí odpovědnost za červený kód? Proč by měla?“

„Protože ji znám od doby, kdy byla na univerzitě,“ řekl netrpělivě. „A když mi bude lhát, poznám to.“

„Musíš se stejně napřed zastavit v oddělení elektronické detekce,“ připomněla mu. „Chtěl jsi u nás úvazek, tak ho máš. A řekla bych, že tě budeme docela potřebovat. Musím zavolat naše lidi, aby to tady zabavili. A někdo musí pročesat ateliér i galerii. To zabere trochu času. Dám ti na ni deset minut, pak bude moje.“

„Toho si cením.“

„Ale neceníš. Pořád jsi naštvaný.“

„Aspoň se chovám zdvořile.“

„Pokud to prolákla ona –“ Zvedla ruku, protože automaticky chtěl začít protestovat. „Pokud to prolákla ona, kolik z toho padne na tvou hlavu?“

Měl chuť na cigaretu, ale z principu si to drobné potěšení odepřel. „Je to moje zaměstnankyně, takže za ni ručím já. Postihne nás to, a to tvrdě. V sázce jsou i další kontrakty. Jestliže se zjistí, že to uniklo od nás, tak odhaduju, že tak sedmdesát procent nasmlouvaných kontraktů, a to jsem ještě optimista, nám vypoví.“

Nedokázala odhadnout skutečnou hodnotu sedmdesáti procent nedokončených kontraktů. Miliony? Miliardy? Ale jak věděla, víc by jeho pýchu ranila poškozená reputace. Zachovala střízlivou tvář. „Znamená to, že nám nezbyde ani na chleba?“

Ocenil, jak to odlehčila, pak naklonil hlavu a prstem ji ťukl do břicha. „Nějak to přežijeme. Dal jsem si něco málo stranou pro případ nouze.“

„Jo, nejspíš pár kontinentů. Dovedu si představit, že tvá reputace to přežije, pokud ovšem ten úder přijde. Určitě to přežije,“ dodala, když nic neříkal. „Klidně ti to dám písemně, že si většinu těch kontraktů zachováš.“

První nával hněvu opadl. „Projevujete ve mě značnou důvěru, poručíku.“

„Projevuju důvěru v tvoji irskou lstivost, frajere.“

Vytáhla vysílačku a zavolala na OED, aby poslali tým. Vrátila se z ložnice do ateliéru ve stejné chvíli, kdy tam z galerie přišla Peabodyová.

„Tak jsem dostala interview – dlouhé, srdceryvné a teatrální – od té McCoyové. V jeho důsledku jsem si právě vzala povolený prášek proti děsné bolesti hlavy, schválený přesně pro takové situace.“

„Kde je?“

„Nechala jsem ji jít. Má v úmyslu lehnout si do postele a nechat se smést přílivem svého smutku. To je prosím přesná citace. Podle předepsaného běžného postupu jsem ji vyslechla a nahrála jsem to, i když tam povídala tyhle nesmysly,“ dodala a znatelně se rozjasnila, když přišel Roarke. „Je jí jednadvacet, jak inzerovala. Pořád ještě studuje divadlo a umění, to bylo opravdu překvapivé zjištění, že. Posledních deset měsíců je zaměstnaná tady v galerii. V trestním rejstříku nemá záznam. Narodila se v Topece.“ Pokusila se zamaskovat zívnutí. „Pardon. V posledním ročníku střední školy byla zvolená královnou krásy na dožínkách, to je taky šokující poznatek. Sem se přestěhovala v osmnácti. Navštěvuje Columbia University, částečně na stipendium. Vychází nám z toho čistá jako lilium a zelená jak pšeničné pole v Kansasu.“

„Stejně ještě udělej výslech druhého stupně.“

„Téhle McCoyové?“

„Cestou ti vysvětlím, co a jak. Přijel jsi svým autem?“ zeptala se Roarka.

„Ano. Pojedu za vámi.“

„Dobře. Protože jsi civilní konzultant OED, spoj se s Feeneym a dej mu vědět, o co tady jde.“

„Ano, madam.“ Mrkl na Peabodyovou. „Vypadáte utahaně, detektive.“

„Jsem groggy. Kolik je to hodin – čtrnáct nula nula. Takže jsem dvanáct hodin ve službě, a spánek předtím nestojí za řeč. Nechápu, jak to poručík dělá.“

„Ještě se soustřeď,“ nařídila jí Eva. „Až dojedeme na centrálu, dám ti hodinu volna, aby sis zdřímla.“

„Celou hodinu.“ Peabodyová to vzdala a znovu si zívla. „Páni, to bych se měla trochu sebrat.“

Než zaparkovaly před bytem Caro, Peabodyová už byla zase v pozoru.

„Technoteroristé, červený kód, spojitost s vládou. Kristepane, Dallasová, to je síla. Není to spíš případ pro špionážní odbor?“

„Vzhledem k tomu, že v márnici leží dvě těla, tak je to případ pro nás.“

I když už vystoupila z auta, spěchal k ní vrátný, nasoukaný do myslivecké zelené se zlatými šňůrami. „Madam, je mi líto, ale tady nemůžete nechat auto. Parkoviště pro veřejnost je dva bloky západně odtud.“

Když se k nim připojil Roarke, trhl sebou a postavil se do pozoru jako čerstvý vojín před pětihvězdičkovým generálem. „Pane! Nerekli mi, že přijedete. Právě jsem informoval tuto ženu, že její vozidlo porušuje dopravní předpisy.“

„To je moje manželka, Jerry.“

„Ach, to se tedy omlouvám, paní –“

„Poručík.“ Mezi zuby procedila: „Dallasová. Což znamená, že tohle je policejní auto. Což znamená, že zůstane tam, kde jsem ho zaparkovala.“

„Samozřejmě, poručíku. Dohlédnu na to, aby ho nikdo neodtáhl.“

Chvátal ke dveřím a s jistou pýchou je otevřel. „Zavolejte sem dolů, kdybyste cokoli potřebovali. Mám službu do čtyř.“

„To nebude potřeba. Rád jsem tě zase viděl, Jerry.“

„Je mi vždy potěšením, pane.“

Roarke šel rovnou k automatickému pultu ostrahy objektu vyzdobenému dvěma vysokými vázami, které přetékaly zlatými podzimními květy. „Ušetříme čas.“ Aniž by čekal na vybídnutí, přiložil ruku na čtečku a byl okamžitě rozpoznán.

Dobré odpoledne, pane! reagoval počítač se stejným natěšeným nadšením jako vrátný. *Vítejte. Čím mohu posloužit?*

„Informujte paní Ewingovou, že jsem tady s poručíkem Dallasovou a detektivem Peabodyovou. A vpusťte nás do výtahu.“

Ano, pane. Ať se vám u nás líbí.

„Tak, nebylo to lepší než se dohadovat se strojem?“ zeptal se Roarke, když je vedl ke trojici stříbrných výtahových dveří.

„Ne. Ráda se dohaduju se stroji. Aspoň mi to rozproudí krev.“

Poplácal ji po rameni a nasměroval ji k výtahu, který stál před nimi. „No tak tedy příště. Osmnácté poschodí,“ nařídil.

„Hádám, že tohle je jeden z vašich domů.“

Usmál se přes rameno na Peabodyovou. „Ano, je.“

„To se máte. Takže když někdy budu mít peníze, které budu chtít investovat, dáte mi nějaký tip?“

„Rád.“

„Jo, jako kdyby policajti měli investiční fondy.“ Eva potřásla hlavou.

„Prostě začnete tak, že každý den si dáte z výplaty trošinku stranou,“ vysvětlila Peabodyová. „A pak už jen najdete to správné místo, kam ty peníze vrazit, abyste je zhodnotili. Říkám to správně?“

„Přesně tak to je,“ souhlasil Roarke. „Prostě mi jen řekněte, až budete připravená investovat, a já vám najdu nějakou duhu, pod kterou ten hrnec uložíte.“

Pokynul rukou, když se otevřely dveře výtahu. „Račte, dámy.“

„Jsme ve službě. Takže jsme poldové, a ne dámy.“ Eva vystoupila a zamířila ke dveřím bytu nacházejícího se ve východním rohu budovy.

Dveře se otevřely dřív, než mohla zmáčknout zvonek.

„Je něco nového? Zjistili jste něco?“ Caro sebou trhla a zhluboka se nadechla. „Omlouvám se. Pojďte prosím dál. Posadíme se v obývacím pokoji.“

Ustoupila a vedla je do prostorného bytu s výhledem na řeku. Dvojité pohovky potažené v syté modři byly seskupené tak, aby si lidé mohli pohodlně pohovořit. Doplňovaly je naleštěné stolky a krásné lampy s vykládanými stínidly.

Ženský šmrnc dodávaly pokoji nadýchané barevné polštáře na pohovkách.

Ve vázách byly čerstvé květiny a na policích stály pěkné ozdoby, které jinak Eva považovala za pouhé lapače prachu, a knihy, ten druh, který měl listy.

Převlékla se, všimla si Eva, nejspíš do něčeho, co považovala za vhodné oblečení pro doma. Kalhoty i blůza měly bronzovou barvu a byly šité na míru.

„Co vám můžu nabídnout?“

„Dali bychom si kávu,“ řekl Roarke dřív, než Eva stačila odmítnout. „Pokud tě to nebude moc obtěžovat.“

„Samozřejmě že ne. Budu tu hned. Posaďte se prosím a udělejte si pohodlí.“

Eva počkala, dokud Caro neodešla z pokoje. „Tohle není společenská schůzka, Roarke.“

„Potřebuje se nějak zaměstnat, něčím normálním. Chvíli jí bude trvat, než se sebere.“

„Je to tu vážně krásné,“ řekla Peabodyová do ticha. „Myslím tenhle byt. Jednoduchý a vytříbeně elegantní. Tak akorát, víte. Stejně jako ona.“

„Caro má takový nenápadný, ale mimořádný vkus. Vybudovala si život, jaký odráží její vlastní styl i touhy, a vybudovala si ho sama. To bys měla ocenit,“ řekl Evě.

„Já ji respektuju. Líbí se mi.“ A *jde z ní na mě strach*, pomyslela si. „Ale moc dobře víš, že se tím nemohu nechat při práci ovlivnit.“

„Ne. Ale můžeš si to zanést do rovnice.“

„Pokud ji budeš chránit a budeš se chovat defenzivně, nikam to nepovede.“

„Jen tě žádám, aby ses k ní chovala ohleduplně.“

„Asi jsem se ji chystala roznést na kopytech.“

„Evo –“

„Prosím vás, nehádejte se kvůli mně.“ Caro vešla do pokoje s podnosem. „Ocitli jsme se ve strašně těžké situaci. Nepotřebuju ani nečekám žádné zvláštní ohledy.“

„Ukaž, já ti to vezmu.“ Roarke od ní převzal podnos. „Posaď se, Caro. Vypadáš utahaně.“

„To nezní moc lichotivě, ale určitě je to pravda. Jsem momentálně trošku mimo.“ Usmála se a posadila se. „Ale unesu i nepříjemnou pravdu, poručíku. Nejsem žádná křehotinka.“

„To jsem si o vás ani nikdy nemyslela. Naopak, imponujete mi.“

„Imponuju?“ Úsměv měla skoro milý. „Nejsem si jistá, jestli se to dá nazvat tak lichotivě. Udělala jsem vám černou, jako Roarkovi. A co vy, detektive?“

„Já si dám s mlékem, děkuju.“

„Potřebuju si promluvit s vaší dcerou,“ spustila Eva.

„Odpočívá. Donutila jsem ji, aby si asi před dvěma hodinami vzala něco na uklidnění.“ Stiskla rty a přilévala do šálku mléko. „Truchlí pro něho. Něco ve mně se bouří proti tomu, aby pro něho smutnila, tedy vzhledem k okolnostem. Ale ona taky není žádná křehotinka. Nevychovala jsem dítě, které by se hned složilo. Ale určitě jí to ublížilo – všechno kolem toho. A taky má strach. Vlastně se obě bojíme.“

Rozdala šálky a potom jim předložila talíř s tenkými, dozlatova upečenými sušenkami.

„Určitě se mě chcete na něco zeptat. Nemůžete tedy napřed vyzpovídat mě, tím jí dáme ještě trochu času na odpočinek?“

„Povězte mi, co jste si myslela o Blairu Bisselovi.“

„Co jsem si o něm myslela, tedy před dnešním ránem?“ Caro zvedla šálek. Byl na něm půvabný květinový motiv. „Měla jsem ho ráda, protože ho moje dcera milovala. Protože podle všech známek i on miloval ji. Ale nikdy jsem ho neměla ráda tak, jak jsem si představovala, že budu mít ráda partnera své dcery, což je možná teď vzhledem k okolnostem příhodné, ale tím to není o nic méně pravda.“

„Proč? Proč jste ho neměla ráda tolik, jak jste si původně představovala?“

„To je dobrá otázka, ale těžko se na ni odpovídá. Jednoduše jsem si myslela, že až se vdá, budu prostě mít jejího muže ráda tolik, jako bych milovala syna. Ale nebylo to tak. Byl příjemný a zábavný, ohleduplný a inteligentní. Ale… chladný. Někde uvnitř v něm byl chlad a odtažitost.“

Položila šálek, aniž by upila. „Doufala jsem, že přijdou vnoučata, až na ně budou připravení. A tajně jsem doufala, že s láskou k vnoučatům se naučím mít ráda i Blaira, i když jsem to Revě nikdy neřekla.“

„A co jeho práce?“

„Teď je čas jít s pravdou ven, že?“ Zdálo se, že na ně mrkla. „Nikdy předtím se nehodilo, abych byla upřímná. Ty jeho sochy se mi zdají groteskní, útočné a často taky ošklivé. Umění by mělo něčím překvapovat, možná i za cenu ošklivosti, aspoň předpokládám.

Ale pokud jde o můj vkus, ten je dost konzervativní. Nicméně dařilo se mu velmi dobře.“

„Reva na mě působí jako městský člověk. Co ji přimělo, že si koupila dům právě v Queensu?“

„To chtěl on. Velký dům v jeho stylu. Připouštím, že se mi po ní stýskalo, když jsem ji měla tak z ruky. Vždycky jsme si byly hodně blízké. Její otec s námi nežil od jejích dvanácti let.“

„Proč?“

„Dával přednost jiným ženám.“ Řekla to bez stopy hořkosti. Bez stopy čehokoli, jak si Eva pomyslela. „Vypadalo to, že moji dceru přitahoval stejný typ mužů.“

„Vždyť už nějakou dobu musela bydlet daleko od vás, když pracovala pro Tajnou službu.“

„Ano. Potřebovala se trochu rozletět. Byla jsem na ni pyšná, ale ulevilo se mi, když tam ukončila pracovní poměr a vrátila se sem a začala pracovat pro vědu a vývoj. To bude bezpečné, říkala jsem si.“ Caro se zachvěly rty. „To bude pro moji holčičku o hodně bezpečnější.“

„Mluvila s vámi Reva někdy o své práci?“

„Hmm… někdy. Podílely jsme se občas, každá svým způsobem, na stejném projektu.“

„A o projektu, na němž pracuje v současnosti, s vámi někdy mluvila?“

Caro opět zvedla svůj šálek, ale Eva si všimla, jak se jí rychle protočily zorničky. „Mám za to, že Reva pracuje zároveň na několika projektech.“

„Vy víte, který mám na mysli, Caro.“

Tentokrát Eva postřehla pod řasami chvilkový zmatek a rychlý pohled směrem k Roarkovi. „Nemám povoleno hovořit o žádném nedokončeném projektu, který vyvíjí Roarke Industries. Ani s vámi, poručíku.“

„To je v pořádku, Caro. Poručík si je vědoma červeného kódu.“

„Aha.“ Ale Evě bylo jasné, že se jí do toho nechtělo. „Mám na starosti koordinaci detailů na každém projektu tohoto stupně utajení. Jako šéfka Roarkova sekretariátu se účastním schůzí, kontroluji smlouvy a vyhodnocuji personální zajištění projektů. To patří k mé

náplni práce. Takže ano, jsem obeznámená s projektem, v jehož čele stojí Reva.“

„A bavily jste se o něm.“

„Reva a já? To ne. O tom bychom nemluvily, ani o žádných detailech. Když něco podléhá červenému kódu, tak jsou všechna data, verbální, elektronická i holografická, stejně jako všechny podklady, poznámky, počítačové soubory, zkrátka všechno, přísně tajné. Až dosud jsem se o tom s nikým nebavila, kromě Roarka. A to jedině v kanceláři. Tady mluvíme o globální bezpečnosti, poručíku,“ řekla se zřetelným projevem nesouhlasu. „To není žádné povídání u kávy.“

„Já to u koláčků nikomu vykládat nebudu.“

„Tohle jsou výborné koláčky,“ pípla Peabodyová a vysloužila si okamžitě od Evy zamračení. „Vsadila bych se, že je máte z pekařství.“

Caro se nepatrně usmála. „Ano, mám.“

„Když jsem byla malá, vždycky jsme měli domácí koláče. I teď, když už jsem velká, má mamka doma pořád napečeno. To je zvyk,“ řekla Peabodyová a znovu si kousla. „Nejspíš jste je měla pořád po ruce, když byla Reva malá.“

„To ano.“

„Řekla bych, že když člověk vychovává dítě sám, tak se prostě neubrání takovému blízkému poutu, a maminky dokonce mívají snahu děti přehnaně chránit.“

„Nejspíš ano.“ Napětí v hlase povolilo, Caro se posadila uvolněněji. „I když já jsem se vždycky snažila dát jí prostor. Nezávislost.“

„Člověk si asi pořád dělá starosti, přesně jak jste říkala. Třeba když byla u Tajné služby. Nebo když začala chodit s Blairem a začala to s ním myslet vážně.“

„To ano, trochu. I když jsem si říkala, že už je dospělá.“

„Moje maminka vždycky říká, že můžeme být staré jak chceme, ale pro ni jsme pořád její děti. Prověřovala jste si Bissela, paní Ewingová?“

Caro začala mluvit, ale pak se začervenala a upřeně se zadívala do okna. „Já… je to moje jediné dítě. Ano. Stydím se, ale musím se přiznat, že jsem si ho prověřila. Vím, že jsem ti výslovně říkala, že to

nemáš dělat,“ řekla směrem k Roarkovi. „Speciálně jsem na to upozornila, dokonce jsem z toho udělala málem aféru.“

„Stejně jsem si ho prověřil na druhý stupeň.“

„No samozřejmě. Samozřejmě že sis ho prověřoval.“ Rukama si chtěla podepřít hlavu, ale pak je spustila zpátky do klína. „Byla koneckonců tvoje zaměstnankyně. Musíš se chránit, musíš chránit svoje aktiva.“

„Nemyslel jsem na sebe ani na svá aktiva, Caro.“

Natáhla se a dotkla se jeho ruky. „Ne, já vím, že ne. Ale to vím, protože jsem tě prosila – no, spíš jsem vlastně požadovala, abys nepátral hlouběji. A sama sobě jsem přísahala, že se v tom vrtat nebudu. Absolutně jsem se nechtěla míchat do soukromí své dcery. Ale udělala jsem to. Udělala jsem si prověrku třetího stupně. A použila jsem k tomu některé tvé zdroje. Strašně mě to mrzí.“

„Caro.“ Vzal ji za ruku a jemně jí políbil konečky prstů. „Bylo mi úplně jasné, co děláš. Neměl jsem s tím sebemenší problém.“

„Ale.“ Třaslavě se zasmála. „To bylo ode mě bláhové. Mimořádně bláhové.“

„Jak jsi to jen mohla udělat, mami?“ Do pokoje vešla Reva. Oči měla vyhaslé a vlasy po spánku rozcuchané. „Jak jsi to jen mohla za mými zády udělat?“

KAPITOLA 5

Roarke vstal a nenápadně, naprosto přirozeně se přesunul tak, aby stál mezi matkou a dcerou. Eva pochybovala, že by si někdo z přítomných uvědomil, že se postavil tak, aby posloužil Caro jako štít.

„V téhle záležitosti to tak je, jednala jsem za tvými zády.“

„Už nejsi moje matka.“ Prakticky ta slova ze sebe vyplivla a postoupila dopředu. Roarke se zase kousek posunul, ale tak hladce, že se zdálo, jako by se ani nehnul.

„Což znamená, vzato kolem a kolem, že já byl ještě míň v právu.“ Mluvil zlehka a vytahoval při tom z kapsy pouzdro na cigarety. To gesto rozptýlilo Revinu pozornost, všimla si Eva. Byť jenom na okamžik. „Nebude ti to vadit, Caro?“ zeptal se příjemným tónem.

„Ne.“ Nervózně se rozhlédla kolem sebe a pak vstala. „Přinesu ti popelník.“

„Díky. Přirozeně bys mohla říct, že jsem dělal běžné prověřování Blaira jako tvůj zaměstnavatel. A byla by to pravda.“ Zapálil si. „Bylo by na tom dost pravdy, ale nebyla by to celá pravda. Jsi moje přítelkyně, zrovna tak jako tvoje matka, takže to byl další faktor.“

Barva se nahrnula Revě až do tváří a bylo vidět, jak se její temperament začíná blížit bodu varu. Nic na tom neměnila skutečnost, že byla zahalená do bledě růžového županu a měla na nohou tlusté šedé ponožky. „Pokud mi nevěříš ani natolik, abys –“

„Tobě věřím a vždycky jsem věřil, Revo. Ale jeho jsem neznal, tak proč bych mu měl věřit? Ani tak jsem ale nešel dál než na dva stupně, z úcty ke tvé matce.“

„Ale ne kvůli mně, ne z respektu ke mně. Ani jeden z vás,“ řekla a vrhla zuřivý pohled na matku, která se vracela s malým broušeným popelníkem. „Špehovala jsi ho, prověřovala jsi ho, a přitom jsi navenek plánovala svatbu a předstírala jsi, jak jsi za mě šťastná.“

„Revo, vážně mě těšilo, že jsi byla šťastná,“ spustila Caro.

„Neměla jsi ho ráda, nikdy jsi ho neměla ráda,“ plivala ze sebe Reva. „Jestli si myslíš, že jsem nevěděla, že –“

„Pardon. Jestli si chcete něco vyříkat, tak to bude muset počkat.“ Eva nápadnými gesty položila na stůl magnetofon, když kolem ní

začala Reva kroužit. „Vyšetřování vraždy má přednost. Už jsem vás seznámila s vašimi právy –“

„Souhlasila jsi, že mi dáš deset minut,“ připomněl jí Roarke. „Tak bych si je vybral teď.“

Eva rezignovaně pokrčila rameny. „Dohoda je dohoda.“

„Caro, máš tu někde místnost, kde bych si mohl soukromě pohovořit s Revou?“

„Ano. Můžeš použít moji pracovnu. Ukážu ti –“

„Vím, kde to je.“ Reva se otočila k matce zády a odpochodovala z pokoje. Následné ticho přerušilo prásknutí dveří.

„Moc se omlouvám.“ Caro se posadila a složila ruce do klína. „Je pochopitelně strašně rozrušená.“

„Jistě.“ Eva pohlédla na hodinky. Roarke dostane přesně deset minut, ani o chvíli víc.

Reva stála v matčině pracovně před stolem z růžového dřeva, na němž byl umístěný počítač, jako by čekala se zavázanýma očima na popravu. „Jsem na vás na oba hrozně naštvaná. Na celý tenhle podělaný svět.“

„Jo, dám ti hned celý telefonní seznam. Proč si nesedneš, Revo?“

„Nechci si sednout. Nemám v úmyslu si sedat. Chtěla bych do něčeho praštit nebo něco nakopnout. Mám chuť něco *rozbít*.“

„Ulev si, jak potřebuješ.“ Měl znuděný tón, byla to slovní verze pokrčených ramen, což Revě znovu vehnalo ruměnec do tváří a rozpumpovalo její vztek. „Bude to mezi tebou a Caro, rozbíjet budeš ostatně její věci. Až si vybiješ špatnou náladu, tak se můžeme posadit a promluvíme si jako rozumní lidé.“

„To jsem na tobě vždycky nesnášela.“

„A co vlastně?“ zeptal se a pomalu potáhl z cigarety.

„To tvoje sebeovládání. Ten led, který máš v žilách místo krve.“

„Aha. Ale poručík by ti mohla říct, že jsou okamžiky, kdy i moje skvělé sebeovládání a vyrovnanost selžou. Nikdo nás nerozhodí snadněji než ten, koho milujeme.“

„Nikdy jsem neřekla, že jsi báječně vyrovnaný nebo něco podobného,“ řekla suše. „Z tebe jde buďto strach, nebo jsi ten nejlaskavější člověk na světě.“ Dech se jí zadrhl. Nadechla se a vzlykla.

„Vím, že mě musíš propustit a že se to pokusíš udělat jemně. Proto se nezlobím. Z toho tě nemůžu obviňovat. Pokud se tím všechno zjednoduší nebo to způsobí menší poprask, můžu sama rezignovat.“

Znovu potáhl z cigarety a pak ji udusil v popelníčku z broušeného skla, který si vzal s sebou. „Proč myslíš, že bych tě měl propustit?“

„Protože mě přece obvinili z vraždy, prokrista. Jsem venku na kauci, a je to kauce toho druhu, že budu muset prodat dům a skoro všechno, co mám. Nosím tohle.“

Napřáhla směrem k němu zápěstí, prsty zaťaté v pěst. Měla na něm matný stříbrný náramek.

„To bychom od nich chtěli asi moc, kdyby to mělo být aspoň trochu vkusné.“

Místo komentáře na něj jen zírala. „Vědí přesně, kde jsem, i kdybych šla jen na roh do lahůdek pro rohlík. Vědí, že právě teď jsem naštvaná, protože to přenáší můj puls. Je to prostě vězení, akorát bez cely.“

„Já vím, Revo. Je mi to líto. Ale věř mi, že cela je horší, o hodně horší. Nebudeš muset prodávat dům ani nic jiného. Půjčím ti peníze. Zmlkni,“ přikázal jí, když otevřela ústa. „Prostě si to vezmeš, protože ti to nařizuju. Ber to jako moji investici. A až se to vysvětlí a zbaví tě obvinění, tak si to zase vezmu zpátky. Pak si můžeš odpracovat úroky. Nebudou lichvářské, neboj se.“

Posadila se sklesle na sedátko vedle něho. „Musíš mě přece propustit.“

„Chceš mi říkat, jak mám řídit svůj vlastní podnik?“ Mluvil schválně chladným tónem. „I když si tě jako zaměstnankyně cením, tak to ještě neznamená, že budu od tebe přijímat rozkazy.“

Naklonila se dopředu, opřela si lokty o kolena. A zakryla si tvář dlaněmi. „Jestli to děláš z přátelství k –“

„Částečně samozřejmě ano. Z přátelství a z lásky ke Caro a k tobě. Ale také proto, že jsi pro Securecomp prostě důležitá. A mimoto věřím, že jsi nevinná a důvěřuju své ženě, že to prokáže.“

„Z té jde skoro stejný strach jako z tebe.“

„Umí být ještě horší, tedy v něčem.“

„Jak jsem mohla být tak *hloupá?“ Hlas* se jí třásl a bylo slyšet, jak polyká slzy. „Jak jsem mohla být takový blázen?“

„Nebyla jsi hloupá. Milovala jsi ho. Říká se, že z nás láska dělá blázny, co by na ní jinak bylo? A teď se seber. Nemáme moc času, když ta moje policajtka řekne deset minut, tak myslí opravdu deset minut. Jde mi o ten likvidátorský program a o ten štít, Revo, o červený kód.“

„Jo.“ Popotáhla a rukama si otřela obličej, aby si ho osušila. „Už to skoro máme. Všechno je na počítači u mě v kanceláři – je to dvojitě zakódované a zablokované. Záložní kopie jsou v trezoru, zašifrované. Poslední verzi jsem osobně doručila k tobě do kanceláře včera. Taky zašifrovanou. Po mně to může převzít Tokimoto. Hodí se na to nejlíp. Rychle ho můžu zasvětit do oblastí, na kterých nepracoval, nebo to můžeš udělat i ty. Pak bude nejlepší, když jmenuješ jeho zástupkyní LaSalleovou. Je stejně chytrá jako Tokimoto, jen ne tak kreativní.“

„Zmínila ses někdy o projektu před svým mužem?“

Protřela si oči a pak zamrkala. „Proč bych měla?“

„Vzpomínej, Revo. Ani ses nezmínila, třeba jen mimochodem?“

„Ne. Mohla jsem říct něco jako že jsem dneska měla děsně práce a že jsem musela zůstat v kanceláři o pár hodin déle. Ale nic konkrétního. Je to červený kód.“

„Ptal se tě na to?“

„Nemohl se ptát na něco, o čem nic nevěděl,“ odpověděla netrpělivě. „Byl to umělec, Roarke. Jeho jediný zájem o mou práci spočíval v tom, jak navrhnu a vyřeším ochranu našeho domu a jeho prací.“

„Moje žena je policajtka a vůbec se o mou práci nezajímá. Ale příležitostně, možná jenom formálně, se mě na ni zeptá. Jako co jsem celý den dělal a na čem jsem pracoval a tak podobně.“

„Jasně, chápu, co máš na mysli. Ale u nás doma nic takového nebylo.“

„Takže zeptal se tě on nebo někdo jiný na ten projekt?“

Zaklonila se. Tvář jí zase zbledla, hlas měla tenký a unavený. „Asi se zeptal. Co na tom tak hoří nebo něco takového. Řekla jsem mu, že o tom nemůžu mluvit. Škádlil mě kvůli tomu. Občas to dělal.

‚Přísně tajné, haha.‘ Nebo ‚moje žena je agentka‘, něco v tom smyslu.“

Dolní ret se jí chvěl, takže se do něho zakousla zuby, aby jej trochu ukáznila. „Měl strašně rád špionážní romány, miloval videa s touhle tematikou i hry na počítači. Ale když něco říkal, tak to bylo jen v žertu. Víš, jak to je. Kamarádi s ním občas hráli, ale spíš ze zdvořilosti, nebyli do toho tak zažraní.“

„Například Felicity?“

„Ano.“ Slzy jí vyschly, zase se tvářila pomstychtivě. „Ta se zajímala jen o umění, módu a společenské klábosení. Úlisná mrcha. Říkala takové věci jako jak můžu vydržet zůstat celý den zahrabaná v laboratoři a piplat se s těmi kódy a přístroji. A co prý na tom může být tak proklatě zajímavého? Ale nikdy jsem s ní neprobírala detaily, ani u menších projektů ne. Porušovala bych dodatek o utajených skutečnostech.“

„Správně.“

„Ty si myslíš, že Blair umřel a já jsem v téhle pasti kvůli červenému kódu? To není možné. Nic o tom nevěděl, a nikdo, kdo nebyl prověřený, zase nevěděl, že to řídím já.“

„Ale je to dost pravděpodobné, Revo.“

Vrtěla hlavou. Ale než stačila promluvit, ozvalo se zaklepání na dveře. „Čas vypršel,“ zavolala Eva.

Otevřela dveře zrovna ve chvíli, kdy Reva pomalu vstávala. Podívala se jí do tváře a kývla směrem k Roarkovi: „Mám za to, žes mi už připravil půdu.“

„Věděl, že pracovala na vrcholně důležitém projektu, ale detaily spolu neprobírali.“

„To vážně nemůže mít nic společného s tím, co se stalo Blairovi,“ trvala na svém Reva. „Kdyby to byla teroristická akce, proč by nešli rovnou po mně nebo po tobě?“ zeptala se Roarka. „Nebo po někom z týmu?“

„Pojďme to zjistit,“ řekla Eva. „Vraťte se do pokoje a probereme, co kdo mohl vědět.“

„Ale čemu by prospěla Blairova smrt?“ Reva spěchala za Evou. „To nemá s projektem nic společného.“

„Ale dosáhlo se tím vašeho obvinění ze dvou vražd, ne? Posaďte se. Kdy jste byl kdo naposledy v Bisselově ateliéru?“

„Já před několika měsíci,“ odpověděla Caro. „Vloni na jaře. V dubnu? Ano, jsem si jistá, že to bylo v dubnu. Chtěl mi ukázat vodotrysk, který dělal Revě k narozeninám.“

„Já jsem tam byla minulý měsíc,“ řekla Reva. „Začátkem srpna. Šla jsem tam rovnou z práce, měli jsme tam schůzku. Společně jsme odcházeli na večeři k Felicity. Pustil mě dovnitř, takže jsem jela nahoru a chvíli počkala, než se převlékl.“

„On vás pustil?“ ověřovala si Eva.

„Jo. Byl maniak, pokud šlo o ochranu jeho ateliéru. Nikdo, zdůrazňuju nikdo neměl přístupový kód.“

„Ale vy jste mi ho dala.“

Reva se začervenala a odkašlala si. „Dostala jsem se k němu – právě při téhle návštěvě. Nemohla jsem odolat. Zároveň to byla skvělá příležitost, jak v praxi otestovat nový skener, který jsme vyvíjeli. Takže jsem si naskenovala kód, zadala ho a pustilo mě to dovnitř. Pak jsem zase nastavila původní zajištění a zavolala jsem nahoru Blairovi. Neřekla jsem mu o tom, protože by se naštval.“

„Šla jste někdy k němu do ateliéru, když tam nebyl?“

„Proč bych to dělala?“

„Abyste mu to tam trochu prohrabala nebo abyste se podívala, na čem dělá.“

„Nikdy jsem ho nešpehovala.“ Významně se podívala na Caro a zopakovala: „Nikdy jsem ho nešpehovala. Nejspíš jsem měla. Kdybych to dělala, už dávno bych o něm a o Felicity věděla. Ale respektovala jsem, že potřebuje svůj prostor a svoje soukromí a čekala jsem totéž od něho.“

„Věděla jste o něm a o Chloe McCoyové?“

„O kom?“

„O Chloe McCoyové, Revo. Té krasotince, co pracuje u něho v galerii.“

„Ta afektovaná herečka?“ Zasmála se. „Ale prosím vás. Blair s ní přece nemohl…“ Roztřásla se, když se jí Eva podívala dlouze do očí. „Ne. Vždyť je to ještě dítě. Ještě studuje, prokrista.“ Stočila se do klubíčka a začala se kolébat. „Ach, bože. Panebože.“

„Holčičko. Revo.“ Caro se rychle přesunula k dceři a objala ji kolem ramen. „Neplač. Neplač kvůli němu.“

„Nevím, jestli brečím kvůli němu nebo kvůli sobě. Nejdřív Felicity a teď ta – ta hloupá školačka. Kolik jich ještě bylo?“

„Jenom tahle jedna.“

Reva zabořila obličej do matčina krku. „Jaká matka, taková dcera,“ mumlala. „Jestli říkáte pravdu, poručíku, tak je možná zabil nějaký žárlivý milenec. Někdo, kdo věděl, že nás podvádějí.“

„To nevysvětluje, proč vás tam vylákali přesně v tu správnou dobu. Nevysvětluje to, proč byl přístupový kód k výtahu do ateliéru změněný skoro ve stejnou dobu, kdy byli zavražděni Blair Bissel a Felicity Kadeová. Nevysvětluje to, proč počítače u vás doma, v Bisselově galerii i ateliéru a u Felicity Kadeové doma – Feeney to právě potvrdil,“ prohodila směrem k Roarkovi, „byly nakaženy nějakým dosud neidentifikovaným virem, který zničil všechny soubory.“

„Virem?“ Odtrhla se od Caro. „Všechny počítače na všech místech, které jste jmenovala? Jste si jistá?“

„Dva z nich jsem sám prohlédl,“ řekl jí Roarke. „Všechno svědčí o tom, že je infikoval vir vyvinutý Skupinou dne posledního soudu. Musíme to ještě otestovat, abychom měli jistotu, ale věděl jsem, co mám hledat.“

„To se nedá udělat zdálky. Musí se to upravit na místě.“ Reva vyskočila a začala přecházet po místnosti. „Je to defekt vložený do systému. Aby infikoval systém, musí být zanesený přímo do některé z jeho jednotek. Je na to potřeba operátor.“

„Správně.“

„Pokud byly počítače infikované jejich virem, znamená to, že se někdo naboural do bezpečnostního systému. U mě doma, v galerii, v ateliéru i u Felicity. Můžu ty systémy zkontrolovat. Sama jsem je navrhla i instalovala. Projedu je skenerem a zjistím, jestli se do nich někdo naboural, a případně i kdy.“

„Pokud to uděláte sama, budou výsledky jako důkaz nepřípustné,“ řekla jí Eva.

„Já to udělám.“ Roarke čekal tak dlouho, dokud se nezastavila, aby se na něj podívala. „Mně můžeš věřit.“

„Tak dobře, sakra. Poručíku.“ Reva se posadila na opěradlo jedné pohovky. „Pokud je tohle – pokud má to, co se stalo, nějakou souvislost s naším projektem, znamená to, že do toho namočili i Blaira. Celé to bylo nahrané, vymysleli to tak, abych tam dorazila, takže všem bude připadat jasné, že Felicity a Blair byli milenci. Zemřel, protože byl můj muž. Oba umřeli kvůli mně.“

„Jestli chcete, můžete tomu zatím věřit. Já si radši zjistím pravdu.“

„Ale není žádný důkaz, že by byl vůbec někdy nevěrný. Celé to může být zfalšované. Fotografie, účtenky, kompakty. Mohli ho unést a dopravit k Felicity. Mohli ho…“

Fantazie jí pracovala na plné obrátky, dokud se jí fakta a časová linka nezačaly hroutit. „Nedává to smysl, já vím. Ale ani jinak to smysl nedává.“

„Dává to smysl, pokud vám byl Blair Bissel nejenom nevěrný s Felicity Kadeovou i Chloe McCoyovou, ale pokud teroristé věřili, že o projektu něco ví. A ještě větší smysl to dává, pokud měli důvod tomu věřit.“

„Protože si mysleli, že jsem s ním o tom mluvila? Ale –“

„Ne. Protože on jim to řekl.“

Trhla sebou, jako by ji Eva praštila. „To je vyloučeno.“ Slova z ní vycházela jako skřehotání. „Snažíte se mi namluvit, že můj muž znal nějakou radikální teroristickou skupinu a že s ní měl styky? Že je krmil nějakými informacemi? To je absurdní.“

„Říkám jen, že je to jedna z možností, které budu prověřovat. Říkám, že zatím neznámá osoba nebo osoby podstoupily dost značné potíže, aby zabily Bissela a Kadeovou a hodily to na vás. A kdybychom skočili na to, že je to klasický případ manželského trojúhelníku, jak se to jevilo, mrkli bychom na počítače jenom zběžně.“

Počkala, jenom na vteřinku, než se ujistila, že to Revě došlo. „Předpokládali bychom, že s vaší znalostí počítačů a s vaším temperamentem jste to byla vy, kdo je zlikvidoval. A že za změnou kódů v Bisselově galerii je nějaká závada.“

„Nemůžu – nemůžu uvěřit, že by to udělal.“

„Čemu chcete nebo nechcete věřit, to je vaše věc. Ale když se pořádně podíváte, když si uvědomíte všechny ty nitky a souvislosti,

uvidíte, že je za tím mnohem víc než jenom dvě vraždy a jedna podezřelá naservírovaná policii na stříbrném tácu.“

Reva vstala a přešla k širokému oknu s výhledem na řeku. „Nemůžu… Chcete, abych tomu uvěřila, abych to akceptovala. Pokud na to přistoupím, pak to znamená, že všechno byla lež. Od samotného začátku byla všechno jenom lež. Nikdy mě nemiloval. Nebo mě miloval tak málo, že se nechal svést čímkoliv, co mu ti lidé nabídli. Penězi, mocí nebo možná jenom napětím, že může hrát nějaké technothrillery v reálu místo na videu. Chcete, abych uvěřila, že mě využil, že využil všechno, pro co jsem pracovala, důvěru a respekt, které jsem si ve svém oboru vydobyla.“

„Když se na to podíváte nezaujatě, je to o něm. Ne o vás.“

Reva stále zírala z okna. „Milovala jsem ho, poručíku. Z vašeho pohledu to byla možná moje slabost nebo i hloupost, ale já jsem ho milovala tak, jako nikoho v životě. Když přijmu vaši teorii, musím tohle všechno popřít a popřít také, co to pro mě znamenalo. Nejsem si jistá, že vězení bude horší.“

„Nemusíte ničemu věřit ani nemusíte nic akceptovat. To je na vás. Ale pokud nechcete srovnávat, jestli je vězení opravdu horší, měla byste spolupracovat. Podrobíte se zkoušce na detektoru lži na třetí úrovni, zítra v osm nula nula. Budete souhlasit s vyhotovením úplného psychologického profilu, které provede náš psychiatr, a budete instruovat vaše advokáty, aby nám umožnili přístup ke všem vašim záznamům. Ke všem, i k těm, které patřily vašemu manželovi. Pokud jsou někde nějaké zakódované soubory, ať už vaše nebo jeho, tak nám vydáte oprávnění, abychom do nich mohli proniknout.“

„Nemám nikde žádné pečeti,“ řekla Reva tiše.

„Byla jste u Tajné služby. Musíte mít pečeti.“

Otočila se a oči měla omámené jako žena, která žije ve snu. „Máte pravdu. Omlouvám se. Dám vám oprávnění.“

„Vaše budu chtít taky,“ řekla Eva Caro.

„Na co potřebujete její?“ Nedávná nevraživost byla zapomenuta a Reva se pustila matce na pomoc. „Ta s tím neměla nic společného.“

„Je tam spojitost s vámi, s oběťmi i s projektem.“

„Pokud myslíte, že je v ohrožení, měla by mít ochranku.“

„Postarám se o to, Revo,“ oznámil Roarke. Caro se na něj rychle a překvapeně podívala.

„Možná ses už o tom zmínil,“ řekla tiše a pak si povzdechla. „Ale nebudu se hádat. A taky vám hned dám to oprávnění.“

„Dobře. Mezitím budete obě přemýšlet, kdy jste se v rozhovoru s oběťmi nebo s kýmkoliv jiným zmínily o práci. Zvláště o červeném kódu. Budu s vámi ve styku.“

Eva vyrazila ke dveřím, ale Roarke ještě chvilku otálel. „Trochu si odpočiňte, obě dvě. Zítra si vezměte volno, ale pozítří vás obě čekám v práci.“ Podíval se přes ně na Evu. „Máte s tím nějaký problém, poručíku?“

„Já ne. Tohle je tvoje starost.“

„Díky, poručíku. Detektive.“ Caro otevřela dveře. „Doufám, že i vy si trochu odpočinete.“

„Časem určitě.“

Eva počkala, dokud se výtah nedal do pohybu. Pak řekla Peabodyové: „To byl dobrý tah, jak ses zeptala, jestli si ho prověřovala. Jak jsi na to přišla?“

„Působí na mě jako důkladná žena a pečlivá matka. Bissela moc ráda neměla.“

„To jsem pochopila.“

„Takže, jeho moc ráda nemá, ale miluje svoji dceru a chce, aby měla všechno, po čem touží. Přitom se ale chce ujistit, že je tím, co o sobě řekl, že je. Musí si ho prověřit.“

„A podívala se dost do hloubky, ale stejně zjistila jen, že všechno sedí, že to není žádný křivák,“ přikývla Eva. „Dobrý zásah, i když jsi kvůli němu musela schroupat ty koláčky.“

„Brzdi, byly fakt dobré.“

„Za to zasloužíš odměnu. Jdi domů a vyspi se.“

„Vážně?“

„Hlas se u mě ráno v sedm nula nula. Přesně.“

„Budu tam v plné zbroji.“

Podívala se na barevné tenisky Peabodyové. „To mě nepřekvapí.“

„Jestli je to potřeba trochu popohnat, tak ještě pár hodin vydržím.“

„Ani jedna tomu vyšetřování moc neprospějeme, když budeme spát vestoje. Pustíme se do toho ráno odpočinuté.“

„Půjčte si moje auto,“ nabídl jí Roarke. Peabodyové málem vypadly oči z důlků. „Vážně? To je teď nějaká novinka, aby byl každý den někdo hodný na Peabodyovou?“

„Jestli to tak zatím nebylo, tak to zavedeme. Kromě toho mi ušetříte cestu, svezu se s poručíkem a nebudu si ho muset vyzvedávat.“

„No, budu ráda, že můžu pomoct.“

Dal jí kód k autu a s pobavením přihlížel, jak vystřelila ze dveří a nadšeně tancuje kolem jeho červeného sporťáku.

„Je ti jasné, že s ním nepojede rovnou domů?“ Eva se dívala, jak Peabodyová šťastně poskakuje a dala si ruce v bok. „Pojede na dálnici, pořádně to rozpálí a skončí někde v New Jersey, kde bude nějakému dopravnímu androidovi dokazovat, že je polda a plní právě zvláštní úkol. Pak dosviští zpátky do města, nechá se znova chytit a bude opakovat stejnou písničku.“

„Dosviští?“

„To je zvuk, který ta tvoje hračka vydává. Sviští. A až bude mít McNab po službě, tak ji přemluví, aby mu to taky půjčila, a nechají se přistihnout oba a zase budou muset vytahovat odznaky. Nakonec to dopadne tak, že se dostanou do hádky s některým z dopraváků, a budeš to nakonec ty, kdo se do toho bude muset vložit a vysvětlovat, proč autem registrovaným na tvoje jméno jezdí dvojka praštěných detektivů.“

„To si všichni užijeme spoustu legrace. Tak už padej, poručíku. Budu řídit.“

Nehádala se. Nedostatek spánku jí trochu otupoval reflexy a doprava už začínala houstnout.

„Šla jsi na Revu dost tvrdě,“ poznamenal, když se odpíchli policejním vozem od chodníku.

„Jestli máš problém s mými metodami vyšetřování, tak podej písemnou stížnost.“

„Tak zlé to není. Však ona to potřebovala. A až zase získá půdu pod nohama, bude tě respektovat. Trochu se umravní.“

Eva se protáhla, co to jen šlo, a zavřela oči. „Z toho strach nemám.“

„To ani nemusíš. Kromě toho mám dojem, že ji budeš mít radši, když projeví trochu iniciativy.“

„Já jsem neřekla, že ji nemám ráda.“

„Ne, ale myslíš si, že je potřeba ji chránit, což není.“ Lehce pohladil Evu po vlasech. „Myslíš si, že je trochu naivní, a to taky není. Jen je teď až do morku kostí otřesená smrtí manžela a tím, že tenhle člověk v podstatě za její zármutek nestojí. Takže truchlí kvůli ztracené iluzi. Což je možná ještě bolestnější, aspoň myslím.“

„Kdybys skončil nahý a mrtvý v objetí jiné ženy, tak bych si nad tvou mrtvolou ještě zatancovala rumbu.“

„Neumíš rumbu.“

„Tak si najmu učitele.“

Zasmál se a přejel jí rukou po stehně. „Věřím, že by ti to šlo, jen jsi to zatím nezkusila. Ale stejně by ses kvůli mně rmoutila.“

„Takové zadostiučinění bych ti nedopřála,“ zamumlala už v polospánku. „Ty nevěrníku.“

„Kvílela bys někde potmě a volala bys moje jméno.“

„To si piš, že bych volala. Jak se máš v pekle, ty bastarde? A smála bych se, až bych se za břicho popadala. Takhle bych tě volala.“

„Propána, Evo, já tě prostě miluju.“

„No jo.“ A v polospánku se uculila. „Pak bych hodila všechny tvoje drahocenné boty do popelnice, založila bych pořádnou pohřební hranici, na té bych spálila tvoje obleky a vykopla bych Summerseta ze *svého* domu. Nakonec bych uspořádala slavnost, na které bychom vypili všechna tvoje drahá vína a whisky. A *pak* bych si najala dva, ne, tři společníky, aby mě přišli obveselit.“

Když si všimla, že auto zastavilo, zamrkala, otevřela oči a všimla si, že na ni upřeně zírá. „Co je?“

„Jen mě tak napadlo, že už to máš dost vymyšlené.“

„Ale, vlastně ani ne.“ Zavrtěla sebou, aby ze sebe setřásla ztuhlost, a zívla. „Jen mě to tak napadlo. Kde jsem přestala?“

„Jak tě budou obšťastňovat tři chlápci. Předpokládám, že budeš potřebovat aspoň tři, abys byla uspokojená ve stylu, na jaký jsi byla v posledních letech zvyklá.“

„No, klidně si to mysli. Takže po těch orgiích bych se pustila do tvých hraček. Nejdřív bych…“ Přerušila se a vyhlédla okýnkem od auta. „To je zvláštní, nevypadá to, že bys mě vezl na centrálu.“

„Můžeš pracovat z domova. A plánovat můj funus odsud můžeš taky. Až se oba trochu vyspíme.“

Vystoupil, obešel auto a otevřel jí dveře, protože se ani nepohnula. „Nedopsala jsem zprávu o případu ani jsem se neohlásila šéfovi.“

„Což můžeš klidně udělat taky odsud.“ Naklonil se do auta, popadl ji a přehodil si ji přes rameno.

„Myslíš si, kdovíjak nejsi macho a sexy, co?“

„Myslím si, že je to rychlé a účelné.“

Rozhodla se hrát mrtvého brouka, když ji nesl do domu. Aspoň se nebude muset bavit se Summersetem. Ale když uslyšela jeho iritující hlas, zatoužila, aby si mohla zacpat uši stejně snadno, jako zavřela oči.

„Je zraněná?“

„Ne.“ Roarke si ji trochu nadhodil, aby udržel rovnováhu, až bude stoupat do schodů. „Jenom unavená.“

„Vy vypadáte taky unaveně.“

„To taky jsem. Nepřepojujte mi teď pár hodin žádné hovory, pokud to nebudou nějaké naléhavé záležitosti, buďte tak hodný. A ještě další hodinu potom nic, co nemám jako prioritu.“

„Dobře.“

„Pak si s vámi budu potřebovat promluvit o několika věcech. Zapojte bezpečnostní zařízení a zůstaňte v domě.“

„Jistě.“

Otevřela jedno oko a viděla, jak se Summerset ustaraně mračí, dokud Roarke nedošel na konec schodů.

„On je zapojený do červeného kódu?“

„Ví toho hodně o spoustě věcí. Každý, kdo se na mě křivě podívá, s ním má co do činění.“ Kopl do dveří, aby je za sebou zavřel, a pak přešel k posteli a shodil ji tam.

„Řekla bych, že fakt vypadáš utahaně.“ Naklonila hlavu a pozorně si ho prohlížela. „Tak vypadáš málokdy.“

„Byl to dlouhý den. Boty dolů.“

„Sundám si je sama. To ještě zvládnu.“ Odsunula mu ruce stranou. „Ty se taky zuj.“

„Ach ano, moje drahocenné boty, které jsou odsouzeny k brzké recyklaci.“

Musela ocenit, že má smysl pro humor. „Jasně, hned jak se nebudeš dívat, kámo.“

Zula se, sundala si sako, řemen na pistoli, a skočila do postele.

„Měla bys spát bez šatů.“

„Když jsem nahá, tak tě to obvykle inspiruje k nepravostem.“

„Drahoušku, mě by inspirovalo i to, kdybys byla v brnění. Teď mám pomyšlení leda tak na spánek, namouduši.“

Svlékla si tedy i džíny a blůzu a naoko se na něho zamračila, když vklouzl vedle ní a přitáhl si ji blíž. „Ať tě to ani nenapadne.“

„Tiše.“ Políbil ji na čelo a přitulil si ji k sobě. „Spi.“

Bylo jí teplo, pohodlně se jí leželo, hlavu měla zavrtanou do jeho ramene, a tak skoro okamžitě usnula. Chvilku potom, co začala pravidelně oddychovat, usnul i on.

Jak jen se to mohlo tak pokazit? Jak to, že to nevyšlo podle plánu, když to měl tak perfektně, pečlivě naplánované? A úspěšně to i provedl, pomyslel si, když se převaloval na posteli a nemohl usnout.

Všechno udělal správně. Úplně všechno. A teď se schovával za zamčenými dveřmi a okna zakrýval závěsy, protože se bál o život.

O *svůj* život.

Někde se stala chyba. Tím to musí být. Něco se někde pokazilo. Ale stejně to nedávalo smysl.

Usrkl si whisky, aby se trochu uklidnil.

On chybu neudělal. Šel do toho nóbl baráku ve správnou dobu. Oblékl si laboratorní oblek, vlasy si zakryl kuklou, aby neztratil ani jediný vlas, a na kůži si nastříkal sprej, po němž nezanechával žádné otisky. V domě po něm nezůstala jediná stopa.

Ujistil se, že domovní android za ním zavřel domovní dveře a přepnul ochranu domu na noční režim. Pak šel nahoru. Bože, to mu

tlouklo srdce. Bál se, *skoro* se bál, že i přes hlasitou hudbu, která jim tam hrála, i přes vzdechy, které při milování vydávali, uslyší tlukot jeho srdce.

Držel v ruce paralyzér, nůž měl připnutý v pochvě na opasku. Líbilo se mu, jak mu pochva narážela do stehna. Předzvěst činu.

Pohyboval se rychle, přesně tak, jak si to naplánoval. A jak si to nacvičil. Jedna rána mezi lopatky a půl úkolu měl splněno. Možná, ale opravdu jen možná, malinko zaváhal, než zamířil podruhé. Možná, opravdu jen možná, pohlédl Felicity do očí a postřehl v nich šok, ale hned nato dal paralyzérem druhou ránu mezi její krásná prsa.

Ale potom už nezaváhal. *Nemohl.*

Pak už byl na řadě nůž. Vyjel z kožené pochvy se sexy svistem. A hned nato zabíjení. Jeho první.

Připustil si, že se mu to líbí. Mnohem, mnohem víc, než čekal. Ten pocit, když nůž projíždí tkání a vyřine se teplý proud krve. Tak prvotní. *Až na dřeň.*

A tak snadné, liboval si, když mu whisky uklidnila nervy. Tak jednoduché, jakmile se do toho člověk pustí.

Pak upravil místo činu a byl při tom velmi, velmi opatrný. Byl tak precizní, tak pečlivý, že ještě nebyl hotový, když dorazila Reva a jeho alarm zapípal, čímž mu dal najevo, že někdo manipuluje s bezpečnostním systémem.

Ale zůstal klidný a chladnokrevný. Byl tichý jako stín, pomyslel si s jistou pýchou, když čekal, až vejde dovnitř.

Usmál se, když napochodovala k posteli, celá zpěněná vzteky? Možná že ano, ale jeho výkon to nijak neovlivnilo.

Jednou stříkl anestetikem a zbavil ji vědomí.

Pak ještě provedl pár drobných úkonů. Dovlekl ji do koupelny, aby po ní zůstaly otisky na umyvadle a na míse, rozetřel jí trochu krve na halenku. A měl za to, že nůž zabodnutý do matrace bude mluvit sám za sebe.

To by bylo pro ni typické, pomyslel si.

Když odjížděl, nechal za sebou venkovní dveře dokořán, přesně tak, jak si to naplánoval. Bude tam ležet dost dlouho na to, aby ji objevili při rutinní obchůzce. Dobrá, dobrá, tam se možná dopustil

nepatrně špatného odhadu. Buďto jí dal čichnout toho spreje málo, nebo se zdržel dodatečnou úpravou místa činu.

Ale ani to nemělo být na překážku. Obvinili ji. Blair Bissel a Felicity Kadeová byli mrtví, a ona byla jediná podezřelá.

Teď už měl být dávno pryč. Jeho konta měla přetékat penězi. Místo toho na něm tkvěl stín.

Musí zmizet. Musí se chránit.

Ani tady nebyl v bezpečí. Ne v úplném bezpečí. Ale to se spraví. Něco s tím udělá, rozhodl se. Když ho začala opouštět poraženecká nálada a chmury, posadil se. Nejdřív vyřeší finance.

A pak si poradí s tím zbytkem.

Ještě o tom trošku popřemýšlí a pak to nějak rozsekne.

O něco klidnější vstal, aby si dolil whisky, a začal plánovat své další kroky.

KAPITOLA 6

Eva byla sama, když se probudila, a rychlý pohled na hodinky jí odhalil, že spala o půl hodiny déle, než měla v plánu.

Byla ještě příliš omámená spánkem na to, aby začala nadávat, a tak se vyhrabala z postele, dovrávorala k Autochefovi a naprogramovala si šálek kávy. Vzala si hrnek s sebou do sprchy, nastavila si plný proud vody na pětačtyřicet stupňů a lokala kofeinový nápoj, zatímco jí na záda crčela horká voda.

Už vypila přes půl velkého hrnku, když si teprve uvědomila, že má na sobě ještě spodní prádlo.

Zaklela. Napřed dopila kávu a pak teprve ze sebe stáhla kalhotky a tílko a hodila je na hromádku do kouta koupelny.

Mrtvý manžel – donchuán, a jeho milenka, pomyslela si. Oba patřící do uměleckého světa. Možné spojení s technoteroristy. Mimořádně výkonný počítačový vir. Bezpečnostní opatření prolomená hned na několika místech. Překombinovaný pokus, jak to celé hodit na bezpečnostní expertku, která vyvíjí likvidační a ochranný program.

O co tady jde? Aby tam dosadili někoho jiného? Nikdo přece není nenahraditelný.

Různě s údaji šachovala, skládala jednotlivé dílky k sobě, otáčela jimi a nelíbilo se jí nic z toho, co jí vycházelo. Proč jí něco tak zřejmého a jednoznačného vyklouzávalo z rámce, jakmile si na to posvítila?

I kdyby případ posuzovala jako jednoznačný zločin z vášně, kdyby byla Reva Ewingová obviněna, odsouzena a strávila zbytek života za mřížemi, komu by to prospělo?

Byla u druhého hrnku kávy a druhého kola duševní rozcvičky, když do ložnice vešel Roarke.

„Má na tebe někdo tak spadeno, že klidně zabije dva lidi, jen aby dostal tvou zaměstnankyni za mříže?“ zeptala se.

„Takových lidí běhá po světě spousta.“

„Jo, a to je na tom světě to špatné. Že po něm takoví lidi chodí. Ale musí být snazší způsob, jak ti uškodit, než dvojnásobná vražda. Nemyslím si, že je to to pravé.“

„Miláčku, jsem otřesený. Byl jsem si jistý, že pro tebe jsem ten pravý.“

„Ale ty klidně můžeš být ten pravý, aspoň v jistém smyslu. Nebo to může být Roarke Industries či spíš Securecomp. Musíme počítat i s touhle možností. Ale nejdřív si potřebuju proklepnout oběti.“

„Už jsem ti je začal prověřovat. Byl jsem vzhůru,“ dodal, když se na něj zamračila. „Ale když už jsme vzhůru oba, myslím, že bychom si měli dát něco k jídlu.“

„Budeš si to muset dát u mě v kanceláři.“

„Přirozeně.“

„Jsi nějak podezřele svolný.“

„Ne, jenom hladový.“

A protože měl vážně hlad, nechal přinést do její pracovny steaky. „Můžeš se při jídle podívat na život a dílo Blaira Bissela. Na počítači.“

„Žádné pečeti?“

„Ne. Aspoň ne žádné zjevné.“

„Jak to myslíš, žádné zjevné?“

„Jenom že je to všechno strašně úhledně uspořádané. Podívej se sama.“

Zakrojila do steaku a podívala se na obrazovku.

Bissel, Blair. Běloch. Výška… šest stop, jeden palec. Váha: stodevadesát šest liber. Vlasy: hnědé. Oči: zelené. Narozen: 3. března 2023 v Clevelandu, Ohio. Rodiče: Marcus Bissel a Rita Hassová, rozvedeni 2030. Jeden bratr, Carter. Narozen: 12. prosince 2025.

Povolání: sochař. Bydliště: Serenity Lane 21981, Queens, New York.

„Serenity Lane. Klidná ulička.“ Eva žvýkala a vrtěla přitom hlavou. „Kterého cvoka napadají takové názvy ulic?“

„Tebe by zase napadla Uhozená nebo něco podobného.“

„A proč ne?“

Protože se pustil do jídla, prošla si všemi etapami výtvarného vzdělání, kterého se Bisselovi dostalo, od doby, kdy mu byly tři roky a navštěvoval kroužek ve školce, až po dva roky strávené na výtvarné akademii v Paříži.

Pak následoval chorobopis – zlomená lýtková kost ve dvanácti, pravidelné oční prohlídky v patnácti, dvaceti, pětadvaceti atd. Podstoupil několik plastických operací, dělali mu zadek, bradu a nos.

Byl registrovaný republikán a vlastnil majetek v hodnotě jednoho milionu osmi set tisíc a pár drobných.

Měl čistý trestní rejstřík, dokonce ani jako mladistvý se nedopustil žádného přečinu.

Daně platil včas, žil si dobře, ale ne nad poměry. Uzavřel jediné manželství, s Revou.

Rodiče byli stále naživu. Otec zůstal v Clevelandu s druhou manželkou a matka žije v Boca Raton s manželem číslo tři. Jeho bratr, který byl podle záznamů svobodný a bezdětný, měl v kolonce povolání uvedeno *podnikatel*, patrně jistý ústupek méně zdvořilému konstatování nevýnosné zaměstnání. Průběh kariéry měl pestrý, mnohokrát se stěhoval. Momentálně byl policejně přihlášen na Jamajce jako spolumajitel tiki baru.

Taky měl řadu záznamů v kolonce trestná činnost. Spíš drobná kriminalita, všimla si Eva. Úplatky, menší podvody, krádeže. Strávil osmnáct měsíců ve státní věznici v Ohiu za prodej neexistujících podílů na vlastnictví rekreačních nemovitostí seniorům.

Jeho celkový majetek činil jen něco přes dvanáct tisíc, včetně podílu v tiki baru.

„Zajímalo by mě, jestli mladší bratr neměl problém s tím, že starší sourozenec má prachy i slávu. Nemá sice žádné záznamy o násilné trestné činnosti, ale když jde o rodinu, je to jinak. Lidi se nabudí, když jde o příbuzné. Přidej k tomu peníze, a nastane mela.“

„Takže malý bráška přiletí z Jamajky, zabije velkého bratra a hodí to na švagrovou.“

„Je to trochu přitažené za vlasy,“ řekla s našpulenou pusou, „ale není to nemožné, když si představíme, že Carter Bissel věděl o projektu. Třeba ho někdo kontaktoval a nabídl mu peníze za jakoukoliv informaci, kterou získá. Třeba nějaké prachy dostal, třeba taky ne. Každopádně je dost protřelý na to, aby přišel na bratrovu bokovku. Třeba se ho pokoušel vydírat nebo se porvali. Vyhrožovali si.“ Pokrčila rameny.

„Je mi to jasné, jak to myslíš.“ Zatímco jedl, sumíroval si to v hlavě. „Mohl být jen spojka. Kontakt. Sourozenecká rivalita se vyhrotí a on nebo ten, kdo ho najal, se rozhodne pro likvidaci.“

„To zatím vypadá nejpravděpodobněji. Musíme si popovídat s mladším bratříčkem Carterem.“

„To se hodí, protože zatím jsme po barech moc času netrávili.“

Protože byli doma, uchopila sklenku cabernetu a upíjela, přičemž pozorovala manželův obličej. „Ale tebe napadlo ještě něco jiného.“

„Ne, jen přemýšlím. Podívej se na Felicity Kadeovou. Máš to hned na další obrazovce.“

Rychle si načetla obrázek jediného dítěte zámožných rodičů. Drahé vzdělání, drahé cesty do zahraničí. Domy v New Yorku, v Hamptons a v Toskánsku. Hvězda večírků, která dostávala provize jako zprostředkovatelka umění. Ne že by potřebovala nějak zvlášť velké provize, pomyslela si Eva, když měla k dispozici čisté jmění – z větší části dědictví uložené ve svěřeneckých fondech – v hodnotě více než pěti milionů.

Nikdy se nevdala, třebaže nějakou dobu, když jí bylo mezi dvaceti a třiceti, s někým krátce žila. Po třicítce už žije jen sama a dobře – nebo spíš žila.

Plastičtí chirurgové zapracovali na jejím těle, ale s obličejem byla očividně spokojená. Ve spise nebyly žádné neobvyklé zdravotní ani kriminální záznamy. Žádné zapečetěné údaje.

„Hodně utrácela,“ poznamenala Eva. „Šaty, salony krásy, šperky, umění, cestování. Spousty cest. A jaká náhodička, v posledním roce a půl byla čtyřikrát na Jamajce.“

„Jo, to je zajímavé.“

„Že by podváděla podvádějícího manžela s jeho vlastním nezdárným bratrem?“

„Asi to chtěla udržet v rodině.“

„Anebo měla na starosti nábor lidí a hledala padlého bratra pro případ, že by si situace nějakého vyžádala.“

Vypreparoval srdíčko artyčoku. „Jenže je to Reva, kdo do toho spadl.“

„Jo. Ale nech mě, ještě budu chvíli spekulovat.“ Uchopila sklenku s vínem, upila a pak vstala a začala chodit po místnosti. „První výlet podnikla před rokem a půl. Tehdy si ho vytipovala. Mohla by ho použít jako náhradu za Blaira nebo Revu. Nebo za oba. Ráda riskuje. Ženská nespí s kamarádčiným manželem, pokud má rozum nebo pokud nerada riskuje. Lichotí jí, že si může pohrávat s globálními technoteroristy. Ráda cestuje a přitom se seznamuje. Při cestování, při společenských akcích, ve světě umění, tam všude potkává lidi. Jo, tam ji mohli naverbovat.“

„Ale jak to, že tedy skončila mrtvá?“

„Už se tam dostávám. Třeba byl mladší bratříček žárlivý. Máme tam ten pokus o rozsekání partnera na kousky.“

„Vida, teď přijde ke slovu výuka rumby.“

„Hahaha. Třeba chtěl urvat větší díl anebo ho prostě napálila. Hrála to na dvě strany. Anebo je to celé nesmysl, ale máme aspoň na co myslet.“

Ukázala rukou, v níž držela sklenku, směrem k obrazovce. „Řeknu ti ještě něco. Oba jsou až moc čistí.“

„Aha, konečně. Doufal jsem, že tě to napadne.“ Zaklonil se na židli, v ruce víno. „Jsou až moc průhlední, že, ten náš pan Bissel a paní Kadeová. Přesně takoví, jaké bychom čekali. Vzdělaní, dbalí zákonů, finančně za vodou. Ani jediná malinkatá kaňka. Pasuje to tak dokonale, až –“

„Až to nepasuje vůbec. Jsou to lháři a podvodníci, a lháři a podvodníci obvykle mívají jednu či několik kaněk.“

Usrkl vína a usmál se na ni přes sytě červený obsah broušené číše. „Měli dost peněz i znalostí na to, aby se nějaká ta kaňka zahladila.“

„Ty bys to měl vědět. Podíváme se tomu na zoubek, protože tohle já prostě nekupuju. Mezitím se podívám ještě na Revu.“

„Obrazovka číslo tři.“

Obrazovka blikala, jak se načítala data. Roarkovi zapípal videotelefon z přilehlé pracovny.

„Vezmu to.“

Nepřítomně přikývla a když odcházel k sobě, už se ponořila do Revina životopisu.

Ewingová, Reva. Běloška. Vlasy: hnědé. Oči: šedé. Výška: pět stop, čtyři palce. Váha: sto osmnáct liber. Narozena: 15. května 2027. Rodiče: Bryce Gruber a Caroline Ewingová, rozvedeni 2040. Bydliště: Serenity Lane 21981, Queens, New York. Povolání: elektronická bezpečnostní expertka. Zaměstnání: Securecomp, Roarke Industries. Sňatek: 12. října 2057, manžel Blair Bissel. Bezdětná. Vzdělání: Kennedyho základní škola, New York; Lincolnova střední škola, absolventka rychloprogramu pro nadané studenty, New York; Georgetown University, východní Washington, absolventka oborů komunikační technologie, elektronická kriminologie a právo. V lednu 2051 vstoupila do Tajné služby. Přidělena k ochrance prezidentky Anne B. Fosterové, 2053-2055. Kompletní služební záznamy v přiloženém souboru, včetně zapečetěných záznamů, přístup umožněn díky autorizaci Revy Ewingové.

Dodržela slovo, vybavila si Eva, a rozhodla se, že si služební záznamy přečte později.

Odešla od Tajné služby v lednu 2056. Přesídlila do New Yorku. Zaměstnána v Securecompu, Roarke Industries, od ledna 2056 až dosud. Čistý trestní rejstřík. Přestupkové řízení za záškoláctví, obvinění z přečinu požívání alkoholu mladistvými, obé vymazáno z rejstříku mladistvých v souladu se soudními předpisy. Dokončená civilní služba.

Lékařské záznamy zahrnovaly zlomený ukazováček, když jí bylo osm, vlasovou zlomeninu levého kotníku ve dvanácti letech, zlomenou klíční kost ve třinácti. Lékaři a sociální pracovníci hlásili, že zranění vznikla v důsledku sportovní a rekreační činnosti, jako jsou lední hokej, softball, tréninky bojových umění, parašutismus, basketbal a lyžování.

Nejhorší zranění se jí přihodilo už v dospělosti, v práci. Udělala to, k čemu se zavazuje každý agent tajných služeb. Vlastním tělem vykryla útok na prezidentku. Zásah ji vyřadil ze služby na tři měsíce a vyžádal si léčení na jedné ze špičkových světových klinik. Šest týdnů byla ochrnutá na spodní část těla.

Eva si vzpomněla, jak zrádné bylo, když McNab vlastním tělem vykryl podobný útok začátkem léta a jak nepatrné by byly jeho šance na uzdravení, kdyby se nervová soustava nezačala sama regenerovat.

Dovedla si představit, jakou bolest a strach musela Reva prožívat a jaké úsilí si asi vyžádala její rekonvalescence.

Taky si vzpomněla na ten vražedný útok. Jednalo se o sebevražedného fanatika, který zaútočil na prezidentku a vyřadil tři agenty a zabil dva civilisty, než se ho podařilo zlikvidovat. Vybavila si, že tenkrát viděla Revinu fotografii v médiích. Ale tehdy vypadala jinak.

Měla delší vlasy. Tmavě plavé, a měla plnější obličej a méně zarputilý výraz.

Když se Roarke vrátil, Eva se ohlédla přes rameno. „Už si na ni vzpomínám. Vzpomínám si, že se o ní mluvilo, když dostala ten zásah. Byla kolem toho spousta povyku. To ona zastřelila toho atentátníka, ne? Vlastním tělem chránila Fosterovou a přitom ho sejmula.“

„Mysleli si, že to nepřežije. Pak nevěřili, že bude chodit. Dokázala jim, že se pletou.“

„Po prvních dnech už se o ní moc nemluvilo.“

„Tak to chtěla.“ Podíval se jí přes rameno na Revinu fotku na obrazovce. „Nepotrpěla si na pozornost médií. Teď jí neunikne. Dají si to rychle do souvislosti a ten povyk začne znovu. Hrdinka obviněna z dvojnásobné vraždy atd.“

„Ona si s tím poradí.“

„To ano. Ponoří se do práce, jako někdo jiný, koho dobře znám.“

„Nakolik to zpozdí dokončení projektu?“

„Ani ne na půl dne. Díky Tokimotovi. Reva už ho do všeho zasvětila, třebaže se hodlá vrátit do práce, jakmile podstoupí to testování na detektoru lži. Jestli někdo zabil dva lidi, jen aby narušil práci na projektu, pak se šeredně spletl.“

„Člověk by čekal, že někdo dost chytrý na to, aby připravil takový podraz, by si měl umět spočítat, že to projekt podstatně neohrozí. Že by to byl nějaký zoufalý pokus?“ spekulovala. „Nějaké pnutí v hierarchii nebo spíš mezi řadovými členy spiknutí? Carter Bissel. Vážně si chci promluvit s Carterem Bisselem.“

„Jedeme na Jamajku?“

„S plážovým vybavením zatím počkej. Nejdřív si promluvím s místními úřady. Musím napsat zprávu a poslat kopii Whitneymu. A taky musím pokročit se standardním vyšetřovacím postupem. Musím

prověřit pitevní protokoly, hlášení z laboratoře, z místa činu, výsledky z oddělení elektronické detekce. Ráno se na nás vrhnou média. Jako její zaměstnavatel asi budeš muset zformulovat nějaké oficiální vyjádření pro tisk.“

„Už na tom dělám.“

„Nechci žádnou velkou publicitu, ať je co nejvíc v ústraní. Nechci, aby sama dělala nějaká prohlášení, takže jestli se vrátí do práce, koukej ji držet zkrátka.“

„To ti můžu slíbit, ona ví, jak si nepustit média k tělu.“

„Jen na to dohlédni. A jestli nemáš nic jiného na práci, můžeš se začít vrtat do Bissela a Kadeové.“

„Však jsem zrušil veškerý program.“ Zvedl sklenku s vínem. „Už mám připravené nástroje.“

„Já vím, to jen pro pořádek.“ Přešla k němu a zlehka ho kousla do rtu. „Jednu štípanou pro úlisného a chmatáckého civilistu.“

„A pro pořádek, jednu pro protivnou a tvrdohlavou policajtku.“

„To jsme páreček. Zahalekej, když najdeš něco zajímavého.“

Posadila se za psací stůl a začala třídit poznámky, stanoviska a předběžná ohledání. Pak se pustila do sepisování zprávy na založení do spisu a pro nadřízeného inspektora.

V půlce se zarazila, vytáhla fotografie z místa činu a znovu je pozorně prohlížela. Jestlipak byly oběti při vědomí, když na ně vrah zaútočil nožem?

Těžko, pomyslela si, vzhledem k časové tísni. Ať už je zabil kdokoliv, šlo mu jen o to, aby byly oběti mrtvé. Nešlo mu o to, aby je to bolelo. To ovšem vylučuje podle jejího názoru vztek. Byl to chladnokrevný čin, až moc dobře předem promyšlený na to, aby šlo o zločin z vášně.

Jen to tak mělo *vypadat.*

Vstupní dveře do domu byly otevřené. Zamračila se a znovu si prošla poznámky. Podle výpovědi Caro bylo otevřeno, když tam dorazila. Ale Reva tvrdila, že za sebou zamkla a zapojila bezpečnostní systém. Eva se přikláněla k názoru, že to udělala. Jednalo se o zvyk, o rutinu, výsledek dlouholetého tréninku, o věc, kterou dělala automaticky, i když byla rozčilená.

Ten, kdo je zabil a kdo do toho chtěl namočit i Revu, musel jít zpátky k domovním dveřím a otevřít je. Ale proč? Proč mu na tom záleželo?

Vlastně…

Vstala a vyšla na chodbu. „U takového moderního bezpečnostního systému, jako měla Kadeová," začala, „jestliže je vypnutý a vstup do domu je volný, jak dlouho to trvá, než přijedou technici zkontrolovat na místo, co se děje?"

„To záleží na tom, jak si to klient s nimi dohodne. Je to individuální." Vzhlédl od svého počítače. „Mám ti to zjistit?"

„Asi to bude rychlejší, vzhledem k tomu, že v tom děláš a vlastníš půlku světa."

„Vlastním jen některé zajímavé části světa. Spustit Securecomp," vydal pokyn. „Autorizuje Roarke."

Načítám… Securecomp dokončen, autorizace Roarke.

„Přístup do složky Kadeová, Felicity, účet majitele objektu, město New York."

Načítám… Kadeová, Felicity. Údaje zvukem nebo na obrazovku?

„Na obrazovku. Zobrazit klientčino nastavení bezpečnostního zajištění objektu."

Zobrazuji.

„Tak se na to podíváme… šedesát minut pro domovní dveře a okna. Instrukce zní monitorovat pohyb a po šedesáti minutách se spojit s androidem, který dělá správce domu."

„To je standardní doba?"

„Spíš dost dlouhá. Řekl bych, že měla v systém důvěru a nechtěla být rušená, kdyby šlo jen o nějaký krátkodobý výpadek."

„Šedesát minut. Dobrá. Díky."

Šla zpátky do své pracovny a přemílala si to v hlavě.

Počítali s tím, že Reva bude mimo minimálně hodinu, a pokud ne, tak bude aspoň dezorientovaná? Bezpečnostní společnost aktivuje domácího androida, android hlásí narušení systému, a bezpečáci to automaticky hlásí policii a vyrážejí na místo.

Jenže Reva je zdatnější, než počítali. Rychle přijde k sobě, a i když jí je špatně, je vyděšená a zmatená, zavolá matce. Takže tahle

část plánu – byla-li to opravdu součást plánu – nefunguje, protože Caro, která si jen přehodila něco přes pyžamo a přispěchala těch pár bloků od svého domu, zavřela domovní dveře dřív, než vypršelo šedesát minut.

Přidala ta fakta ke své zprávě.

Co zůstalo na místě činu?

Kuchyňský nůž z domácnosti Bissela a Ewingové. Jak dlouho ho asi postrádali? To už pravděpodobně nezjistí.

Bojový paralyzér. Ten používají vojáci, zvláštní jednotky, některé krizové štáby zřizované magistrátem. Kdo ještě?

„Počítači, jakými zbraněmi jsou vybaveni agenti Tajné služby Spojených států, zvláště ti, kteří jsou přiděleni k ochraně prezidenta?“

Načítám… všichni agenti mají paralyzér M3 a neuronovou palnou zbraň, obojí pro ruční použití. Agenti si mohou vybrat palnou zbraň o síle 4 000 nebo 5 200 jednotek.

„M trojku,“ mumlala si Eva. „Žila jsem v domnění, že agenti tajné služby mají A jedničku.“

Do prosince 2055 byli agenti tajné služby standardně vybaveni paralyzéry A-1. Ve stejné době došlo k výměně za účinnější M3. Příčinou vybavení silnější zbraní byl pokus o atentát na prezidentku Anne B. Fosterovou 8. srpna 2055, který skončil smrtí dvou tajných agentů a několika civilních obětí.

„Vážně?“

Toto jsou pravdivé údaje.

„Správně.“ Eva se zaklonila a opřela se o opěradlo. Ten, kdo používal M trojku, předpokládal, že Reva má stejnou zbraň. Od Tajné služby odešla až v lednu. Ale už se nevrátila do aktivní služby. Půjde snadno zkontrolovat, jestli jí byl vydán nový model paralyzéru.

Další údaj, který musí zanést do zprávy. Když zkompilovala všechno, co potřebovala, vložila to do souboru a uložila jej.

„Počítači, analyzuj všechny údaje v případu HE-45209-2. Za použití nám známých dat ověř pravděpodobnost spáchání trestného činu ze strany Ewingové, Revy.“

Načítám…

„Dej si načas,“ řekla Eva polohlasem a vstala, aby si udělala další kávu.

Přešla zpátky k psacímu stolu. Seděla, upíjela a nepřítomně hladila vycpanou kočku, kterou jí dal Roarke, když začal Galahad trávit večery se Summersetem.

Což jen dokazovalo chabý kočičí úsudek, pomyslela si Eva.

Dokončeno prověřování pravděpodobnosti. Pravděpodobnost, že vraždu Bissela, Blaira a Kadeové, Felicity spáchala Ewingová, Reva je sedmdesát sedm celých šest desetin procenta.

„To je zajímavé. To je hodně zajímavé na něco, co vypadalo, že to půjde jako po másle. Až zítra projde na detektoru lži třetím stupněm, tak to snadno spadne o dalších dvacet bodů. A pak mě její právníci roznesou na kopytech.“

„Nevypadáš, že by tě to nějak zvlášť vzrušovalo.“

Otočila hlavu a podívala se na Roarka, který se opíral o zárubeň spojovacích dveří mezi jejich pracovnami. „Svou polízanici si zbaštím sama.“

„Dlužím ti laskavost. Ale ano, ano,“ řekl, když si v její tváři přečetl nevyřčené odmítnutí. „Děláš svou práci, je to tvoje povinnost atd. Jenomže část té polízanice plyne z toho, že pomáháš mojí přítelkyni. Takže ti to dlužím. A média ráda ušetřují políčky každému, kdo je v těch jejich hrách na špici tak jako ty.“

„Ale bože.“ Držela vycpanou kočku, jako by mluvila s ní. „Z médií mám asi tak stejný strach jako z bandy kočičích právníků.“

„Prosím za prominutí, ale moji právníci nejsou žádní kocouři.“

Eva odložila vycpanou kočku a chladně se na Roarka podívala. „Pochopila jsem, že jsi jí najal své právníky. Pokud stojí aspoň za polovinu toho, co jim platíš, tak ji z toho musejí do čtyřiadvaceti hodin vysekat. Jenže bude lepší, když to neudělají.“

„A to proč?“

„Protože ten, kdo to celé nastrojil, má za to, že myslíme, že je do toho namočená a že ji máme spolehlivě za katrem, takže ho nic nehoní, aby pláchl. Ale pokud ještě nezdrhl a Reva vyjde z vazby, frnkne. Nebo frnknou.“

„Je jich víc?“

„Tohle musel připravovat tým. Někdo měl na starosti vraždy, jiný to celé naplánoval, další se podělili o prolomení bezpečnostních systémů v galerii a v ateliéru. A někdo další, a to bych se vsadila, tahal za nitky.“

„To je pěkné, když se tak hezky shodneme. Tohle bych potřeboval převést na neregistrovanou mašinu.“

„Proč?“

„Pojď se mnou, ukážu ti to.“

„Pracuju tady.“

„Tohle budete chtít vidět, poručíku.“

„Ale ať to za něco stojí.“

Neregistrované zařízení, které nemohl vypátrat ani Úřad proti počítačovým zločinům, se nacházelo ve speciálně upravené místnosti.

Okna podél celé jedné stěny byla stíněna proti všetečným pohledům zvenčí, ale umožňovala výhled na New York, se všemi jeho jehlami a spirálami mrakodrapů tyčícími se do nočního nebe.

Černý ovládací pult ve tvaru písmene U byl lesklý a posetý tucty kontrolek. Vždycky Evě připomněl nějakou futuristickou kosmickou loď. A to natolik, že by ani nemrkla, kdyby se ta věc zčistajasna vznesla a začala plout ode zdi ke zdi a pak se třeba ztratila v nějaké prostorové černé díře.

Roarke si z dobře zásobeného baru nalil brandy, ale protože věděl, že Eva bude chtít spát jenom krátce, podal jí další sklenku vína.

„Teď piju kávu.“

„Když ten kofein trochu naředíš, tak tě to nezabije. A koukni, co ještě mám.“

Zvedl čokoládovou tyčinku.

Lačně se na něj podívala, dřív než dokázala tu touhu zamaskovat. „Ty tu máš sladkosti? Nikdy dřív jsi je tu neměl.“

„To víš, pořád dokážu překvapit.“ Díval se na ni a kýval rozbalenou tyčinkou ze strany na stranu. „Můžeš dostat bonbónek, když si mi sedneš na klín.“

„To zní, jako když nějaký perverzní stařec láká malé husičky.“

„Já nejsem starý a ty nejsi husa.“ Posadil se a poplácal si kolena. „Je to belgická čokoláda.“

„Ale pamatuj si, to, že když ti sedím na klíně a baštím tvou čokoládu, ještě neznamená, že ti polda zobe z ruky,“ řekla, když se mu uvelebila na klíně.

„Tak to zkrátka musím jen doufat, že změníš názor. Což možná uděláš, až zjistíš, co jsem ti našel.“

„Tak už mi to ukaž nebo zmlkni.“

„Moje řeč.“ Lehce ji kousl do ucha, podal jí tyčinku a pak založil kompaktní disk. Natáhl ruku a položil dlaň na konzoli. „Roarke. Spusť program.“

Zahučelo to, spíš jako zvíře probouzející se ze spánku nežli jako stroj. Rozsvítily se kontrolky.

„Načti data.“

„Jestli máš na cédéčku nějaké údaje…“ Ukousla si kousek tyčinky. „… Tak proč to potřebuješ sjíždět na neregistrované mašině? Stejně už je ve zprávě, že na tom pracuješ jako konzultant.“

„To není o tom, co mám, ale co s tím hodlám udělat. Když jsem se v tom vrtal, narazil jsem na několik blokačních valů. Původně to vypadalo jako celkem běžná záležitost. Standardní soukromé blokace, velmi obvyklé a zcela podle zákonů. Ale když jsem je trochu popohnal, dostal jsem tohle. Počítači, ukaž poslední zadaný úkol na obrazovku číslo jedna.“

Obrazovka číslo jedna. Zobrazuji.

Eva se mračila na sněhobílou stránku, jejíž zářivou čistotu rozbíjela rozmazaná černá písmena.

ZAKÁZANÉ ÚDAJE
PŘÍSTUP ODMÍTNUT

„To je celé? Nepustilo tě to dál? Ty narazíš do zdi a já sem mám přijít a sedět ti na klíně?“

„Ne, sedíš mi na klíně, protože jsi chtěla bonbon.“

Než aby přiznala, že má pravdu, raději si znovu ukousla. „Proč je ta obrazovka rozmazaná?“

„Protože jsem, naštěstí, zapojil filtry, než jsem se v tom začal vrtat. Kdybych to byl neudělal, spustil by se alarm, a moje vykopáv-

ky by přivolaly celou armádu špehů. Proto to uděláme tady. Počítači, zopakuj poslední úkol.“

Provedu.

Obrazovka se vypnula, pak se znova rozzářila, už bez nápisu.

Úkol dokončen.

„No a?“

„Ty mi vůbec nevěříš. Posaď se tamhle a buď zticha.“

Pokrčila rameny, slezla mu z klína a posadila se na židli. Dojedla tyčinku a líně usrkávala víno.

Nebylo jí nijak zatěžko pozorovat ho při práci. Líbilo se jí, jak si vyhrnul rukávy k loktům a svázal si vlasy dozadu – jako muž, který se chce pustit do nějaké těžké fyzické práce. Pokyny zadával slovně i manuálně, takže viděla, jak mu prsty létají po klávesnici a poslouchala jeho hlas, ir štější než obvykle, když se soustředil.

„Přístup zamítnut? Já ti dám, přístup zamítnut, ty mizerný břídile.“

Nepatrně se usmála, zavřela oči a namlouvala si, že jim jen trochu ulevuje, zatímco si v duchu procházela dosavadní vyšetřování.

Příští věc, kterou ucítila, byla jeho ruka, která jemně třásla jejím ramenem. „Evo.“

„Co je!“ otevřela oči. „Nespím. Jen jsem přemýšlela.“

„Jasně, slyšel jsem tě přemýšlet.“

„Jestli je to nějaký nový zdvořilý způsob, jak mi dát najevo, že jsem pochrupovala, tak to mě radši kousni.“

„S radostí tě kousnu o chvíli později, ale teď se na něco podívej. Jsem si jistý, že bys to chtěla vidět.“

Protřela si oči a zaostřila na jeho tvář. „Vzhledem k tomu, že máš výraz mlsného kocoura, hádám, že ses dostal tam, kam ses chtěl dostat.“

„Podívej.“ Ukázal na obrazovku.

Eva četla a pomalu přitom vstávala ze židle.

ORGANIZACE NÁRODNÍ BEZPEČNOSTI
VÝHRADNĚ PRO DRŽITELE ČERVENÉ HVĚZDY!

„Kristepane, Roarke, ty ses naboural do Organizace národní bezpečnosti?“

„Ano.“ Pozdvihl sklenku brandy jako na přípitek. „S pomocí boží, ale dalo mi to práce. Tys… přemýšlela víc než hodinu.“

Věděla, že třeští oči, ale nemohla si pomoct. „Tam se nemůžeš nabourat.“

„No, strašně nerad se s tebou přu, ale vzhledem k tomu, na co se právě díváš –“

„Nechtěla jsem tím říct, že to neumíš. Chtěla jsem říct, že to prostě nemůžeš dělat.“

„V klidu, poručíku, jsme chránění štítem.“ Naklonil se k ní a políbil ji na špičku nosu. „Trefil jsem rovnou do černého.“

„Roarke –“

„Pššt, ještě jsi nic neviděla. Počítači, zadej heslo. Teď uvidíš, že soubor, který jsem hledal, je zašifrovaný, a to ze zcela zjevného důvodu. Člověk by si myslel, že ta banda z ONB si aspoň vybere nějakou složitější šifru. Ale řekl bych, že nečekali, že někdo se dostane tak daleko. Byl to boj.“

„Myslím, že ses zbláznil. Třeba se z toho dostaneš pro nepříčetnost. Ale i tak tě budou mučit, vymyjou ti mozek a zavřou tě na zbytek života do chládku. Snad tě jedině neumlátí k smrti, když si budou myslet, že jsi duševně chorý. Tohle je ONB. Je to protiteroristická organizace, která používá stejně špinavé metody jako teroristi, které původně měli najít a zničit. Roarke –“

„No jo.“ Odmávl její obavy. „Aha, tady to máme. Podívej se.“

Sykavě vydechla, otočila se znovu k obrazovce a zírala na podobenku a osobní spis Bissela, Blaira, operativce druhého stupně.

„To mě tedy podrž!“ Smála se teď na celé kolo, stejně jako Roarke. „Máme tu agenta!“

KAPITOLA 7

„Máme mrtvého agenta," opravil ji Roarke. „Ten už nám není k ničemu."

„Ale perfektně to zapadá. Copak to nevidíš?" Zlehka ho klepla do ramene. „Kdo se dostane přes bezpečnostní opatření snáz než agent?"

„No, při vší skromnosti musím poznamenat, že –"

„Skromnost do toho nepleť. Bissel byl operativec v ONB, z čehož vyplývá, že byl určitě dost kvalifikovaný na to, aby si provedl všechny ty počítačové blokády v ateliéru i v galerii, aby měl kontakt na nějakého bezpečnostního experta, a nakonec mohl někomu vadit natolik, že ho chtěli radši mrtvého."

„A oddělal ho jiný agent, ať už náš nebo ze zahraničí."

„Přesně. Věděli o Bisselovi a Kadeové, a když se jim to hodilo, tak to dali vědět Revě. Prostě jí ve vhodnou chvíli hodili udičku."

„Ale proč? Jaký mělo smysl do toho zatahovat nevinnou ženskou?"

Zamračeně zkoumala obrazovku. Vypadá jako obyčejný mužský, pomyslela si. Hezký, pokud jste si potrpěli na uhlazené typy, ale jinak obyčejný. Dovedla si představit, že to byla součást krytí. Agenti musí splynout s davem, aby zůstali agenty.

„Nejsem si jistá, jestli tam musel být nějaký smysl. Pokud ano, pak to prostě byla součást krytí. Nechtěli, aby svobodný mužský poutal takovou pozornost. Záletný manžel zamordovaný žárlivou manželkou, která neunesla jeho nevěry. Takže dojde k vraždě, obvinění vyřadí Revu z projektu a to je celé."

„Je to sice celkem jednoduché, ale ještě snazší by bylo fingovat vloupání, které se nepovedlo, a Revu z toho prostě vynechat."

„Jo." Ohlédla se na něho. „Jenže tím je jasné, že v tom šlo právě o Revu."

„Červený kód."

„Červený kód nebo i jiné věci, na kterých v posledních letech pracovala." Vrazila ruce do kapes a začala přecházet po místnosti. „Tenhle poslední projekt přece není jediný citlivý nebo vládní projekt, který jsi získal."

„Ne.“ Roarke zkoumal Bisselovu image. „Vzal si ji kvůli práci, kterou dělala. Proto, *co* byla a ne jaká byla.“

„Nebo proto, co jsi *ty*. Určitě tě taky mají v hledáčku.“

„Ano, jsem si jistý, že ano.“ Rozhodně se hodlal na svůj spis podívat, než se odpojí.

„Co u nich znamená *druhý stupeň! Operativec druhého stupně*.“

„Nemám tušení.“

„Podívej se ještě do jeho spisu. Kdy ho naverbovali?“ Zahákla si palce o kapsu a četla si údaje z obrazovky. „Před devíti lety, takže už nebyl žádný jelimánek. Dva roky působil v Římě, pak v Paříži a Bonnu. Hezké kolečko. Říkám, že ta jeho umělecká profese bylo dobré krytí. Mluvil čtyřmi jazyky – to bylo určitě plus. Uměl to se ženami a to taky nebylo na škodu.“

„Evo, podívej se, kdo ho naverboval.“

„Kde to je?“

Úderem klávesy zvýraznil jméno.

„Felicity Kadeová? No to byla ale potvora.“ Zdvihla ruku, aby byl zticha a ona mohla nechat plynout myšlenky. „Asi byla jeho instruktorka, řekla bych. Hodně instruktorů má poměr se svými žáky. Pracují společně a stanou se z nich milenci. Tihle dva prostě spolu celou tu dobu čas od času spali. Oba jsou takové typy.“

„Jaké typy?“ divil se.

„Uhlazení, dobře situovaní, společensky zběhlí. Marniví –“

„Proč marniví?“

„Všude měli plno zrcadel, potrpěli si na oblečení, utráceli spoustu peněz za plastiky, navštěvovali kosmetické salony.“

Pobaveně si prohlížel vlastní nehty. „Dalo by se tvrdit, že tyhle věci jsou prostě součástí kultivovaného životního stylu.“

„Ano, u někoho. Ty jsi taky dost ješitný, ale u tebe je to jiné než u nich. Nemáš všude pověšená zrcadla, aby ses v nich shlížel, kdykoliv jdeš kolem, tak jako Bissel.“

Přemýšlivě se zahleděla na Roarka a říkala si, že kdyby vypadala tak dobře jako on, nejspíš by taky trávila spoustu času obdivováním sebe sama.

Zvláštní.

„Tolik zrcadel, které odrážejí podobu,“ pokračovala, zatímco se Roarke jenom usmíval, „můžeš se dohadovat, jestli šlo víc o nedostatek sebevědomí nebo o marnivost.“

„Na to první bych sázel já, ale to je spíš otázka pro psycholožku. Co takhle zeptat se Mirové?“

„To je fakt.“ Na tu taky dojde, a brzy. „Každopádně oba jsou takové týpky. Pohybují se v uměleckých kruzích, rádi se předvádějí. I kdyby to bylo jen jejich krytí, musí je to bavit. A když to vezmeme z opačného konce, na to, aby člověk byl operativec, aby skrýval svou identitu, na to musí být taky povaha. Je to běh na dlouhou trať. Žiješ ve lži, vytvoříš si nějakou identitu, osobnost, která je dílem výplodem fantazie, dílem skutečná. Jak jinak by to mohlo fungovat?“

„Souhlasím, že Bissel a Kadeová se k tomu hodili líp než Bissel a Reva – aspoň navenek se to tak jeví.“

„Dobrá, ale na něco museli Revu potřebovat. Chtěli nebo dostali za úkol infiltrovat se do Securecompu. Nejdřív se s Revou seznámí Felicity a skamarádí se s ní. Třeba ji chtěla naverbovat přímo. Jenže z nějakého důvodu není Reva pro Organizaci národní bezpečnosti vhodnou kandidátkou.“

„Pracovala pro vládu,“ zdůraznil Roarke. „Málem pro ni umřela. Je loajální, a jak jsem slyšel, administrativa, pro kterou pracovala, neměla ONB ve velké lásce.“

„Politika.“ Eva to slovo vyprskla. „Z té jsem celá pryč. Ale i když nebyla vhodná kandidátka pro naverbování do ONB, neznamenalo to, že pro ně nebude dobrým zdrojem informací. Takže se na scénu dostává Bissel. Naváže s ní romantický vztah, dojde na sex. Ovšem jestli bylo ve hře i manželství, tak to znamená, že s ní museli mít dlouhodobé úmysly.“

„Nebo že jim měla posloužit k jednomu účelu a pak se jí chtěli zbavit.“

Otočila se k němu. „Musí být těžké zjistit, že takhle šachovali s tvou přítelkyní. Je mi to líto.“

„Rád bych věděl, co pro ni bude lepší, jestli o tom vědět nebo ne.“

„Ať už tak či tak, bude se s tím muset vyrovnat. Nemá moc možností volby.“ Kývla směrem k obrazovce. „Tihle dva ji použili

jako zdroj informací a je pravděpodobné, že instalovali k nim do domu, do jejího počítače, do auta a možná i přímo na ni nějaké odposlechy nebo různé špionážní věcičky. Stvořili ji, byla jejich bezděčným špionem a zřejmě i cennou studnicí informací. Neměli by důvod udržovat manželství a přátelství, kdyby se jim to nevyplácelo.“

„Souhlasím.“ A právě skutečnost, že se jim to muselo vyplácet, mu nejspíš způsobí značné potíže. „Ale jaký smysl mělo zbavit se dvou operativců? Jestli to udělal někdo zevnitř, tak to je plýtvání vlastními lidmi. Pokud na to najali někoho zvenčí, museli na to vynaložit zbytečně velké úsilí. Ani v jednom případě to nedává smysl.“

„Vypadá to jako chaotický krok, ale potenciál je v tom, že se tak zbavili tří klíčových postav.“ Prsty bubnovala do boků. „Za tím něco je. Musí v tom být ještě něco. Třeba Bissel a Kadeová dělali potíže. Třeba to chtěli hrát na obě strany. Nebo prolákli svou pravou totožnost. Musíme důkladně zdokumentovat jejich životy. Budu potřebovat veškeré údaje, které mi o nich můžeš obstarat. A protože máme co do činění s agenty, kašli na pravidla.“

„Můžeš mi to zopakovat? Kašlat na pravidla. To je pro mě rajská hudba.“

„To se ti bude líbit, viď?“

„Určitě.“ Ale nevypadal nijak zvlášť potěšeně, když to říkal. Vypadal spíš nebezpečně. „Někdo bude platit za to, co udělali Revě. Rád na to dohlédnu.“

„To je výhoda, když má člověk kamaráda, ze kterého jde strach.“

„Sedni si mi na klín a pošeptej mi to.“

„Koukej mi radši dát dohromady ty údaje, kámo. Musím se ukázat v práci a zkontrolovat lidi, co hlídají Revin dům. Nemůžu potřebovat, aby tam někdo proklouzl, dokud tam ráno nevlítneme a nezačneme hledat ty hračičky.“

„Jestli tam byly nějaké štěnice, tak už je dávno někdo odstranil.“

„To by sebou museli zatraceně hodit. Měli na to jen chvíli mezi tím, kdy Revě doručili balíček a pak ji omámili, a než jsme se tam dostali my.“ Rukou si prohrábla vlasy, zatímco probírala časové rozpětí. „Jestli tam vrazili hned potom, co ji zneškodnili, tak to mohli stihnout. Někoho museli mít ve Flatironu. Řekla bych, že akce, jako

je tahle, dvojnásobná vražda, vyžadovala malý, ale úzce spolupracující tým. Určitě nestáli o to, aby o tom vědělo moc lidí.“

„Operují v národním zájmu,“ připomněl jí. „Rozkaz vyčistit soukromý byt neznamená, že vykonavatelé jsou obeznámeni se souvislostmi.“

„Jenom poslechnou rozkaz,“ zamumlala Eva a vybavila si krvavou spoušť v posteli Felicity Kadeové. Kdo mohl dát rozkaz k tak brutálnímu činu? To nebyl promyšlený atentát. Nejde zamaskovat zlovolnou, krvavou vraždu.

„Trefils hřebíček na hlavičku. Ale stejně, i kdyby jenom plnili rozkaz, mohli něco přehlédnout.“

Pracovali další dvě hodiny, než ji přesvědčil, že už toho víc udělat nemůže. Přemluvil ji, aby šla spát, a když tvrdě usnula, vstal a šel zpátky. A sám pracoval dál.

Protože byl stále připojený na server, nebylo těžké, aby se dostal k vlastnímu spisu. Měli o něm míň informací, než čekal. Stěží o něco víc, než kolik bylo veřejně známo – nebo spíš kolik toho uvolnil na veřejnost on sám.

V popisu jeho klikaté kariéry byly mnohokrát použity výrazy jako *je podezřelý, údajně, pravděpodobně.* Většina tvrzení se zakládala na pravdě, ale připsali mu i pár hříchů, které nespáchal.

To bylo jedno.

Víc ho pobavilo než pobouřilo, když zjistil, že dvě z jeho přítelkyň byly ve skutečnosti agentky, které na něho byly nasazené, aby z něj vymámily informace.

Zapálil si cigaretu, pohodlně se opřel a s jistým potěšením si vzpomněl na obě ženy. Řekl si, že si nemá nač stěžovat. V jejich společnosti mu bylo dobře a byl si celkem jistý, že i když ve své misi selhaly, i jim se to s ním líbilo.

Nevěděli o jeho matce, to se mu hodně ulevilo. Oficiálně byla jako jeho matka uvedena Meg Roarková. Proč by mělo lidem z ONB záležet na tom, komu se narodil? Mladá dívka dost bláhová na to, aby se zamilovala do muže, jako byl Patrick Roarke, a aby mu uvěřila, je nemusela zajímat.

Zvlášť pokud už byla dlouho mrtvá.

Protože se ale neobtěžovali jít tak daleko nazpátek anebo kutat tak hluboko, nevěděli ani o Siobahn Brodyové, ani o jeho tetě a ostatních členech jeho rodiny, které objevil na západě Irska. Jeho nově nalezené příbuzné tak nebude nikdo z ONB otravovat, sledovat ani jinak narušovat jejich soukromí.

Zato tam byl tlustý svazek na jeho otce. Patrick Roarke měl, jak se zdálo, mimořádný význam pro ONB, Interpol, Celosvětovou výzvědnou radu i pro další zpravodajské organizace, od nichž ONB získávala informace. Objevil, že jeden čas dokonce zvažovali, že by jeho otce naverbovali, ale nakonec usoudili, že je příliš přelétavý a nespolehlivý.

Přelétavý, přemítal Roarke s pohrdavým úsměvem. No, s tím mohl jen těžko nesouhlasit.

Spojovali ho s Maxem Rickerem, což pro něho nebylo překvapením. Ricker byl chytrý člověk a jeho síť sahala do všech koutů planety. V jeho riskantních obchodních podnicích se přelévaly zbraně i ilegální migranti. Ale on sám byl příliš ješitný na to, aby sledoval všechny stopy, které za sebou zanechával.

Patricka Roarka považovali za jednoho z Rickerových příležitostných pohůnků, ne zrovna toho nejspolehlivějšího. Měl až moc velkou náklonnost k pití a dalším drogám. Nebyl dost diskrétní na to, aby mohl zastávat nějakou vyšší funkci, tím méně pak zaujímat trvalé místo na Rickerově výplatní listině.

Když měl člověk jasno, co je černé a bílé a potažmo dobré a zlé, pak o to uspokojivější byla skutečnost, že Rickera poslala za mříže právě Eva.

Už málem ze souboru odešel, když si všiml poznámky o cestě do Dallasu. Uvedený čas i místo způsobily, že mu ztuhla krev v žilách.

Při jedné ze svých pravidelných tras cestoval Patrick Roarke z Dublinu do Dallasu v Texasu pod jménem Patrick O'Hara. Do Dallasu dorazil 12. 5. 2020 v sedmnáct třicet. Na letišti jej očekávala osoba známá pod jménem Richard Troy alias Richie Williams alias William Bounty alias Rick Marco. Sledované osoby poté odjely autem do hotelu Casa Diablo, kde se Troy zapsal jako Rick Marco. Roarke si vzal pokoj pod jménem O'Hara. Ve dvacet patnáct sledo-

vaní opustili hotel a pěšky se odebrali do baru Black Saddle, kde zůstali do dvou nula nula ráno. Zápis jejich rozhovoru přiložen.

Bylo toho tam víc – podrobné zprávy ze sledování obou mužů, které trvalo tři dny a týkalo se odchodů a příchodů, jakož i setkávání s jim podobnými jedinci v různých barech a putykách.

Hodně popíjení a vychloubání a útržky informací o přesunu zbraní ze základny v Atlantě.

Max Ricker. Roarke nepotřeboval přepis rozhovorů, aby mu došlo, že jeho otec i Evin otec příležitostně pracovali pro Rickera. Takže agenti věděli, že oba muži se setkali v Dallasu. Věděli to už celé dny předtím, než byla Eva, zbitá a zraněná, nalezená někde v uličce.

Všechno to věděli, pomyslel si. ONB to věděla.

Sledovaný Roarke se odhlásil z hotelu v deset třicet pět následujícího rána. Troy ho odvezl na letiště, odkud sledovaný odletěl pravidelnou linkou do Atlanty. Troy se vrátil do hotelového pokoje, který sdílel s nezletilou osobou ženského pohlaví. Sledování Roarka předáno agentu Clarkovi.

„Nezletilá osoba ženského pohlaví," opakoval Roarke. „Vy darebáci. Vy mizerní bastardi, vy jste to museli vědět."

Se vztekem tak silným, až se mu z toho dělalo zle, otevřel soubor ONB založený na Richarda Troye.

Ještě ani nesvítalo, když se pohnula a ucítila na sobě jeho ruce. Něžně ji hladil. V polospánku se k němu obrátila a vnímala teplo jeho těla a jeho rty na svých.

Polibek byl tak hebký, skoro zvláštně křehký, že se přitom mohla nechat unášet na vlnách snivého spánku.

Věděla, že ho tam potmě vždycky někde najde, že ji utiší anebo vzruší. Že ji bude chtít.

Projížděla mu prsty vlasy a oběma rukama mu svírala hlavu, aby byl polibek ještě intenzivnější. Hluboké prolnutí rtů a jazyků a přitom snivé jako přelud, který se vytrácel z paměti.

Protože teď pro ni existoval jenom Roarke, hladké tření jeho kůže o její, linie jeho těla, jeho vůně a chuť. Byla ho plná, šeptala jeho jméno.

Přejížděl po ní svými rty, jako by jí žehnal. Posvětil jí tváře, hrdlo, ramena, klenutou křivku prsou až k místu, kde jí tepalo srdce.

„Miluju tě.“ Šeptal jí vyznání do kůže. „Byl bych bez tebe ztracený.“

Ne ztracený, pomyslela si a puls se jí zrychlil. Usmála se. *Nalezený. Oba jsme se našli.*

Chvilku jí spočinul tváří na srdci a zavřel oči, dokud si nebyl jistý, že má emoce pod kontrolou, že bude mít v rukou jen něhu.

Pocítil spalující potřebu být k ní něžný.

Povzdychla si, měkká a ospalá a on poznal, že ji uspokojil způsob, jakým ji vzbudil. Ať už si v minulosti prošla čímkoliv, její srdce se mu otevíralo dokořán, a ta bezmezná oddanost ho dojímala a unášela někam daleko, protože nečekal, že něco takového kdy zažije.

Něžně ji hladil a když ji vzrušil až k agonii, bylo to kouzelné a sladké.

Hladce do ní vklouzl a stali se jedním společným stínem tepajícím v temnotě.

Obemkla jej v sobě a intenzivně vnímala jeho těsnou blízkost. Leželi přituleni ve velké posteli pod střešním oknem, které vydávalo perlově šedé světlo nadcházejícího úsvitu. Vydržela by tak hodiny, pomyslela si. V tichu, poklidu, šťastném spojení, než nastane čas čelit světu, práci a krvi.

„Evo.“ Vtiskl jí polibek na rameno. „Musíme si promluvit.“

„Mhm. Nechci si povídat. Ještě spím.“

„Je to důležité.“ Odtáhl se, třebaže nesouhlasně zamručela. „Je mi to líto. Světlo, dvacet procent.“

„Ale *bože*.“ Zakryla si dlaněmi oči. „Kolik je? Pět? Nikdo si nepovídá v pět ráno.“

„Je skoro půl šesté a na sedmou máš svolaný tým. Potřebujeme chvilku času na to, co ti chci ukázat.“

Roztáhla prsty a skrz ně se na něho podívala. „Co?“

„Ještě jsem se tam včera v noci vrátil a podíval jsem se do dalších souborů.“

I přes roztažené prsty viděl, že je podrážděná. „Myslela jsem, že jsi říkal, že dál už se nedostaneš.“

„To platilo, pokud šlo o soubory, které zajímaly tebe. Ale tohle jsem dělal pro sebe. Chtěl jsem se podívat, co mají na mě… čistě pro všechny případy.“

Rychle se posadila. „Máš potíže? Prokrista, ty máš nějaký problém s tou zatracenou ONB?“

„Ne.“ Položil jí ruce na ramena a přejížděl jí po pažích dolů a zase nahoru. A vůbec mu to nedělalo dobře, protože věděl, že ji bude bolet, co se dozví. „V tom to není. Když už jsem tam byl, podíval jsem se na složku svého otce.“

„Bylo tam něco o tvé matce.“ Vzala ho za ruku a stiskla ji.

„Ne. Zdá se, že v jejich hledáčku neuvízla, respektive nestála za víc než za zmínku. Tenkrát se o otce ještě nezajímali a ona jim za to nestála, nepředstavovala pro ně žádný přínos, což je nakonec jenom dobře. Ale Patrick Roarke je posléze začal hodně zajímat, takže věnovali značnou pozornost cestám, které čas od času podnikal. Hlavně z toho důvodu, že doufali, že jim poskytne něco, co by mohli použít na Rickera.“

„To jim asi neposkytl, když Ricker podnikal až do loňska.“

„Nepřinesl jim toho dost. Je to dlouhý soubor s mnoha odbočkami a zákrutami, odkazy a popisy spousty sledovaček, které k ničemu nevedly.“

„No, tak teď už je v chládku. Myslím Ricker. Ale co to s tímhle má co společného?“

„Napíchli se na mého otce, protože byli přesvědčeni, že pracuje pro Rickera jako cesťák, a sledovali ho až do Dallasu, jednou v květnu. V tom roce, kdy ti bylo osm.“

Pomalu přikývla a musela polknout. „Víme, že přibližně ve stejnou dobu byl v Dallasu, protože doufal, že si tam domluví práci v Atlantě, ale ta operace, kterou vedl Skinner, tehdy vybouchla. Koukej, když už jsem vzhůru, tak si aspoň dám sprchu.“

„Evo.“ Položil jí svoje dlaně přes ruce a cítil jejich třes, jak se snažila utéct od tématu. „Na letišti se setkal s mužem jménem Richard Troy.“

Oči měla obrovské a plné strachu, stejné, jako když se budila ze svých nočních můr. „To nemá s případem nic společného. Priorita je tenhle případ. Potřebuju –“

„Nikdy jsem v tvé minulosti nepátral, protože jsem věděl, že to nechceš.“ Ruce měla v jeho sevření ledové, ale držel ji dál. Přál si, aby jí je mohl zahřát. „Ani teď jsem to neměl v úmyslu, jen jsem se chtěl podívat, co mají na moji rodinu. Ale to spojení…“ Přitáhl si její ztuhlé ruce ke rtům. „Drahoušku, Evo, našel jsem spojitost mezi tvou a mou rodinou. Nemůžeme se tvářit, že to neexistovalo. Nechci tě zraňovat. Skoro to nesnesu.“

„Tak mě nech jít.“

„Nemůžu. Je mi to hrozně líto. Snažil jsem se namluvit si, že to nemusím dělat. ‚Nemusí to přece vědět, nechce to vědět.‘ Ale vážně to před tebou nemůžu tajit. Víc by tě zranilo a asi i urazilo, kdybych s tebou jednal jako s dítětem, které neunese pravdu.“

„To je záludné.“ Hlas měla chraplavý a oči jí žhnuly. „To je od tebe pěkná podpásovka.“

„Možná, ale to neznamená, že by to nebyla pravda. Musím ti říct, co jsem našel, a ty se sama rozhodni, co z toho chceš slyšet.“

„Potřebuju si to *rozmyslet!*“ Vytrhla ruce zpod jeho dlaní. „Musím si to prostě rozmyslet. Nech mě být a já budu přemýšlet.“ Vyskočila z postele a pospíchala do koupelny. Práskla za sebou dveřmi.

Chtěl vyrazit za ní, ale když si položil otázku, jestli to udělá dobře jí nebo spíš jemu, nebyl si jist. Tak na ni radši čekal.

Dala si sprchu, palčivě horkou. Tep se jí zklidnil skoro k normálu. Nechala se dost dlouho sušit v sušicím válci, až se pak cítila skoro lehkovážně. Potřebuje si ještě dát kávu, a bude úplně v pořádku. Jen pár hltů kávy, a vytěsní celý ten *zádrhel* z hlavy.

Má práci, kterou musí udělat. Nezáleželo, ani za mák nezáleželo na Patricku Roarkovi, jejím otci nebo na Dallasu. Nemohla si dovolit zaneřádit si hlavu celou tou motanicí, když má zrovna práci, která nepočká. Podívala se na sebe do zrcadla nad umyvadlem, na svoji bledou, vylekanou tvář. Málem si sama dala pěstí. Neměla k tomu daleko.

Ale otočila se, oblékla si župan a šla zpátky do ložnice.

Už vstal a taky si natáhl župan. Nic neřekl, jen k ní popošel a podal jí šálek kávy.

„Nechci o tom nic vědět. Rozumíš tomu? Nechci to vědět.“

„No tak dobře.“ Dotkl se její tváře. „Prostě to dáme k ledu.“

Neřekl jí, že je zbabělec, všimla si. Ani si to nemyslel. Jen ji prostě měl rád.

„Nechci o tom nic vědět," opakovala. „Ale musíš mi něco říct." Přešla do obývacího pokoje a posadila se, protože se bála, že jí kolena vypoví službu. „Jmenoval se Troy?"

Posadil se proti ní, takže je dělil stolek, protože vycítil, že si přeje zachovat odstup. „Měl spoustu pseudonymů a přezdívek, ale tohle bylo pravděpodobně jeho pravé jméno. Richard Troy. Vedou na něho svazek. Nečetl jsem ho celý, ale jen… jen to, co se týkalo Dallasu. Pro jistotu jsem to zkopíroval, kdyby sis to chtěla přečíst."

Nevěděla, co vlastně chce. „Setkali se v Dallasu."

„Ano. Tvůj otec vyzvedl mého na letišti a přivezl ho do hotelu, kde jsi… kde jste bydleli. Zapsal se tam. Později šli v noci ven a opili se. Je tam záznam jejich rozhovoru, prakticky slovo od slova, a mnoho dalších hlášení z těch tří dnů, které spolu strávili. Dělali ramena a vytahovali se na sebe a taky se trochu dohadovali o té akci v Atlantě."

„O té Rickerově operaci se zbraněmi."

„Ano. Můj otec měl jet do Atlanty, tam se taky další den vypravil. Spekuluje se, že byl na výplatní listině policie, která ho evidovala jako svého muže uvnitř Rickerovy sítě. Zkasíroval obě dvě strany – policii i Rickera – a vrátil se do Dublinu."

„To potvrzuje naši pracovní teorii ohledně Skinnera. Operativci to zpackali, protože nerozšifrovali, co měl tvůj otec za lubem, a nevarovali místní poldy. Takže ONB je zodpovědná za smrt třinácti poldů, kteří tehdy při té akci zařvali, přinejmenším stejnou měrou jako Ricker."

„To tvrdím pořád, že ONB o poldy vůbec nejde."

„Dobrá." Mohla se aspoň soustředit na tohle a odvést tak část svého hněvu tímhle směrem. „Považovali za svůj bezprostřední cíl Rickera. Atlantská operace byla sice velká akce, jenže to byla součást něčeho většího. Ale protože jejich hlavním cílem bylo dostat Rickera, rozbít jeho síť a zatančit si vítězný taneček, tak jim ušlo, že Patrick Roarke, kterého považovali jen za malé kolečko, to prodal na všechny strany. Je neomluvitelné, že do toho nechali spadnout tolik poldů."

„Věděli o tobě.“

„Cože?“

„Věděli, že s ním tehdy bydlelo dítě. Děvče, malá holka. Ti darebáci to věděli.“

Když si všiml, že má úplně skelný pohled, zaklel. Odstrčil stolek stranou a strčil jí hlavu mezi kolena. „Neber si to tak, dýchej pomalu. Kristepane, kristepane, je mi to strašně líto.“

Jeho hlas jí zněl v uších jako bzučení. Jeho příjemný hlas, který na ni teď mluvil irsky, protože jeho sebeovládání kolísalo. Slyšela mu to na hlase, cítila to z chvění jeho dlaně spočívající v týle její hlavy. Klečel vedle ní, uvědomila si. Trpěl stejně jako ona, ne-li víc.

Nebylo to zvláštní? Nebyl to zázrak?

„Už jsem v pořádku.“

„Dej si ještě chvilku. Pořád se třeseš. Nejradši bych je zabil. Ty, kdo věděli, že jsi u něj v pasti, a neudělali nic. Roztrhal bych je na kusy.“

Natočila hlavu na kolenou natolik, aby se mu podívala do tváře. Vypadal v tu chvíli opravdu tak krvelačně, jak proklamoval. „Jsem vážně v pořádku,“ opakovala. „A nebude mi to vadit. Ne, nebude, protože já jsem přežila a on ne. Potřebuju si ten svazek přečíst.“

Přikývl a pak přiložil svoji hlavu k její.

„Máš pravdu. Kdybys mě před tím chránil –“ Měla dutý hlas, ale nesnažila se nic zastřít. „– tak by mi to neprospělo. Nám by to neprospělo. Vím, že pro tebe to taky není snadné, ale když mi to řekneš… Když nám věříš, že se přes to přeneseme, tak mi to usnadníš. Potřebuju se na ta data podívat.“

„Přinesu ti to.“

„Ne, půjdu s tebou. Podíváme se na to společně.“

Vrátili se do jeho pracovny a spolu četli, co našel ve svazku.

Neposadila se na to. Nedopustí, aby jí podklesla kolena. Ani tehdy ne, až bude číst hlášení agentů.

Dochází k sexuálnímu a fyzickému zneužívání nezletilé, která je údajně dcerou sledovaného. Na nezletilou není veden žádný záznam, není známa její matka ani sourozenec. V této fázi nedoporučuji zasáhnout. Pokud by dotyčný zjistil, že je sledovaný, nebo pokud by o

situaci byla informována sociální síť nebo policejní agentura, význam sledovaného coby zdroje by byl ohrožen.

Doporučuji nepodnikat žádné akce v souvislosti s nezletilou.

„Nechali to být.“ Roarke mluvil tiše, až příliš tiše. „Nenávidím ty podělané poldy. S výjimkou tvé osoby,“ dodal po chvilce.

„To nebyli poldové. O právu vědí houby, tím méně pak o spravedlnosti. A stoprocentně kašlou na člověka. Jde jim jen o celkový obrázek, a tak to bylo vždycky, už od té chvíle, kdy se zformovali v průběhu Městských válek. Vždycky usilovali o celkový výsledek a na člověka kašlali.“

Zasunula někam hluboko do sebe zlobu i hrůzu a pokračovala ve čtení. Až u samotného konce dokumentu se natáhla a položila ruku na konzoli, aby udržela rovnováhu.

„Věděli, co se děje. Věděli, že jsem ho zabila. Panebože, oni to věděli a uklidili po mně.“

„Kvůli bezpečnosti, kočičko. Kvůli své vlastní bezpečnosti. Aby zakryli vlastní provinění.“

„V hlášení se tvrdí… tvrdí se, že štěnice byly vadné a tu noc nefungovaly. Tak jaké máme šance zjistit pravdu?“ zhluboka se nadechla a znovu si přečetla dotyčnou pasáž.

Agent obnovil sledování v nula sedm šestnáct. Po dobu šesti hodin přístroje nezaznamenaly v daném místě žádný zvuk ani pohyb. Vzhledem k domněnce, že sledovaný se v průběhu noci vzdálil z pokoje, podstoupil agent riziko osobní kontroly pokoje. Po vstupu do místnosti konstatoval, že sledovaný zemřel v důsledku násilného útoku. Jako příčina smrti byla stanovena četná bodnutí způsobená malým kuchyňským nožem. Nezletilá spolubydlící nebyla v pokoji nalezena.

V místnosti se nenalezla žádná data související s Rickerem nebo Roarkem. Podle pokynů z řídícího stanoviště bylo místo činu vyčištěno. Byl vyrozuměn tým na odstranění těla.

Dítě ženského pohlaví, o kterém se předpokládalo, že je dcerou zemřelého, bylo nalezeno v péči lékařů. Mnohočetná zranění a emocionální trauma. Místní úřady zahájily ve věci poškozené nezletilé vyšetřování. Dítě nemělo žádný doklad totožnosti a bylo svěřeno do péče sociálního pracovníka.

Následně místní úřady selhaly v jeho identifikaci. Nezletilá si na nic nevzpomíná ani není schopna udat jméno a okolnosti činu. Nebude možné prokázat žádnou spojitost s Troyem nebo touto agenturou. Nezletilá byla zařazena do databáze Národní agentury pro nezletilé a bylo jí přiděleno jméno Dallasová, Eva.

Svazek případu Troy je uzavřen.

„Vedou spis i na mě?“

„Ano.“

„Zjistili moji totožnost?“

„Nečetl jsem to.“

„To je ale sebeovládání.“ Když nereagoval, odvrátila se od obrazovky a udělala krok směrem k němu.

Ustoupil před ní. „Za tohle někdo zaplatí. Nic mě nezastaví. Nemůžu ho už zabít, ale jako je Bůh nade mnou, nepřeju si nic jiného. Někdo zaplatí za to, že o tom věděli, dívali se na to, co ti dělal, a nechali to být.“

„Na tom už se nic nezmění.“

„S pomocí boží ano.“ Vztek, který jím cloumal při čtení hlášení agentů, se prodral na povrch a šlehal ve slovech jako rány bičem. „Vzpomeň si na boží mlýny. Však to znáš. Systém brzd a protivah, to je to, na čem spočívá ta tvoje drahocenná spravedlnost. Přispěju k tomu svou vlastní troškou do mlýna.“

Už trochu vychladla, vlastně byla docela klidná, ale jeho slova a vzhled ji všechno jiné jen ne uklidnily. „Moc mi nepomůže, když budu pořád muset myslet na to, že jdeš po nějakém agentovi, který byl na ten případ nasazený před více než dvaceti lety.“

„Nemusíš na to myslet.“

Na hlase jí bylo poznat, že začíná lehce panikařit. „Potřebuju, aby ses soustředil na práci – abys udělal to, co jsi slíbil, že uděláš.“

Obešel konzoli a postavil se vedle ní. Vzal jí bradu do dlaní, ale průzračně modré oči měl chladné jako led. „Vážně myslíš, že bych svedl to nechat jen tak být?“

„Ne. A ty myslíš, že se budu držet zpátky a nechám tě honit nějaké očko, jen abys učinil zadost svému vlastnímu pojetí spravedlnosti?“

„Ne. Takže máme problém. Průběžně ti dodám všechno, co budeš pro svůj případ potřebovat. Nebudu se s tebou kvůli tomu přetahovat, Evo,“ řekl dřív, než stačila promluvit. „A nečekám od tebe, že změníš své morální zásady, ani tě o to nežádám. Jen tě prosím, abys dělala totéž, pokud jde o mě.“

„Chci, aby sis něco pamatoval.“ Třásl se jí hlas a duše se tetelila strachy. „Chci, aby sis na tuhle chvíli vzpomněl, než se pustíš do něčeho, co už nepůjde vzít zpátky.“

„Udělám, co budu muset,“ řekl dutě. „To ty taky.“

„Roarke.“ Sevřela jeho paže, jako by se bála, že jí vyklouzne. „Ať už se mi před lety v Dallasu přihodilo cokoli, jsem z toho venku. Přestála jsem to. Jsem tam, kde jsem, protože jsem nad tím zvítězila. Možná že všechno, na čem mi v životě záleží, včetně tebe, se mi přihodilo právě proto. Pokud se v tom budeš znovu vrtat, budu tím muset znovu procházet. Projdu celým tím peklem, každou jeho minutou, znovu, jen proto, abych si udržela tebe, policejní odznak i tenhle život. To je pro mě dost velká cena za dosažení rovnováhy. Chci, aby ses nad tím zamyslel.“

„Zamyslím.“

„Musím se teď připravit na ranní brífink.“ Musí myslet na něco jiného – na cokoliv jiného. „Ty taky. Tohle musí zatím počkat. Pokud to nedokážeš, neuděláš tím nic dobrého ani pro mě, ani pro svoji přítelkyni.“

„Evo,“ řekl to něžně, stejně něžně, jako se s ní nad ránem miloval, a setřel jí slzu, která jí nevědomky kanula po tváři.

Když rozpřáhl náruč, schoulila se do jeho objetí. Zabořila mu tvář do hrudi a rozplakala se.

KAPITOLA 8

Když její tým dorazil na ranní bríf ink, byla už zase ve formě. Myšlenky na to, co zkusila v Dallasu, uzamkla do nejtajnější přihrádky své mysli. Vzpomene si na ně, až bude sama, až se s nimi bude moci poprat. A až toho bude schopná, posoudí, co bude a nebude moci udělat.

Zabije je. Nedělala si o tom žádné iluze. Když ho nechá být, Roarke dohledá lidi, kteří jsou za to rozhodnutí o *nezasahování* v Dallasu zodpovědní a… zlikviduje je.

Brzdy a protiváhy.

On to udělá, pokud Eva nenajde klíč k jeho vzteku, k jeho smyslu pro spravedlnost, k jeho potřebě trestat. K jeho potřebě bránit ji a prolít krev za krev jako odplatu za zoufalé a brutálně zneužívané dítě.

Takže bude muset nějak odhalit ten klíč. A zatímco ho bude hledat, bude se muset postavit jedné z nejmocnějších a nejdisciplinovanějších organizací na planetě i mimo ni.

Její předchozí plány na rozšíření týmu, na začlenění většího počtu lidí z oddělení elektronické detekce, budou muset počkat. Měla v rukou spletitou bombu. Jestli s ní bude hýbat sem a tam a přendávat ji z ruky do ruky, bouchne jí přímo do obličeje.

Bude muset sestavit co nejmenší a nejsoudržnější tým.

Feeney. Nezvládne to bez Feeneyho. Ten se právě ládoval svými oblíbenými koblihami a přitom se dohadoval s McNabem o momentální formě jistého fotbalisty jménem Snooks nastupujícího za tým Arény.

Eso oddělení elektronické detekce Ian McNab nevypadal zrovna jako někdo, koho by vzrušovaly míčové hry. Ale nevypadal taky jako polda. Měl na sobě fialové kalhoty z imitace kůže, které mu těsně obtahovaly nohy až ke kotníkům, aby daly vyniknout rovněž fialovým teniskám na gelových polštářcích. Košile byla fialově proužkovaná a padla mu právě natolik, aby skryla hubený hrudník a kostnatá ramena. Světlé vlasy si spletl do relativně jednoduchého copu, který se mu pohupoval mezi lopatkami vystupujícími ze zad jako andělská

křídla. Oné jednoduchosti ovšem konkurovala změť stříbrných kroužků obtěžkávajících jeho levé ucho.

Třebaže měl hezký obličej, úzký a hladký, ještě zvýrazněný bystrýma zelenýma očima, nevypadal jako chlápek, na kterého by letěla houževnatá a pevně stavěná Peabodyová. Ale překvapivě o něho stála, a to hodně.

Dalo se odhadnout, že spolu něco mají, už podle toho, jak jí majetnicky přejížděl rukou přes koleno, i podle toho, s jakou samozřejmostí do něho dloubla loktem, když se jí pokusil uzmout pečivo. Důkazem právě propuknuvší lásky pak bylo to, jak Peabodyová rozlomila zákusek ve dví a podala mu kousek.

Tyhle tři bude potřebovat, stejně jako muže – svého muže –, který právě usrkával kávu a čekal, až Eva spustí svoji show.

A jakmile to udělá, všechny je vystaví riziku.

„Takže jestli jste už dosvačili, máme tady vyřešit takový menší problém, a sice dvojnásobnou vraždu.“

„Tamhle máš zprávu z našeho oddělení.“ Feeney pokývl směrem k balíčku s kompaktem, který položil na její stůl. „Každý ze zkoumaných počítačů – v domě, v galerii i v ateliéru – byl zavařený. Totální rozklad. Mám jistou představu, jak bychom mohli zkusit obnovit data, ale nebude to jednoduché ani to nepůjde rychle. Šlo by to snáz i rychleji za předpokladu, že budeme moci použít zařízení, které má k dispozici náš civilní konzultant.“

„Je vaše,“ oznámil Roarke, což vedlo Feeneyho k tomu, že okamžitě začal předjímat své další kroky.

„Za hodinu tu bude tým, s našimi počítači. Vytvoříme síť a –“

„To nebude možné,“ uťala ho Eva. „Musím poprosit tebe, abys ty počítače sem dopravil ty osobně. Ty, které zůstanou na ústředí, budou muset podléhat zvláštnímu bezpečnostnímu režimu. Budou se muset přesunout někam pod zámek, Feeney. Co nejdřív.“

„Dallasová, elektronika není tvůj obor, ale i ty bys měla zhruba vědět, jak dlouho potrvá, než ten zázrak nainstaluju do minimálně dvanácti beden. Nemůžu jich sem pobrat najednou víc než dvě zároveň, a bez týmu o minimálně šesti lidech to bude trvat dny, ne-li týdny, než z toho vytáhneme něco srozumitelného.“

„Lituju. Došlo ke změně charakteru vyšetřování. Dostala se mi do rukou informace, která potvrdila, že do případu je zapojena, případně se na něm přímo podílí, Organizace národní bezpečnosti.“

Chvilku panovalo absolutní ticho a pak McNab vzrušeně zareagoval. „Špióni? Páni, to je síla.“

„Tohle není video, detektive, ani žádná počítačová hra, kde hrajete roli tajného agenta. Zemřeli dva lidé.“

„Se vší úctou, poručíku, ti jsou mrtví tak jako tak.“

Protože na to nenašla vhodnou pádnou odpověď, ignorovala jej. „Nemohu vám bohužel sdělit, jak se ta informace ke mně dostala.“ Ale viděla, jak Feeney pohlédl na Roarka a okamžitě si dal dvě a dvě dohromady. „Dostanu-li soudním příkazem nařízeno, abych odtajnila svůj zdroj, k čemuž může lehce dojít, budu lhát. Proto chci, abyste to věděli předem. Bez váhání budu klidně křivě svědčit, nejen proto, abych ochránila svůj zdroj, ale abych uchovala integritu tohoto vyšetřování, a také abych ochránila Revu Ewingovou, která je podle mého soudu nevinná.“

„Osobně bych dal přednost anonymnímu tipu,“ řekl Feeney. „Nevystopovatelný přenos dat. Existuje několik způsobů, jak to dostat do tvého počítače, aby to vypadalo, že ti přišel anonym. Obstojí to i při několikerém prověřování.“

„To je nezákonné,“ podotkla Eva a Feeney se usmál.

„Jenom přemýšlím nahlas.“

„Když jsem každého z vás nasadila na tenhle případ, bylo to za předpokladu, že se jedná o standardní vyšetřování vraždy. Ovšem tak to není. Máte teď možnost odstoupit, ještě než vám sdělím údaje, které mám k dispozici. Jakmile to udělám, už tu možnost mít nebudete. A může to být pěkně háklivé. Nikoho dalšího už v týmu nechci. Nemůžeme případ projednávat mimo zabezpečená místa. Jen tak se vyhneme odposlechům. Každý se bude muset nechat dennodenně prohlédnout, nemá-li u sebe štěnice. V to zahrnuju vaše domovy, pracoviště, vozidla i vás osobně. Budete podstupovat nemalé riziko, a stoprocentně budete pod drobnohledem.“

„Poručíku.“ Peabodyová počkala, dokud se na ni Eva nepodívala. „Měla byste vědět, že do toho jdeme s vámi.“

„Není to případ jako obvykle.“

„To ne, protože je rozhodně pěkně horký.“ Peabodyová se zakřenila a hned si vysloužila od McNaba šťouchanec.

Eva potřásla hlavou a posadila se na roh psacího stolu. Věděla, že do toho půjdou, ale chtěla jim dát možnost vyvléknout se, pokud by o to stáli. „Blair Bissel byl operativec druhého stupně v rámci Organizace národní bezpečnosti, přičemž ho naverbovala a vycvičila Felicity Kadeová.“

„Zlikvidovala je jednotka ONB?“

Eva pohlédla na McNaba. „Ještě vám to nemůžu položit úhledně sbalené k nohám, detektive. Žádné poznámky,“ řekla, když viděla, jak vytahuje notes. „Nic si nepište ani neukládejte do počítače s výjimkou prověřených počítačů. Teď poslouchejte, co vím. Bissel byl v ONB devět let. Na druhé úrovni fungoval převážně jako styčný důstojník. Převážel data z místa na místo, navazoval styky a sbíral informace, které potom předával svému kontaktu. Nejčastěji Kadeové, ale ne výlučně jí. Před třemi lety byla Kadeová nasazena na Revu Ewingovou s cílem navázat s ní vztah a spřátelit se s ní.“

„Proč na Ewingovou?“ zeptala se Pebodyová. „Proč právě na ni?“

„Měli ji v hledáčku už několik let, včetně doby, kdy pracovala v Tajné službě. Ještě usilovněji se na ni zaměřili poté, co byla při výkonu služby zraněna a následně penzionována. Během rekonvalescence ji chtěli naverbovat, ale podle záznamu ve spisu náboráře vypoklonkovala, a ne právě laskavě. Vzhledem k tomu, že jí nabídli nemalou částku a další požitky, připadalo jim její odmítnutí a následné zaměstnání podezřelé.

Roarke… Industries,“ pokračovala Eva, „je pro ONB pěkně žhavé železko v ohni. Dlouhodobě na ně nasadili velké množství lidí, aby prokázali jejich napojení na špionáž, ale bezvýsledně. Reva Ewingová byla pokládána za skvělý potenciální zdroj informací jak vzhledem k jejím osobním i profesním kontaktům s šéfem celého podniku, tak i díky funkci své matky coby vedoucí Roarkova sekretariátu. Doufali, že Reva si pustí pusu na špacír a bude jim vykládat o své práci, o svém šéfovi, o projektech, na nichž dělá a tak dále, a ONB bude rázem v obraze.“

„Jenže ona jim nic neřekla,“ dohadoval se Feeney.

„Nedala jim nic z toho, oč jim šlo, třebaže do ní hodně investovali. A Felicity na tom byla zainteresovaná. Proto jí představila Bissela a zařídila to jako dlouhodobou záležitost.“

„On si ji vzal kvůli informacím?“ divila se Peabodyová. „To tedy rozhodili sítě pěkně do hloubky.“

„Ano,“ potvrdila Eva. „A kvůli jistějšímu krytí, případně kvůli dalším kontaktům na lidi, s nimiž se Reva stýká. Kamarádí se s bývalými kolegy z Tajné služby i s důvěrníky bývalé prezidentky Fosterové. A ani Fosterová, ani současná administrativa nemají ONB zrovna v lásce, a naopak. Panuje mezi nimi značné rozladění, snaha vzájemně se trumfovat a spousta tajností a pomluv.“

„To je mi celkem jasné,“ vložil se do toho Feeney. „Ale to pořád ještě nevysvětluje, proč odstranili Bissela a Kadeovou a chtěli to hodil na Revu.“

„To je sakra pravda. Takže se do toho pustíme a zjistíme to.“

Pohlédla na Roarka a mlčky mu předala slovo. „Může v tom jít o náš projekt označený červeným kódem,“ spustil. „Počítačové sítě byly napadeny virem, který pracovně nazýváme vir Skupiny dne posledního soudu, případně nějakým jeho hodně příbuzným klonem. Je možné, třebaže mě to hodně hněte, že se přes má bezpečnostní opatření infiltrovali do Securecompu, přičemž využili Revu jako svůj kanál. Kontrakt na projekt jsme uzavřeli prostřednictvím Celosvětové zpravodajské rady, proti čemuž vehementně protestovala jak Organizace národní bezpečnosti, tak i některé další státní instituce.“

„ONB chtěla původně ten projekt získat sama,“ rozvíjel svoji teorii McNab. „Privatizace tohohle druhu práce snížila rozpočty některým jejím agenturám, které tak přišly o dost peněz.“

„Jistě, v tom to je,“ souhlasil Roarke.

„A k tomu připočtěte, že pokud by získali kontrakt a z toho plynoucí platby,“ pokračovala Peabodyová, „tak by taky měli pod zámkem veškeré příslušné zpravodajské informace a technologie chráněné červeným kódem.“

Eva přikývla. „Prostřednictvím Revy by se na ně mohli napojit.“

„A ještě vezměte v úvahu, že některé zpravodajské frakce považují Roarke Industries za podezřelý subjekt…“ Roarke to nechal na chvilku vyznít, skoro pobaveně. „ONB se hodlala soustředit na infil-

traci a získávání informací nebo prostě co by se jí naskytlo, aby se pokusila udělat z toho obžalobu naší korporace. Ze špionáže, z dvojité hry, z daňových úniků. Prostě z takových a podobných deliktů.“

Pokrčil nad tím rameny. Podle Evy dělal rozhodně jen legální obchody. Ale i kdyby je nedělal, nebylo pochyb, že by se stejně dostal do hledáčku ONB.

„Důkladně prověřím naše bezpečnostní opatření a ucpu všechny potenciální díry, ale v téhle chvíli už je to stejné, jako kdybych utěsnil spíž až po tom, co do ní proklouzla myš, aby si pochutnala na sýru.“

„Vždycky je možné položit další návnady,“ poznamenal Feeney.

Roarke se nepatrně usmál. „Už na tom pracujeme.“

„A co ten vir?“ zeptala se Peabodyová. „Pokud šlo o akci ONB a počítače byly zavařené, tak to znamená, že ONB už ten vir nebo jeho klon má. Neměli by teda spíš pracovat na nějakém likvidačním programu a chránit tak sami sebe než… A sakra.“

„Globální špionáž se zas tak moc neliší od podnikové.“ Roarke zdvihl konvici a nalil si plný šálek. „Pokud pracují na nějakém speciálním úkolu nebo mají nějakou jinou organizaci, která se zabývá obranou, vyplatí se jim vědět, jak jsme daleko.“

„A dokonce i zabíjet, aby se k tomu dostali. To je ovšem potom jenom jiná podoba organizovaného zločinu.“ Peabodyová se začervenala. „Pardon, to ze mě mluví kořeny hnutí Volného věku. Já samozřejmě vím, že vlády potřebují tajné organizace, které sbírají informace za účelem odhalení připravovaných teroristických útoků a rozprášení teroristů a zfanatizovaných politických skupin. Ale faktem je, že tyhle organizace nemusí vždycky hrát podle pravidel, že třeba korumpují jednotlivé osoby, aby se dostaly k informacím. A už mluvím zrovna jako můj otec.“

„To je v pořádku, Peabodyová.“ McNab jí stiskl koleno. „Myslím, že tihle volnověkaři jsou hustý.“

„Pokud ONB nařídila akci na zlikvidování Kadeové a Bissela,“ pokračovala Eva, „pak to asi chtěli udělat tajně, aby to nevyšlo na veřejnost. Ale jestli měli v plánu do toho namočit Revu Ewingovou a trochu ji podusit, tak za to zaplatí. Je to občanka New Yorku a je naší povinností ji ochránit. Promluvím si s inspektorem, pak zajdu za Re-

vou a řeknu jí, co jsme zjistili, pokud mi šéf nenařídí mlčet. Věřím, že s jejími kontakty se mi podaří sjednat si schůzku s hlavouny z ONB. A přehodíme ten míč na jejich stranu hřiště.“

Když ukončila brífínk, vykročila spolu s Peabodyovou, ale pak se zastavila, jak si na něco vzpomněla. „Feeney, ještě si s tebou potřebuju promluvit. Peabodyová, počkej na mě dole. Podej žádost o schůzku s inspektorem u něj v kanceláři, naléhavost prvního stupně.“

„V Securecompu mi to nebude trvat víc než nějaké dvě tři hodiny,“ řekl Roarke Feeneymu. „Víte, kde tu všechno máme. Zařiďte se, jak vám to vyhovuje. Když budete něco potřebovat, obraťte se na Summerseta. Ví, kde co je. Připojím se k vám, jak nejdřív to půjde. Poručíku.“

Věděl, že sebou škubne, když se k ní skloní, aby jí dal pusu. Což byl jeden důvod, proč tomu pokušení nemohl odolat. Než za ním zavřela dveře, ještě se otočil, a pak konečně vypadl.

Uvnitř si Eva třela rukama tvář. „Chci tě požádat o laskavost.“

„Tak do toho.“

„Je mi to trochu trapné.“

„Vidím. Posadíme se na to?“

„Ne. Chci říct, klidně si sedni. Já… nemůžu. Sakra.“ Poodešla a upřeně se dívala z okna. „Nevím, kolik toho o mně víš z doby, kdy jsem byla dítě, a nechci o tom mluvit.“

Věděl toho hodně, dost na to, aby se mu sevřely útroby, když to nadhodila. Ale hlas udržel vyrovnaný. „V pořádku.“

„Když jsem… v době, kdy jsem žila v Dallasu, tak tam byl nějaký agent, který… K čertu s tím.“

„Sledovali tvého otce?“

„Ano. Sledovali i odposlouchávali. Oni… je to dost složité, Feeney, a mně se nechce celé si to znovu oživovat. Ale faktem je, že existuje spis. Roarke ho četl a –“

„Počkej. Oni ho sledovali a odposlouchávali, věděli, že u sebe má dítě a nezasáhli?“

„O to mi nejde.“

„Kašlu na to, o co ti jde.“

„Feeney.“ Otočila se a viděla, že z něj sálá stejný vztek, jako z Roarka. „Nic z toho bych ti neříkala. Pokud by… Mohlo by se stát,

že by z tebe za daných okolností udělali spoluviníka. Ale když ti to řeknu, tak to třeba odvrátíme. Chci říct, že Roarke si usmyslel, že zařídí odplatu, a to nejde. Mohlo by ho to zničit. Víš to, viď? Proto tě prosím, abys mi ho pomohl zastavit.“

„Zastavit? A co tě vede k tomu, že si nemyslíš, že bych mu naopak mohl chtít pomoct?“

„To, že jsi polda,“ houkla na něho. „Protože víš, že to nemůžeš brát osobně. Víš, co se může stát, když si začneš případy brát k srdci. Potřebuju jenom, abys mu dal tolik práce, aby na to prostě neměl čas. Nebo aby ses pokusil najít způsob, jak mu to vymluvit. Myslím, že tebe poslechne.“

„Pročpak?“

„Nevím.“ Zajela si rukama do vlasů. „Prostě si to myslím. Proboha tě prosím, Feeney, nechtěj po mně, abych s tímhle musela jít za Summersetem. Už tak je dost těžké prosit o to tebe. Potřebuju jenom trochu času, abych se mohla soustředit na případ.“

„Nebude problém naložit mu práci, když vezmeme v úvahu, že jsme jenom tři na čtrnáct počítačů. Ale abych mu to rozmlouval…“ Feeney strčil ruce do kapes a pokrčil rameny. „Uvidím, jestli se naskytne příležitost. Nemůžu ti to slíbit.“

„Vážím si toho. Vážím si toho, Feeney. Dík.“

„Dovol, abych se tě na něco zeptal, Dallasová. Jen mezi námi dvěma, tady a teď. Nemusíme to znova vytahovat na světlo, ale chci od tebe přímou odpověď. Ty se nechceš pomstít?“

Podívala se dolů na podlahu, pak se přinutila zvednout zrak a podívat se mu do očí. „Stojím o to tak moc, až cítím krev na jazyku. Až mě to děsí. Chci to tak moc, Feeney, že vím, že to musím zasunout někam do podvědomí. Prostě musím, nebo udělám něco, s čím bych pak nemohla žít.“

Přikývl, a to jim oběma stačilo, aby mezi sebou měli jasno. „Tak do práce.“

* * *

Inspektor Whitney byl velký mužský. Seděl za velkým stolem. Eva věděla, že celé dny se zabýval papírováním a politikou, diplomacií a direktivami. Ale proto ještě nebyl o nic horší policajt.

Měl pleť v odstínu lakovaného dubu a oči, které na lidi upíral, byly tmavé a inteligentní. Vlasy měl o něco šedivější než před rokem a Eva si uměla představit, že jeho žena ho ponoukala, abys tím něco dělal.

Evě osobně se to líbilo. Dodávalo mu to na autoritě.

Poslouchal, jak mu podává hlášení, a Evě připadalo jeho mlčení jak soustředěné, tak i zvláštním způsobem útěšné.

Když skončila, zůstala stát, a třebaže se na Peabodyovou ani neohlédla, věděla, že její kolegyně zadržuje dech.

„Váš zdroj, pokud jde o tuhle informaci, je spolehlivý?“

„Pane, vzhledem k tomu, že se ke mně tato informace dostala z neznámého zdroje, nemohu zaručit jeho důvěryhodnost, ale jsem přesvědčena, že zaslané údaje jsou hodnověrné.“

Zvedl obočí a pak přikývl. „To jste řekla obezřetně. Mohlo by to obstát, pokud na vás někdo přitlačí. Jak máte v úmyslu postupovat dál?“

„Hodlám postoupit tuto informaci Revě Ewingové.“

„Nad tím budou její právníci křepčit radostí.“

„Pane, ona Bissela a Kadeovou nezabila. Nemohu tuto informaci v dobré víře zadržovat před někým, kdo je v zásadě další obětí.“

„To ne. Jenom se mi nelíbí to pomyšlení, jak budou právníci jásat.“

Zaslechla, jak si Peabodyová neznatelně odfrkla a dovedně to zamaskovala odkašláním.

„Policejního prezidenta to moc nepotěší,“ dodal Whitney.

„Třeba ho to potěší tím víc, když se nám podaří prokázat, že ONB je zapojená do dvojnásobné vraždy a záměrně to chtěla shodit na občanku tohoto města. Tahle eventualita dělá z případu horký brambor,“ nadhodila Eva, když viděla, jak Whitney zvažuje různé možnosti. „Dost horký, aby se toho chopila média. Horda celosvětových médií, s žalobcem v čele.“

„To je zajímavé a politicky způsobilé uvažování, Dallasová. Překvapujete mě.“

„Když je to naléhavě zapotřebí, umím myslet politicky, a samozřejmě předpokládám, že to přiměřeně rozvinete, až budete informovat policejního prezidenta.“

„Tím si můžete být jistá.“

„Ewingová nám může být užitečná, když mi zprostředkuje spojení na své kontakty, abych mohla pokročit ve vyšetřování těch aspektů případu, které souvisejí s ONB.“

„ONB bude tvrdě naléhat na to, abyste vyšetřování zastavila, jakmile se dozví, že jej povedete tímto směrem.“

Nečinnost, pomyslela si. To je ten správný termín a to bude to, co od ní budou vyžadovat.

Musela by se proklít, kdyby jim to odkývala.

„Nemají nad Policejním oddělením města New York žádnou pravomoc, pokud jde o vyšetřování vraždy. Záměrně zapletli nevinnou ženu do dvojnásobné vraždy.“

Nevinné dítě, pomyslela si a nemohla na to přestat myslet, bylo záměrně ignorováno a oni tak dopustili, aby bylo bito a znásilňováno. A nechali to dojít tak daleko, aby muselo zabít, aby vůbec přežilo.

„Není to otázka národní ani celosvětové bezpečnosti, inspektore. Je to jenom špinavost.“

Začalo ji pálit v krku, ale neohlížela se na to a přiměla se dál vršit fakta. Přiměla se zůstat v současnosti.

„Řádně a zákonným způsobem založená korporace, pro niž Ewingová pracuje, získala důležitou vládní zakázku nejvyššího stupně utajení, takzvaný červený kód, na vývoj likvidačního programu, který má zabránit předpokládaným plánům technoteroristické organizace. Pokud se ONB pokusila narušit výzkum a vývoj, který momentálně v Securecompu probíhá, tak to není otázkou národní, případně celosvětové bezpečnosti. Je to nebezpečná a sebestředná průmyslová špionáž, jejímž smyslem je zveličit význam ONB.“

„Vsadím se, že to budou interpretovat jinak.“

„Můžou si to interpretovat, jak chtějí, ale nezastírá to skutečnost, že došlo k brutální vraždě dvou lidí a záměrnému křivému obvinění civilní osoby. Média už vytrubují jméno Revy Ewingové na všechny strany. To si nezaslouží. Skoro umřela, když vlastním tělem

zabránila atentátu na prezidentku Fosterovou, protože to měla v popisu práce. Nic víc a nic míň. Zrovna tak dělá svou práci pro Securecomp, nic víc a nic míň, a když bude mít možnost v tom pokračovat, vyvine spolu s ostatními štít proti nebezpečí, které může potenciálně zlikvidovat Pentagon, Národní bezpečnostní radu, Celosvětovou bezpečnostní radu, parlament a i tu zatracenou Organizaci národní bezpečnosti.“

Zdvihl dlaň. „Udělala by líp, kdyby si najala vás, a ne právníky. Nehádám se s vámi,“ dodal, když po Evině tváři přelétl stín. „Četl jsem její složku. Je vám jasné, že máte možnost stáhnout obvinění a umožnit Ewingové, aby si sama chránila záda. Newyorský policejní útvar i vy sama můžete vypadat arogantně a bláhově, ale to časem vyšumí.“

„Pořád tu budeme mít dva mrtvé.“

„Dva mrtvé agenty, Dallasová. To je vedlejší produkt té práce nebo chcete-li riziko povolání.“ Znovu zdvihl dlaň, než stačila Eva promluvit. „Máte na věc nějaký názor, detektive Peabodyová?“

„Ano, pane. Když padnu ve službě, tak to bude riziko povolání. Ale čekám, že Dallasová a moji kolegové udělají všechno, aby se mi dostalo spravedlnosti. Nenecháme jen tak projít vraždu jenom proto, že je to riziko povolání.“

„Obhajujete svůj názor dobře, detektive. Teď je zřejmé, že jsme všichni zajedno. Promluvte si s Ewingovou. Budu informovat policejního ředitele Tibbla. Jenom Tibbla,“ dodal ještě, „a jen v nezbytně nutné míře.“

„Děkuji, pane. Oddělení elektronické detekce bude na případu pracovat z místa mého bydliště. Je tam lepší bezpečnostní zajištění, než jaké máme na ústředí.“

„To mě nepřekvapuje. Všechno řádně zadokumentujte, Dallasová, ale od téhle chvíle mi podávejte hlášení výhradně ústně. Chci, abyste mě informovala okamžitě, jakmile navážete jakýkoliv kontakt se kterýmkoliv agentem nebo představitelem ONB. Chraňte si záda, protože jestli se po vás svezou, odnese to i celé oddělení.“

„Šlo to dobře,“ poznamenala Peabodyová, když scházely dolů ke garážím.

„Dost dobře.“

„Když se mě zeptal, jestli se k tomu nějak stavím, skoro jsem se nechala nachytat.“

„Neptal by se, kdyby to opravdu nechtěl vědět.“

„Možná ne, ale šarže obvykle chtějí slyšet jenom to, co se jim hodí. Ale myslela jsem ještě na něco jiného.“ Přejela si rukou po přednici saka, aby si ho uhladila. „Vzhledem k charakteru tohohle vyšetřování a jisté citlivosti případu, nebylo by bezpečnější, kdyby členové týmu bydleli u vás doma?“

„Bylo by?“ odpověděla Eva.

„No, hm, když se vezme v úvahu…“ Nedokončila větu a zkoumavě se zahleděla na jejich hráškově zelené vozidlo. „Je už prohlédnuté a zabezpečené?“

„Údržba tvrdí, že ano, ale někdy lžou, jako když se práší. Ale mělo by to být dost bezpečné na to, aby ses mohla aspoň zhruba vymáčknout.“

Peabodyová nastoupila do auta. „Tak za prvé, máte u vás ta mimořádná bezpečnostní jištění, takže si nemusíme dávat pozor na to, co říkáme. V tom vyšetřování jde hlavně o údaje a informace. Taky tam můžeme komunikovat s oddělením elektronické detekce, pokud by to bylo potřeba. A protože se budeme s McNabem stěhovat do našeho nového bytu, vypadá to u mě doma jako po výbuchu.“ Nezáludně se usmála. „Tak co ty na to?“

„To není žádný večírek.“

„Jasně že ne.“ Peabodyové zmrzl úsměv na tváři a vypadala konsternovaně. „Navrhuju to pro dobro celého týmu a kvůli vyšetřování.“

„A protože máme vždycky v mrazáku zmrzlinu.“

„No, to taky. Je to blbý?“

Roarke běžně dělal přepadové prověrky bezpečnostních systémů všech svých oddělení. Ale bylo dost neobvyklé, že to skenoval osobně – a že to projížděl ze svého vlastního počítače.

K desáté úrovni měli v Securecompu přístup jenom zaměstnanci s nejvyšším stupněm prověření. Přesto nikdo nereptal, když všichni

museli podstoupit osobní prohlídky nebo když měli prostoje v práci, protože skener dělal celou sérii testů na jejich počítačích.

Nikdo ani nemukl, když dorazil tým specialistů v bílých kombinézách a černých helmách a začali hledat štěnice. Zaměstnanci si vyměňovali významné pohledy, pár lidí krčilo rameny, ale nikdo tu akci nezpochybnil.

Samotná laboratoř byla starodávná. Filtry udržovaly vzduch absolutně čistý. Podlahy, stěny i strop byly běloskvoucí. Nebyla tam okna a zdi byly tlusté na šest palců. Všude byly rozmístěny miniaturní kamery, které monitorovaly všechny prostory, zaměstnance, každé jejich hnutí a každý zvuk.

Každé jednotlivé pracoviště bylo umístěno v průhledné krychli nebo v systému důmyslných průhledných přepážek, a v každém bylo samostatné a výkonné zařízení. Pracoviště nedisponovala žádnými telefonními linkami s výjimkou vnitřní sítě.

Pověření zaměstnanci měli připnuté kódované odznaky a při vstupu do laboratoře nebo odchodu z ní museli pokaždé projít třemi oddělenými prostorami. Pro přístup bylo nezbytné ověření hlasu, oční sítnice a dlaně.

V laboratoři fungovaly skenery, alarmy a další preventivní opatření, takže podle Roarka nebylo možné, aby někdo odnesl z laboratoře jakákoliv data, aniž by to on sám věděl a schválil. Štěnici by dokázal do laboratoře pronést snad jen kouzelník.

Na to by vsadil svoji pověst. A vlastně to i udělal.

Ohlásil se zastupujícímu vedoucímu laboratoře Tokimotovi a vešel do prostoru, kterému technici říkali sklepení.

Byla to kancelář – spartánsky, téměř vojensky zařízená – s jednoduchým velkým stolem a dvěma židlemi. Jednu zeď úplně pokrývaly zapečetěné zásuvky. Na stole se vyjímalo velké datové a spojové zařízení s videotelefonem, který byl jediným propojením s vnějším světem, ovšem až po Roarkově hlasové identifikaci a zadání jeho přístupového kódu.

„Zavřete dveře," nařídil Tokimotovi. „Posaďte se."

Tokimoto udělal obě a pak si složil dlouhé, úhledné ruce do klína. „Jestli jste si mě sem zavolal proto, abyste se mě zeptal na Ewin-

govou, ztrácíte čas. A čas nás obou je drahý. Nikoho nezabila, i kdyby si to sebevíc zasloužil.“

Roarke se posadil, pozoroval Tokimota a rozvažoval, co mu řekne.

Muži sedícímu naproti němu bylo asi čtyřicet, byl úpravný a měl dlouhé údy. Černé vlasy měl nakrátko sestřižené, takže těsně přiléhaly k lebce. Pleť měl oslnivě bílou, oči pod dlouhými rovnými řasami žlutohnědé. Nos byl úzký, ústa sevřená do tenké linky vyjadřující momentální znechucení.

Jak si Roarke uvědomil, byl to jeden z řídkých okamžiků jejich šestileté spolupráce, kdy viděl Tokimota rozladěného.

„To je zajímavé,“ poznamenal Roarke.

„To mě těší, že vás zajímá můj názor,“ odpověděl Tokimoto svým úsporným, kontrolovaným hlasem.

„Netušil jsem, že jste do Revy zamilovaný. Asi jsem vám nevěnoval dostatečnou pozornost.“

Tokimoto zůstal klidný, v jeho hlase ani těle se neprojevovalo žádné vzrušení.

„Ewingová je – byla – vdaná. Institut manželství respektuji. Jsme spolupracovníci a kolegové, nic víc.“

„Takže jste jí nic neřekl, nevyznal jste se jí. No, to je vaše věc. To je vaše soukromí, do toho mi nic není, pokud to nezasahuje rušivě do chodu laboratoře. Ale řekl bych, že zrovna v tuhle chvíli by ocenila přítele.“

„Nechci se vměšovat.“

„Opět, to je vaše věc.“ Roarke vyndal z kapsy kompakt a vložil jej do počítače. „Podívejte se na tohle. Rád bych slyšel váš názor.“

Tokimoto vstal, zlehka obešel stůl a podíval se na obrazovku. Šklebil se na plánek, změť složitých čar a útvarů. Poškrabal si na bradě.

„Můžete to zvětšit? Tuhle oblast.“ Tokimoto ukázal na část nákresu.

Roarke bez řečí ťukl do klávesnice a zvětšil požadovanou sekci. „Tady je nějaký stín, v kvadrantu B, sekce pět až deset. Byla tam štěnice, ale už tam není. Myslím, že… počkejte. Hýbe se to?“

Ta otázka, jak Roarke věděl, nebyla určená jemu. Ale aby nějak zareagoval, znovu zvětšil danou oblast a přehrál disk dopředu.

„Ano, ano, pohybuje se to. Je trošku vidět stín, když se to pohybuje. Je to líp vidět, když je to v klidu.“

„A váš závěr?“

„Odposlouchávací zařízení je umístěno na pohyblivý objekt. Na osobu nebo na androida. Je to technologicky velmi vyspělé. Má to minimální rozměry a je to dobře chráněné. Je to naše vlastní?“

„Nemyslím, ale zapracujeme na tom. Tohle jsem vytiskl z bezpečnostních kamer v laboratoři, Tokimoto. A tohle…“ Zabodl prst na obrazovku do místa, kde byl stín nejtmavší. „Tohle je pracoviště Revy.“

„To musí být chyba.“

„To není chyba.“

„Nikdy by nezradila vás ani kolegy. Je čestná.“

„Ne, nemyslím si, že by zradila mě nebo vás. Zeptám se vás ještě jinak. Kontaktoval vás někdo, nějaká další strana, ohledně červeného kódu?“

„Ne.“ Řekl to prostě, bez jakéhokoliv náznaku uraženosti, podráždění nebo strachu. „Kdyby se tak stalo, tak bych vám to hlásil.“

„Ano, to vám věřím. Protože jste čestný, Tokimoto. Proto vám to taky ukazuji. Protože v téhle choulostivé věci vám důvěřuji.“

„Jsem k vám loajální, ale nevěřím, že by se toho Reva dopustila.“

„To já taky ne. Jak se podle vašeho názoru dostala ta štěnice do laboratoře?“

„Na nějaké osobě, jak už jsem řekl.“

„Na ní.“

Tokimoto nakrčil obočí a znovu si pozorně prohlížel obrazovku. „Tohle nedává smysl. Poznala by, že má na sobě štěnici a do laboratoře by nešla. Takže nemohla mít štěnici na sobě. Navíc bezpečnostní zajištění laboratoře je nesmírně důkladné a mnohostupňové, to by štěnici rozpoznalo. Štěnice by se nemohla do laboratoře dostat. Přesto se tam dostala.“

„To zní sice logicky, Tokimoto, ale uvažujte dál. Jak by mohla Reva nevědomky přinést štěnici do laboratoře, jak mohla proniknout přes bezpečnostní zajištění?“

„Ona je odbornice a naše skenery jsou nejúčinnější na světě. Prostě není možné, aby na sobě měla štěnici a uniklo to její pozornosti anebo skenerům. To je…“

Zastavil se, narovnal se a Roarke viděl, jak ho něco napadlo.

„Tak se sem dostala zevnitř,“ nadhodil Roarke.

„To je možné, tedy teoreticky. Něco se už testovalo. Ale ty, které se testovaly, i ty, které se zatím jenom vyvíjejí, nebyly účinné.“

„Štěnici lze aplikovat injekčně, pod kůži.“

„Teoreticky.“

„Dobrá, tak vám děkuji.“

„Je… Hrozí Ewingové nebezpečí?“

„Teď je pod ochranou. Udělalo by jí dobře, kdyby se jí ozval nějaký přítel, který s ní sympatizuje a věří jí. Mezitím bych byl rád, kdybychom trochu zapracovali na červeném kódu. Pojedeme na čtyři směny. Pokud to půjde, Reva se zítra vrátí do práce.“

„To bude fajn, když ji tu budeme mít. Měla by o tom vědět, ale jestli si to přejete, nic jí neřeknu.“

„Jedu jí to říct sám. Pokud s ní o tom chcete mluvit, tak tady ve sklepení.“ Vyrazil ke dveřím, ale ještě se zastavil. „Yoshi, život není nikdy tak dlouhý, jak bychom si přáli, aby byl, a promarněný čas nejde nijak nahradit.“

Po Tokimotových rtech přejel náznak úsměvu. „To je nějaké přísloví?“

„Ne. To je můj způsob, jak vám říct, abyste se už sakra rozhoupal k činu.“

KAPITOLA 9

Evě nebylo jasné, proč by měla právě v tuhle chvíli dbát na bezpečnost, ale přijala zakódovaný hovor od Roarka na mrňavém vidoetelefonu, který dostala ráno.

Měla ho mít připnutý na zápěstí, ale překážel jí tam a přišlo jí absurdní, že by měla mluvit do rukávu. Tak ho vrazila do kapsy saka, a když jí začal na boku vibrovat, trhla sebou, jako by dostala úder laserem.

„Kristepane. Technika je pro mě trn v patě.“ Vytrhla ho z kapsy. „Co je?“

„To je tedy profesionální ohlášení, poručíku.“

„Stojím v zácpě. Proč ti lidi nejsou v práci? Proč nejsou doma?“

„A pak jsou jiní, kteří se nervují, že musí být venku a motat se v dopravě. Jsem taky na ulici a jedu vyzvednout balíček. Vezmu ho domů. Stojím o to, abys ho viděla, tak se sejdeme doma.“

„Co? Proč? Zatracený maxibus! Jedu tam. Mířím na East Side, ale asi budu muset vrazit do toho stupidního autobusu, abych si uvolnila *cestu.*“

„Poslouchej, vyřizuju pro tebe jednu pochůzku osobně. Tak pojeď domů, Evo.“

„Ale já –“ Zavrčela, když hovor skončil, a znechuceně videotelefonem mrskla po Peabodyové. „Rozbilo se to.“

„Ne, madam. Zavěsil ti. Chce, aby ses vrátila domů, a veze tam Revu Ewingovou.“

„Jak to víš?“

„Dívám se na spoustu špionážních filmů. Musel něco objevit a chce to s tebou probrat v domě s největším bezpečnostním zajištěním. To je fakt hustý, to musíš ocenit.“

„Jo, hustý je, že si napřed ještě musím promluvit s Morrisem a znovu se podívat na ta těla. Taky jsem nedohonila Paličáka z laboratoře, abych se dozvěděla, jestli neobjevil něco, co bychom mohli použít. A i když to úplně nesnáším, budu si muset promluvit s policejním mluvčím o tom, že stáhneme obvinění na Ewingovou.“

„Tahle rutina je nuda ve srovnání s bondováním.“

„S jakým sondováním? Co sonduju? Mě to nezajímá, já vlastně sondování nesnáším. Radši jednám přímo.“

„Ale ne, s *bondováním*. Jako od Bonda, Jamese Bonda. Znáš ho přece, ten nejsenzačnější špión.“

„Panebože.“ Eva strhla auto do boční ulice a ujela celý blok, než ji zase zastavila zácpa. „A proč zrovna já?“

„Tyhle bondovky mě vážně berou, dokonce i ty staré. Různé přístroje a sex a chytré bonmoty. Kdyby byl Roarke herec, klidně by v tom mohl hrát. Je úplný Bond.“

Eva rychle projela na světla a pak zvedla oči k nebi. „Panebože, tak znova. Proč zrovna já?“

Vrazila do domu a vycenila zuby na Summerseta.

„Už dorazili vaši kolegové. Připravil jsem pro ně ubytování. V souladu s předešlou zkušeností budu muset zcela změnit charakter našeho zásobování. Budu klást důraz na položky, které nemají valnou nutriční hodnotu.“

„A to mi říkáte proto, že vypadám, jako když chci někoho praštit?“

„Jste paní domu, takže zodpovídáte za pohodlí svých hostů.“

„To nejsou hosté. Jsou to policajti.“

Peabodyová ještě okouněla dole, když Eva vyrazila po schodech nahoru. „Nebude vadit, když si s McNabem vezmeme stejný pokoj jako minule?“

Summersetův kamenný výraz změkčil úsměv. „Jistěže ne, detektive. Už jsem to zařídil.“

„Jste kouzelník. Děkuju.“

„Peabodyová!“ Evin hlas práskl jako rána bičem. „Pojďse mnou, kruci.“

„Byl příšerný provoz,“ prohodila Peabodyová směrem k Summersetovi. „Má děsnou náladu.“

Vystřelila po schodech nahoru a honem přidala do kroku, aby dohonila Evu, která už rázovala chodbou.

„Jestli chceš pochlebovat domovníkovi, dělej si to ve volném čase.“

„Nikomu jsem nepochlebovala.“ Ale při odpovědi měla v oku tik. „Jen jsem si zjišťovala podrobnosti ubytování během této operace. A mimochodem, nemusím Summersetovi pochlebovat. Náhodou mě má rád.“

„Aspoň má taky nějaké lidské stránky.“ Elegantně zatočila do Roarkovy pracovny a zamračila se, když viděla, že servíruje kávu Revě i Caro. „Mohls mi říct, že je sem přivezeš,“ řekla vyčítavě. „Zbytečně jsem se zdržela v zácpě na Upper East Side.“

„Tak to promiň, ale tady je to správné místo, kde můžeme všechno probrat.“

„Tohle je můj případ, moje vyšetřování, moje zodpovědnost. Já budu rozhodovat, kde se sejdeme.“

„Nenapadám vaši autoritu, poručíku. A až se mi ve znalostech elektroniky vyrovnáte nebo mě předčíte, tak to znovu zvážíme.“ Mluvil, jako když medu ukrajuje. „Do té doby… kávu?“

„Nemám na kávu čas.“

„Poslužte si, Peabodyová,“ pobídl ji a vzal Evu pod paží. „Kdybyste mohla na chviličku, poručíku.“

Dovolila mu, aby ji zavedl do její kanceláře. Nelíbilo se jí to, ale neprotestovala.

Když zavřel dveře, vyjela na něho: „Musíme nastavit nějaká pravidla. Ty pracuješ s lidmi z OED. Nemáš pravomoc převážet podezřelou ani její matku, kdy a kam se ti zachce. Tvoje soukromé city k nim se můžou obrátit proti tobě, a když to někdo napadne, budeš muset z případu úplně odejít.“

„Bylo to nutné. Jsi zbytečně podrážděná a naštvaná,“ odrazil ji, ještě než stačila vybuchnout. „No, to já vlastně taky. Takže tady můžeme stát a vzájemně se obviňovat anebo se dohodneme a trochu s tím pohneme.“

Musela se zhluboka nadechnout, potom znovu, než se ovládla. Byl by ochotný se s ní pohádat. Ne že by jí to tak moc vadilo, ale zajímalo ji spíš, proč do toho jde s takovou intenzitou.

„Dobrá, tak *ty* jsi podrážděný a naštvaný. Co teda navrhuješ?“

„Když mi dáš pět minut, aniž bys na mě vrčela, tak ti to ukážu.“

„Když se mi to nebude líbit, frajere, tak tě klidně okamžitě seřvu.“

Šel ke dveřím, ale pak se k ní ještě otočil. „Uvědomuju si, že jsem chvilkami nedával dost najevo, že respektuju tvou autoritu a funkci. To byla chyba. Ne že by mi to občas zase neujelo, ale vím, že je to špatně. Tentokrát si dám pozor.“

„Ale nevypadá to tak.“

„S tím nic nenadělám. Na druhou stranu obě jsou mé zaměstnankyně. Když mě před nimi péruješ, tak tím snižuješ moji autoritu a funkci, Evo.“

„S tím zas nenadělám nic já. Však ony dobře vědí, že máš koule.“ Věnovala mu úsměv tenký jako břitva. „Třeba už jim došlo, že mám taky kuráž.“

„Tohle není –“ Přerušil se a drtil potichu modlitbičku, aby měl dost trpělivosti. „Kristepane, takhle bychom se mohli dohadovat věčně. Tak si to vyříkáme později.“

„To se spolehni.“ Obešla jej a vzala za kliku.

Dala si záležet, aby vyšla ze dveří jako první, majíc na mysli svoji autoritu a postavení. „Máš pět minut,“ řekla mu.

„Déle by to trvat nemělo. Počítači, uzamkni tuto místnost, převeď přístroje na tichý chod.“

Provedeno. Přeřazuji na tichý chod.

„Co zas k čertu je –“ Eva se otočila, ruku na pistoli. Na oknech za ní sjížděly ochranné titanové štíty. Další tiše zajely na své místo před dveřmi. Rozsvítila se červená světla a všechny přístroje v místnosti začaly různě pípat a hučet.

„Úplná bondovka,“ zamumlala Peabodyová a široce, omámeně se usmála.

Uzamčení provedeno. Tichý chod zapojen.

„Tomu říkám domácí kancelář.“ Reva vstala a přešla k oknu, aby si prohlédla ochranné štíty. „Trošku paranoidní, ale výtečné. Vybavil jsi tak celý dům? To bych ráda viděla –“

„Děti, s hračkami si můžete pohrát později,“ přerušila ji Eva. „Teď bych ráda věděla, proč je potřebujeme.“

„Udělal jsem v Securecompu pár testů. Velmi detailních a přesných. Indikovaly přítomnost pohyblivé štěnice.“

„Pohyblivé?“ Reva zavrtěla hlavou. „Někdo ji pronesl na sobě přes všechny skenery, alarmy a celé bezpečnostní jištění? To je vyloučeno. Vlastně to ani není technicky možné.“

„To jsem si taky myslel, ale ta štěnice je rovněž velmi rafinovaná. Nebylo to jen tak na někom, ale přímo v tobě, Revo.“

„Ve mně? V těle? To je nesmysl. Totální blábol.“

„Takže ti nebude vadit osobní prohlídka?“

Obličej jí zpřísněl. Zaujala postoj, jako by se chystala k boji. „Podstupuju prohlídku pokaždé, když jdu do té zatracené laboratoře a když ji opouštím.“

„Je to něco hodně citlivého, něco opravdu specifického.“

„Tak do toho.“ Reva rozpřáhla ruce. „Nemám co skrývat.“

„Počítači, otevři panel A.“

Provedeno.

Jeden díl stěny se rozevřel. Za ním byla malá místnost, stěží větší než vestavěný šatník. Nacházelo se v ní něco, co vypadalo jako sušicí válec, s průhlednými zaoblenými stěnami a dveřmi, u kterých, jak se zdálo, chyběl zámek.

Nebyly tam žádné viditelné ovladače.

„Na tomhle pracuju já sám, osobně,“ řekl Roarke, když Reva významně zvedla obočí. „Je to osobní bezpečnostní skener s vyšší účinností, než jaké jsou momentálně na trhu. Také monitoruje životní funkce, což se hodí pro vyhodnocování zdravotního stavu skenovaného člověka.“

„Je to bezpečné?“ Caro vstala a pomalu popošla k zařízení. „Omlouvám se, ale jestli to není atestované, tak to může představovat riziko.“

„Už jsem to sám vyzkoušel,“ ujistil ji. „Je to docela bezpečné. Pocítíš jenom na kůži mírné teplo, když tě to bude skenovat,“ řekl Revě. „Není to nepříjemné, ale pocítíš změnu teploty, jak se bude čidlo pohybovat po jednotlivých částech těla.“

„Tak ať už to mám za sebou. Mám dneska jít na zkoušku na detektoru lži. Ráda bych mezi tím skenováním a testem měla aspoň chvilku času, pokud ti to nevadí.“

„Počítači, otevři skener.“

Provedeno.

U válce se s tichým zasyčením otevřely dveře. Na Roarkův pokyn Reva vstoupila dovnitř a postavila se čelem do místnosti.

„Počítači, proveď skenování Ewingové, Revy, celého těla, plnou silou na můj pokyn. Změří tě to a zaznamená to," řekl. „Taky tě to zváží, vypočte to tvůj index tělesné hmotnosti a tak dále."

„Dobře."

„Až se zavřou dveře, bude to trvat jen chvíli. Pokud proti tomu nic nemáš, bude to zaznamenávat údaje zvukem i obrazem."

„Jen do toho."

„Počítači, začni."

Dveře válce se zavřely. Uvnitř se rozsvítila modrá světla. Eva naslouchala údajům z Revina měření. Ze dna válce začal stoupat svazek horizontálních červených paprsků a pomalu cestoval po těle vzhůru a zase zpátky dolů. Počítač zaznamenával její různá zranění a hodnotil úspěšnost léčby.

„Zatím je to příjemné." Revin hlas zněl z válce dutě, ale začínala se usmívat. Eva viděla, že její hněv potlačilo profesionální okouzlení.

„A důkladné. Tohle musíš uvést na trh."

„Ještě to chce pár úprav," řekl Roarke.

Pak začal válec vysílat sérii modrých a červených paprsků, které křížem krážem prozkoumávaly její tělo, pulzovaly po jeho jednotlivých částech od hlavy až k patě.

Nalezen elektronický aparát, pod kůží, sektor dvě.

„O čem to sakra mluví?" V hlase jí ječivě zazněla panika. Reva se dlaněmi dotkla stěn válce. „Kde je sekce dvě? To je ale hovadina."

Roarke si všiml, že se jí zvýšil tep a tlak krve.

„Nech to doběhnout, Revo."

„Tak dělej. Ať si to pospíší. Už chci z toho ven."

„To je v pořádku, Revo." Caro mluvila konejšivě. „Ještě chvilku a budeš to mít za sebou. Všechno bude v pořádku."

„Nic nebude v pořádku. Nic už nebude v pořádku."

Další aparát nenalezen. Jeden elektronický aparát, funkční, podkožní, sekce dvě. Požaduji příkaz k označení lokality.

„Proveď," nařídil Roarke.

Rychle to zahučelo a ve válci se zablesklo. Reva se dlaní uhodila do zátylku, jako by dostala žihadlo.

Vyhodnocení a skenování dokončeno.

„Ulož a přehraj data. Zapečeť soubor, ukonči program.“

Světla ve válci zablikala a dveře se otevřely.

„Mám něco uvnitř? Pod kůží.“ Dlaní si chránila týl. „Jak to, že jsem to nepoznala? Přísahám, přísahám na Boha, že jsem o tom nevěděla.“

„O tom nepochybuju. Posaď se konečně.“

„Podkožní štěnice. Ta se tam musela nějak implantovat. Ale žádný zákrok jsem nepodstoupila. *Nemůže* tam být.“

„Je tam.“ Roarke ji přiměl, aby se posadila a pak ustoupil, když si Caro sedla vedle ní a vzala ji za ruku. „Asi ti to tam implantovali bez tvého vědomí.“

„To bych musela být v bezvědomí. A to jsem *nebyla*.“

„Ale spala jste, ne?“ vložila se do toho Eva. „Když člověk usne, tak není nijak těžké ho omráčit tlakovou pistolí. Nebo mu něco nasypat do jídla nebo do pití, takže během aplikování štěnice tvrdě spí.“

„Spím doma, ve vlastní posteli. Jediný člověk, který by mohl něco takového udělat, je… Blair.“ Třaslavě se nadechla. „Ale to je pitomost. Ten o podkožních štěnicích zaručeně nic nevěděl.“

Zpozorovala, jak si Eva a Roarke vyměnili významný pohled. „Co je? Co to sakra máte?“

„Nic jsem jí neřekl, poručíku,“ Roarke naklonil hlavu na stranu. „Měl jsem pocit, že k tomu nejsem povolaný.“

Eva přistoupila k Revě. „Teď se musíte vzmužit, protože to, co vám řeknu, bude docela rána.“

Pověděla to Revě tak, jak by si sama přála, aby se něco takového dozvěděla. Přímo, jasně, bez emocí. Viděla, jak se Reva celá hroutí, ztrácí barvu, viděla, jak se jí oči zaplavují slzami. Ale neomdlela a barva se jí vrátila.

„On… oni si mě označkovali, jako zdroj informací.“ Hlas měla chraptivý. „Chtěli mým prostřednictvím tajně získávat informace ze Securecompu a možná i z jiných Roarkových aktivit, skrz moji matku. Taky…“ Odmlčela se, odkašlala si a promluvila pevnějším hlasem. „Asi se dá předpokládat, že chtěli využít mého napojení na Tajnou službu, prezidentku Fosterovou a ty členy jejího štábu, s nimiž

udržuju přátelství. Přes ten implantát nahrávali všechno, co jsem řekla, v práci i v soukromí.“

Vzala si sklenici s vodou, kterou před ni postavila Peabodyová, aniž by vzhlédla. „Ve svém postavení coby řídící pracovnice v Securecompu vedu každý den spoustu rozhovorů s techniky, vydávám příkazy a směrnice, dostávám všemožná hlášení. Mám ve zvyku si přeříkávat svá vlastní hlášení, která zapisuji. Pomáhá mi to zaznamenávat pokrok, případně rozpoznat potřebnou změnu ve směru, kterým vedeme výzkum. Takhle se dozvěděli úplně všechno jak o mých vlastních projektech, tak i o všech projektech, na nichž jsem se podílela. Oni mě vytěžovali, oba. Den co den. Den co den.“

Vzhlédla k Roarkovi. „Tak jsem tě přece jenom zradila.“

„To ne.“ Caro odsekávala slova drsně a netrpělivě. „To ty jsi byla zrazená, což je pro tebe těžké. Ale nijak ti nepomůže, když se budeš litovat. Nikdo tě neobviňuje, a když se budeš obviňovat sama, tak v tuhle chvíli je to slabost, kterou si nemůžeš dovolit.“

„Mám snad nárok na chvilku rozmýšlení, když mě tak technologicky znásilnili, prokrista.“

„Rozmýšlet se můžeš později. Jak jí to odstraníme?“ zeptala se Caro Roarka a pak přejela zrakem na Evu. „Nebo to nebudeme odstraňovat?“

„Myslela jsem na to, že bychom to ponechali na místě. Je to jedna možnost, ale asi bych to nakonec radši vyndala. Pokud to ještě někdo odposlouchává, budu ráda, když budou vědět, že po nich jdeme. Třeba je to přiměje, aby se nějak odhalili.“

„Zabili Blaira a Felicity a shodili to na mě. Proč?“

„Proč to nastražili, jako byste to udělala vy? Řekla bych, že proto, že jste se k tomu náramně hodila. Byla jste pohodlně po ruce. Pokud jde o samotné odstranění Blaira a Felicity, tak to ještě nevím. Možná to zosnovala ONB, možná někdo jiný. V každém případě věděli, jak prolomit vaši ochranu, jak se dostat k datům a co udělat, aby vás zkompromitovali. To všechno vyžadovalo nějaký čas a přípravu. Jeden z nich, buďto Bissel nebo Kadeová, nebo možná oba, byli určeni k likvidaci. Až zjistím proč, můžu se od toho odrazit.“

„Můžeme štěnici nechat odstranit tady. Mám tu v domě zdravotníka,“ podotkl Roarke.

„Tak ven s tím.“ Reva si dlaní přejížděla přes týl. „Chci ji vidět.“

„Tak to zařiď,“ řekla Eva Roarkovi. „Revo, nic z toho, o čem jsme se teď bavili, nemůžete probírat veřejně. Dokonce ani se svými právníky ne. Ještě ne. Ale ráda bych, kdybyste kontaktovala někoho z Tajné služby nebo ze štábu Fosterové, zkrátka koho budete považovat za nejlepší volbu. Chci, aby mi sjednali schůzku s někým z ONB, kdo je dost vysoko, aby věděl o té operaci s Bisselem a Kadeovou. Nechci ztrácet čas čekáním, než to přežvýká úřední šiml. Chci někoho, kdo umí tahat za nitky.“

„Zařídím to.“

„Dobře. Nechám elektroniku na starosti lidem, kteří to s ní umí.“ Podívala se na Roarka. „A teď se pustím do policejní práce, tedy jestli se odsud dostanu.“

„Počítači, ukonči uzamčení místnosti. Vrať se k normálnímu provozu.“

Provedeno.

„Jsem tu hned,“ řekl Roarke Revě a Caro. Nechal je samotné a vyšel ven za Evou.

„Peabodyová, běž se podívat, jak jsou na tom chlapci z oddělené elektronické detekce. Dohoním tě.“

„Jistě.“

Eva vešla do své pracovny s Roarkem v patách. Zastrčila si ruce do kapes. „Myslela jsem, žes jí o té zápletce s ONB řekl, o tom vývoji situace s Bisselem a Kadeovou.“

„Je mi jasné, žes to předpokládala.“

„Ten předpoklad přispěl k tomu, jak rychle jsem se na tebe naštvala.“

„Chápu.“

„Pořád jsem naštvaná a otrávená.“

„No, to já taky, takže máš společnost.“

„Možná si to s tebou ještě budu chtít vyřídit.“

„To ti klidně podepíšu.“

Přistoupila k němu a s rukama v kapsách ho krátce a tvrdě políbila. „Tak ahoj,“ řekla a byla pryč.

Protože se stejně nevyznala v tom, co OED v Roarkově domácí laboratoři dělá, stáhla odtamtud Peabodyovou a dala jí za úkol najít a kontaktovat Cartera Bissela, zatímco sama si vyžebrala krátkou konzultaci u doktorky Mirové.

„Tvoje sekretářka už mě začíná nenávidět," poznamenala Eva.

„Ne, je jenom strašně nepružná, když jde o rozvrh práce." Mirová si naprogramovala přípravu svého obvyklého čaje a pokynula směrem k modrým kulatým křesílkům.

Dneska se ohodila do červené. No, ne zrovna do červené, pomyslela si Eva. Určitě existoval název pro odstín, který vypadal jako usychající podzimní listí. K šatům si vzala trojitou šňůru náhrdelníku z malých zlatých kuliček navlečených jako perly a k nim stejné zlaté náušnice.

Boty na podpatku měla v barvě šatů. Eva nedokázala přijít na to, jak to některé ženy dokáží sladit – nebo spíš nechápala, že se tím vůbec obtěžují.

Ale na Mirové to vypadalo dobře. Všechno na ní vypadalo dobře. Tmavé vlasy, protkané zlatavými proužky, měla stažené a v týle zatočené do uzlu. Nechávala si vlasy zase dorůst.

Ať už se Mirová oblékla nebo učesala jakkoliv, Eva si myslela, že jí to vždycky sluší. Vůbec nevypadala tak, jak si člověk představuje špičkového policejného psychiatra.

„Předpokládám, že to dnešní sezení má něco společného s Revou Ewingovou, protože jsi žádala, abych testování vedla osobně."

„Ano. Náš rozhovor, jakýkoliv rozhovor s Revou, stejně jako její test na detektoru lži podléhají nejvyššímu stupni utajení. Můžeme to vidět jenom já, ty a inspektor Whitney."

Mirová upila čaje a našpulila pusu. „A co je důvodem toho utajení?"

„Špionáž," řekla Eva a všechno jí to pověděla.

„Ty jí tedy věříš." Mirová si nalila další šálek čaje. „Že ji do toho namočili a že je nevinná, že se neprovinila ani neúmyslným zapojením do vražd nebo do situace, která k nim vedla."

„Ano. Věřím, že to test potvrdí."

„A jestliže tomu budou výsledky testu odporovat?"

„Pak půjde zpátky za mříže, dokud nezjistím, proč to udělala."

Mirová přikývla. „Souhlasila se stupněm tři. To je hodně obtížné, jak sama víš.“

„Já jsem jím prošla, ona jím taky projde.“

Mirová přikývla s pohledem upřeným na Evu. „Máš ji ráda.“

„Asi jo. Ale to mě neovlivní. Ani v dobrém, ani ve zlém.“

„Vraždy byly velmi násilnické, brutální. Člověk by čekal, že vládní agentura – i pokud je tajná – bude míň násilná.“

„Když jde o agenty, tak nečekám vůbec nic.“

Mirová se pousmála. „Ty je vážně nemáš ráda.“

„Ne. ONB vedla spis na mého otce.“

Úsměv Mirové vybledl. „Řekla bych, že se to dalo čekat.“

„Byl na něho nasazený operativec a taky monitorovali pokoj v hotelu, kde jsme v Dallasu bydleli.“

Mirová odložila šálek stranou. „Oni o tobě věděli? Věděli, co ti dělá, a nezasáhli?“

„Věděli o tom, je to v tom spisu. Zrovna tak, jako věděli, co jsem musela udělat, abych se dostala pryč. Uklidili po mně a nechali to být. Takže ne, já opravdu nejsem fanda ONB.“

„Kdo vydá příkaz, aby se nezasahovalo, když je v sázce zdraví dítěte nebo dokonce jeho život, ten by měl přijít pod zámek, stejně jako ten, kdo zneužívá. To mě šokuje. Po tom všem, co jsem viděla a slyšela, při tom všem, co vím, mě to pořád ještě šokuje.“

„Jestli mohli udělat to, co udělali v Dallasu, pak mě vůbec nepřekvapí, že byli schopni shodit to na Revu Ewingovou. Ale tentokrát od toho tak lehce neuteču.“

„Ty to chceš zveřejnit.“

„To máš sakra pravdu.“

Eva se vracela zpátky na oddělení vražd a raději se loudala po jezdících schodech, než aby čekala na výtah, čímž získala trochu času na promyšlení svých dalších kroků. Vždycky s ní trhlo, když vešla do kanceláře a viděla Peabodyovou sedět u psacího stolu a ne u stolu pochůzkářů.

Vzhledem k tomu, že její parťačka právě telefonovala, šla Eva rovnou do své kanceláře. Zamkla za sebou, vylezla na stůl, natáhla se

a odklopila jeden stropní obklad, za nímž měla momentálně skrýš s cukrovinkami.

Potřebovala se něčím nakopnout. Pravou čokoládou, skutečnou kávou. Svět bude zase v pořádku, jen co si dopřeje ty zasloužené desetiminutové soukromé odpustky.

Ale namísto dózy s cukrovinkami tam byly jen prázdné obaly.

„Ten *mizera!*“ Málem papírky popadla s úmyslem je roztrhat. V poslední chvíli se zastavila. „Ještě uvidíš, ty zlomyslný zloději cukrátek.“

Seskočila dolů a našla náhradní balíček s potřebami pro zajištění stop na místě činu. Rozlepila jej, vylezla zpátky na stůl, opatrně pinzetou uchopila jeden papírek a položila jej na čistý igelit rozložený na stolní desce.

„Chceš si hrát. Dobře, budeme si hrát.“

O chvilku později někdo zaklepal na dveře kanceláře. Eva zavrčela.

„Dallasová? Poručíku? Máš zamčeno.“

„Vím, že jsou ty zatracené dveře zamčené. Sama jsem je zamkla.“

„Aha. Mám informace o Carteru Bisselovi.“

Eva vstala, kopla do stolu a odemkla. „Zamkni za sebou,“ nařídila Peabodyové a znovu se usadila se svými nástroji za stolem.

„Jistě.“ Peabodyová pokrčila rameny a zamkla za sebou. „Spojila jsem se s – co to děláš?“

„Jako co to asi vypadá, že dělám?“

„No, vypadá to, jako když snímáš otisky z obalu od čokoládové tyčinky.“

„Tak to nejspíš bude to, co dělám. Takže ses spojila s Carterem Bisselem?“

„Ne, já… Dallasová, patří čokoládová tyčinka mezi nový důkazní materiál v našem vyšetřování?“

„To je soukromá záležitost. On se chránil,“ zamumlala. „Ten mizera si vzal rukavice, aby nezanechal otisky. Ale tím to neskončí. Jsou ještě jiné cesty, jak zjistit co a jak.“

„Madam, taky to vypadá, že se pokoušíte vzít otisky ze stropního obkladu.“

„Myslíš, že nevím, co dělám, detektive? Vypadám snad, že mám okno?“

„Ne, vypadá to, že jsi děsně naštvaná.“

„Opětovně konstatuji, že tvé pozorovací schopnosti jsou vynikající. Gratuluju. Do prčic.“ Zmačkala obal do kuličky a odhodila ho stranou. „Pohraju si s tím potom. A *nezapomenu* na to. Tak tedy Carter Bissel. Kde mám kafe?“

„Ehm, vzhledem k tomu, že jsi odmítla služby pomocného androida –“

„Ale sakra.“ Odkráčela od stolu a došla k Autochefovi.

„Zrovna se hodilo, abych ti to připomněla. Víš, že mi nevadí, když ti donesu kávu. Můžeš se mi někdy revanšovat. Třeba právě teď, když už tam stojíš.“

Eva ze sebe vydala hluboký povzdech a počkala na druhý šálek.

„Díky. Takže Bissel, Carter. Nejdřív jsem volala k němu domů, ale nikdo to nebral. Nechala jsem aspoň zprávu v záznamníku. Pak jsem zkusila bar, v němž je uvedený jako spolumajitel, a ozval se mi ten partner, Diesel Moore. Moore se začal vytahovat, ale sklapnul v tom momentě, kdy jsem se zeptala na Bissela. Prý ho taky hledá a uvedl na jeho adresu několik nelichotivých pojmenování. Tvrdí, že Bissel před měsícem sebral všechnu hotovost a vypařil se. Moore tvrdí, že je ve finanční tísni. Čekal a přesvědčoval sám sebe, že se Bissel vrátí a předloží mu nějaké vysvětlení, ale to se nestalo. Včera na něho podal trestní oznámení.“

„Ověřila jsi to?“

„Jo. Místní úřady po něm vyhlásily pátrání, přičemž nenají žádné záznamy, že by opustil ostrov. Mohl si přirozeně najmout člun nebo hydroplán od nějaké firmy na ostrově. Jdou po tom, ale nijak intenzivně. Stopil jen dva tisíce, přičemž část z toho měl být jeho podíl. Kromě toho se už v minulosti stávalo, že čas od času na nějakou dobu zmizel, aniž by dal dopředu vědět nebo to pak vysvětlil.“

„Prohledali jeho byt?“

„Jistě. Vypadá to, že zmizely nějaké jeho šaty a pár osobních věciček, ale nikde nebyly známky zápasu ani toho, že by plánoval nějakou dlouhou cestu.“

„Před měsícem si Felicity Kadeová udělala výlet na Jamajku. To by mě zajímalo, co to tam ona a Carter Bissel potřebovali tak nutně probrat.“

„Třeba ho taky chtěla naverbovat.“

„Nebo hledala nějakou návnadu. Myslím, že by neuškodilo podívat se, co se děje v podsvětí.“

Zapípal videotelefon a Eva odhodila stropní obklad stranou. „Dallasová.“

Depeše pro Dallasovou, Evu. Spojte se se strážníkem na Západní osmnácté ulici. Nahlášeno podezřelé úmrtí. Jedna oběť. Žena. Totožnost potvrzena. Jedná se o McCoyovou, Chloe.

„Zpráva přijata. Jedu tam. Dallasová, konec.“

KAPITOLA 10

Spolkla všechny pilulky, oblékla se do nadýchané růžové noční košile, udělala si make-up a pečlivě se učesala. Pak se naaranžovala na postel mezi hromady ozdobných polštářků a vycpaného fialového medvěda.

Voněla mládím, lehkou květinovou vůní a člověk by si mohl myslet, že spí, kdyby neměla doširoka otevřené oči zírající do prázdna a zastřené smrtí.

Na posteli vedle ní, jen kousek od konečků prstů, ležel vzkaz. Obsahoval jedinou dramaticky znějící větu napsanou písmem plným kudrlinek na laciném recyklovaném růžovém papíru.

Bez něho není světla, není života.

Na nočním stolku stála sklenice s vlažnou vodou a prázdná lékovka. Hned vedle ležela růžová růže se stonkem zbaveným trnů.

Eva zkoumala pokoj a usoudila, že růže měla ladit s nabíranými růžovobílými závěsy a shodně zarámovanými plakáty s obrázky fantazijních krajin. Pokoj byl úhledný, třebaže až přehnaně dívčí, a vzorně uklizený až na skupinky zmačkaných bílých papírových kapesníčků poházených jako obří sněhové vločky kolem postele, na zbytky rozpuštěného mraženého dezertu prodávaného pod vábivým názvem Hříšná čokoláda a na poloprázdnou láhev bílého vína.

„Jako co to tady vypadá?“ zeptala se Eva Peabodyová.

„Vypadá to, jako by si tu uspořádala soukromou smuteční slavnost. Víno a zmrzlina pro útěchu, spousta prolitých slz. Víno nejspíš vypila proto, aby se nabudila spolykat ty pilulky. Byla mladá, hloupá a teatrální. Ještě si pustila combo, aby se jí naposledy líp usínalo.“

„Jo, tak to vypadá. Kde přišla k těm práškům?“

S rukama ošetřenýma tak, aby nezanechávaly otisky, zvedla Peabodyová lahvičku od léků a prohlížela si neoznačenou zelenou plastovou lékovku. „Nejsou na předpis. Nejspíš na černém trhu.“

„Působí na tebe jako člověk, který by měl konexe na černém trhu?“

„Ne.“ Na tu otázku se Peabodyová zamračila, rozhlédla se po místě činu a pozorně se zadívala na tělo. „To ne, ale někteří dealeři se dneska zaměřují i na vysoké školy a na lidi z prostředí uměleckých kruhů. Ona se pohybovala na obou těchhle místech.“

„To je fakt. To by mohlo být. Musela jednat rychle, ale z našeho předchozího setkání s ní jsem si odnesla dojem, že jedná impulzivně. Ale stejně…“

Eva chodila po pokoji, nahlédla do mrňavé koupelny i do obývacího pokoje s minikuchyňkou. Byla tam spousta tretek a další rádoby umělecké reprodukce s romantickými výjevy na stěnách. Ve dřezu nebylo žádné špinavé nádobí, nikde se nepovalovalo poházené šatstvo. Kapesníčky byly poházené jedině v ložnici.

A jak si všimla, když přejela prstem po desce kuchyňského stolu, nikde nebyla ani smítka, ani zrnko prachu.

„Je tu opravdu vzorně čisto. To je zvláštní, že někdo ponořený do tak hlubokého smutku, že se až odhodlal skoncovat se životem, ještě myslel na úklid.“

„Třeba tu měla vždycky tak naklizeno.“

„To je možné,“ souhlasila Eva.

„Anebo to tady tak načinčala před smrtí, stejně jako načinčala sebe. Jedna z mých pratet je tak posedlá uklízením, že ustele postel okamžitě, jak z ní vstane. Prý kdyby náhodou zaklepala bačkorama, nikdo by pak nemohl říct, že byla nepořádná. Někdo je prostě tak ujetý.“

„Dobrá, takže si obstará prášky, koupí si růžovou růži. Přijde domů, vygruntuje a vyparádí se. Posadí se na postel, brečí, jí zmrzlinu a pije víno. Napíše zprávu, spolyká pilulky, lehne si a umře. Klidně se to tak mohlo stát.“

Peabodyová nafoukla tváře. „Jenže ty si to nemyslíš a já mám taky pocit, že mi něco důležitého uniká.“

„Jediná nepochybná věc je, že tu máme mrtvou jednadvacetiletou holku. A na první pohled to vypadá jako jasná sebevražda, jejíž příčinou byl zármutek nad smrtí milence.“

„Zrovna jako Bissel a Kadeová vypadali jako zločin z vášně, dvojnásobná vražda z rukou žárlivé manželky.“

„No dobrá, Peabodyová.“ Eva si zahákla palce o přední kapsy džín. „Nebo myslíš, že to bylo jinak?“

„No, sleduju tě, ale jestli bylo tohle stejně jako ta dvojnásobná vražda nastrojené lidmi z ONB nebo jestli to byl útok teroristů, tak jaký mohli mít motiv?“

„Znala Bissela. Byla jeho milenkou.“

„Jistě, ale bylo to ještě dítě, nebyla nijak důležitá. Jestli ta věděla něco o Bisselově úkolu, něco o červeném kódu, tak sním svůj zbrusu nový odznak.“

„Já s tím skoro i souhlasím, ale někdo jiný si to možná nemyslel. Nebo prostě po sobě jen zametali stopy. Je fakt, že tam byla spojitost mezi ní a Bisselem, a protože tomu tak bylo, tak to nepovedeme jako prostou sebevraždu. Začneme s tělem a pak to tu nechám pročesat. Jak se jmenuje ta ženská, co ji našla?“

„Deena Hornbocková, sousedka odnaproti.“

„Obejdi to tady a poptej se všech sousedů. Chci o ní vědět všechno, než si s ní promluvím. Postav jí před dveře uniformovaného strážníka, ať nevystrčí ani nos.“

„Provedu.“

„Pak se spoj s výjezdovkou, ať sem pošlou techniky, a s Morrisem. Chci, aby si ji vzal na starost on osobně. A ať to tady tým rozebere do poslední molekuly.“

Peabodyová se zastavila ve dveřích. „Ty si fakt nemyslíš, že se zabila sama.“

„Pokud ano, tak sním svůj již notně ošoupaný odznak. Tak do práce.“

Nebyly tam žádné stopy zápasu, žádná známka napadení nebo zranění, která by znamenala, že došlo k násilí. Eva ani nic takového neočekávala. Zemřela krátce po třetí hodině ráno. Bezbolestně a tiše. A zbytečně, pomyslela si Eva.

Její videotelefony byly v pořádku, třebaže je krátce po půlnoci někdo vypnul. Eva je reaktivovala a zjistila, že poslední hovor byl příchozí, od Deeny odnaproti přesně v devět hodin. Sestával převážně z pláče a utěšování.

Přijdu se na tebe podívat, řekla Deena. *V takovouhle dobu bys neměla být sama.*

Následovalo hodně slzavých díků a potom hovor skončil.

Ale datová schránka byla skoro prázdná. Určitě s ní někdo manipuloval, na to by vsadila balík. Co mohla mít hloupoučká studentka umění ve své datové schránce, že to vyvolávalo pozornost ONB nebo technoteroristů?

Když si důkladně prohlédla tělo i ložnici, přesunula se do obytné části, kde už pracovala Peabodyová s techniky. „Už ji připravují k transportu. Podezřelé úmrtí. Co jsi zjistila o Deeně Hornbockové?“

„Studentka, svobodná, jednadvacet let. Jako hlavní obor má divadlo se zaměřením na scénografii. Dala si záležet na svém životopisu. Tady žije už přes rok. Předtím bydlela na koleji té divadelní fakulty v Soho. A ještě předtím žila s matkou a nevlastním otcem v St. Paul. Má jednoho mladšího sourozence, bratra. Žádný kriminální záznam s výjimkou jednoho vymazaného za držení malého množství drogy, Zoneru, když jí bylo osmnáct. Nájem platí včas. Mluvila jsem s domácím.“

„Dobře.“

„McCoyová taky platila včas, třebaže čekala do poslední možné chvíle, než by jí naskočil poplatek z prodlení. Zaplatila včera, jednalo se o elektronický převod zadaný v šestnáct třicet tři.“

„Jo? To je fakt spořádaná holka, když zaplatí nájem, i když se chystá spáchat sebevraždu. Tak se podíváme, co na to říká ta její kamarádka.“

Deena Hornbocková byla viditelně otřesená, ale už se trochu vzpamatovala. Sedla si na židli s červeným sametovým potahem a nepřetržitě upíjela z láhve vody. Byla to hubená, nápadná černoška s malým tetováním v podobě dvou rozevřených křídel na levém spánku.

„Slečno Hornbocková, jsem poručík Dallasová a tohle je detektiv Peabodyová. Musíme vám položit několik otázek.“

„Já vím. Pokusím se vám pomoct. Nevěděla jsem, co mám dělat. Fakt jsem nevěděla, tak jsem prostě vyběhla na chodbu a křičela jsem, aby někdo zavolal policii. Asi to někdo udělal, když jste tady.

Já jsem se akorát posadila, rovnou na chodbě na zem, dokud nepřijel strážník Nalley.“

„Jak jste se dostala do Chloina bytu?“

„Mám klíč. Ona má zas klíč od mého bytu. Každou chvíli jsme se navštěvovaly. Mám vám ho teď dát? Myslím ten klíč?“

„To bych ocenila. Vezmeme si ho, než odejdeme. Řekněte mi teď, jak to přesně bylo.“

„Dobrá.“ Zhluboka se nadechla a zase vydechla a dlaněmi si přejela po tváři. „Dobrá. Tak tedy přišla jsem ze školy a říkala jsem si, že se podívám, jak se jí daří. Hrozně ji rozrušila smrt jejího přítele. Byla úplně zdrcená, víte?“ Deena si dlouze povzdechla. „Šla jsem rovnou dovnitř. Když jsem od ní včera v noci vypadla, tak jsem jí slíbila, že se tam dneska po škole zastavím, takže jsem se neobtěžovala nějakým klepáním nebo tak. Prostě jsem vrazila dovnitř a zavolala jsem, že jsem tady.“

„Dveře byly zamčené?“

„Jo. Když neodpovídala, šla jsem dozadu do ložnice. Chtěla jsem ji přemluvit, abychom šly ven nebo aspoň ke mně. Chtěla jsem ji trošku rozveselit. Bože. Je těžké to vyslovit,“ podařilo se jí trhaně říct. „Znova to mám před očima.“

„Já vím.“

„Šla jsem dovnitř. Viděla jsem ji v posteli. Nejdřív mi to nedošlo, prostě jsem nemyslela… Řekla jsem něco jako ‚No tak, Chlo.‘ Prostě něco takového.“ Začal se jí lámat hlas. „Prokrista, ‚Tak dělej, Chlo,‘ víte, trošku netrpělivě, protože to všechno bylo tak… naaranžované, tak dramatické. Byla jsem trochu podrážděná, jak jsem šla k té posteli. A pak…“

„Klid,“ chlácholila ji Eva, když se Deena znovu dlouze napila.

„Měla otevřené oči. Zírající a otevřené, a mně to pořád ještě nedocházelo. Jako kdybych měla vypnutou část mozku. Přitom už jsem jednu mrtvou viděla. Svoji prababičku.“ Deena si otřela slzu. „Nějakou dobu s námi žila. Zemřela ve spánku. Ráno jsem ji našla, takže už jsem někoho mrtvého viděla. Ale když jde o mladého člověka, tak je to jiné, tak to prostě nečekáte.“

Nikdy to není stejné, pomyslela si Eva. „Dotkla jste se jí nebo něčeho jiného?“

„Myslím, že jsem se dotkla jejího ramene nebo její paže. Natáhla jsem se a dotkla jsem se jí, protože jsem si nedovedla představit, že by mohla být mrtvá. Ale byla studená. Bože, kůži měla úplně studenou, a to už mi to došlo. Pak jsem hned vyběhla ven a začala jsem ječet.“

„A seděla jste na chodbě, dokud nepřišel strážník Nalley.“

„Ano, správně.“

„Šla jste vy nebo někdo jiný do bytu předtím, než dorazil strážník?“

„Ne. Jen jsem seděla přede dveřmi a brečela jsem. Pár lidí vyšlo z bytu a ptalo se, co se stalo. Řekla jsem ‚Je mrtvá‘ nebo ‚Chloe je mrtvá‘, že se zabila.“

„V pořádku. Takže minulou noc jste s ní ještě mluvila.“

„Zavolala jsem jí, když jsem přišla domů. Byla jsem v divadle a dělala jsem návrh scény pro hru, kterou budou dávat na West Side. Věděla jsem, že si to hodně bere. Chvíli jsme spolu mluvily, pak jsem šla k ní do bytu. Chvilku jsem jí dělala společnost. Zůstala jsem tam tak do jedenácti. Dneska jsem měla přednášku brzy ráno a ona říkala, že půjde spát. Že unikne do spánku, tak to řekla. Říkávala takové věci, ale nevěděla jsem, že to myslí vážně…“ Deena se natáhla a stiskla Evinu paži.

„Strážníku. Nikdy bych ji nenechala samotnou, kdybych věděla, jak to myslí. Nenechala bych ji to udělat.“

„To není vaše chyba. Byla jste dobrá kamarádka.“ Protože viděla, že jí zmítá vina, neopravila Deenu, když se spletla v její hodnosti. „Jak to vypadalo v bytě?“

„Pardon?“

„Chtěla jsem vědět, jak vypadal byt, když jste tam včera pozdě večer byla.“

„Aha. No, byl pěkně uklizený, myslím. Chloe si potrpěla na pořádek. Akorát byly všude papírové kapesníky. Zkraje pořád brečela a pohazovala je kolem sebe.“

„Jedla nebo pila jste tam něco?“

„Měly jsme trochu vína. Přinesla jsem s sebou láhev a vypily jsme asi tak půlku, řekla bych.“

„A co zmrzlina?“

„Zmrzlina? Na tu jsem ani nepomyslela. Ačkoliv by to nebyl špatný nápad.“

„Umyla jste pak sklenky?“

„Sklenky? Ne, neumyla. Ani mě to nenapadlo. Byla jsem unavená a ona byla z toho pláče docela vyčerpaná. Všechno jsme nechaly v obýváku.“

„Ne v ložnici?“

„Ne, seděly jsme na podlaze v obýváku, tak dvě hodinky. Kdybych tam s ní třeba zůstala…“

„Podívejte se prosím na tenhle vzkaz.“ Eva vytáhla růžový papír uložený v průsvitném sáčku na důkazy. „Poznáte, jestli je to Chloein rukopis?“

„Ano. Velká písmena s kudrlinkami. Ale *pletla se*. I bez něho by mohla žít. Vždycky se dá žít. A prokristapána, stejně by to nikam nevedlo. Strašně fantazírovala.“

„Setkala jste se někdy s Blairem Bisselem?“

„Ne.“ Vytáhla kapesník zmačkaný do kuličky a vysmrkala se. „Držela to v tajnosti. Skoro jsem o něm nevěděla. Chci říct věděla jsem, že někoho má, a věděla jsem, že ten někdo je ženatý, ale neřekla mi, jak se jmenuje ani nic jiného. Prý mu to slíbila, říkala. Přísahala prý na to. To pro ni bylo typické, říct něco jako ‚Slavnostně jsem to odpřísáhla.‘ To a fakt, že jsem ho neuznávala jako jedinou lásku jejího života, vedlo k tomu, že mi o něm skoro nic konkrétního neříkala. Neznala jsem jeho jméno, ani to, že to byl ten chlápek, co pro něj na částečný úvazek pracovala v galerii, dokud se to nestalo. Myslím dokud ho jeho žena nezabila. A to mi řekla minulou noc.“

„Takže on sem nikdy nechodil.“

„Ale ano, chodil. Aspoň myslím, že chodil. Když jsme některá měly něco rozjetého a nestály jsme o společnost, pověsily jsme na dveře růžovou stuhu. To byl její nápad. Pokud vím, a jsem si skoro jistá, že to vím jistě, tak s nikým kromě toho umělce posledních několik měsíců nechodila. A tak jednou za týden měla na dveřích růžovou stuhu.“

„Nevíte, vypínala obvykle videotelefon, když tam někoho měla?“

„Ano, jistě. To byla celá Chloe. Nechtěla, aby něco z okolního světa rušilo ten její tajný románek.“

„Když jste pak odešla, slyšela nebo viděla jste ještě něco?“

„Šla jsem rovnou do postele. Vypila jsem dvě skleničky vína a přetrpěla jsem si ten její citový výlev. Byla jsem groggy. Neslyšela jsem nic, dokud mě nezburcoval alarm budíku ráno v půl sedmé.“

„V kolik jste jela do školy?“

„Asi tak ve čtvrt na osm, plus minus.“

„A potom už jste nic neviděla?“

„Ne, nic. Ještě mě napadlo, že bych měla vlítnout ke Chloe a zkontrolovat ji, ale řekla jsem si, že bude…“ Hlas jí znovu zakolísal. „Myslela jsem, že bude spát – a už jsem neměla moc času, tak jsem šla rovnou ven, na přednášku.“

„Vím, že je to pro vás těžké a vážím si toho, že jste odpověděla na všechny naše otázky.“ Začala se zvedat, ale pak se posadila, jako by si právě na něco vzpomněla. „A všimla jsem si – když jsem si pouštěla ty přenosy videotelefonu – že měla na sobě náhrdelník, když s vámi mluvila. Srdíčko na řetízku, myslím. Hezké. Hrála si s ním, když mluvila.“

„Myslíte medailonek? Mám pocit, že jí to před pár měsíci dal ten umělec. Nikdy ho nesundávala. Byla fakt sentimentální.“

„Neměla na sobě náhrdelník,“ řekla Peabodyová, když se vrátily do Chloeina bytu.

„Ne.“

„V bytě se žádný náhrdelník nenašel.“

„Správně.“

„Takže, teoreticky, kdokoliv ji zabil nebo ji k tomu navedl, tak vzal ten náhrdelník.“

„Jisté je, že schází. Lidi si do medailonků něco dávají, ne?“

„Určitě. Fotky, pramínky vlasů, to by byl hezký vzorek DNA.“

„Jestli jí ho dal Bissel, tak uvnitř mohlo být i něco jiného než nějaká romantická tretka.“

„Už mám sníst svůj zbrusu nový odznak?“

Eva potřásla hlavou. „Nemusí to nutně znamenat, že věděla, co tam má. Ale skoro bych se vsadila, že kvůli tomu umřela, případně kvůli něčemu, co měla v počítači.“

Peabodyová začala uvažovat jako Eva a rozhlédla se po obýváku. „Uklidila nebo uklidil někdo jiný. Není mi jasné, proč by někdo, kdo sem přišel, myl sousedčinu skleničku od vína nebo tu šůroval. Pokud to dělala ona sama, musela mít důvod. Někoho čekala? To znamená, že měla hovor, ale v žádném videotelefonu po něm není ani stopy.“

„Není tam taková, která by se nám ukázala. Počítač je zavařený. Třeba jí někdo poslal e-mail.“

„Takže potřebujeme ty mágy z OED, aby se na to mrkli.“

„Přesně.“

„V budově je minimální ostraha, ale neškodilo by podívat se na hovory na tísňovou linku ze včerejší noci.“

„Zařídím, aby nám poslali záznam.“

„To můžeme vyřídit, až se půjdeme najíst. Stejně pořád myslíš na tu ztracenou čokoládovou tyčinku.“

„Ani mi to nepřipomínej.“ Nemusela se ohlížet, aby jí bylo jasné, že Peabodyová se začíná šklebit. „Dobrá, tak se najíme. Stejně si potřebuju něco srovnat v hlavě.“

Eva nebyla schopná zdůvodnit, proč si vybrala zrovna bar u Modré veverky, když chtěla něco k snědku. Možná potřebovala něco hmatatelného, co ji spojovalo s jejím starým životem – chtěla se nechat ukonejšit tím, že bude sedět v pološeru za ulepeným stolem a bude poslouchat, jak Mavis řádí na pódiu a skřehotá své písně do davu posluchačů.

Nebo možná, pomyslela si, když zkoumala sójový karbanátek, co měla na talíři, že jen zatoužila po smrti.

„Věděla bych o něčem lepším, než je tohle,“ zamumlala, ale stejně si kousla. „Nic z toho nepochází z přírody.“

„Už jsi dočista zmlsaná.“ Peabodyová se prokousávala kuřecí kapsou a přílohou z vegetariánských hranolků s očividnou chutí. „Maso z opravdovských krav, skutečná káva, pravá slepičí vejce a tak.“

Eva se zamračila a znovu kousla do karbanátku. Teď už věděla, proč se rozhodla jít do Veverky. Chtěla si dokázat, že ještě není rozmazlená.

„Někdo si dělá u mě v kanceláři kafe z Autochefa, kdykoli se mu zachce.“

„Jistě, to je přece první stupeň rozdělení pravomocí.“ Peabodyová přežvykovala vegetariánský hranolek, který vzdáleně barvou připomínal mrkev. „Mě kazí policie. Nebo je to možná druhý stupeň, protože kávou tě zásobuje Roarke. Takže první stupeň jsi ty. Ale vzhledem k tomu, že jsi vdaná, tak –“

„Zmlkni a jez.“

Očividně ještě nebyla zkažená, když byla schopná pozřít záhadnou substanci předstírající, že je maso, vloženou mezi dva plátky čehosi, co se tvářilo jako chléb.

Člověk si zvykne i na smrt, tvrdí přísloví, a to je celá záhada. A protože Roarke trval na tom, že doma se bude jíst skutečné hovězí a další přírodní produkty, tak se mu prostě přizpůsobila. Ani si nevšimla nějakého zvláštního rozdílu.

Bylo tam prostě vždycky nějaké jídlo, zrovna tak, jako tam byla židle či obraz na zdi, který si ani pořádně neprohlédla…

Protože tam byly den co den.

Vytáhla vysílačku. „Ahoj, Feeney.“ Obrazovku zaplnila jeho tvář. „Koukej mít pro mě nějakou dobrou zprávu.“

Eva si všimla, že vlasy, přestože je měl drasticky ostříhané, mu trčí nahoru v neuspořádaných chomáčích. Vyvodila z toho, že ať už pracuje na čemkoliv, nevede se mu.

„Potřebovala bych, abys vzal našeho civilního konzultanta s jeho magickými prsty do Queensu. Bude se muset podívat na zoubek těm sochám.“

„Ty po nás chceš, abychom rozebrali sochy.“

„Ještě jsi v domě nenašel odposlech ani žádné kamery, že?“

„Dva moji chlapci na tom znovu dělají.“

„Tak je odvolej, a mrkni se na to ty s Roarkem. Zaměřte se na ty sochy, Feeney. Reva jim určitě nevěnovala pozornost, protože je tam dodal on. Ani na ně nepomyslela, a přitom jsou všude uvnitř i venku. Rozeberte je na kousky.“

„No dobrá, dobrá. Jenom mi udělá dobře, když změním vzduch.“

„Ať si s ní Roarke promluví, ať se jí zeptá, jestli bylo v domě nějaké určité místo, kde přece jen dělala něco do práce. Nebo kde se s ním nebo s někým jiným bavila o Securecompu. Až si vytipujete příslušná místa, tak se tam soustřeďte na umělecká díla, ta co jsou v daném sektoru.“

„Pochopil jsem. Nechám to tu na povel McNabovi. Chlapec je dosud mlád, takže ho trocha frustrace nezabije.“

Eva zastrčila vysílačku zpátky. „Tak už to dojez,“ řekla s pokývnutím směrem k talíři. „Vracíme se do Flatironu a zgustneme si na Bisselových sochách.“

„To proto, že jsem řekla, že jsi zmlsaná?“

„Člověk nikdy neví, co ho nastartuje, ne? Ale ještě něco mě napadlo. Chloe u sebe doma neměla žádné Bisselovo dílo. Člověk by čekal, že z něj něco vymámila. Nějaký menší kousek milencova díla. Studuje umění jako svůj hlavní obor, pracuje v jeho galerii, ale nemá žádný otisk jeho génia.“

„Máš za to, že se to vypařilo stejnou cestou jako její medailonek.“

„Cestou zavoláme Deeně a uvidíme.“

Eva stála v ateliéru, ruce v bok, a prohlížela si složité zákruty a svary kovu, s jejichž pomocí byly sestaveny sochy.

„No dobrá, tak to jsem tedy podcenila. Když to budou rozebírat, budou na to potřebovat speciální nástroje. My je sem sice dopravíme, ale pokud jde o jejich použití, to bude jiná.“

„Já vím, jak se některé z nich používají.“

„Pročpak mě to nepřekvapuje?“ Eva obcházela nejvyšší sochu. „Faktem je, že pokud sochu rozřežeme, roztavíme nebo do ní jinak zasáhneme, tak poškodíme nebo úplně zničíme ten odposlech. Pokud tam tedy nějaký je. A potřebujeme OED nebo některý z těch nových šikovných skenerů, aby to potvrdily.“

„Chlapci z laboratoře už to tu jednou projeli.“

„Vsadím se, že při standardním prověřování to nelze najít. Ani při hloubkovém ne. Možná, kdyby to hledali agenti, tak snad. Bissel

prodával ty svoje kousky po celém světě. Podnikům, do soukromých rezidencí, dokonce i do vládních budov.“

„Pokud byly ty jeho sochy napíchnuté, pak ONB našla pěkně podpásový způsob, jak získávat zpravodajsky cenné informace.“

„Hmm.“ Eva pořád kroužila kolem sochy a zkoumala ji. „Prostě využili jeho talentu. Ale dává to smysl. Je to logické. Vsadím se, že by se jim líbilo mít jednu z jeho soch v nějakém Roarkově podniku. Problém byl v tom, že Roarkovi se jeho práce nelíbí a ani kvůli Revě si nic od Bissela nepořídil. Ale to jim zase asi tolik nevadilo, když napíchli Revu.“

„Zní to skoro paranoidně, ale myslíš, že nás právě teď někdo sleduje?“

„Možná.“ Pro všechny případy se Eva široce usmála. K čertu s bezpečnostními opatřeními a zákazem publicity a kódovaným dorozumíváním. *Doufala,* že se dívají. Bylo na čase vyjít s barvou ven.

„Pokud se dívají, pak asi brzy udělají nějaký pořádný tah. Pokud to nejsou zbabělci, kteří se schovávají za vraždící chudáky a úchylné slídiče. Ty mám prokouknuté. Tady budeme hrát podle mě. Tak ať se pořádně podívají, dokud mají možnost.“

Přivolala si výtah a nastoupila. „Peabodyová, nelíbí se mi, že nevíme, kde se vyskytuje Carter Bissel. Musíme ho najít.“

„Trochu tamní poldy popoženu.“

„To udělej. A osobně.“

„Cože?“

„Jeď tam, promluv s jejich pochůzkáři, vyzpovídej jeho partnera a každého, kdo ho znal. Ať máme o bratříčkovi jasnou představu. Felicity musela mít nějaký důvod, proč ho jela navštívit. Chci ten důvod znát.“

„Na Jamajku?“ Peabodyové stoupl hlas o tři oktávy. „Já poletím na Jamajku?“

„Jedna z nás tady musí zůstat a řídit to odsud. Dá se to zvládnout za osmačtyřicet hodin, maximálně. Nepředstavuju si, že tam budeš polonahá surfovat v příboji.“

„A kdybych si vzala slušné plavky, tak řekněme na hodinku bych na prkno mohla?“

Evu stálo značné úsilí, aby se nezačala smát. „Jako bych to neslyšela. Zejména když s tebou posílám McNaba.“

„Páni. Mně se to snad zdá.“

OK, tak se jí asi nepodaří udržet vážnou tvář. „Můžete odjet hned, jakmile ho uvolní Feeney. Aby bylo jasno, neposílám vás na dovolenou u moře.“

„Jasně že ne. Ale nejspíš bych si mohla dát jeden drink, ten, co ho podávají v kokosové skořápce – a abych neztrácela čas, poručíku, tak mezitím budu zpovídat majitele tiki baru.“

„Budou vás sledovat.“ Peabodyové úsměv se vytratil, když poslouchala Evu. „Ten, kdo je za tohle zodpovědný, tak bude vědět, kdy vyrazíte a kdy tam přistanete. Budou znát váš hotel, co si dáte k večeři, co budete pít z té kokosové skořápky. Věř mi, že to tak bude, a zůstaň ve střehu.“

„Proto se mnou posíláš McNaba, aby mi kryl záda.“

„Abyste si kryli záda navzájem. Nepředpokládám, že by se vás někdo chystal napadnout, jenže to jsem u Chloe McCoyové nečekala taky.“

„To nemohl čekat nikdo, Dallasová.“

„Předvídat se dá vždycky,“ konstatovala Eva. Vkročila do haly a otočila se, aby zakódovala výtah. „Kdybych to udělala, nemusela být Chloe mrtvá.“

Poslala Peabodyovou, aby si zabalila, a sama šla do márnice. Morris si zrovna navlékal ochranný oblek, když Eva dorazila.

Byl hezky dozlatova opálený a z copánku spleteného na spánku mu visely tři barevné kuličky. Připomnělo jí to, že se zrovna vrátil z dovolené.

„Bezva, že jsi zpátky v zákopech,“ řekla.

„Tomu návratu by něco chybělo, kdyby se tu nezastavila moje oblíbená policajtka. Za tři dny jsi mi poslala tři těla. To je docela pálka, i na tebe.“

„Pojďme si popovídat o té poslední.“

„Ještě jsem se k ní nedostal. Jsem jenom člověk. Poslala jsi ji spěšně, takže předpokládám, že tahle chuděra je urgentní případ. Po-

dezřelé úmrtí.“ Podíval se na Chloe. „Tedy já vždycky pojmu podezření, když jde o smrt. Tahle byla nahlášená jako sebevražda?“

„Jo, ale na to jim neskočím.“

„Žádné známky násilí.“ Upevnil si ochranné brýle a sklonil se k tělu. Eva čekala, dokud si jej pořádně neprohlédl a nepřeměřil. Pozorně sledoval různá zobrazení na obrazovce počítače. „Žádné vpichy, žádná zranění. Ten vzkaz byl psaný ručně?“

„Podle mého nejlepšího vědomí byl.“

„A byla sama, u sebe v bytě. Ve své posteli?“

„Na posteli. Cédéčka s bezpečnostními záznamy ukazují, že do budovy nevešel nikdo jiný než obyvatelé domu. Kamery nezabírají jednotlivá patra.“

„Dobře, tak ji otevřu a podíváme se na to. Povíš mi, co hledáš?“

„Chci vědět, co si vzala nebo co jí dali. Množství, účinnost, čas. A chci to vědět rychle.“

„To půjde.“

„A co toxikologie u těch druhých dvou těl, Bissela a Kadeové?“

„Moment.“ Přešel ke svému počítači a otevřel si soubor. „Už jsem tam. Vypadá to, že oba si dopřáli pár hltů šampaňského – francouzského, vynikající značky. Naposled jedli tři hodiny před smrtí… a vybraně. Kaviár, uzený losos, brie, jahody. Žádné nedovolené ani jiné chemické látky v těle ženy. Malé stopy Exotiky u muže.“

„Měli spolu styk?“

„Určitě. Aspoň umřeli ve spokojeném rozpoložení.“

„Zjistil jsi vražednou zbraň?“

„Ano. Kuchyňský nůž, zubaté ostří. Ten, který jste zabavili na místě činu, odpovídá způsobeným zraněním.“

„Omráčili je a ubodali.“

„V tomhle pořadí,“ souhlasil. „Neměli žádná obranná zranění. Žena měla pod nehty trochu kůže odpovídající jejímu partnerovi. Závěr zní: malinko ho poškrábala při orgasmu. Měli spolu styk a podle rozložení stop po paralyzéru si asi dávali přídavek, když je někdo omráčil. Někdo byl na ně hodně rozzlobený.“

„Vypadá to tak.“ Podívala se na Chloe, která ležela bílá, nahá a studená na desce pitevního stolu. „Dalo by se říct, že odešla z tohoto světa lehce.“

„Ale my víme své. Podívám se na ni.“

„Zavolej mi domů, jakmile budeš mít výsledky. Morrisi, zakóduj protokoly všech tří, buď tak hodný. Ať na nich nikdo jiný než ty nedělá.“

Oči za ochrannými brýlemi mu zasvítily zájmem. „Čím dál zajímavější.“

„Jo. Já si pro ty protokoly vlastně přijdu. Až budeš hotový, vyzvednu si je osobně. Neposílej je.“

„To mě úplně fascinuje. Co kdybych ti je přinesl? Tak mi aspoň budeš moct nabídnout trochu Roarkova skvělého vína.“

„To mi ušetříš cestu.“

Koupil si čas a prostor. To bylo důležité. Nic nešlo úplně přesně tak, jak si naplánoval, ale musel se rychle rozhodnout. Musel si zkrátka zachovat chladnou hlavu a bleskově se rozmyslet.

Pokud jde o Chloe McCoyovou, tam to zvládl. To vymyslel fakt dobře.

Ale policajti mu to nezbaštili. Nezbaštili vlastně nic z toho, co zosnoval. A to nedávalo smysl. Sakra vůbec *žádný* smysl.

Nic lepšího už jim nemohl nabídnout. Naservíroval jim to málem na stříbrné míse.

Krůpěje potu mu sjížděly po zádech, když křížem krážem rázoval pronajatými pokoji, momentálně jeho vězením i jeho svatyní. Ale nemohli ho nijak spojit s těmi vraždami, a to bylo to, oč šlo. To byla hlavní priorita.

Ten zbytek nějak zvládne. Jen bude potřebovat ještě trochu času.

Takže to je celkem v pořádku, zatím je to v pořádku. Je v bezpečí. Však on vymyslí, jak z toho ven.

Měl nějaké peníze – ne dost, zdaleka ne dost měřeno tím, co mu *slíbili* –, ale dávalo mu to aspoň nějaký prostor.

A i když ho to chvílemi dohánělo k šílenství, bylo to místy zároveň i vzrušující.

Byl hvězdou svého vlastního filmu a průběžně si psal scénář. Nebyl tak natvrdlý, jak si lidi o něm mysleli, kdepak, to tedy nebyl.

Vzal si trochu drogy známé pod názvem Zeus, jen malinkou odměnu, a rázem se cítil jako král.

Udělá, co bude muset udělat, a udělá to chytře. Opatrně a chytře.
Nikdo nevěděl, kde je, ani co je vlastně zač.
Hodlal to tak nechat.

KAPITOLA 11

Roarke a Feeney zamyšleně pozorovali jednu z kovových soch v zahradě domu v Queensu.

„Co myslíte, že to je?“ zeptal se nakonec Feeney.

„Řekl bych, že je to nějaká ženská figura. Částečně má prvky hada i pavouka. Vypadá, že je z mědi, mosazi a oceli. Možná trochu železa a cínu.“

„Proč?“

„No, to je otázka, ne? Nejspíš to má představovat symboliku, že žena může být úlisná jako had a pojímat muže do svých sítí jako pavouk nebo nějaký podobný blábol. Podle mého je to k ženám nelichotivé a jsem přesvědčený, že je to prostě ohavné.“

„Souhlasím s tím, že je to ošklivé.“ Feeney se poškrábal na bradě a vylovil ze sáčku pár mandlí v cukru. Pak sáček nabídl Roarkovi.

Oba drtili v zubech mandle a zkoumali sochu.

„A lidi mu za to platí hotové jmění?“ zeptal se Feeney.

„Platí. Skutečně mu platí.“

„To nechápu. Samozřejmě nevím o umění vůbec nic.“

„Hmm.“ Roarke obcházel sochu. „Někdy to k nim promlouvá na emocionální úrovni, jindy třeba na intelektuální. To už je fuk. V takovém případě se aspoň ta socha dostane na správné místo. Jindy, a to je asi ten častější případ, kupec utratí fůru peněz, protože má pocit, že by ho to mělo oslovovat, a je moc hloupý nebo hrdý nebo zbabělý na to, aby si přiznal, že věc, kterou si koupil, vlastně nikomu nic neříká, protože je to v podstatě urážlivý zmetek.“

Feeney stočil rty do ruličky a přikývl. „Mám rád obrazy. Takové ty, na kterých je poznat, co to má být. Budova, strom, mísa nějakého podělaného ovoce. Tohle je tak splácané dohromady, že mi připadá, jako by to dělal můj vnuk.“

„Je to sice divné, ale myslím, že na to kupodivu musí mít člověk dovednost i představivost, i když třeba pokřivenou, aby něco takového vytvořil.“

„Když myslíte.“ Feeney pokrčil rameny, ale nezdálo se, že by ho Roarke přesvědčil.

„Fikaný způsob, jak ukrýt štěnice, pokud šlo o tohle.“

„Dallasová si to myslí.“

„A ta má na to obvykle nos.“ Roarke otevřel skener, který spolu s Feeneym zkonfigurovali. „Budete to obsluhovat vy nebo mám já?“

„Je to vaše.“ Feeney si odkašlal. „No, Eva má pro to sedmý smysl, jak jste řekl. I když je teď trošku nervózní.“

„Myslíte?“

„Podržte na chvíli rušičku zaměřenou na tuhletu sochu.“

Roarke nadzdvihl obočí, ale poslechl. „Máte nějakou soukromou poznámku?“

„Jo.“ Ale Feeney si to nijak nevychutnal. „Říkal jsem, že Dallasová je teď trochu nervózní. Bojí se, co byste mohl udělat.“

Roarke pokračoval v nastavování skeneru. „V jakém smyslu?“

„Ohledně toho spisu na jejího otce, co všechno ti mizerové z ONB dopustili, aby se jí v Dallasu dělo.“

Roarke vzhlédl a všiml si, jak má Feeney napjatý obličej. Zlobí se, a zároveň se cítí trapně, pomyslel si. „Mluvila s vámi?“

„Přešlapovala kolem toho jako kočka kolem horké kaše. Nevěděla, kolik toho vím. Nechtělo se jí do toho. Taky to není nic, o čem bych se s ní chtěl bavit, když na to přijde. Protože jsme to tak obcházeli, nemusel jsem naštěstí přiznat, že jste mi to pověděl.“

„Vy dva mi tedy dáváte,“ řekl Roarke. „Oba víte, co se jí stalo, a ona s jejím instinktem přece musela poznat, že už to víte. Ale nejste schopni si o tom promluvit na rovinu. Ani vy jí nechcete nic říct, i když jste víc její táta, než ten lotr kdy byl.“

Feeney nahrbil ramena a zíral na nějakou kreaturu snad ve tvaru ropuchy, která stála pár metrů od nich. „Třeba to je právě tím, ale o to teď nejde. Jestli se bojí, že půjdete po nějakém zatraceném agentovi, pak má o vás děsný strach. Stejně tím nic nespravíte, když ji teď takhle vytáčíte.“

Roarke nastavil skener tak, aby analyzoval rozměry, váhu a chemické složení sochy. „Neslyším vás říkat, že je špatné, kdybych po něm šel. Nebo že by si ten hajzl a jeho nadřízení nezasloužili, aby je někdo potrestal za to, že nechali mlátit a znásilňovat dítě a jenom se na to koukali.“

„Ne, to opravdu neříkám.“ Feeney pevně sevřel čelist a pak se střetl s Roarkovým pohledem. „Za prvé by to byla lež, že by mi mu-

sel dočista zčernat jazyk, protože bych do toho nejradši šel s vámi.“ Feeney nacpal sáček od mandlí do svých už tak dost vyboulených kapes a pak nakopl podstavec sochy. Bylo to gesto tak podobnému Evinu, že Roarkovi škubalo v koutcích, jak se snažil potlačit úsměv.

„A za druhé?“

„Za druhé se vůbec nestaráte o to, jestli je to správné nebo špatné. Ale záleží vám na Dallasové. Záleží vám na tom, co cítí a co od vás potřebuje.“ Trošku se rozpaky začervenal, když pronášel tu řeč. „Nechci se do toho míchat. Připadám si fakt hloupě. Ale říkám vám, že byste si měl napřed pořádně rozmyslet, co to s ní provede, než se do něčeho pustíte.“

„To rozhodně udělám.“

„Dobrá. Tak už toho necháme a pustíme se do práce.“

Ačkoliv byl Roarke dílem dojatý a dílem pobavený, přikývl. „Tak do toho.“ Vypojil rušičku a začal odečítat údaje ze skeneru. „Jsou tu kovy, pojidla a rozpouštědla i apretury, jak jsme čekali. Takové, jaké by podniky používaly v rizikových nebo v citlivých provozech.“

„Tak to spusťte. Podíváme se, co to udělá s těmi dodatečnými zvony a píšťalami, co jsme tam přidali.“

„Radši ustupte kousek stranou. Ten paprsek může poškodit látku i tkáň.“

Feeney poodešel od sochy a pak se rozhodl, že nejlépe bude, když se postaví za skener.

Rudý paprsek se s tichým bzučením zabodl do sochy. Jakmile narazil na kov, celá skulptura se začala chvět.

„Sakra. Sakra! Jestli jsme to nastavili moc silně, tak se nám celý ten krám roztaví na loužičku.“

„Není to moc silné,“ opáčil Roarke. „Možná některé spoje trochu změknou, ale…“ Přidával na výkonu, takže paprsek prozkoumával sochu rychleji, než čekal. I když stál v bezpečné vzdálenosti za skenerem, cítil horko, které se od sochy šířilo, a pach elektrických výbojů ve vzduchu.

Když přístroj vypnul, Feeney hvízdavě vydechl. „To je ale mizera. Teď to zkusím já.“

„Možná bychom si měli na tuhle sochu vzít ochranné brýle,“ navrhl Roarke. „Dělají se mi před očima tečky.“ Ale křenil se, stejně jako Feeney. „Dobrý pokus, ne?“

„Správně. A koukněte se sem.“ Feeney, naklánějící se nad skenerem, plácl Roarka do zad. „Vidím nějaké čipy, optická vlákna a trochu silikonu.“

„Štěnice.“

Feeney se narovnal a promnul si prsty. „Štěnice. Dejte někdo té holce metál.“

* * *

Když se Eva vrátila do kanceláře, nijak zvlášť ji nepřekvapilo, když uviděla reportérku Nadine Furstovou hovět si na židli pro návštěvy a pečlivě si nanášet rtěnku.

Zamrkala dlouhými hedvábnými řasami a našpulila čerstvě namalovanou pusu do úsměvu. „Sušenky,“ řekla a ukázala sáček na Evině stole. „Dala jsem ti jich šest stranou, než s nimi začnu uplácet tvoje lidi.“

Eva strčila do pytlíku ruku a vytáhla jednu sušenku s kousky čokolády. „Tahle je s ovesnými vločkami. Není mi jasné, nač existují ovesné vločky, zvlášť v sušenkách.“

„Beru na vědomí. Tak ji vrať zpátky, ať neuráží tvůj citlivý jazýček.“

Eva odstrčila sáček s kulatými sušenkami, a než zavřela dveře, posunula jej k Nadine. Zavřené dveře přiměly Nadine, aby nadzdvihla dokonale vykroužené obočí.

„Copak, seřveš mě, že jsem ti vlezla do kanceláře, anebo si budeme vyměňovat nějaké pikantní dívčí tajnosti?“

„Neznám žádné pikantní dívčí tajnosti.“

„Jsi vdaná za Roarka. To znáš ty nejpikantnější z celého světa i z vesmíru.“

Eva se posadila a dala si nohy na stůl. „Už jsem ti někdy vyprávěla, co dokáže udělat s ženským tělem pouhým konečkem prstu?“ Nadine se naklonila dopředu. „Ne.“

„To je dobře. Jen jsem se chtěla ujistit.“

„Ty potvoro,“ řekla Nadine s úsměvem. „Tak teď mi něco pověz o té dvojnásobné vraždě a o Revě Ewingové.“

„Obvinění proti Ewingové brzy stáhneme.“

„Stáhnete?“ Nadine málem vyskočila ze židle. „Počkej, jen si vytáhnu kameru a řekneš mi to do ní. Bude to trvat jen –“

„Posaď se, Nadine.“

„Dallasová, Ewingová bude bomba. Někdejší americká hrdinka spáchá zločin a pak ji pustí? Přidej k tomu fešného umělce a obletovanou společenskou krásku, sex a vášeň.“

„Je to něco většího než Ewingová a není v tom sex a vášeň.“

Nadine se posadila. „Co by mohlo být ještě většího?“

„Povím ti, co můžeš zveřejnit a co ne.“

Nadine byla nabroušená jako žiletka. „Počkej chvilku.“

„Nebo ti taky nepovím nic.“

„Víš, Dallasová, jednou mi budeš muset věřit, že vím, co můžu pustit dál a co ne.“

„Kdybych ti nevěřila, tak bys tu nebyla ty ani ty tvé sušenky.“ Při řeči vstala, vzala si skener, kterým ji vybavilo oddělení elektronické detekce, ten, který Roarke a Feeney upravili, a zkontrolovala, jestli jí v kanceláři někdo neumístil nějaký nový odposlech.

„Co to děláš?“

„Jenom si tak prudím. Ale jak jsem řekla,“ pokračovala, když spokojeně konstatovala, že kancelář je čistá, „faktem je, že kdyby sis tu nehrála s tou svojí hezkou tvářičkou, když jsem sem přišla, byla bych ti asi zavolala sama. Mám důvod, proč chci, aby se něco z toho dostalo na veřejnost, Nadine, a ne všichni z tvé branže jsou profíci.“

„Poslouchám.“

Eva potřásla hlavou. „Budu muset schválit každé slovo z celé té story, kterou budeš publikovat, a všechny další články, ještě než to pustíš ven. Slib mi to. Věřím ti, ale potřebuju tvé slovo. Musíš mi to slíbit.“

Nadine už nedočkavě sahala po magnetofonu, ale zaťala prsty do dlaní. „To musí být něco velkého. Máš moje slovo.“

„Bissel a Kadeová pracovali pro ONB.“

„*Kecáš*.“

„Tahle informace se ke mně dostala od anonymního zdroje, ale je pravdivá. Bisselovo manželství s Revou bylo součástí tajné operace ONB a ona o tom nevěděla. Nejdřív ji využili a pak ji namočili do té vraždy, aby utajili tu operaci, a možná sledovali ještě něco dalšího.“

„Když jde o něco takhle horkého od anonymního zdroje, tak potřebuju fakta.“

„Dám ti je. Bez záznamu,“ řekla Eva a ponořila se do zásuvky, dokud nevydolovala skrovný svazek recyklovaného papíru a starou tužku. „Napiš si to, a ty poznámky i článek, pokud si ho uložíš na cédéčko, si dej na nějaké bezpečné místo, dokud to neodvysíláte.“

Nadine si zkusmo udělala pár tahů tužkou. „Tak aspoň zjistím, kolik si toho pamatuju z těsnopisu, co mě učila před lety matka. Tak spusť.“

Trvalo to hodinu a pak Nadine vystřelila z Eviny kanceláře a spěchala do studia Kanálu 75, aby napsala článek.

Eva věděla, že to bude bomba, zvlášť když část údajů, které uvolnila pro média, zveřejní televizní kanál. Ale dostane se jim pozornosti zaslouženě. Někdo dává život nevinného člověka v sázku nebo ho ničí ve jménu čeho vlastně? Globální bezpečnosti? Nebo toho, jak je špionáž sexy?

Na tom nezáleží, ne tehdy, pokud ty životy spoléhají na ni.

Eva dokončila většinu papírování, které dřív nakládala Peabodyové. Musela si připustit, že když ten poslední rok a půl měla pomocnici, docela se to hodilo.

Přece se nenechala nerozmazlit, ujišťovala se.

Mohla by samozřejmě přidělit práci řadovým poldům a dál svěřovat to otravné papírování Peabodyové. Vlastně to byla pro Peabodyovou zkušenost. Nakonec tím dělala Peabodyové laskavost.

Podívala se, kolik je hodin a rozhodla se, že to pro dnešek zabalí. Ostatně doma může udělat mnohem víc práce. Se zbylými sušenkami spolehlivě uloženými v kapse saka vypadla z kanceláře.

Natlačila se do přeplněného výtahu, což jí připomnělo, že jen zřídka odcházela z ústředí v době, kdy se měnily směny. Než se dveře zavřely, protáhla se jimi ruka a znovu je roztáhla, vítaná chórem nesouhlasného brblání a nadávek. „Vždycky se ještě najde jedno

místečko.“ Detektiv Baxter se loktem proboxoval dovnitř. „Taky se neozveš, jak je rok dlouhý,“ řekl Evě.

„Jestli můžeš odejít z práce včas, tak to znamená, že máš málo papírování.“

„Mám praktikanta.“ Zaculil se na ni. „Trueheart papíruje rád, navíc je to pro něho dobrý trénink.“

Protože si myslela totéž v souvislosti s Peabodyovou, bylo těžké se s ním dohadovat.

„Máme jedno uškrcení v Upper East Side,“ řekl jí. „Ta mrtvá byl dost v balíku na to, aby si mohla dovolit stádo divokých koní.“

„Koně se ještě vyskytují ve stádech?“

„Nejsem si jistý. Každopádně měla příšernou povahu, zlé úmysly a tucet příbuzných, kteří jsou všichni štěstím bez sebe, že už je po smrti. Nechám to vyšetřovat Truehearta.“

„Zvládne to?“

„Aspoň to zjistíme. Budu se držet poblíž. Řekl jsem mu, že vrahem je asi zahradník, a on jen přikývl, zachoval vážnou tvář a pravil, že je to jedna z možností. Bože, je sladký.“

Poldové na každém podlaží vypadávali z výtahu jako korkové zátky ze šampusu. Než výtah dojel do garáží, dalo se tam už celkem dýchat.

„Slyšel jsem, že budeš muset pustit podezřelou z dvojnásobné vraždy. To bolí.“

„Bolelo by to jedině v případě, kdyby to udělala.“ Zastavila se u Baxterova lesklého sporťáku. „Jak to, že si můžeš dovolit tohle žihadlo?“

„To není o tom, jestli si to můžu dovolit, ale jak umím kouzlit s čísly.“ Podíval se přes rameno na její žalostný policejní povoz trůnící zkormouceně na vymezeném parkovacím místě. „Kriste, do takového křápu bych nevlezl, ani kdybych jel do márnice. Máš dost velké frčky na to, aby sis mohla vybrat něco lepšího.“

„Správa vozového parku i akviziční odbor mě svorně nenávidí. Mimochodem mě doveze, kam potřebuju.“

„Ale moc stylově teda ne.“

Vklouzl do svého vozu, přidal plyn, až motor zařval jako šílený býk, a se širokým úsměvem odfrčel.

„Co ti chlapi na těch autech mají?“ podivovala se „Nechápu, jak s tím souvisí jejich ego.“

Zavrtěla hlavou a zamířila ke svému autu.

„Poručíku Dallasová.“

Ruka jí instinktivně zajela pod sako na pažbu pistole. Měla zbraň v pohotovosti, a jak se otáčela, prohlížela si muže, který vystoupil ze stínu mezi dvěma zaparkovanými auty.

„Garáž je vlastnictvím Policejního oddělení města New York a smějí sem jenom zaměstnanci.“

„Jsem Quinn Sparrow, zástupce ředitele, odbor datových zdrojů, Organizace národní bezpečnosti.“ Zdvihl pravou ruku. „Chystám se touto rukou sáhnout pro svůj identifikační průkaz.“

„Sahejte pomalu, Sparrowe.“

Přikývl a dvěma prsty vytáhl náprsní tašku. Zvedl ji do výšky a čekal, až se Eva přiblíží. Eva zkoumala průkaz a porovnávala fotografii s jeho tváří.

Na hlavounské místo v ONB vypadal dost mladý, ale neměla potuchy, v kolika letech je rekrutují. Mohlo mu být tak kolem čtyřiceti, říkala si, i když počítala, že byl spíš mladší. Zelenáč to ale rozhodně nebyl. Klidné chování napovídalo, že už má něco za sebou.

Pod černým oblekem vládního úředníka měl pevné, vypracované tělo, které mohlo stejně dobře patřit boxerovi či basketbalistovi. V hlase mu nezněl žádný slyšitelný akcent. Bez nervozity čekal, dokud si ho Eva pořádně neprohlédne a nezařadí.

„Co chcete, Sparrowe?“

„Už jsem říkal, že si s vámi chci promluvit. Pojďme se posadit. Mám auto vedle vašeho.“

Podívala se na černý sedan. „To není dobrý nápad. Pojďme se radši projít.“

„Klidně.“ Dal ruku do kapsy. Eva bleskově vytáhla pistoli a přiložila mu ji na hrdlo. Slyšela, jak do sebe vtáhl vzduch a pak pomalu vydechl. Všimla si, jak mu po tváři přejel záblesk překvapení a poplachu, než se jeho rysy zase zklidnily.

„Držte ruce tak, abych na ně viděla.“

„Bez problému.“ Vyndal je z kapes a dal je nahoru. „Jste pěkně svižná, poručíku.“

„Mám k tomu důvod, pane zástupce. Tak jdeme.“ Nevrátila pistoli zpátky do pouzdra, ale jen ji vsunula do vnitřní kapsy saka. Pomalu došli k východu z garáží. „Proč myslíte, že stojím o rozhovor?“

„Reva Ewingová hovořila se svým kontaktem z Tajné služby. Za dané situace jsem byl pověřen, abych sem z naší základny v New Yorku zašel a pohovořil s vámi.“

„Jakou máte specializaci?“

„Převážně vyhodnocuji informace. Jsem spíš administrativní krysa.“

„Znal jste Bissela?“

„Osobně ne.“

Otočila se a rychle zabočila na chodník.

„Předpokládám, že se tahle konverzace nahrává.“

Zlehka a příjemně se na ni usmál. „Máte něco, co nechcete dát do záznamu?“

„Vsadila bych se, že je toho hodně, co tam nechcete dát vy.“ Vplula do baru a grilu, který v hojné míře okupovali policajti. Protože byla doba výměny směn, byl nacpaný k prasknutí. Eva se přesunula ke vzdálenému konci, kde dva detektivové z jejího oddělení něco probírali u piva.

„Mám tu schůzku.“ Vytáhla kredity a položila je na stůl. „Udělejte mi laskavost a přenechte mi stůl. Pivo je na mě.“

Trochu brblali, ale nakonec si kredity vzali a stůl uvolnili. Eva si vybrala židli zády ke zdi.

„Felicity Kadeová naverbovala Blaira Bissela do ONB,“ začala Eva.

„Jak jste se k té informaci dostala?“

„Následně začal sloužit jako spojka při sběru informací – informace jsou váš obor, ne?“ pokračovala Eva. „Zajišťoval spojení mezi vašimi zdroji a převážel citlivé údaje, přičemž mu jeho profese sloužila jako krytí. Nařídili jste mu, aby se oženil s Revou Ewingovou nebo to byl jeho vlastní nápad?“

Sparrowův obličej byl neproniknutelný jako kámen. „Nemám oprávnění s vámi probírat –“

„Tak prostě poslouchejte. On a Kadeová se zaměřili na Ewingovou kvůli jejím kontaktům s vládními úředníky a kvůli jejímu posta-

vení v soukromém sektoru v Securecompu. Bez jejího vědomí jste do ní vpravili podkožní odposlouchávací zařízení –“

„Počkejte chvilku.“ Položil ruce na stůl. „Buďte sakra chvíli ztícha. Máte nesprávné údaje, a když tyhle pokřivené informace zanesete do svých hlášení, budete mít problém. Chci znát váš zdroj.“

„Ten vám samozřejmě neprozradím a své informace už mám zaznamenané. Odposlouchávací zařízení bylo Ewingové včera odstraněno. Takže už ji nemůžete využívat. Neměli jste ji do toho zatahovat. Strčili jste mi ji rovnou pod nos. Jestli chcete zlikvidovat dva vaše lidi, budiž, ale nebudete házet vraždu na nevinné civilisty.“

„My jsme ji do toho nezatáhli.“

„To je oficiální vyjádření vaší organizace?“

„ONB nenařídila ani neposvětila žádnou operaci.“

„Lhal jste, když jste říkal, že neznáte Blaira Bissela. Jste zástupce ředitele, musel jste ho znát zatraceně dobře.“

Sparrowův výraz se nezměnil, ale Eva usoudila, že měla pravdu. „Řekl jsem, že jsem ho neznal osobně. Neřekl jsem, že bych o něm nevěděl po profesionální stránce.“

„Když si hrajete se slovíčky, Sparrowe, tak vás nebudu mít o nic víc v lásce.“

„Podívejte, poručíku, dělám tu svoji práci. Ten incident, v němž on a Kadeová figurovali, vyšetřujeme interně. Obecně máme za to, že ten úder má na svědomí některá z buněk Skupiny dne posledního soudu.“

„A proč by chtěla skupina technoteroristů spřádat síť kolem Revy Ewingové?“

„To vyšetřujeme. Je to záležitost celosvětové bezpečnosti, poručíku.“ Hlas měl nízko posazený a chladný. „Likvidace dvou operativců ONB je naše vnitřní záležitost. Žádáme vás, abyste se do toho nepletla.“

„Žádá se ode mě, abych dělala svoji práci. Další z Bisselových bokovek je mrtvá. Byla to jednadvacetiletá holka, ještě dost naivní na to, aby věřila ve skutečnou lásku.“

Viditelně semkl čelisti. „Jsme si vědomi její likvidace. Budeme –“

„Likvidace. Jděte do háje, Sparrowe.“

„To nebylo na náš příkaz.“

„Vy víte o všem, co se uvnitř vaší organizace děje?“ Otevřel ústa, ale pak si viditelně v duchu probral všechno, co si může dovolit říct. „Dostal jsem o této záležitosti obšírné informace. Tímhle rozhovorem vám poskytujeme laskavost, vzhledem k příkladné službě Ewingové pro vlast, a vzhledem k tomu, že ONB si přeje spolupracovat, jak je to jen nejvíc možné, s příslušnými místními úřady. Nicméně je to z naší strany pořád jenom zdvořilost. V této záležitosti existují informace, které vám nepřísluší znát. Obvinění proti Ewingové byla přece stažena.“

„A tím se to celé zahladí? Myslíte si, že můžete lidi sledovat a odposlouchávat pěkně ze závětří, a hrát s nimi ty svoje hry a posouvat je jako figurky na šachovnici?“

Zaznamenala tlak na hrudníku a věděla, že se bude muset nadechnout, pokud bude chtít pokračovat. Vybavila si ten pokoj v Dallasu.

Takže to pomyšlení zablokovala, zabouchla za ním pomyslné dveře a začala myslet na mladou ženu ležící ve frivolní ložnici s fialovým vycpaným medvědem a růžovým poupětem.

„Pár nepohodlných lidí se připletlo do cesty, to je tedy ostuda. Chloe McCoyová je mrtvá. Vy takové věci umíte zahladit?“

Nezměnil tón. „Vyšetřuje se to, poručíku. Vyřešíme to. Příslušní činitelé budou pohnáni k odpovědnosti. Vy se držte zpátky.“

„Stejně jako se tenkrát drželi zpátky vaši lidi v Dallasu?“ Bylo to venku dřív, než s tím mohla něco udělat. „Stejně jako jste seděli na zadku a nehnuli ani prstem, bez ohledu na to, co se dělo nevinným lidem.“

„Nevím, o čem to mluvíte. V Dallasu nemáme žádné zájmy v souvislosti s tímhle případem.“

„Vypadáte jako chytrý chlápek. Zástupce ředitele Sparrow. Tak se na to podívejte a dejte si to dohromady.“ Vstala. „A ještě tohle si poslechněte. Já z toho nevycouvám. Nejenom že bude Ewingová propuštěna, ale bude i veřejně očištěna, ať už s vaší spoluprací nebo bez ní. A ten, kdo zabil Chloe McCoyovou, za to zaplatí podle *práva*, ne podle vašich gangsterských metod.“

Nekřičela, ale ani se neobtěžovala mluvit tak, aby ji nikdo další neslyšel. Otočilo se k ní několik hlav, a jak věděla, poslouchalo ji ještě víc policajtských uší.

„Tentokrát za to někdo zaplatí. Vy i ti vaši odposlouchávači si to hezky uložte do databanky a zanalyzujte si to. A až mě příště oslovíte, tak buďte připraveni vyjednávat. Jinak si nemáme co říct.“

Vypochodovala z baru. Dech se jí zrychlil a hlavu měla najednou lehkou. Musí se vrátit zpátky na zem. Nebude myslet na to, co se jí stalo, ale na to, co teď udělá.

Někdo za to zaplatí, slíbila sama sobě. Nemohla to tak nechat být, už kvůli tomu bitému, zneužívanému dítěti v Dallasu. Udělá všechno pro to, aby Roarkovi zabránila v odplatě, ale sakra se postará, aby ji zařídila pro Revu Ewingovou a Chloe McCoyovou.

Ignorovala napětí v týle a vyjela z garáže. Měla pocit, jako by jí někdo svíral hlavu v železném svěráku, ale statečně se pustila do boje se silničním provozem.

Všude blikaly světelné poutače SLEVY, SLEVY, SLEVY. Snad v KAŽDÉM obchodě nákupního střediska, kolem kterého projížděla, končila letní sezóna výprodejů. První stovka šťastných zákazníků obdrží dotykový kapesní videotelefon ÚPLNĚ ZDARMA. Do vyprodání zásob.

Šum obchodních transakcí doplňovala dopravní vřava, podtržená svistem helikoptér a troubením nervózních řidičů.

Tlak jí začal stoupat hlavou vzhůru a sevřel jí spánky.

Když propukla bolest hlavy, věděla, že to bude pořádná migréna.

Ale přes všechen ten hluk a vřavu životem kypícího srdce New Yorku pořád slyšela chladný, nezúčastněný Sparrowův hlas hovořící o likvidaci.

My nejsme určeni k odstranění, řekla si a pevně sevřela volant. Bez ohledu na to, nad kolika mrtvými těly už stála, kolik jich nařídila odvézt do márnice, nikdo, ani jeden jediný, nebyl předurčený k odstranění.

Projela branou k domovu a modlila se za deset minut ticha, za deset minut bez hluku, který jí rezonoval v lebce.

Spěšně vešla do domu a doufala, že se vyhne své pravidelné večerní konfrontaci se Summersetem. Byla už v půlce schodiště, když zezdola zaslechla svoje jméno.

Ohlédla se a uviděla u paty schodiště stát Mavis.

„Ahoj. Nevěděla jsem, že tu jsi.“ Nepřítomně si hnětla místo, kde ji bolela hlava. „Prchala jsem, abych se vyhnula kázání od Zlého chlapíka.“

„Řekla jsem Summersetovi, že tě na pár minut potřebuju. Vypadá to, že máš dost napilno a že jsi utahaná. Asi jsem si nevybrala nejvhodnější čas.“

„Ne, to je v pořádku.“ Dávka Mavis bude lepší než všechny prášky. Aspoň si připomene, co je vlastně zač, pomyslela si Eva.

Zaznamenala, že Mavis se drží zpátky. Neměla na sobě tentokrát nic svítícího. Faktem je, že si nevybavovala, že by Mavis viděla v poslední době v něčem tak normálním, jako jsou džíny a tričko.

I když triko končilo několik palců nad pasem a bylo pomalované rudými a žlutými pruhy, bylo to na Mavisině stupnici módy pěkně krotké.

Vlasy měla obarvené nenápadně na hnědo jen s jediným rudým a žlutým pruhem na temeni pro oživení.

Byla trochu bledá, všimla si Eva, když scházela dolů ze schodů, a pak si uvědomila, že Mavis nemá namalovanou pusu ani nalíčené oči.

„Byla jsi v kostele nebo co?“ zeptala se.

„Ne.“

Eva se zamračila a učinila další pokus. „No, už se začínáš zaoblovat. Pár týdnů jsem tě neviděla a už –“

Trhla sebou leknutím, když Mavis propukla v slzy.

„Ale kruci. Propána. Co jsem řekla? Nemám říkat, že už se zaobluješ?“ Horečně poplácávala Mavis po rameni. „Myslela jsem, že si chceš popovídat o miminku a tak. Panebože.“

„Nevím, co se to se mnou děje. Nevím, co mám dělat.“

„Je něco špatně s tím těhotenstvím… s miminkem?“

„Ne. Nic se neděje. Všechno je špatně,“ kvílela Mavis. „Nic. Všechno. Dallasová.“ Pateticky se rozvzlykala a vrhla se Evě do náručí. „Jsem tak vyděšená.“

„Měly bychom zavolat doktora.“ Bezradně se rozhlédla kolem dokola haly, jako by se tam měl odněkud zázračně vynořit lékař. Popadla ji taková panika, že si dokonce vroucně přála, aby přišel Summerset. „Nebo prostě někoho.“

„Ne, ne, ne, ne.“ Mavis plakala na Evině rameni a trhaně ze sebe vyrážela vzlyky. „Nepotřebuju doktora.“

„Posaď se. To ti udělá dobře. Měla by ses posadit.“ Nebo položit, říkala si Eva. Měla by ji uklidnit. Bože, pomoz mi. „Možná bych se měla podívat, jestli je už Roarke zpátky.“

„Nechci Roarka. Nechci žádného chlapa. Chci tebe.“

„Dobře, dobře.“

Pomohla Mavis dojít k pohovce a snažila se zůstat v klidu, když se jí kamarádka vrhla do klína. „Dostala jsi mě. Hmm… Dneska jsem na tebe celý den myslela…“

„Vážně?“

„Byla jsem zrovna dneska na obědě u Modré veverky a… Matko boží,“ mumlala, když Mavis začala vzlykat ještě víc nahlas. „Tak mi aspoň trochu napověz, co se děje. Nevím, co mám dělat, když nevím, co se stalo.“

„Já se tak bojím.“

„To vidím. Proč? Čeho? Někdo tě otravuje? Máš nějakého bláznivého fanouška nebo něco takového?“

„Ne, fanoušci jsou bezva.“ Ramena se jí otřásala, když se zavrtala Evě do náručí.

„Aha… tak jste se s Leonardem pohádali?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Je to ten nejskvělejší chlap na světě. Nejdokonalejší lidské stvoření v celém vesmíru. Nezasloužím si ho.“

„Nesmysl.“

„To není nesmysl. Fakt si ho nezasloužím.“ Mavis se odtrhla od Evy a obrátila k ní slzami zbrázděný obličej. „Jsem hloupá.“

„Nejsi. Je hloupost vykřikovat, že jsi hloupá.“

„Nikdy jsem ani nedodělala školu. Utekla jsem ze školy, když mi bylo čtrnáct a ani mi nestálo za to se po něčem poohlédnout.“

„Jestli byli tvoji rodiče hloupí, Mavis, a nechali tě jen tak se plácat, tak to neznamená, že hloupá jsi i ty.“

Jestliže byli moji rodiče stvůry, tak to neznamená, že já jsem taky stvůra.

„A co jsem teda byla, když jsme se poznaly? Podfukářka. To je všechno, co umím – dělat různé podfuky, krást peněženky, pracovat pro jiné podvodníky.“

„Tak se na sebe podívej teď. Zbláznil se do tebe nejúžasnější mužský na světě, děláš úžasnou kariéru a na cestě je dítě. Tak už prosím tě nebreč,“ žadonila Eva, když Mavis zase propukla v pláč.

„Ničemu nerozumím.“

„Ale ano, rozumíš. Rozumíš… muzice.“ Tak to taky bylo. „Rozumíš módě. A znáš lidi. Možná ses to naučila během těch svých podfuků, ale znáš lidi. Víš, co jim říct, aby se cítili dobře.“

„Dallasová.“ Mavis si zakryla rukama obličej. „Nevím nic o miminkách.“

„Aha. No…, ale pouštíš si všechna ta cédéčka, ne? A neříkala jsi, že budeš chodit na nějaký kurs? Nebo na něco takového?“

To teda není můj obor, pomyslela si zoufale. To je totálně mimo moje obzory. Proč prokrista posílala Peabodyovou na Jamajku?

„Ale, copak je to k něčemu dobré?“ Mavis, vyčerpaná z pláče, se opřela o opěradlo a hlavu si položila na polštář v rohu pohovky. „Je to jenom o tom, jak mimino nakrmit, přebalit nebo je nosit, aby si něco nezlomilo. Takové věci. Jak je *dělat.* Ale neřeknou ti, jak je *poznat* a co *cítit.* Neřeknou ti, jak se z tebe stane máma, Dallasová. Nevím, jak ji mám dělat.“

„Třeba to prostě přijde. Víš co, až se to narodí, tak ti to prostě naskočí. A budeš to umět.“

„Jsem vyděšená, že to zmastím. Že to nebudu umět udělat správně. Leonardo je tak šťastný a vzrušený. Hodně o to dítě stojí.“

„Mavis, jestli nechceš –“

„Chci. Chci to víc než cokoliv jiného na světě. To je na tom tak děsivé. Dallasová, já to nevydržím, jestli to zvořu. Jestli budu mít to dítě a nebudu cítit to, co mám, a nebudu vědět, co to potřebuje – myslím tím opravdovské potřeby, ne jídlo a plenky. Jak mám vědět, jak ho mám milovat, když mě nikdy nikdo v životě nemiloval?“

„Já tě miluju, Mavis.“

Mavis začaly znova plavat oči v slzách. „Já vím, že jo. Leonardo mě taky miluje. Ale to není to samé. Tohleto…“ Položila si ruku na břicho. „Mělo by to být jiné. Já vím, že je to jiné, ale prostě nevím *jak*. Hádám, že jsem zpanikařila,“ řekla s povzdechem. „Nemůžu se o tom bavit s Leonardem. Prostě jsem potřebovala tebe.“

Natáhla se a uchopila Evu za ruku. „Některé věci se dají říct jen nejlepší kamarádce. Už je mi líp. Asi mě rozhodily hormony.“

„Jsi první opravdovská kamarádka, kterou jsem kdy měla,“ řekla Eva pomalu. „Máš to někde v hlavě, že když jsi v úzkých, máš jít za mnou, a já tě zkrátka nemůžu odpálkovat. Chvíli mi trvalo, než jsem na to přišla. Už jsme si spolu něco prožily.“

„Jo.“ Mavis nakrčila nos a na rtech se jí poprvé objevil prchavý úsměv. „To teda jo.“

„A protože jsi má první opravdová kamarádka, řekla bych ti, kdybys byla hloupá. Řekla bych ti, kdybych si myslela, že jsi mizerná matka. Řekla bych ti, kdybych si myslela, že děláš chybu, když chceš mít dítě.“

„Vážně bys mi to řekla? Opravdu?“ Mavis mačkala Evě ruku a visela jí očima na rtech. „Přísaháš na Boha?“

„Přísahám na Boha.“

„Už se cítím líp. Fakt.“ Dlouze, přerývaně vydechla. „Páni, fakt je mi líp. Můžu tu chvilku zůstat? Třeba zavolám Leonardovi a řeknu mu – Bože. Můj Bože.“

Eva vyskočila, když Mavis zase začaly téct slzy, vztyčila se a položila si ruku na břicho. „Co je? Budeš zvracet nebo co?“

„Pohnulo se. Cítila jsem, jak se pohnulo.“

„Co se pohnulo?“

„Dítě.“ Vzhlédla k Evě a obličej jí zářil, jako by jí někdo pod kůží rozsvítil žárovku. „Moje dítě se pohnulo. Jako… jako by se zatřepetala malá křídla.“

Eva cítila, jak bledne, jak jí mrazí v kostech. „To je správně?“

„No jo. Moje dítě se pohnulo, Dallasová. Uvnitř mě. Je fakt skutečné.“

„Asi se ti snaží říct, že nemáš tak vyšilovat.“

„Jo.“ Mavis si setřela čerstvé slzy a krásně se skrze ně usmála. „Budeme v pořádku. V nejlepším pořádku. Jsem ráda, že jsi tu byla,

když se to stalo. Když jsem to ucítila. Jsem ráda, že jsme tu byly jen my tři, ty, já a dítě. Nezvořu to.“

„Kdepak.“

„A budu vědět, co mám dělat.“

„Mavis.“ Eva se posadila vedle ní. „Řekla bych, že už to víš teď.“

KAPITOLA 12

Roarke vešel do domu a uviděl Evu sedět na schodech s hlavou v dlaních. Poplašeně se mu stáhl žaludek. Rychle k ní pospíchal.

„Co je? Co se stalo?“

Dlouze vydechla, až to zasyčelo. „Mavis.“

„Bože. Něco s dítětem?“

„Všechno se točí kolem dítěte. Aspoň myslím. Copak já vím? Dokonce neměla ani namalovanou pusu. Co jsem měla dělat?“

„Počkej, začneme od začátku. Napřed já. Je s ní a dítětem všechno v pořádku?“

„Musí být. Pohnulo se.“

„Kde?“ Chytil se za hlavu a zvedl zrak k nebesům. „Celého jsi mě zblbla. Mavis cítila, že se dítě pohnulo? To je snad dobře, ne?“

„Ona myslí, že ano, tak snad jo.“

Posadila se rovně a podívala se na něho. Pořád ještě ji držel za ruku a zkoumal její výraz. Čekal.

Všechno bylo normální, dokud si člověk neuvědomil, jako Eva právě teď, nepatrnou změnu.

Nějak se to mezi nimi zadrhlo a možná už se to nespraví. Ale oba dva se rozhodli předstírat, že tomu tak není.

Ta přetvářka, že mezi nimi nic nevisí, byla zvláštním způsobem znepokojivá.

Ale jestli on byl všechno, co měla, byla stejně ochotná to skrývat, jako to dělal on.

„Měla úplnou depku a pořád brečela, když jsem se vrátila,“ pokračovala Eva. „Vzala si do hlavy, že to s dítětem zvorá, protože s ní to taky nikdo doma neuměl, když byla dítě, nebo něco takového. Bojí se, že nebude vědět, jak na to nebo co má správně cítit. Brečela jak želva.“

„Slyšel jsem, že podobné stavy jsou pro těhotné celkem normální. Myslím tím lítostivost a pláč. Dovedu si představit, že je trochu vyděšená. Asi to vyvolává dost strach, když si žena představí, co všechno ji čeká.“

„No, já na to nechci myslet, to vím jistě.“

Zlehka ji pustil a trošku se posunul, jenom docela nepatrně a zlehounka. Ale poznala, že on to odcizení taky cítí.

Řekla si, že je zbabělec, ale přesto to vytěsnila z mysli.

„No, tak nakonec se trochu uklidnila, pak to dítě udělalo, co udělalo a najednou byla zase šťastná. Když to běžela říct Leonardovi, málem dělal radostí salta.“

„No dobrá, ale proč tu teda sedíš jako hromádka neštěstí?“

„Protože se vrátí.“

„To nevadí. Rád ji uvidím.“

„Ale přivede s sebou Trinu.“ Evin hlas se zvedl aspoň o oktávu. Uchopila ho za košili. „A ty mučicí instrumenty jakbysmet.“

„Aha.“

„Žádné aha. Tebe se to netýká. Ony se proti tobě nespojí a nenutí tě podrobovat se těm jejich procedurám. Nevím, co se mi chystají udělat, a ať už je to co chce, nestojím o to.“

„Chápu, že to sice může být pro tebe hrůza, ale snad se můžeš vymluvit na práci a nějak to odsunout.“

„Když já se s ní nejsem schopná dohadovat.“ Hlava jí znovu klesla do dlaní. „Dostala mě tím nenamalovaným obličejem. Jak často ji člověk vidí nenalíčenou?“

Zlehka se dotkl jejích vlasů, byl to ten nejjemnější dotek. „Nikdy.“

„Přesně. A oči měla celé opuchlé a červené – a přitom zářící. A roste jí bříško. To mrně vystrkuje růžky. Co jsem prokrista měla dělat?“

„Přesně to, co jsi udělala.“ Sklonil se k ní, aby ji políbil na čelo. „Jsi dobrá kamarádka.“

„Radši bych byla mrcha. Rozhodně je to snadnější a člověka to citově tak nezatěžuje.“

„A tobě to jde skvěle. No, řekl bych, že je vhodná chvíle, abych rozpálil gril na barbecue.“

„Nemůžu pochopit, že si ze mě děláš srandu, když jsem na dně.“

„Nechal jsem na něj přidělat držadlo. Už jsem to jednou tajně zkoušel. Dáme si hamburgery. Ty jsou nejjednodušší.“

Mohla mu říct, že je měla k obědu, ale to by tu krmi z Modré veverky povýšilo na jídlo.

„Mám moc práce,“ stěžovala si. Ale říkala to jen pro formu. Možná jim prospěje, když budou mít kolem sebe nějaké lidi. Naděla-jí sice trochu hluku, ale třeba z nich načerpají nějakou energii.

A udrží si iluzi, že všechno je, jak má být.

„Prostě chci jen strávit normální večer probíráním rafinovaných vražedných spiknutí ze strany agentů ONB a zahraničních technote-roristů. Copak toho chci tak moc?“

„Samozřejmě že ne, ale skutečný život se připomene. Chtěla bys, abych ti řekl, jak jsme s Feeneym pořídili v Queensu?“

„Sakra. *Sakra!*“ Rozhodila rukama a málem trefila Roarka pěstí do brady. „Vidíš? Tak mě to rozhodilo, že jsem úplně zapomněla na případ. Kde je Feeney?“

„Zůstal v Queensu, aby dohlédl na odstranění některých soch. Nechal je zabavit. Trefila jsi s těmi štěnicemi do černého.“

Tak se na to podívejme, jak na mě kouká, pomyslel si. *Ráda by mi viděla do hlavy, aby si mohla přečíst, na co myslím. Abychom o tom už nemuseli mluvit.*

Co s tím budeme dělat? říkal si.

„Našli jsme šest soch – tři venku a tři uvnitř, které byly napích-nuté.“ Usmál se. Nesmál se od srdce, ale aspoň se pokusil. „Rajcovní technologie, to ti řeknu. Rád si vezmu jednu z těch potvůrek na ana-lýzu, až se nám podaří dostat to z toho kovu.“

„Přenášely obraz nebo zvuk?“

„Obojí. Jen tak předběžně odhaduju, že to muselo jít přes satelit. Tomu, kdo nás poslouchal nebo sledoval, musí být bez diskusí jasné, že jsme ty štěnice našli.“

„To je dobře.“ Narovnala se. „Jestliže Bissel špehoval pro ONB svoji vlastní ženu, tak už stejně vědí, že jsme na něco přišli. Dneska jsem se sešla s jejich zástupcem ředitele.“

„Vážně?“ Řekl to tak tiše a chladně, až jí z toho šel mráz po zá-dech.

„Jo. A jestli Bissel obrátil a začal dělat pro druhou stranu, i když mezi nimi tedy nevidím valný rozdíl, tak se servou. A já jim to budu řídit,“ řekla a na chvíli zapomněla na přetvářku. „Už se těším, jak to budu dirigovat.“

„O tom nepochybuju. A nemám v úmyslu ti říkat, jak jim to máš dirigovat," opatrně dodal. „Můžeš říct to samé ty mně?"

„To není to samé. To je –" stáhla se zpátky, jako žena, která má pocit, že klouže po kraji útesu. „Nechme toho. Soustřeďme se na to, co je."

„S radostí. A na co jako?"

„Na vyšetřování. Pojďme nahoru, řekneme si, co je nového."

„Dobře." Dotkl se prstem její tváře, pak se naklonil a zlehka ji políbil. „Budeme dělat normální věci, tak jak jsme zvyklí, aspoň prozatím. Půjdeme nahoru a budeme si povídat o vraždách a pak si dáme večeři s kamarády. Vyhovuje ti to?"

„Jo, to mi vyhovuje." Vyvinula jisté úsilí a oplatila mu polibek. Postavila se. Procvičila si ramena. „To bude fajn. Brífink a hamburger. Aspoň nebudu muset myslet na Trinu a na její kufřík se šminkami."

Chtěl, aby se usmála, potřeboval ji vidět naladěnou, a tak jí zlehka prsty cestoval po paži, když šli nahoru.

„Co myslíš, jakou vůni pleťového krému ti Trina dneska vybere?"

„Zmlkni. Už prosím tě mlč."

„Tohle," řekl s gustem McNab, když se nadechl tropického vzduchu, „to je život."

„Nežijeme. Vyšetřujeme. Nebudeme si užívat, dokud nevyšetříme věci, kvůli kterým jsme sem přijeli."

Trhl hlavou a pozoroval ji zpoza fuchsiově zbarveného slunečníku. „Už mluvíš jako Dallasová. To mě rajcuje."

Strčila do něho loktem, ale nedala do toho moc síly. „Jedeme rovnou do baru a poptáme se Diesela Moora na Cartera Bissela. Pak pojedeme do Bisselova bytu a promluvíme si s jeho sousedy a známými."

„Mluvíš jako šéf." Přátelsky ji plácl, po zadku, momentálně schovaném v lehkých letních kalhotách. „To se mi taky líbí."

„Máš sice titul, ale já zas dělám na vraždách." Páni, líbilo se jí, že to mohla tak nedbale utrousit. „Tím pádem to mám při tomhle lovu na povel. Takže říkám: napřed práce, potom zábava."

„Slyšel jsem. Ale stejně si musíme najmout nějakou dopravu.“

Zrak mu sjel k řadě skútrů připoutaných řetězem k přístřešku hned vedle jejich hotelu. Měly jasné a zářivé barvy jako při cirkusovém defilé a přímo z nich křičelo, že čekají na turisty.

Peabodyová se široce usmála. „A já zas slyšela tohle.“

Bar s podbízivým názvem Vlny byla stěží díra ve zdi na jedné z méně přívětivých ulic Kingstonu. Dvakrát se ztratili – nebo spíš předstírali, že se ztratili, když se prosmykávali úzkými uličkami a nechávali si svoje bledé městské tváře ovívat ostrovním vánkem. Po trochu vzrušené debatě se dohodli, že tam bude řídit on a zpátky ona. Peabodyové se zrovna tak líbilo nechat se vézt a přitom ho těsně objímat kolem pasu, jako jemu se líbilo ovládat ji i řídítka.

Ale jak se propracovávali do chudších a méně pohostinných částí města, byla ráda, že má pod lehkým letním sakem postroj s pistolí.

V rozsahu dvou domovních bloků zaznamenala tři ilegální transakce mezi dealery drog a jejich zákazníky a všimla si, jak se dva zdrogovaní mládenci potácejí ulicí. Když je předjížděl nápadně nalakovaný terénák a jeho řidič na ni upřel tmavé, nebezpečné oči, skoro zatoužila, aby na sobě měla uniformu.

Místo toho mu pohled vrátila a ostentativně položila ruku na pistoli.

„Hnusná atmosféra,“ řekla McNabovi těsně do ucha, když auto přidalo a smykem zajelo do boční ulice.

„No jo. Tresty za držení drog tu mají tvrdé jako frantík nadrženého teenagera, ale v téhle čtvrti to zdá se nikdo nekontroluje.“

Všude kolem byly sex shopy a kluby a celou ulici lemovaly prostitutky, které nabízely stejnou komoditu. Žádná však nevypadala nijak zvlášť přitažlivě. Peabodyová poslouchala hudbu deroucí se z otevřených dveří, ale její exotický nádech rušily znuděné prostitutky nahánějící spolu s dveřníky potenciální zákazníky.

Turisté sem možná občas zabloudili, ale pokud netoužili po sexu, drogách nebo kudle v zádech, rychle spěchali zase pryč.

Zaparkovali skútr před ošklivým malým barem, a zatímco McNab poutal jejich dopravní prostředek ke kandelábru řetězem, jímž je vybavil majitel půjčovny, Peabodyová se rozhlížela kolem.

„Něco zkusím," řekla. „Možná mi budeš muset krýt záda."

Vytipovala si dva mladé muže, jednoho černého a jednoho bílého, kteří seděli na mrňavé zahrádce před vchodem a kouřili bůhvíco z černé dýmky, kterou si mezi sebou vyměňovali. Dodala si odvahy, nasadila svůj neotrlejší policajtský obličej a suverénně k nim vykročila. Ignorovala přitom McNabovo varovné zasyčení.

„Vidíte ten skútr?"

Černoch zamrkal a dlouze potáhl z dýmky. „Mám snad oči, ty mrcho."

„No jo, vypadá to, že oba máte oči." Přesunula váhu z nohy na nohu a loktem si odrhnula klopu saka tak, aby vykukoval policejní odznak i zbraň. „A jestli si je chcete ponechat v důlcích, budete dávat bacha na ten skútr. Protože jestli se vrátím a nenajdu ho tam, kde jsem ho nechala a ve stejném stavu, v jakém jsem ho tam nechala, tak vás odsud poženu jako dva vzteklé psy. Zatímco on ti strčí tu dýmku do prdele," řekla s úsměvem bílému mladíkovi, „tak já tvému kámošovi vydloubnu oči. Vlastními palci."

Běloch vycenil zuby. „Jdi do prdele."

Trošku se jí zhoupl žaludek, ale dařilo se jí i dál vypadat divoce a výhružně. „Ještě chvíli budete držkovat a nedostanete odměnu, kterou mám pro vás přichystanou. Jestli tu bude stát skútr netknutý, až se vrátím, nejen že vás nestrčím za držení a požívání ilegálních omamných látek do basy, ale ještě vám dám hezkých deset zbrusu nových kreditů."

„Pět teď, pět potom."

Podívala se na černocha. „Teď žádný a potom taky žádný, pokud s vámi nebudu spokojená. Hej, McNabe, co dělám, když nejsem spokojená?"

„To ani nemůžu vyslovit. Mám z toho noční můry."

„Takže buďte hodní," doporučila jim Peabodyová. „A vyděláte si deset kreditů."

Otočila se a zapadla do baru. „Jsem zpocená jako myš," řekla koutkem úst.

„Není to vidět. Vyděsila jsi málem i mě."

„Dallasová by byla přesvědčivější, ale i tak si myslím, že jsem byla dost slušná."

„Úplně mrazivá, kočko.“ Strčil do dveří a rázem je udeřil pach kouře, alkoholu a lidských těl, která si zrovna netykala s mýdlem a vodou.

Do západu slunce zbývalo ještě dost času, takže provoz v baru zatím ospalý. I tak tam ale posedávali štamgasti v hloučcích u stolů nebo pospávali u baru. Na úzkém stupínku, který sloužil jako improvizované pódium, hrála nějaká holografická skupina reggae. Obraz bubeníka soustavně blikal a zvuková smyčka se o vlásek opožďovala, takže zpěvákovy rty se pohybovaly asynchronicky, což McNabovi připomínalo amatérská videa jeho sestřenice Sheily vyznačující se pochybnou kvalitou.

Měl na nohou tenisky s volnou špičkou, které vydávaly na lepkavé podlaze tiché mlaskavé zvuky.

Moore stál za barem. Vypadal o trochu hubenější a o dost víc uštvaný než na identifikační fotce, kterou si předem prohlédli. Vlasy měl upravené do dredů, připomínajících ocas koně, který právě vyhazuje, což bylo předmětem McNabova obdivu. Účes ladil s mahagonovými rysy obličeje a bradou připomínající ostře řezaný diamant.

Kolem krku měl náhrdelník z něčeho, co vypadalo jako ptačí kůstky. Přestože klimatizace vháněla do místnosti chladný vzduch, leskly se mu na pleti kapičky potu.

Rozzlobené černé oči přejely Peabodyovou a McNaba, jako by byli jeden člověk. Vtiskl sklenici s kalným hnědým pivem do čekající ruky zákazníka a pak použil špinavou utěrku, aby si otřel zpocenou hruď oděnou do nátělníku v barvě elektrické modři.

Vyšel zpoza baru a zkřivil potetované rty. „Mám zaplaceno na měsíc dopředu, takže jestli jste sem přišli proto, abyste ze mě vytřásli další *zálohu*, tak jděte do prdele.“

Peabodyová otevřela pusu, ale McNab jí stoupl na nohu, aby mlčela. „Nejsme místní. Místní tu spravují Fond pro pozůstalé po padlých policistech, ale v tom my nejedeme. Pravda je taková, že rádi přispějeme do vašeho soukromého fondu, pokud nám dáte informaci, která si to zaslouží.“

Peabodyová ho ještě nikdy neslyšela promluvit tak chladným a zdánlivě znuděným tónem.

„Když mi polda nabízí prachy, tak ze mě zpravidla sedře kůži.“

McNab vytáhl z kapsy dvacku a položil ji před sebe na pult, přičemž pořád pozoroval Moora. „V dobré víře.“

Peníze zmizely jako mávnutím kouzelného proutku. „Za co platíte?“

„Za informace,“ odpověděl McNab. „O Carteru Bisselovi.“

„Ten zasranej mizera.“ Kdosi na vzdálenějším konci baru tloukl pěstí do pultu a dožadoval se obsluhy. „Zavři sakra klapačku,“ zavolal na něj Moore. „Až toho zatracenýho Cartera najdete, dám mu jednu do zubů. Dluží mi dva tácy, nemluvě o tom, že to tu musím táhnout celý sám, když on si vyrazil na nějakou podělanou dovolenou.“

„Jak dlouho to tu spolu provozujete?“ zeptala se ho Peabodyová.

„Dost dlouho. Koukejte, měli jsme už spolu nějakej kšeft předtím, říkejte si tomu třeba špedice. Pak jsme se rozhodli, že to tady rozjedeme, a složili jsme se na nájem. Carter má docela čuch na byznys. Šlo to dobře. Čas od času odpadl a udělal si dlouhej flám. Ale chlapi mají rádi jeho rum a Zoner a v lokále, jako je tenhle, je dostali. A když občas na pár dní vypadne, tak se nic neděje. Nejsem jeho máma, tak co? On vypadne, pak zas vypadnu já. Tak to tu funguje.“

„Ale tentokrát…“ naléhala Peabodyová.

„Tentokrát prostě zmizel.“ Moore vytáhl zpod pultu láhev, nalil cosi hustého a hnědého do nízké sklenky a pak ji do sebe obrátil. „Vzal si dva tácy z provozních prachů, takže jsme skoro na suchu.“

„Žádné varování?“

„Ani ťuk. Furt mluví o velké ráně. Velká rána a život na vysoké noze. Že si najdeme nějaké fajnové místo. Má toho plnou hubu. Má pořád velký voči, ale nikdy k tomu nedojde, protože je to prostě nýmand. Když vypije dost rumu, tak omílá pořád dokola, jak jeho brácha pobral všechno štěstí.“

„Setkal jste se někdy s jeho bratrem?“ zeptala se Peabodyová.

„Nee. Myslel jsem, že si to vymejšlí, dokud jsem u něj v bytě neviděl ten sešit s výstřižkama. Plnej novinovejch zpráv a podobnejch hovadin o jeho bráchovi, o tom umělci.“

„Vedl si sešit s výstřižky o svém bratrovi.“

„Jo, měl ho plnej těch hovadin. Nechápu proč, protože když o něm mluvil, tak toho zkurvysyna nesnášel už jen proto, že existoval.“

„Mluvil někdy o tom, že ho pojede navštívit do New Yorku?“

„Houby. Carter, ten furt mluvil o tom, jak pojede všude možně navštívit kdekoho. Jenom kecal.“

„Slyšel jste někdy, že by se zmínil o nějaké Felicity Kadeové?“

„Mmm. Bezva blondýna.“ Moore si olízl rty. „To je kus. Párkrát tu byla.“

„Bez urážky,“ řekla Peabodyová, „ale tohle není zrovna místo, kde by žena jejího typu trávila hodně času.“

„U těchhle koček nikdy nevíte, co se jim honí v palici. Proto se od nich držím dál. Jednou v noci se tu objevila a hrála to na Cartera. Nemusela se moc snažit. Ale nic moc z něj nedostala. Obvykle se před ženskými, které chce sbalit, vytahuje. Myslí si, kdovíjakej není borec. Ale s touhle mlčel jako zařezanej. Což bylo fikaný.“ Moore pokrčil rameny. „Nic pro mě. Já mám svý vlastní metody.“

„Strávila s Carterem hodně času?“

„Jak to mám k čertu vědět? Párkrát se tu zastavila. Chodili spolu do hospod. Občas na pár dní vypadl. Ale jestli si myslíte, že je s ní, tak to jste vedle. Ta by se s ním na dlouho nezahazovala, měla ho jen jako rychlovku.“

„Měl něco dalšího, nějaký kšeft nebo ženskou, kde by mohl uváznout?“

„Už jsem to s místními poldy probral. Když mohl nějakou ženskou dostat, tak ji sklátil. Ale s žádnou to netáhl moc dlouho. Jestli měl nějaký bokovky, tak mně o nich neřek. Ale kdyby jo, asi bych něco zaslechl. Jsme malej ostrov.“

„Malý ostrov,“ opakovala souhlasně Peabodyová, když se s Moorem rozloučili. „Nebude tu moc míst, kde by se mohl člověk schovat.“

„Ani moc míst, kam by se tu dalo vypadnout. Je tu akorát voda a vzduch.“

Vyšla ven a potěšeně zaznamenala, že skútr je na svém místě, očividně netknutý. „Vyplať ty kluky.“

„Proč bych jim měl platit?“

„Protože jsem je srovnala do latě.“

McNab remcal, ale než odemkl řetěz, pleskl před ně deset kreditů.

„Sehrála jsi s nimi to představení se šťárou fakt hladce.“

Chtěla ho pochvalně štípnout do zadku, ale pak se rozhodla, že by to nepůsobilo zrovna profesionálním dojmem. Však ono to počká. Místo toho nasedla na skútr. „Budu ráda, když z téhle čtvrti vypadneme před setměním.“

„To já taky, Peabodyová.“ Jemu zřejmě profesionální chování na srdci neleželo, protože ji štípl do zadku hned, jak za ni vklouzl. „Tak jedeme.“

Carter Bissel bydlel v dvoupokojové chajdě, která byla stěží větší než stan. Stála na směsi písku a rozbitých lastur. Peabodyová si myslela, že má své mírné kouzlo vzhledem k těsné blízkosti pláže, ale stejná blízkost z ní dělala vhodný cíl tropických bouří. Všimla si, jak je porůznu vyspravovaná, a podle zavěšené houpací sítě usoudila, že Carter ve volném čase nejspíš dával přednost pozorování světa z jejího lenošivého objetí před úklidem domácnosti.

Mezi úlomky lastur prorážely trsy ostrých plážových travin. K palmě byl řetězem připoutaný starý a důkladně zrezivělý skútr.

„Sem je z Queensu hodně daleko,“ poznamenal McNab, když odkopl stranou rozbitou láhev. „Pokud jde o výhled, tak bráchu trumfl, ale ve všech ostatních aspektech bydlení s ním prohrával na body.“

„Když tak na to koukám, tak se ani nedivím, že měl občas chuť všeho nechat a vypadnout odsud.“ Peabodyová vyndala klíč, který si vyzvedli na místním policejním oddělení. „Zatím všechno, co tu vidíme, svědčí o tom, že to byl ztroskotanec.“

„Akorát nám to neříká, co tu hledala Falicity Kadeová.“

„Už jsem o tom přemýšlela. Možná ho potřebovali na nějaký projekt. Tady to není místo, kde by člověk čekal pobočku ONB nebo teroristickou buňku. Třeba to právě v tom vězí.“

Odemkla dveře a nechala je dokořán. Uvnitř se tetelil horký a nehybný vzduch. Všimla si brouka obrovských rozměrů a otřásla se. Nebyla žádnou zvláštní příznivkyní ničeho, co lezlo nebo se plazilo.

Zkusila rozsvítit, ale světlo nefungovalo. Oba tedy rozsvítili baterky.

„Mám lepší nápad. Počkej chvilku.“

Snažila se nechoulit se, když ji nechal samotnou. Skoro slyšela pavouky, jak spřádají síť. Namířila světlo baterky do obytného prostoru.

Stála tam pohovka. Jeden polštář byl roztržený a z látky vykukoval chomáč šedé houbovité výplně. Nikde nebyly žádné koberce nebo podlahová krytina a ani stopy po nějakých uměleckých dílech. Na bedně z latí, která sloužila jako stolek, stála lampa bez stínidla. Ale televize byla zbrusu nová, špičkové kvality, a jak si Peabodyová rychlým pohledem ověřila, byla přišroubovaná k podlaze.

Nebyl zrovna asi moc důvěřivý, usoudila. A ještě k tomu slizoun a ztroskotanec.

Kuchyň tvořila všehovšudy jedna stěna obývacího pokoje. Na desce linky se porůznu vyskytovaly krabice od jídla, mixér, levný Autochef a špinavá miniaturní lednička. Právě otevřela dvířka od ledničky, aby prozkoumala obsah – domácí pivo, plesnivou mazlavou trubičku, která zřejmě kdysi byla nakládanou okurkou, a limetku velikosti golfového míčku –, když McNab dotlačil dovnitř skútr.

Prostor zaplnilo světlo z reflektoru.

„Dobrý nápad," pochválila ho. „Nezvyklý, ale dobrý." Otevřela horní skříňku kuchyňské linky a objevila tři sklenice, dva talíře a otevřený sáček sójových lupínků.

„Víš co, jeho finanční možnosti sice nebyly hvězdné, ale určitě si mohl dovolit víc než tohle." Otočila se, když McNab nadzdvihoval polštáře gauče. „A můžeš se vsadit, že ne všechny příjmy hlásil na berňák."

„Do takové sázky bych nešel. Měl hbité prsty. A nejspíš hodně utratil za ženské a za drogy." Držel v ruce malý sáček s bílým práškem, který vyndal z roztrženého polštáře.

„Jak to mohli místní poldové přehlédnout?"

„Neobtěžovali se to tady pořádně prohlídnout. Spíš se ptám, proč to tu nechal?"

„Protože odjížděl nakvap a plánoval, že se vrátí…, anebo neodjížděl dobrovolně." Přešla do ložnice. „Popojeď s tím skútrem."

Postel byla rozestlaná. Ale povlaky, jak si Peabodyová všimla, byly prvotřídní kvality. Odpovídaly televizi víc než cokoli jiného ze zařízení. V úzké vestavěné skříni visely tři košile, dvoje kalhoty a

povaloval se tam sáček s novými gelovými sandály. Prádelník obsahoval čtvery boxerky, na tucet triček a nátělníků a patery šortky.

V ložnici našli taky videotelefon, ale byl vypojený. Počítač ležel na podlaze a vypadal, jako by se přes něj přehnala válka. Nechala McNaba, aby se v něm trochu povrtal a sama se pustila do prohledávání koupelničky.

„Nevidím kartáček, ale je tu zpola vymačkaná tuba zubní pasty," hlásila McNabovi. „Žádný hřeben ani kartáč, ale je tu šampon. A v koši na prádlo je další sada povlečení – ó la la, miláčku, velmi voňavého povlečení, a plesnivý ručník."

Vrátila se do ložnice. „Působí to na mě, jako by si sbalil pár základních věcí, a ještě než to udělal, tak tu měl společnost. Dámskou společnost, pro kterou čerstvě a fajnově povlékl."

„Co to děláš?"

„Vezmeme povlečení do laboratoře. Povlékl postel, ale neustlal ji. To znamená, že se v posteli spalo. Což nevylučuje sex, a tudíž by tam mohly být stopy DNA."

Zabručel a dál se věnoval počítači.

„A řeknu ti, co tu ještě chybí kromě kartáčku na zuby a hřebenu. Chybí tu ten sešit s výstřižky o jeho bratrovi. To je zajímavé."

„To je tohle taky." Otáčel hlavou, dokud nenašel její obličej. Reflektor skútru mu osvětloval tvář. „Je fakt zajímavé, že tenhle počítač je usmažený. Vypadá to, že ho napadl stejný vir jako ty v New Yorku."

V New Yorku Eva přecházela po Roarkově zabezpečené kanceláři a poslouchala na svém prověřeném videotelefonu hlášení, které jí podávala Peabodyová. Říkala si, že je stejně možné, aby někdo i přes různé vrstvy ochranného systému nahrál přenos rozhovoru, ale že by to rozhodně vyžadovalo dost času a úsilí.

„Zatáhnu za pár nitek a domluvím se s tamními poldy," řekla Peabodyové. „Vyjednám vám povolení, abyste sem mohli dopravit jednu každou položku z té lokace, která se podle vašeho úsudku vztahuje k našemu vyšetřování. Může to pár hodin trvat, ale dohlédnu na to, abyste mohli ráno vyrazit. Nehněte se z místa. Ještě zavolám."

Ukončila spojení a pak chvilku přecházela sem a tam, dokud si neujasnila, odkud začít, aby uvedla věci do pohybu.

„Pokud můžu něco navrhnout,“ vložil se do toho Roarke, „tak bych pro ně poslal svoje soukromé letadlo, čímž obejdeme veškerou byrokracii s místní policií.“

Zamračila se, ale chvilku o tom uvažovala. „Ne. Nechci nic obcházet. Takhle to bude trvat o chvilku déle, ale bude to průhledné. Až to pustíme ven, a já se postarám o to, aby se to zveřejnilo, pak z naší strany to bude jiskřivě čisté. Nejdřív to zkusím diplomaticky s místním policejním šéfem, a kdyby to nešlo, tak ho předhodím Whitneymu. Ale mělo by to jít. Proč by jim mělo vadit, když odvezeme porouchaný počítač a pár prostěradel?“

„Tak v tom případě to nechám na tobě a půjdu se věnovat naší společnosti. Trochu grilovaného masa by tě mělo udržet ve formě.“

„Ani mi to nepřipomínej. Vůbec se mi nelíbí, co mi Trina vždycky udělá s očima.“

Odblokoval ochranné systémy a odešel. Jakmile byl pryč, Eva je znovu zapnula a posadila se na jeho místo. Může tu zůstat celou noc, přemítala. Hezky pod zámkem, v klidu a bezpečí, daleko od vlasové kosmetiky. Má tu přístup k jídlu, k pití a ke spojení. Bude to… uklidňující, když se posadí na zadek a zase bude chvilku pracovat sama.

Pak si vzpomněla na Mavis s rozzářeným Leonardem, kteří do jejího klidu vpadli před necelými dvaceti minutami.

V takovéhle době je samota jenom milá a vzdálená vzpomínka, pomyslela si Eva.

Zapnula videotelefon a připravila se na promazávání koleček.

KAPITOLA 13

Eva považovala za zkoušku síly svého charakteru, jestli odolá nutkání zamknout se v Roarkově pracovně. Nakonec se tedy obrnila, sešla dolů a propletla se domem až na zadní dvorek. A tam jen zírala.

V práci zhruba věděla, co může čekat. Za normálních okolností by se někde poblíž vyskytovala mrtvola. Jenže Eva jen stěží tušila, jak porozumět scéně, jejíž součástí nebyla smrt.

Byl tam pták, který radostně a neodbytně opakoval trylek o dvou tónech. Motýli s jasně oranžovými a černými křídly se jako barevná armáda shlukovali u fialových stonků keře, který vykvétal v západním rohu kamenného patia.

Roarkova nejnovější hračka, obří stříbrná nestvůra na kolech, jemně dýmala. Kouř voněl po mase – po opravdovém mase z opravdových krav. Několik lidí už ho ukusovalo, upraveného do podoby tlustých hamburgerů na housce.

Seděli u stolů nebo postávali a bavili se, jako na každé pořádné party.

Vrchní soudní lékař města New York upíjel pivo rovnou z láhve a bavil se s Mavis. Mirová – kde *ta* se tu k čertu vzala – seděla u stolu posetého jídlem a svíčkami a povídala si s Leonardem a hrůzu nahánějící Trinou.

Kapitán oddělení elektronické detekce držel v jedné ruce hamburger a labužnicky přežvykoval, přičemž dával Roarkovi rady ohledně tajemství a záhad grilování.

Všichni vypadali nadmíru vesele a nasyceně a Evě přišlo, že se vyskytuje na nesprávném místě. Copak právě nevypadla ze zabezpečeného pokoje, kde strávila dlouhý čas prokousáváním se úředním šimlem a minovým polem diplomacie, až z toho měla zpocené ruce? Copak nebyla právě uprostřed vyšetřování zamotaného případu několikanásobné vraždy, do níž byly zapleteny tajné služby a kde se pracovalo se státním tajemstvím?

A tady byly hamburgery a pivo v nerušené symbióze s ptáky a motýly.

Její život, pomyslela si, byl jeden velký div.

První si jí všiml Leonardo a se širokým úsměvem rozdělujícím jeho karamelově zbarvenou tvář na dvě půlky se k ní začal propracovávat. Měl na sobě něco, co Eva ohodnotila jako jeho neformální oblečení pro venkovní party s grilováním: třpytivé bílé kalhoty a jasně žlutou košili, kterou měl na impozantním hrudníku upnutou tak, že vytvářela písmeno X. Sklonil se k ní a jeho měkké kudrny jí přejely po tváři dřív než jeho rty.

„Mavis mi říkala, že nebyla ve své kůži a že šla za tebou. Díky, že jsi ji vyslechla a že jí u vás dáváte možnost, aby se dneska večer zase cítila normálně a v klidu.“

„Potřebovala se jen vypovídat.“

„Já vím.“ Pak ji objal svýma velkýma rukama a mocně ji k sobě přitiskl. Když promluvil, zněl jeho hlas nejistě a přerývaně. „Dítě se pohnulo.“

„Ano.“ Nebyla si úplně jistá, jaká reakce se od ní očekává, a opatrně ho poplácala kdesi na ploše jeho rozložitých zad. Řekla: „Ano, takže teď je všechno v pořádku.“

„Všechno je v perfektním pořádku.“ Oddechl si. „V perfektním.“ Narovnal se a zlaté oči mu zářily. „Dobří přátelé, žena, kterou miluju, s naším dítětem pod srdcem. Život je nádherný. Uvědomuju si to víc než kdy předtím. Vím, že si s tebou chce promluvit doktorka Mirová, ale prostě jsem si tě na chvilku musel urvat první.“

Přitiskl si ji k boku a téměř ji donesl ke stolu, kde seděla Mirová.

„A ty si nic nezačínej.“ Namířil prstem na Trinu. „Dallasová si potřebuje promluvit s doktorkou Mirovou a taky si musí na chvilku oddechnout.“

„Já si umím počkat.“ Tina se zakřenila. Vyslala k Evě široký fuchsiový úsměv, až z toho šel Evě mráz po zádech. „Mám své plány. Spoustu plánů.“ Popadla svůj talíř a odkráčela na sandálech s šestipalcovými podrážkami.

„Propána.“

S pohledem vyjadřujícím něco mezi soucitem a pobavením dosedla Mirová na židli vedle Evy. „Jen hezky seď. To je nádherný večer. Ukradla jsem si hodinku, abych tu mohla být, a odůvodnila jsem si to tím, že aspoň vyřídím jeden profesionální hovor, který

bych musela odbýt tak jako tak. A teď tu sedím s touhle lahodnou číší vína a báječným hamburgerem.“

„Vážně ho dělal sám?“ Eva se ohlédla na Roarka. „Na tamhleté obludě?“

„Fakt. Asi budu trochu indiskrétní, ale dost dlouho zpovídal mého Dennise, jak vyzrát na gril.“ Mirová si znovu ukousla. „A zdá se, že se mu to podařilo.“

„Jemu stačí trochu napovědět. Takže pro mě něco máš?“ naléhala Eva.

„Ano. Počkalo by to asi do zítra, ale říkala jsem si, že budeš chtít vědět co nejdřív, že Reva Ewingová prošla třetím stupněm.“

„Díky. Jak si vedla?“

„Byla trochu roztřesená a unavená. Matka ji pak odvezla rovnou domů. Myslím, že je u ní v dobrých rukou.“

„To jo. Caro vypadá, že ví, co dělá.“

„Bojí se o ni, Evo. Jakkoli se navenek zdá být výkonná a vyrovnaná, ve skutečnosti má zoufalé obavy. Měla bych si s ní promluvit nebo možná Roarke by s ní mohl ztratit pár slov. Určitě to udělá. Ale faktem je, že pokud jde v tomhle případě o autoritu, ty jsi číslo jedna. A tvoje stanoviska a názory bude v tomhle případě respektovat nejvíc.“

„Přišla jsi sem proto, abys mi řekla, že Reva prošla třetím stupněm, anebo proto, abys mi řekla, že si mám promluvit s Caro?“

„Obojí.“ Mirová tleskla rukama. „Taky jsem se mrkla na výsledky krevních testů, které jsme jí dělali hned, když byla vzatá do vazby.“

„Nic tam nebylo. Žádné chemické substance, drogy ani nic jiného. Ani doktoři nenašli žádné stopy po traumatu způsobeném fyzickým útokem na její osobu.“

„Ne.“ Mirová uchopila sklenku vína. „Ale obě víme, že existují jistá anestetika, která dovedou člověka rychle paralyzovat a do dvou tří hodin se rozptýlí, aniž by zanechala stopy.“

„Něco takového, co používá ONB.“

„Dovedu si to představit. Když jsem měla Revu na pozorování, přiměla jsem ji, aby si vybavila jednotlivé fáze oné noci. Vzpomněla si na nějaký pohyb po levé straně, když stála čelem k posteli. Nepa-

matuje si to, tedy ne za bdělého stavu, jedině v hypnóze. Pohyb," pokračovala Mirová, „a potom ucítila nějakou vůni, něco silného, hořkého. Zaznamenala tu chuť i v ústech na patře."

„Pravděpodobně ji omámil sprejem." Eva pohlédla do zahrady, ale neviděla pilné motýly ani neslyšela vytrvalého ptáka.

Viděla ložnici osvětlenou svíčkami, těla přitulená k sobě na zakrvavených prostěradlech. „Čekal na ni, dokud nepřišla nahoru, šel po ní ze zálohy, zaútočil na ni sprejem. A zbytek narafičil, když byla mimo."

„Pokud ano, tak to bylo promyšlené dopředu. Chladnokrevné a organizované. A přece… hodně z toho bylo přehnaně dramatické – když odhlédneme od násilí, které vykazuje známky brutality, tak tam došlo ke krokům, které to zbytečně komplikovaly a které nebyly pro dojem, jaký asi hodlal vyvolat, nezbytné."

„Protože se tím bavil."

„Ano." Mirová si s potěšením vychutnávala hamburger. „Bavil se. Několikrát se dopustil chybného úsudku a zbytečných kudrlinek – přitom by mu jednoduché řešení posloužilo líp. A to mi říká, že se moc ponořil do své role. Baví ho to, a bude ji chtít hrát dál."

„Přidává si další tahy k přesnému a jednoduchému plánu, což může rozhodit konečný výsledek. Jak tomu říkají psychologové? Přivolávání libida?"

„Přesně řečeno. Máme tu systematické myšlení i impulzivnost. Pochybuju, že pracoval sám. Taky pochybuju, že mozek, co vymyslel ten plán, ho taky provedl. Takže tě teď předhodím Morrisovi, abys vyřídila všechny pracovní záležitosti a mohla si pak užít trochu zábavy."

„Nemůžu se uvolnit a něco si užívat, když je tu Trina a má se mnou nějaké *plány*." Ale vstala a přešla k Morrisovi. „Máš pro mě něco?"

„Dallasová!" Mavis vyskočila. „Věděla jsi, že Morris hraje na saxík?"

„Na co?"

„Na saxofon," řekl Morris. „Tenorsaxofon. To je hudební nástroj, poručíku."

„Vím, co je saxofon," řekla Eva.

„Hrál na něj s kapelou, když byl na univerzitě,“ pokračovala Mavis. „A občas se ještě sejdou a zahrajou si na soukromých oslavách. Říkají si Mrtvoly.“

„Jasně.“

„Někdy si spolu zajamujeme, ano?“ zeptala se Mavis Morrise. „Řekněte si kdy a kde.“

„To je paráda!“ Mavis odtančila a vrhla se Leonardovi do náruče.

„To je velmi šťastná mladá žena.“

„Před dvěma hodinami bys to o ní neřekl.“

„Gravidní ženy mívají změny nálad. Má na to nárok. Chceš pivo?“

„Že váháš.“ Hrábla po láhvi do chladicího boxu. „Tak co pro mě máš?“

„Nic tak pěkného jako je tahle hovězí party. Chloe McCoyová. Žádná známka sexuální aktivity v době před smrtí. Ovšem… vypadá to, že se na nějakou připravovala, protože měla zavedenou ochranu. Výrobek, který se pod názvem Freedom volně prodává v lékárnách. Pokrývá vaginální oblast spermicidy a lubrikantem, a chrání jak před sexuálně přenosnými chorobami, tak i před otěhotněním.“

„Ano, vím, co to je. Má se to zavést nejdéle čtyřiadvacet hodin před stykem. Kdy si to aplikovala?“

„Podle mého nejlepšího odhadu? Hodinu, možná dvě před smrtí. V přibližně stejnou dobu taky požila padesát miligramů přípravku s názvem Sober-Up, který má urychlit vystřízlivění.“

„No prosím, není to zajímavé?“

Na znamení souhlasu ťukl do Eviny láhve svým pivem. „Přinejmenším hodinu před smrtí spolkla ty smrtící pilulky. A pokud je koupila na černém trhu, pak má někdo hodně cenný zdroj. Nebyly podomácku zhotovené, naklonované ani generické. A teď ta bomba: před požitím byly rozpuštěné ve víně.“

„Takže ona se chrání proti otěhotnění nebo proti sexuálně přenosným nemocem, vystřízliví, uklidí byt, obleče si sexy košilku, nalíčí se a učeše. Pak hodí do vína pár pilulek a otráví se.“ Eva se zhluboka napila. „A ty tvrdíš, že pro mě nemáš nic tak zajímavého, jako je ten hamburger.“

„Ještě jsi ho neochutnala.“

„Hned na to dojde. Jaký závěr z toho vyvozuje vrchní soudní lékař města New York?“

„Vražda, narafičená jako sebevražda. Ta holka ty pilulky nespolkla vědomě.“

„Ne, to ne.“ Takže tím pádem bude Chloe McCoyová její. „Sebevražedné pilulky se vydávají na předpis – po důkladné prohlídce a rozhovorech s psychology. Pokud k nim nepřišla touhle cestou, a to nepřišla, a pokud je nepořídila na černém trhu, řekl bys, že pravděpodobný zdroj pro léky tohoto typu a účinnosti je tajná vládní organizace?“

„Není to vyloučeno.“

„Souhlasím.“ Chvíli uvažovala. „Ráda bych, aby ses pak na něco podíval.“

Když skončila s Morrisem, zamířila ke grilu. „Mám novinky,“ řekla Feeneymu a zjistila, že někdo jí vsunul talíř do ruky.

„Počkej chvilku. Napřed si dej maso.“

Vůně masa způsobila, že se jí začaly sbíhat sliny. „Spoustu šťavnatých novinek, Feeney. Soudní lékař dospěl k závěru, že v případě McCoyové se jedná o vraždu. A na Jamajce jsem trochu promazala kolečka, aby sem Peabodyová a McNab mohli dovézt důkazy. Mirová tvrdí, že –“

„Tak do toho.“ Roarke vzal hamburger z talíře a přidržel jí ho u pusy. „Kousni si. Máš na to chuť.“

„Teď není vhodná doba na rodinný piknik.“

„Považuj to za kombinaci rodinné sešlosti a pracovní schůze.“

„Musíš něco sníst, Dallasová,“ řekl jí Feeney. „Tohle je prvotřídní hovězí. Přece to nenecháš zkazit.“

„Dobře. *Dobře*.“ Kousla si. „Mirová řekla – no dobrá, tohle je fakt bašta, takže nevidím důvod, proč bych si nemohla sednout a najíst se, zatímco vám řeknu poslední informace.“

„Počkej, jen to přepnu na automatický provoz, a můžeš nás informovat oba.“

Přesunula se ke stolu a už vsedě uchopila hamburger oběma rukama. Zatímco si znovu ukousla, přesunul jí Roarke na talíř ještě trochu grilované zeleniny.

„Aby se to vyvážilo,“ řekl jí.

„Sním, co mi dáš.“ Jestli to chtěl hrát tak, že všechno mezi nimi je v nejlepším pořádku, tak mu klidně bude sekundovat. Už toho měla v hlavě dost, natož aby ještě veřejně probírala manželské různice. „Tak tedy, povím vám, jak si myslím, že se to seběhlo, a budu potřebovat OED, aby prověřilo videotelefon McCoyové a potvrdilo to. Někdo jí zavolal a řekl jí, ať si s ním dá schůzku ve městě. Je celá šťastná a vzrušená, takže si vezme něco na vystřízlivění, aby se zbavila účinků vína, které vypila se svou kamarádkou. Aplikuje si ochranu. Uklidí a nastrojí se.“

„To zní, jako by se někdo připravoval na rande, ne jako holka, která hodlá spolykat pilulky s jedem.“ Feeney zavrtěl hlavou. „Chodila s Blairem Bisselem a Bissel je mrtvý. Zjistila jsi, že měla dalšího šamstra.“

„Je to možné. Ale ještě pravděpodobnější je, že ať už ji kontaktoval kdokoliv, přiměl ji, aby uvěřila jedné z následujících možností. Že má nějaké čerstvé zprávy o Bisselovi – že všechny ty zvěsti o jeho smrti byl omyl, krycí historka nebo možná tajná operace. Přiveze Bissela k ní domů, aby ho schovala, dokud nebude v bezpečí. Nebo ji přesvědčil, že on sám je Blair Bissel.“

„To by bylo riskantní.“

„Ne, pokud to byl Bisselův bratr. Jsou si hodně podobní, a podoba se dá ještě vylepšit. Mladší z bratří Bisselů na bráchu celý život žárlil a teď měl šanci si na jeho úkor narazit mladou holku.“

Feeney znalecky pozoroval pivo, které si postavil na stůl. „Je dobré. Zatraceně dobré. Ale musel jí stejně napřed zavolat nebo mailovat, jestli měla čas se ještě upravit. Takže se pořádně podíváme na její videotelefon i počítač. Jestli použil e-mail, tak bude svinská práce to najít.“

„To je tvůj úkol. Já si pořádně proklepnu Cartera Bissela. Bude vědět, jak to bylo s jeho velkým bratrem. Měl bokem dohodu s jeho instruktorkou. Blair pracuje s Kadeovou a zároveň s ní spí. Ta ví o McCoyové a o všem, co jí Bissel řekl a co uchovával v medailonku. To byl důvod, proč je nechali odstranit. McCoyová byla lichá nit celé té motanice, a tak ji museli odstřihnout.“

„No dobře, ale proč tam prostě nešli a neodkrouhli ji?“ ptal se Feeney. „Proč z toho dělali takovou show?“

„To je stejné jako u Ewingové. Spousta parádiček a kouřová clona. Prostě rád improvizuje. Baví se tím. Možná proto, že potřebují zástěrku, která to opravňuje, možná jen pro to drama samotné. Nebo pro obojí.“

„Souhlas.“ Feeney zakýval na Roarka. „Dobře jsem ji vycvičil. Je polda až do morku kostí.“

„Pojďme se držet věci.“ Eva se pořádně zakousla do hamburgeru. „Ať tak či tak, je to pořád stejný modus operandi. Zabije a dá si pořádnou práci, aby se to jevilo jinak, než to bylo. Chce tu vraždu shodit na někoho jiného. Na Ewingovou v prvním případě a na samotnou McCoyovou ve druhém.“

„Zní to věrohodně,“ souhlasil Roarke. „Ale když přijel její vrah, neměla by nějaké otázky nebo námitky, když s ním nebyl Bissel?“

„Dostane se dovnitř. Řekne jí, že musejí být opatrní. Že potřebují její pomoc. Čím barvitější story to bude, tím snáz jim to spolkne a půjde s nimi do toho. Všechno, co vrah musí udělat, je přesvědčit ji, aby začala psát vzkaz. Vlastně ho mohla už předtím napsat sama, o své vůli, víš, jak to dramatizovala. Nasype jí prášky do vína. Když to vypije, všechno, co mu zbývá udělat, je naaranžovat ji a odkráčet středem.

Anebo –“ Eva snědla grilovanou papriku, aniž by si toho byla vědoma. „– to celé nastrojila ONB. Dostali se dovnitř, omámili ji. Ale to nevysvětluje tu antikoncepci ani ten přípravek na vystřízlivění. Ten, kdo ji zabil, nevěděl, že si to aplikovala. Není tak chytrý, jak si to o sobě myslí.“

Roarke si vybavil mladou ženu, která se v galerii v slzách věšela na Evu. Sedělo to. Bylo to smutné, ale sedělo to. „Směřuješ zase k bratrovi Bissela.“

„Ano, připadá mi, že to na něho pasuje. Už skoro měsíc je nezvěstný. To je spousta času na to, aby si člověk nechal změnit tvář, aby vypadal víc podobný svému bratrovi.“ Dojedla hamburger a upila piva. „Ovšem je tu ještě jedna možnost, sice nepatrná, ale zajímavá.“

„Zabil ji Blair Bissel,“ nadhodil Roarke.

„Jsi dost chytrý na chlápka, který ve volném čase griluje hamburgery.“

„Něco vám vlezlo na mozek, oběma,“ řekl Feeney. „Bissel je v mrazáku v márnici.“

„Vypadá to tak. Nejspíš to tak je,“ připustila Eva. „Ale můžeme tuhle teorii na chvíli naroubovat na to špionážní podhoubí – Reva tvrdí, že Blairovo hobby bylo dívat se na filmy se špionážní tematikou a my zas víme, že to byla jeho profese. Co když to Bissel hrál na obě strany? Anebo byl dvojitý agent s posvěcením ONB nebo bez něho. Zjistili, že Kadeová otočila anebo je Blair prostě naštvaný, že spí s jeho bráchou. A tak připraví plán, zabije je a pohotově to hodí na svoji ženušku. Zlikviduje ještě McCoyovou a vezme si to, co pro něho přechovávala v medailonku.“

„Přece si nemyslíš, že někdo jako Morris by si nevšiml rozdílu mezi podobenkou v průkazu a tělem? I kdyby měl v obličeji nějaké rány, přece jen máme ještě k dispozici chrup. Máme otisky prstů. Máme DNA. A všechno odpovídá Blairu Bisselovi.“

„Jo, takže je patrně u ledu. Už jsem to říkala, že první na mém seznamu je Carter Bissel. Takže Morrisi, prozkoumáš to a zjistíš, jestli není někde nějaký výkon v oblasti obličejové chirurgie. A pokud se to potvrdí, tak máme další stopu. A v tom případě budu potřebovat, aby ses mrknul, jestli nenajdeš nedávno zesnulého obličejového chirurga. Vsadím se, že je za tím Carter Bissel; buďto hraje Kaina, anebo se dal nalákat na roli Ábela. Jeden z bratří Bisselů je zaručeně naživu. Jenom potřebujeme zjistit, který z nich to je.“

Eva si řekla, že nesmí myslet na to, co se jí děje. Jinak by musela kvílet jako malá holka. Vlasy měla připlácl é k lebce tlustou vrstvou růžového gelu. Podle Triny se jednalo o nový výrobek, který jejím vlasům zaručeně dodá lesk a objem a vyzvedne jejich přirozenou krásu.

Evě na ničem z toho nezáleželo.

Obličej a krk měla pomazané něčím zeleným a zafixované sprejem. Ještě předtím jí Trina vyčistila pleť, provedla peeling a nakonec ji odborně a kriticky prohlédla. A to nejenom obličej a krk, ale každičký kousek celého těla, pomyslela si Eva, která se ještě pořád

vnitřně otřásala. Od krku dolů byla natřená něčím žlutým, potom zase zafixovaná sprejem a nakonec Trina zabalila její nabalzamované tělo do nahřátého prostěradla.

Aspoň byla přikrytá. Díky za drobná požehnání.

Když se Trina začala věnovat rozradostněné Mavis, Eva potichu vypnula video, z něhož se jí do sluchátek linulo jakési zurčení. Nestála o rádoby uklidňující zvuky přírody ani o měkké, rozmazané barvy relaxačního kanálu.

Mohla být klidně nahatá od hlavy k patě na podložce změkčující tvrdou desku stolu nebo třeba ponořená do vany se šampaňským. Ale pořád byla policajtka a taky tak hodlala přemýšlet.

Zpět k obětem. Vždycky musí vycházet od obětí. Bissel, Kadeová, McCoyová, přičemž Bissel byl ohniskem. Kdo stál za jejich smrtí a co jí mohl získat?

ONB. Když začala Městská válka, vláda vytvořila tuhle organizaci coby prostředek ochrany země, aby střežila klid na ulicích a aby získávala zpravodajské informace prostřednictvím svých agentů působících v utajení v radikálních frakcích.

Posloužilo to svému účelu. Bylo to nezbytné. Ale jak někteří podotýkali, za léta, která od té doby uplynula, se organizace přetransformovala do něčeho, co mělo blíž k legalizované teroristické skupině než k organizaci sloužící ochraně a zpravodajským účelům.

Eva s tím souhlasila.

Takže vraždy klidně mohly být zastíracím manévrem. Jestli Bissel a Kadeová začali pracovat pro druhou stranu a jestli se McCoyová neúmyslně dozvěděla příliš mnoho, všichni tři mohli být určeni k likvidaci pod rouškou ochrany nějakého globálního bezpečnostního programu. Klíčem ke všemu byl evidentně červený kód. Počítače byly rozbité. Jakých údajů se chtěli zbavit? Nebo bylo použití viru jenom nastrčenou stopou, která měla ukazovat na technoteroristy?

Skupina dne posledního soudu. Vraždy, likvidace nepohodlných lidí, destrukce menšího i velkého rozsahu i ztráty na životech v důsledku průmyslových a technologických sabotáží, to všechno měla na svědomí tahle skupina. Kadeová a Bissel buďto hráli na obě strany, anebo měli pověření se do ní infiltrovat. Možná je teroristé odhalili, zabili, a McCoyová pak byla jen nepřímá oběť.

Ale proč z toho tedy nechtěli profitovat? Média si potrpí na reportáže topící se v krvi, a takové krvavé vzkazy byly přímo programem každé podobné teroristické skupiny. Uběhlo už dost času na to, aby taková zpráva unikla do hlavních médií.

Ale proč to tedy ten někdo chtěl shodit na Ewingovou? Proč – jestliže každá z organizací z nějakých jen jim známých důvodů chtěla držet příčiny likvidace svých lidí pod pokličkou – si dají tolik práce s tím, aby do toho namočili Revu Ewingovou?

Jestli to celé mělo za cíl zpomalit či narušit její práci na likvidačním bezpečnostním programu, případně ji z něj úplně vyřadit, a zužitkovat data, která Bissel získal prostřednictvím odposlouchávacích zařízení ve svých sochách k tomu, aby sami takový program vytvořili jako první, pak by se to podobalo ONB. Jestli ale chtěli jen překonfigurovat vir tak, aby překonal ten likvidační bezpečnostní program, to by zas sedělo na Skupinu dne posledního soudu.

Obojí bylo možné a Eva nehodlala zavřít dveře před žádnou z těchhle eventualit. Zkusí si promyslet jejich pravděpodobnost a trošku je popožene.

Ale i když bude mít oba ty scénáře na paměti, pořád se tu někde vznáší Carter Bissel jako nějaký zatvrzelý duch. Naverbovala ho Kadeová s posvěcením ONB nebo bez něho? S vědomím Blaira Bissela nebo bez něho?

A kde k čertu byl?

Pokusila se vyvolat si v mysli jeho podobu, ale byla mlhavá a dál se rozpíjela v barvách, které se jí líně přeskupovaly v mozku.

Přestala poslouchat Mavisino a Trinino štěbetání a vnímala jen jemný tlukot připomínající údery nenarozeného srdce v děloze.

I když si byla vědoma, že se reaktivoval relaxační program, úplně se do něho ponořila.

V Roarkově domácí laboratoři se Feeney zaklonil na židli a klouby na ruce si promnul unavené oči.

„Měl byste si vzít něco na ty bolavé oči,“ poznamenal Roarke. „Než se to zhorší.“

„Jo, jo.“ Feeney nafoukl tváře a pak pomalu vypustil vzduch. „Už neudělám tolik práce, jak jsem byl zvyklý.“ Zkoumal počítač

rozložený na pracovním stole na jednotlivé díly a rozebraný na částečky. „Zvykl jsem si zadávat tuhle piplačku mladým.“

Mrkl na počítač, který měl v práci Roarke, a trochu ho uklidnilo, když zaznamenal, že civilista udělal stejně malý pokrok jako on sám. „Máte představu, kdy aspoň jeden dáme dohromady, když na tom budeme dělat jenom sami dva?“

„Počítám, že tak v příštím desetiletí, a to jenom v případě, že budeme mít štěstí, a ve čtvrtém tisíciletí, jestli ho mít nebudeme. Ta mrcha je usmažená.“ Roarke poodstoupil a při pohledu na spálené vnitřnosti se zamračil. „Budeme opravovat, vyměňovat jednotlivé součástky, rekonfigurovat a tlouct do toho kladivem. Pak z toho možná něco vydolujeme. Teď jsem tak otrávený, že si z toho rozhodně nehodlám udělat celoživotní program. Ví bůh, že by to šlo snáz a rychleji s dalším párem rukou a neopotřebovanými mozkovými buňkami. McNab je dobrý. Má šikovné ruce, a když se do něčeho zažere, tak to dotáhne do konce, i kdyby to trvalo celou věčnost, ale na tohle nebude stačit ani on sám.“

Chvíli svorně mlčeli a pak se na sebe podívali.

„Tak si s ní promluvte,“ řekl Roarke.

„Kdepak, já s ní nejsem ženatý.“

„Já zas nejsem polda.“

„Ale tady pracujeme na vašich zařízeních.“

„Jenže je to vyšetřování newyorského policejního oddělení.“

„Jako by to pro vás něco znamenalo. No dobrá, dobrá.“ Feeney zvedl ruku, dřív než mohl Roarke promluvit. „Tak si to vyřídíme jako chlapi.“

„Půjdeme na pěsti?“

Feeney si odfrkl a pak zalovil rukou v kapse. „Hodíme si mincí. Hlava nebo orel?“

Eva slyšela něco, co znělo jako tóny flétny. Viděla se, jak běží nahá loukou posetou rozkvetlými květinami, na níž hrála malá okřídlená stvoření na dlouhé nástroje podobné píšťalám. Ptáci zpívali, slunce svítilo a nebe se nad ní klenulo dokonalým blankytem.

Probudila se a řekla: „Páni.“

„Ty jo, Dallasová, ty jsi byla vážně mimo.“

Eva zamrkala a zaostřila na postavu sedící na stole vedle ní. Myslela, že je to Mavis. Znělo to jako Mavis, ale bylo těžké to stanovit s jistotou, když ta osoba byla od ramen až k patám potřená něčím ostře růžovým, obličej svítil elektrickou modří a vlasy měla připlácnuté k lebce směsicí zelené, červené a purpurové hmoty.

Znovu řekla *páni*, ale znělo to skoro zbytečně.

„Neslintala jsi ani nic podobného," ujistila ji Mavis. „Tedy pokud ses toho bála."

„Akorát jsi párkrát zasténala, jako při sexu." Trinin hlas zněl odněkud od jejích nohou a Eva ztuhla.

„Co to děláš?"

„Svou práci. Už jsem tě opláchla. Aplikovala jsem ti pleťový revitalizér. Tvému mužskému se to bude líbit. Až skončím s nohama, tak se pustím do tvých vlasů a obličeje."

„A s nimi děláš co?" Eva se poplašeně vztyčila na loktech a podívala se na nohy. „Panebože! Obarvila jsi mi nehty!"

„To je jen pedikúra de luxe. Není to žádný satanský rituál."

„Mám *růžové* nehty."

„Jasně, nic výstředního. Je to odstín korálové s dotykem slunce. Vypadá to moc hezky k tvé barvě kůže. Tvoje nohy, to byla hanba," dodala Trina a střikla jí na nohy trochu spreje, aby nátěr rychleji zaschl. „Bylo jedině dobře, že jsem ti pustila to relaxační video, když jsem na tobě pracovala."

„A jak to, žes ho nepustila jí?" zeptala se Eva podezřívavě a ukázala na Mavis.

„Mám z toho víc, když vím, co mi dělá. Líbí se mi, když to na mě nanáší a drhne mě a stírá to a maluje mě. To je pro mě božský zážitek. Ty to nesnášíš."

„Mavis. Když víš, že to nesnáším, proč mi to *děláš?*" Mavis k ní vyslala elektricky modrý úsměv. „Protože je to legrace."

Eva zvedla ruku, aby si setřela nános krému z obličeje a pak vyjekla, když si všimla svých nehtů. „Tys mi nalakovala nehty. Lidi si toho všimnou."

„To je neutrální francouzská manikúra." Tina k ní přešla a přejela prstem přes Evino oční víčko. „Máš to rozmazané, musím to obtáhnout. Uklidni se, Dallasová."

„Chápeš, že jsem policajtka? Chápeš, že až budu dávat želízka podezřelým a ti si všimnou mé lesklé, byť údajně neutrální francouzské manikúry, tak se potrhají smíchy, až z toho zkolabujou? A mě pak budou vyšetřovat za smrt podezřelého.“

„Já vím, že jsi polda.“ Trině probleskly v úsměvu zuby. Levý horní špičák zdobil mrňavý zelený kamínek. „Proto jsem ti udělala to tetování na prsu zadarmo.“

„Na prsu? Tetování?“ Eva vyskočila, jako by ji katapultovali. „*Tetování*?“

„Jenom dočasné. Vyšlo to fakt dobře.“

Byla tak vyděšená, že se skoro bála i podívat. Aby tu hrůzu nějak vyrovnala, popadla hrst Trininých lesklých černých vlasů a přiměla svou mučitelku, aby dala hlavu dolů. Jestli to bude nutné, tak s ní bude bouchat do stolu tak dlouho, dokud neztratí vědomí. Ignorovala Trinino hekání a škubání a Mavisiny chichotavé prosby o mír a podívala se na své ňadro.

Na křivce levého prsu byla vytetovaná replika policejního odznaku, vypracovaná pečlivě do všech detailů, třebaže nebyla větší než Evin nehet na palci. Trochu uvolnila sevření a sklonila hlavu, aby si mohla přečíst vlastní jméno. Trina se jí vyškubla a utekla. „Ježíši, co tak vyvádíš? Říkala jsem, že je to jen dočasné.“

„Dala jsi mi nějaký halucinogen, když jsem se dívala na to video?“

„Cože?“ Trina se očividně naštvala. Odhodila svou hřívu dozadu, nahrbila ramena a zlostně se zamračila na Mavis. „Co s ní je? Ne, nic jsem ti nedala. Jsem diplomovaná osobní konzultantka a stylistka v oboru péče o tělo. Nic nelegálního neprovozuju. Zkus mě o to požádat a –“

„Ptám se tě na to, protože se dívám, cos mi vytetovala na intimní části těla a docela se mi to líbí, takže se chci ujistit, jestli nejsem v nějakém drogovém oparu.“

Trina si odfrkla, ale v očích měla světýlka, která svědčila o potěšení i o humoru. „Jestli se ti to líbí, tak to můžu vytetovat natrvalo.“

„Ne.“ Eva si na obranu rychle zakryla dlaní ňadro. „Nenene. To ne.“

„Chápu. Tak jenom dočasně. Mavis to musí ještě chvilku nechat působit, tak napřed dodělám tebe.“

Trina zmáčkla nějaké tlačítko a část stolu se zvedla jako opěradlo židle.

„Jak to, že máš na hlavě všechny ty barvy?“

„Líbí se mi to vícebarevné,“ vysvětlila Trina. „Chci mít červené lokny, fialové trčící ostny a –“

„To mi doufám neuděláš.“ Hrdlo se jí sevřelo strachem. „Anebo už jsi mě obarvila?“

„Buď v klidu.“ Aby trochu vyrovnala skóre, zcuchala Trina Evě vlasy nad šíjí. „Ty růžové proužky se smyjí.“

„Dělá si jenom legraci,“ řekla Mavis, když si všimla, jak Eva zbledla. „Čestně.“

Když bylo po všem, Eva byla zvadlá jako vařená nudle. V ten moment, kdy konečně osaměla, upalovala do nejbližší koupelny, zamkla se a obrnila se, aby se na sebe podívala.

Úlevou se jí podlomila kolena, když viděla, že nemá ve vlasech růžové proužky ani nic jiného. Ani její řasy naštěstí nehýřily všemi barvami duhy tak jako Mavisiny, když s nimi byla Trina hotová.

Není marnivá, ujišťovala se Eva. Jen chtěla vypadat taková, jaká opravdu je. Na tom přece není nic špatného. A protože tak vypadala, ten balvan napětí, který ji tížil mezi lopatkami, naštěstí spadl.

No dobrá, možná vypadala trochu líp než obvykle. Kdykoli Trina dostala Evu do spárů, provedla něco s jejím obočím. Jeho oblouky byly vykrouženější a krásně jí rámovaly oči. A pleť jí hezky zářila.

Potřásla hlavou a potěšilo ji, že vlasy zaujaly obvyklé místo.

Pak se zarazila. Asi je marnivá nebo k tomu nemá daleko. Ale to musí přestat. Schválně se otočila k zrcadlu zády. Musí sundat ten pitomý župan a obléknout se. A pak hned zjistí, jak jsou na tom v laboratoři.

Ujišťovala se, že práce je jediná věc, na niž má být člověk marnivý.

KAPITOLA 14

Zrovna vešla do ložnice, když tam dorazil výtahem Roarke.

„Jen jsem se chtěla převléknout a hned pak jsem chtěla jít do laboratoře.“

„Potřebuju si s tebou promluvit a viděl jsem, že Mavis a Trina už odešly.“

„A o čem?“ Začala kramařit ve skříni. Hledala nějaký starý, pohodlný svetr. Aspoň si zaměstnala ruce a v duchu se modlila, aby to nemělo nic společného s tou starou operací v Dallasu. „Už jste nějak pokročili?“

„Ne. Je to puntičkářská práce náročná na přesnost. Pomalá a únavná. Feeney si udělal na hodinu pauzu. Bolí ho oči.“

„Dobrá.“ Těžko mohla namítat, že si udělali přestávku, když sama strávila hodnou část večera vleže na zádech pomalovaná nějakou marmeládou. „Když jde o počítače, tak vám nijak nepomůžu, ale ráda bych s vámi probrala několik možných variant vývoje. Mám pár teorií, s nimiž bych si chtěla pohrát. Musím si vyčistit hlavu. Ne že bych se na to těšila.“

„Ty se netěšíš, že budeš mít čistou hlavu?“

„Ne.“ Povolila ramena. Rozpoznávala každou nuanci v jeho hlase, a teď bylo všechno v pořádku. Zatím. „Nelíbí se mi, že to, co Trina provádí, kupodivu funguje – aspoň pokud jde o mozek. Mám ho dočista vymytý,“ řekla a vytáhla zpod štůsku hedvábných a kašmírových triček starou otrhanou mikinu, kterou si tam kdysi schovala. „A řekla bych – na co se díváš?“

„Na tebe. Miláčku, vypadáš –“

„Nezačínej.“ Hodila po něm košili a ustoupila o dva kroky. Ale nemyslela to vážně. To byla úleva vědět, že se na ni ještě pořád takhle díval a že pod jeho pohledem se jí vaří krev a tělo jí tuhne. „Opovaž se začít.“

„Udělala ti pedikúru.“

Instinktivně zakroutila palci. Byla v rozpacích. „Udělala mi to, když jsem vlivem toho relaxačního programu usnula, a neřekla mi, jak se to odstraňuje.“

„Mně se to líbí. Je to sexy.“

„Co je sexy na růžových nehtech na nohou? Co by asi tak na nich mohlo být sexy? Počkej, zapomněla jsem, s kým mluvím. Kdyby mi nabarvila na růžovo i zuby, tak stejně řekneš, že je to sexy.“

„Zamilovaný blázen,“ zamumlal a přikročil k ní. Palci jí jemně přejížděl po tvářích. „Tak hebké.“

„Nech toho.“ Plácla ho přes ruku.

„A hezky voníš… exoticky,“ řekl, když se k ní dostal blíž a labužnicky začichal. „Trochu tropické vůně. Jako citroníkový háj na jaře, s nádechem… jasmínu, řekl bych. Toho, co kvete v noci.“

„Roarke. Vrať se na zem.“

„Pozdě.“ Usmál se a sevřel jí boky. „Chlap se potřebuje nějak odreagovat, víš. Pojď do postele.“

Dala by si říct, ale stejně ho odstrčila, když se k ní sklonil a políbil ji. „Já už jsem si svou přestávku vybrala.“

„Tak si ji trochu prodloužíš. Neuvěřitelně voníš.“ Rty jí přejížděl po čelisti, pak sjel níž na krk, rozvázal jí župan a zajel rukama na nahé tělo. „Tak se na to podíváme…“ Zuby jí sevřel spodní ret. „… Co ještě Trina s tebou provedla.“

Stáhl jí z ramen župan a jemně zaťal zuby do nahé pokožky.

V břiše jí explodovala smyslná žádost. Naklonila hlavu na stranu, aby se k ní snáz dostal. „Dávám ti dvacet, maximálně třicet minut.“

„Třicet minut bude tak akorát…“ Přerušil se, když mu zrak sjel na její prsa. „No tedy.“ Hlas mu zněl jako kočičí předení, když jí třel napodobeninu odznaku. „Co to tu máme?“

„Jeden z Trininých nápadů. Naštěstí se to dá smýt a vlastně se mi to začalo líbit, když jsem překonala první šok.“

Neříkal nic, jenom ji hladil a palcem objížděl obrázek.

„Roarke?“

„Baví mě, že mě to vlastně vzrušuje. Zvláštní.“

„Děláš si legraci.“

Podíval se na ni a modř jeho očí jí projela jako šíp. „No dobře.“ Pod kůží jí ožily všechny nervy. „Tak si neděláš legraci.“

„Poručíku.“ Znovu ji uchopil za boky a pomalu ji sunul nahoru, dokud mu nohama neobemkla pas. „Radši se pořádně drž.“

Proti jeho útoku na smysly, který se podobal brutálnímu vpádu do celého systému, nebylo obrany. Protože do ložnice bylo daleko, položil ji prostě na pohovku a dobýval ji rukama a rty.

Přitiskla se k němu vší silou. Připadalo jí, že kdyby se ho pevně nedržela, kdyby se k němu netiskla, mohla by vystřelit z vlastního těla. Narůstalo v ní vzrušení a kolovalo krví a svaly a nervy, takže se chvěla naléhavostí.

V závrati bojovala o vzduch a konečně našla jeho hladové rty. Zčásti chtivě, zčásti úlevou, že jsou aspoň v tuhle chvíli zajedno, z něj strhávala košili. Nebyl jediný, kdo chtěl cítit chuť a texturu kůže. Ta jeho byla horká, jako by pro ni žhnula zvnitřku.

Její zázrak.

„Já sama.“ Zápasila s jeho páskem. „Já sama.“

Skutáleli se z pohovky a s žuchnutím dopadli na podlahu.

Její bezdechý smích ho rozjařil. Potřeboval slyšet její smích.

Potřeboval ji objímat a potřeboval, aby ho objímala.

Její vůně, její tvary, její chuť se propálily skrz jeho už tak napjaté obranné valy sebeovládání. Chtěl ji sát jako smetanu, hltat jako hostinu po hladomoru. Chtěl se do ní ponořit a zůstat tak až do konce světa.

Jestli bylo možné nekonečně milovat, chtít a potřebovat, pak už s ní překonal všechny hranice. Nebylo pro něj cesty zpátky. Horečně se pod ním třásla a rytmicky se pohybovala. Podala si ho a zavedla si ho do sebe, do své žhavé, divoké vlhkosti.

Zaplavila ho rozkoš, ukojení těla i mysli, a když ho její boky pohltily, ponořil se do ní.

Viděl, že má ty své jantarově hnědé oči zamžené vzrušením a na okamžik zahlédl, jak se jí chvějí rty, než se prohnula do oblouku a vyrazila hrdelní zasténání.

Ještě nebyl hotový, a tak přitiskl své rty na její tetování a poslouchal, jak jí pro něho tluče srdce. Jeho policajtka. Jeho Eva. Jeho zázrak.

Dal se jí celý v plen, vzdával se do její moci.

Puls se jí skoro vrátil k normálu, když se překulil, takže teď ležela na jeho hrudníku, místo aby ji špendlil svou tíhou k podlaze. Podepřela si bradu složenýma rukama a zkoumala jeho tvář.

Vypadal v tu chvíli uvolněně, pomyslela si, odpočatý a uspokojený, jako mladík, který si dopřál krátký spánek.

„Růžové nehty a tetování na ňadru. Co se to s muži děje?“

Rty se mu stočily do úsměvu, třebaže měl ještě zavřené oči. „Tak snadno podléháme hrám. Jsme vlastně vydaní na milost a nemilost ženám se všemi jejich tajemnými svody.“

„Jste vydaní na milost a nemilost vlastním žlázám.“

„To taky.“ Šťastně si povzdechl. „Díkybohu.“

„Takže to všechno na vás vážně platí? Ty mastičky a voňavky a laky a to všechno?“

„Evo. Miláčku.“ Otevřel oči a pohladil ji po vlasech. „Na mě platíš ty. To je snad zřejmé.“

„Ale rajcuje tě všechno to pozlátko.“

„S pozlátkem nebo bez něho.“ Sunul si ji nahoru, dokud nedosáhl na její ústa. „Ty jsi moje.“

Ucukla rty. „Tvoje co?“

„Všechno.“

„Ty se ale umíš vemlouvat,“ zamumlala a znovu se poddala jeho laskání. „Jsi hrozný lichotník. Jenom abys věděl, to tetování si nenechám, ani kdyby to znamenalo, že se staneš mým sexuálním otrokem. Ještě pár dní, a konec.“

„Je to tvoje tělo, sama se rozhodni. Ale nemůžu říct, že bych stál o to, abys ho měla napořád. Určitě mě vydrážděl to překvapení. Dokonce mě to trochu zmátlo, fakt.“

„Tak tě asi budu muset tu a tam překvapovat.“

„To děláš pořád.“

Ráda to slyšela a rychle ho poplácala po tváři, než se z něj skulila. „Konec odpočinku.“

„Tak tohle překvapivé není.“

„Oblékněte se, civile, a podejte mi zprávu.“

„Nejsem si úplně jistý, zda jsem využil celých svých třiceti minut. Někdo dost spěchal.“

Zvedla jeho kalhoty a hodila je po něm. „Přikryj si ten svůj pěkný zadek, kámo. Než tě dostaly ty moje růžové nehty, tak jsi říkal, že máš něco na srdci. Co to bylo?“

„Než se k tomu dostanu, tak doufám, že několik příštích dní budeš co nejvíc chodit bosá. Takže k věci,“ zasmál se, když mu uštědřila ocelový pohled. „S Feeneym se shodujeme, že potřebujeme v laboratoři víc lidí. Když na tom budeme dělat sami dva, bude nám to v nejlepším případě trvat týdny.“

„McNab se zítra vrací.“

„Takže to budeme tři, s výjimkou případů, kdy jeden z nás bude odvolaný, aby řešil něco jiného. Jestli chceš odpovědi, Evo, musíš nám poskytnout víc nástrojů na jejich řešení.“

„Proč o to nežádá Feeney jako vedoucí OED?“

„Protože jsem prohrál sázku, což by se nestalo, kdybych stihl tu minci vyměnit za jednu ze svých. Ale řekl – a to je přesná citace, pokud se nemýlím – ‚stejný pes tě dvakrát nekousne‘. Což je jeho obrazný způsob, jak mi sdělit, že nevstoupí dvakrát do téže řeky neboli že moc dobře ví, že minule jsem ho při házení mince ošidil.“

„Není to přece žádný zelenáč.“

„Ne, není. To není ani jeden z nás, pokud jde o elektroniku. A nejsme ani žádní ulejváci. A i když je to rána pro naši ješitnost, musíme přiznat, že potřebujeme pomoc. Už jsem si vytipoval –“

„Jestli myslíš na Jamieho Lingstroma, tak na něj zapomeň. Nezatáhnu do tohohle vachrlatého případu dítě.“

„Toho jsem nemyslel. Jamie je ve škole a mně jde o to, aby se tam udržel. Chci Revu. Je v obraze,“ pokračoval, než Eva stačila něco říct. „Je jedna z nejlepších, je prověřená na nejvyšší stupeň a ví, oč v tom jde.“

„Ví to, protože se jí to týká. Je riskantní nechat na tom dělat právě ji. Ještě navíc civilistku.“

„Nebudu ji muset popohánět, což nám ušetří hodně času. Je na tom osobně zainteresovaná, takže bude pracovat efektivněji než kdo jiný. Není podezřelá, Evo. Je to jen další oběť.“ Odmlčel se a jeho hlas zněl chladněji, když pak promluvil. „Nemá náhodou oběť právo hájit se sama, případně někoho si za sebe najmout, pokud to okolnosti dovolí?“

„Možná.“ Už se kolem toho zase točili, kolem té propasti se zubatým okrajem. Chtěla odtamtud pryč anebo dokonce předstírat, jako

by to tam nebylo. Ale ta propast mezi nimi se zase prohlubovala, i když tam stála s tělem ještě rozehřátým jeho přičiněním.

„Už jsi to probral s Feeneym?“

„Ano. Taky kolem toho tancoval, jako my dva teď. Pak jsem mu ukázal její kvalifikaci. Teď se nemůže dočkat, až s ní začne pracovat.“

„Tys ho svedl.“

To ho přimělo, aby se trošinku zasmál. „To je pro mě trochu nepříjemná představa. Dávám přednost formulaci, že jsem ho přesvědčil. Tedy pokud jde o Revu a Tokimota.“

„Nějaký tvůj další kůň. Taky civil?“

„Ano, ale mám pro svůj výběr několik důvodů. Tak za prvé, civilisté s tak vysokým stupněm prověření, jako mají tihle dva, s menší pravděpodobností něco prolaknou do médií. Klid,“ řekl, když ukázala zuby. „Tihle dva si opravdu dají na únik informací větší pozor než kdokoliv jiný. Reva ze zřejmých důvodů, a Tokimoto proto, že je do ní zamilovaný.“

„To je spíš problém.“

„Ona o tom neví,“ pokračoval Roarke a nevyužil smeče, na kterou mu nahrála. „A možná že se chlapec nikdy nevysloví, ale fakta jsou fakta. Vzhledem k citům, které k ní chová, a jeho přirozenému zájmu o práci do toho dá víc energie a nadšení než všichni ostatní. Láska prostě s lidmi tohle dělá.“

Když na to neodpověděla, otočil se a otevřel čelní panel skříňky a za ní ukrytou malou ledničku. Vyndal láhev vody. Otevřel ji a malými doušky upíjel.

Svlažil si hrdlo, ale neudusilo to hněv, který začal pociťovat. „Kromě toho, jestli do toho zapojíš další policajty, tak budeš mít víc papírování, budeš si na to muset najít peníze v rozpočtu, budeš je muset pro tenhle druh operace nechat prověřit a tak dále. Já mám větší rozpočet než policejní odbor města New York.“

„Ty máš větší rozpočet než Grónsko.“

„Snad, ale vtip je v tom, že jsem už do řešení tohohle problému a ochrany toho kontraktu s červeným kódem investoval hodně, a nejenom financí. Mám dost co ztratit, pokud na to nenajdu rychlou a účinnou odpověď. Pro tohle, pro to, co se stalo mé kolegyni, a pro to,

co o téhle zatracené problematice vím, doporučuji, abychom do toho zapojili nejlepší lidi, co máme.“

„Nemusíš být hned naštvaný.“

„Jsem naštvaný. Nebudu sedět s rukama v klíně, když lidi, o něž mám starost, jsou v takovéhle bryndě, a je to zatraceně frustrující, když se musím hrabat v těch podělaných zavařených počítačích, abych z nich něco vydoloval, a trávit na tom kvanta času, místo abych zjišťoval, kdo byl zodpovědný za to, co se stalo v Dallasu.“

Malá ledová koule se jí usadila v břiše. A už to tu bylo zas, ten duch, kterého chtěla ignorovat, rostl a bytněl. „Tak to za tím je, vid? O tom to celé je.“

„Jo, to je za tím a vedle toho a kolem toho a uvnitř.“

„Chci, abys to teď nechal být.“ Podařilo se jí udržet klidný hlas, i když se jí žaludek zvedal v křečích. „Chci, abys to nechal být, než překročíš hranici, kterou už nebudu ochotná tolerovat.“

„Mám své vlastní hranice, poručíku.“

„Jo tak poručík. No když chceš.“ Zvedla svůj odznak, který ležel na prádelníku, a dlaní jím klepla o stůl. „Dallasová, poručík Eva, policejní útvar města New York. Nemůžeš tu stát a mluvit o tom, že odprásknеš policajta, a čekat, že to budu ignorovat a budu předstírat, že se nic neděje.“

„Mluvím se svou ženou.“ Praštil lahví o stůl, takže se zbytek obsahu rozlil na jeho naleštěný povrch. „A se ženou, kterou jsem slíbil ochraňovat a chovat v lásce. A nic z toho nemůžu splnit, nemůžu žít sám se sebou, jestli se budu držet zpátky a budu dělat houby. Jestli si založím ruce, když ti, kdo jsou zodpovědní za to, co se ti tehdy dělo, budou klidně žít, jako by se nic nestalo.“

„Jejich životy se mě netýkají. Jejich smrt z tvých rukou ano.“

„Sakra, Evo.“ Odvrátil se od ní a natáhl si košili. „Nechtěj ode mě, abych byl, kdo nejsem. Nechtěj to po mně. Já to po tobě nikdy nechtěl.“

„Ne.“ Přiměla se ke klidu. „Ne, to ne. Ty ne,“ opakovala, velmi tiše, protože jeho hledisko ji ťalo do živého svou nepopiratelnou, nezpochybnitelnou pravdou. „Tak o tom nebudu mluvit. Nemůžu myslet na něco nebo se s tebou dohadovat o něčem, v čem se nikdy

neshodneme. Ale přemýšlej o tom. A až o tom budeš přemýšlet, uvědom si, že nejsem dítě jako Marlena. A nejsem tvoje matka.“

Pomalu se otočil. Tvářil se chladně a odhodlaně. „Nikdy se nepletu v tom, kdo jsi a kdo ne.“

„Nepotřebuju tvoji verzi spravedlnosti, protože jsem přežila, co se mi stalo, a dostala jsem se z toho sama.“

„A ve spánku brečíš a třeseš se a máš noční můry.“

Neměla daleko k tomu, aby se začala třást teď, ale plakat nehodlala. Slzy nepomůžou žádnému z nich. „Co si o tom myslíš ty, to už nic nezmění. Tak si vezmi, koho chceš, pokud ti ho Feeney schválí. Já musím do práce.“

„Počkej.“ Šel ke svému prádelníku a otevřel zásuvku. Byl stejně rozzlobený jako ona a vrtalo mu hlavou, proč tak zbytečně sklouzli od intimity k rozčilení. Vytáhl malou zarámovanou fotografii, kterou tam měl uloženou, a přešel k Evě, aby jí ji mohl podat.

Viděla půvabnou mladou ženu se zrzavými vlasy a zelenýma očima, hojícími se modřinami na tvářích a sádrou na prstě ruky, kterou přidržovala malého chlapce.

Roztomilý klouček s modrýma keltskýma očima se tvářičkou tiskl k ženě. K mamince.

Roarke a jeho matka.

„Nemohl jsem pro ni nic udělat. Kdybych byl býval věděl…, ale nevěděl jsem, v tom to je. Umřela dřív, než jsem si zapamatoval, jak vypadá. Ani to jí nemůžu dát.“

„Vím, že to bolí.“

„Proto ne. Ale oni o tom věděli. ONB, Interpol, všechny světové zpravodajské organizace. Věděli o Patricku Roarkovi dávno předtím, než odjel do Dallasu, aby se tam setkal s Richardem Troyem. Ale ona, žena, která mě porodila a kterou zavraždil a jen tak ji někde pohodil, tak ta jim nestála ani za zmínku v hlášení. Nedbali na ni, stejně jako nedbali na bezmocné dítě v Dallasu.“

Srdce se jí svíralo bolestí pro něho, pro sebe i pro neznámou ženu, kterou nikdy nepoznala.

„Nemohl jsi ji zachránit, a mně je to líto. Nemohl jsi zachránit mě, ale to je mi dneska už jedno. Já se umím ochránit sama, jsem v

tom dobrá. Nebudu se s tebou o tom dohadovat, protože se tím nic nevyřeší. Oba máme spoustu práce.“

Postavila fotografii na prádelník. „Měl by sis to vystavit. Byla krásná.“

Když Eva odešla, dal fotku zpátky do prádelníku. Bylo pořád příliš bolestivé se na ten obrázek dlouho dívat.

Vymezili si pracovní oblasti a pracovali každý na svém dlouho do noci. Zase jednou spali v široké manželské posteli daleko od sebe a nepokusili se to moře mezi sebou přemostit. Ráno kolem sebe opatrně našlapovali, vyhýbali se teritoriu toho druhého a obezřetně vážili svá slova a úkony, když se zdálo, že se ta teritoria vzájemně protínají.

Věděla, že Reva Ewingová a Tokimoto jsou v domě, ale nechala to na Feeneym, zatímco se zabarikádovala u sebe v kanceláři a čekala, až dorazí Peabodyová a McNab.

Uměla se soustředit na práci, kterou měla bezprostředně po ruce, probírala různé eventuality a třídila a různě přesunovala údaje, aby vytvářela další a další scénáře. Zvažovala místo činu, rekonstruovala zločiny, motivy a metody z důkazů, které měla k dispozici.

Stačilo, aby se podívala na důkazy z jiného úhlu a objevil se jí nový obrázek.

Když jí začala ochabovat pozornost, byť i jen na chvíli, hned se jí vybavilo něco jiného. Ona a Roarke na opačných stranách bezedné propasti.

Nesnášela, když se jí osobní život mísil s prací. A ještě víc nenáviděla, když nemohla zabránit tomu, aby se jí myšlenky na Roarka plížily do vědomí ve chvíli, kdy se potřebovala soustředit na práci.

A kvůli čemu byla vlastně tak rozmrzelá? ptala se sama sebe, když se trousila do kuchyně pro další šálek kávy. Že Roarke chtěl pronásledovat nějakého mizerného agenta ONB, kterého ani neznala, a vyřídit si to s ním? Válčili spolu, a to, že neječeli a nepráskali dveřmi, ještě neznamenalo, že spolu nebojují.

Tolik už toho o manželství věděla.

Bojovali spolu, protože byl zuřivý jako tygr chycený v kleci kvůli tomu, čím si prošla, když byla malá holka. Jenže pod tím vším,

pod jeho zuřivostí a broušením drápů a ceněním zubů, pod tím vším prosakoval bezmocný vztek kvůli tomu, co se stalo jeho matce.

Brutalita, násilí, lhostejnost. Ví bůh, že s tím museli oba žít a oba to přežili. Proč s tím tedy nemohli žít i nadále, spolu?

Prošla kuchyňskými dveřmi a zastavila se na malé terase, aby se nadýchala čerstvého vzduchu.

Ale jak s tím žila? Díky práci – ano, je to tak, občas sice pracovala až do vyčerpání, až do úmoru, ale potřebovala ji, potřebovala to, co jí práce dávala, ten pocit, jak se cítila jak při práci samotné, tak i tehdy, když dosáhla výsledku. Nestála jen nad tělem oběti, ale bojovala za ni, využívala všeho, co systém nabízel, aby dosáhla rovnováhy a spravedlnosti. A čas od času nenáviděla systém, když dosažená rovnováha neodpovídala jejím vlastním standardům.

Ale něco člověk musel respektovat, byť se v něm všechno bouřilo.

A co ty její noční můry? Nebyl to jen mechanismus na zvládání hrůz, nevědomý únik od strachu, bolesti a pokoření? Mirová by ji nejspíš zahrnula kupou módních termínů a psychiatrické hatmatilky týkající se tohohle jevu. Ale ve své podstatě to byly jen spouštěče událostí, které snesla vybavit si. Možná i několika, které nesnesla. Ala zvládala to.

Bůh ví, že to zvládala líp s Roarkem po boku. Roarke ji dokázal vymanit z jejich lepkavého sevření, podržet ji a připomenout jí, že už to má za sebou.

Jenže to nezvládne, když brutalitu, kterou jako dítě zažila, bude oplácet ve své práci stejným metrem. Jak by mohla nosit placku, kdyby v hloubi duše nevěřila v právo?

To on nevěřil.

Pročesala si prsty vlasy a pozorovala hýřivé barvy zahrad na sklonku léta: sytě zelené stromy, zář a třpyt světa, který si vybudoval. Už když se s ním seznámila, když se do něho zamilovala, když si ho vzala, už tehdy věděla, že v hloubi duše nesdílí a nikdy nebude sdílet stejné hodnoty jako ona sama.

V jistém elementárním smyslu byli oni dva protiklady.

Dvě ztracené duše, jak jednou řekl. To byli. Ale stejně tak, jako měli v tomhle ohledu všechno společné, na postoji k právu se nikdy hladce neshodnou.

Možná to byl právě ten protiklad, to přitahování a odpuzování, díky čemu byl jejich vzájemný vztah tak intenzivní. To dávalo té spalující lásce takovou moc.

Pronikla k jeho srdci – měl ho pro ni otevřené, zázračně otevřené. Neskrýval před ní svůj smutek, takže ho mohla trochu utěšit, přičemž ani nevěděla, že tuhle schopnost má. Ale neuměla a nikdy nebude umět s ním sdílet jeho vztek. Měl ho v sobě jako pevný uzel dovedně překrytý elegancí a stylovostí.

Třeba to tak nemělo být. Možná že kdyby to dokázala, kdyby se toho uzlu zmocnila a povolila jej, už by to nebyl stejný muž, jakého milovala.

Bože, co ale bude dělat, jestli kvůli ní zabije člověka? Jak by to přežila?

Jak by to oba přežili?

Mohla by dál honit vrahy, kdyby věděla, že s jedním žije? Protože se bála odpovědi, radši to ani nezkoumala do hloubky. Radši se vrátila dovnitř a nalila si další šálek.

Vrátila se do své pracovny, postavila se před pracovní nástěnku a násilím se přiměla soustředit se na práci. Když kdosi zaklepal na dveře, nepřítomně řekla *Co je!*

„Poručíku. Promiňte, že vás vyrušuju.“

„Ale. Caro.“ Otevřela dveře a viděla Roarkovu šéfku administrativy ve strohém černém kostýmu. „To nevadí. Nevěděla jsem, že jste tady.“

„Přijela jsem s Revou. Jedu do města do kanceláře, do práce. Potřebovala jsem od Roarka nějaké pokyny ohledně projektu. To je teď jedno.“ Zvedla ruce v obranném gestu, což byl u ní řídký jev, pak je zase nechala klesnout. „Chtěla jsem s vámi ještě mluvit, než odjedu, jestli máte chvilku.“

„Jistě. V pořádku. Dáte si kávu nebo něco?“

„Ne. Nic, díky. Ráda bych… můžu zavřít dveře?“

„Tak prosím.“ Všimla si, jak Caro přejíždí pohledem přes nástěnku, fotografie místa činu, ostré snímky těl. Eva se záměrně pře-

sunula ke svému stolu a pokynula Caro ke křeslu, odkud nebude mít výhled na fotky.

„Posaďte se.“

„Nejspíš na se na takové fotky díváte celou věčnost, řekla bych.“ Caro se naposledy dlouze zadívala na vyobrazení a pak se teprve přinutila usednout. „Zvykla jste si na to?“

„Ano i ne. Vypadáte trochu unaveně. Možná byste se ještě neměla vracet do práce.“

„Potřebuju pracovat.“ Caro narovnala ramena. „To jistě chápete.“

„Jistě.“

„A Reva taky. Vím, že když se vrátí k tomu, co dělala předtím, tak jí to rozhodně pomůže uklidnit se. Není ve své kůži. To ostatně já nejsem taky. Nespíme dobře, ale jedna druhé předstíráme, že ano. Ale to jsem vám sem nepřišla říct. Takovéhle nesouvislé plácání se mi taky moc nepodobá.“

„Hádám, že ne. Vždycky jste na mě působila dojmem hyperaktivní ženy. To asi musíte být, když zvládáte Roarkův program. Ale kdyby vás to, co se stalo, nijak nerozhodilo, musela bych si myslet, že jste android.“

„To je ono,“ přikývla Caro. „Víte, jak promluvit s oběťmi a pozůstalými, svědky i podezřelými. K Revě jste byla rázná, možná až drsná. To je způsob jednání, na který ona nejlíp reaguje, když je ve stresu. Máte skvělou intuici, poručíku. To asi musíte mít…, když zvládáte Roarka.“

„Když myslíte.“ Eva se pokoušela nepřehrávat si jejich vzájemný dialog z předchozí noci. „Co potřebujete, Caro?“

„Promiňte. Vím, že vás připravuju o čas. Chtěla jsem vám poděkovat za všechno, co jste udělala a co děláte. Uvědomuju si, že berete v úvahu všechny možné varianty a že přihlížíte k novému vývoji situace. Vím, že jednáte s oběťmi i pozůstalými, naslouchátе výpovědím a otázkám a snažíte se najít pravdu. To je vaše práce. Ale pro mě je tenhle případ osobní záležitost, a tak jsem vám chtěla poděkovat osobně.“

„Vážím si toho, Mám vás ráda, Caro. Mám ráda vaši dceru. Ale i kdybych neměla, dělala bych všechno úplně stejně, jako to dělám teď.“

„Ano, já vím. Ale to nemění nic na tom, jak jsem vám vděčná. Když nás opustil Revin otec, byla jsem úplně zničená. Měla jsem zlomené srdce a byla jsem úplně bez energie. Byla jsem jen o něco starší, než jste teď vy,“ dodala, „a zdálo se mi, že je to konec světa. Myslela jsem si ‚Co budu dělat? Jak to přežiju? Jak to přežije moje holčička?‘“

Zmlkla a zavrtěla hlavou. „Ale tohle vás nezajímá.“

„Ale ano.“ Když se Caro začala zvedat, Eva odmítavě mávla rukou. „Jen to dokončete. Opravdu mě to zajímá.“

Caro se zase posadila a povzdechla si. „Tak dobře, protože si to stejně pořád přemílám v hlavě. Měla jsem tehdy jen málo toho, oč bych se mohla opřít – kancelářské dovednosti jsem nechala zrezivět, protože jsem chtěla být profesionální matka. Měli jsme nějaké dluhy, a třebaže jich většinu způsobil on, byl chytřejší a lakomější než já.“

„V tom případě jste musela být nesmírně schopná.“

„Děkuji. Nebyla jsem tak… ostřílená, jako jsem teď. A on měl lepší právníky,“ dodala s náznakem úsměvu. „Takže jsem byla na dně, finančně, emocionálně a dokonce i fyzicky, protože jsem vlivem stresu a zármutku onemocněla. Strašně jsem se tehdy bála. Ale to nebylo nic – nic víc než šťouchanec, který člověka na chvilku připraví o rovnováhu – ve srovnání s tím, co zažívám teď. Revu mohli zabít.“

Caro si přitiskla ruku na ústa, očividně se snažila ovládnout. „Nikdo to samozřejmě neřekl, ale je to tady, to, co se mohlo stát.

Ten, kdo to udělal, ji mohl klidně zabít, namísto aby se pokusil to na ni shodit.“

„Ale nezabil ji. Všechna tahle kdyby by vás neměla děsit.“

„Nemáte děti,“ řekla Caro s jiným, zvláštním úsměvem, ale v očích už se jí leskly slzy. „Kdyby jsou pro rodiče něco jako strašidla schovaná ve skříních. Mohli ji zabít, nebo mohla skončit ve vězení a čekat na proces, kdybyste nebyla tak dobrá. Kdybyste s Roarkem nebyli ochotni pomoct. Strašně moc mu dlužím. Teď jsem zavázaná i vám, o hodně víc.“

„Myslíte, že od vás bude později chtít nějakou laskavost za to, že se vás a Revy zastává?“

„Ne. To on nikdy nechce.“ Otevřela kabelku, vytáhla kapesníček a otřela si tváře. Měla úsporné pohyby. „Otravuje ho to. A vás taky, to si umím představit. Tak dobře se k sobě hodíte.“

Eva měla stažené hrdlo, a tak jen pokrčila rameny.

„Byla jsem zvědavá, jestli se sladíte. Když jste prvně přišla k nám do kanceláře, byla jste naštvaná a docela tvrdá. A chladná. Aspoň tak jste se mi tenkrát jevila. A pak jsem ho viděla, když jste odešla. Byl bezradný, oslněný a frustrovaný. To byla u Roarka vzácnost.“

„Vážně? No, tak to jsme tehdy byli dva.“

„Bylo skoro poučné dívat se, jak se vy dva sbližujete.“ Odložila kapesník a uchopila svoji úhlednou černou příruční kabelku. „Roarke je důležitou součástí mého života. Proto jsem ráda, když je šťastný.“

Nevěděla, co na to říct, a tak se zeptala na to, co jí vrtalo hlavou. „Jak se stalo, že jste u něho nastoupila?“

„Našla jsem si zaměstnání jako řadová sekretářka a dělala jsem rutinní práci v reklamní agentuře tady v New Yorku. Nebyla jsem na tom s těmi svými dovednostmi tak zle, jak jsem si myslela, ale ani zvlášť dobře, a tak jsem schrastila potřebnou sumu na to, abych se zapsala na kurs, abych je ještě trochu oprášila. Delší dobu jsem pak byla něco jako poslíček na právním odboru. Pak jsem byla rotující úřednice a přesouvala jsem se z oddělení na oddělení, podle toho, kde mě zrovna potřebovali.“

„Takže jste se naučila od všeho trochu.“

„Ano. Těšilo mě to a brala jsem to jako školení. Byla to dobrá práce a dobře placená. Nakonec, je to už nějakých dvanáct let, převzal společnost Roarke, a firma se přestěhovala do centra.“

Hlas měla pevnější, už se ovládla. Záměrně si držela odstup od současnosti.

„Krátce na to mě povýšili do funkce asistentky asistenta jednoho z vývojových oddělení společnosti. Asi tak za rok mě požádali, abych byla přítomná na jedné schůzi. Měla jsem pořizovat zápis, nosit kávu a tvářit se reprezentativně, protože schůze se měl účastnit

i sám Roarke. Newyorská pobočka byla tehdy nově ustavená. Bylo tam spousta nadšení a energie, z větší části pocházející od Roarka.“

„Pro svou společnost dýchá.“

„To rozhodně. Během schůzky se na mě jeden z manažerů obořil, protože jsem ho dost rychle neobsloužila, a já mu na to řekla něco v tom smyslu, že jeho způsoby jsou stejně nehezké jako jeho oblek nebo něco podobného.“

„Takže Reva zdědila temperament od vás.“

Caro se pousmála. „Řekla bych, že ano. Roarke tu slovní přestřelku ignoroval – tedy tehdy jsem si to myslela – a pokračoval v řízení schůze. V jednu chvíli mě poprosil, abych pustila holografické zobrazení budovy, kterou navrhl, a o něco později chtěl údaje o něčem dalším. Poletovala jsem sem tam, dělala jsem věci, které neměl na starosti nikdo jiný, ale v tu chvíli se mi vyplatila ta doba, kdy jsem rotovala po jednotlivých odborech. Ale pořád jsem se bála, že když jsem dala tak jasně najevo svůj odpor k tomu manažerovi, že mě propustí. Schůze trvala přes dvě hodiny, a mně se zdálo, že je to celá věčnost. Když skončila, chtěla jsem si akorát tak najít nějaký koutek a složit se tam. Ale zamával na mě. ‚Caro, jmenujete se tak, viďte,‘ řekl tím svým vábivým hlasem. ‚Vezměte ty složky a pojďte se mnou, ano?‘

V tu chvíli jsem *věděla*, že mě propustí, a byla jsem šílená starostmi o to, jak udržím Revu na fakultě a jak budu splácet byt, který jsem si před třemi lety koupila. Vzal mě do svého soukromého výtahu a já se uvnitř třásla, ale nedávala jsem to na sobě znát. Zažila jsem si ze strany svého bývalého manžela tolik ponížení, že jsem nehodlala dopustit, aby ten mladý náfuka poznal, jak jsem hotová.“

„To on poznal,“ řekla Eva a barvitě si tu situaci představovala.

„Samozřejmě. On to vždycky pozná. Ale tehdy jsem byla hrdá na své sebeovládání a říkala jsem si, že je to to poslední, co mi ještě zbylo. Zeptal se mě, co si myslím o…“ Zkrabatila čelo. „Zapomněla jsem jeho jméno. O tom manažerovi, který na mě štěkal na té schůzi. Opáčila jsem dost odměřeně, protože už jsem se viděla na odchodu, jestli myslí po osobní nebo po profesionální stránce, a on se na mě usmál.“

Na chvilku se odmlčela a naklonila hlavu na stranu. „Doufám, že se neurazíte, když něco dodám.“

„Jen do toho. Já se tak snadno neurážím.“

„Byla jsem dost stará na to, abych mohla být jeho matka, ale když se na mě podíval a usmál se, cítila jsem srdce až v krku. Síla jeho sexuality v situaci, která vůbec nebyla sexuální, mě prostě ohromila. Udivilo mě, že jsem byla vůbec schopná zformulovat souvislou odpověď.“

„To chápu.“

„Nepochybně. Když se tedy usmál a řekl, že ho zajímá obojí, tedy jak osobní, tak i profesionální hodnocení jeho manažera, byla jsem tak vyvedená z míry svojí vlastní neadekvátní reakcí, že jsem mu řekla, že si myslím, že ten člověk je kompetentní, pokud jde o práci, ale jako člověk je naprosté hovado.

Pak si pamatuju, jak jsem seděla u něj v kanceláři, že mi nabídl kávu a že mě poprosil, abych měla chvíli strpení. Sedl si ke stolu a něco si četl a já tam seděla úplně zmatená. Nevěděla jsem, že si stáhl moje kádrové materiály, že kontroluje moje pracovní hodnocení a mé bezpečnostní prověrky.“

„A nejspíš taky to, co jste měla to ráno k snídani.“

„To by mě nepřekvapilo,“ souhlasila Caro. „Pak příjemným tónem řekl, že hledá administrativní asistentku, která umí samostatně myslet, která má dobrý úsudek, pokud jde o lidi a situace, a která mu nebude pochlebovat v situaci, kdy chce slyšet pravdu. Měla by být výkonná, neúnavná a loajální vzhledem k tomu, že bude odpovědná přímo jemu, a vzhledem k tomu, že se vyskytnou situace, kdy bude potřeba vykonat něco… neobvyklého. Pokračoval dál, popisoval tu práci, ale nejsem si jistá, že jsem ho tak úplně vnímala. A pak mě seznámil s platem, jehož výše způsobila, že jsem byla ráda, že sedím. Nakonec se mě zeptal, jestli o tu práci stojím.“

„Hádám, že jste stála.“

„S hrdinským úsilím jsem se zatvářila klidně a řekla jsem, ano, pane, velmi se o to místo zajímám a ráda bych se o ně ucházela. Že se ráda zúčastním pohovoru a podstoupím všechny testy, které jsou potřeba. Řekl, že pohovor právě proběhl a všechny testy že jsem udělala, takže můžu hned začít.“

„Už si vás proklepl předtím.“

„Zjevně. A proto jsem mohla vychovat svoji dceru v pohodlí a v bezpečí. A našla jsem samu sebe. Takže mu hodně dlužím. Uklidnila jste mě,“ řekla Caro s povzdechem. „Už jen tím, jak jsem si to hezky všechno připamatovala. Připomněla jste mi, že krizi člověk zvládne tak, že udělá vždycky ten následující nezbytný krok. Takže já vás opustím, abyste vy mohla udělat ten svůj.“ Vstala. „Díky, že jste si na mě udělala čas.“

„Počítám, že Reva má něco z vašeho charakteru. Projde tím se ctí, zvládne to.“

„Spoléhám na to.“ Caro šla ke dveřím a tam se zastavila. „Tohle je jen drobnost. Ale možná vás to potěší, co vám teď řeknu. Hodně zaměstnaní muži často pověřují své sekretářky, aby obstaraly dárky pro jejich manželky. K narozeninám, k výročí, na usmířenou po hádce. To on zásadně nedělá. Všechno, co vám dává, vybírá sám. Možná to není tak málo.“

KAPITOLA 15

Peabodyová nakráčela do Eviny kanceláře v limetkově zeleném topu. Už neklapala podpatky, ale jakoby se… *vznášela*. Eva si na to bude muset zvyknout. Taky měla úsměv od ucha k uchu a řádku barevných korálků navlečených na jeden pramen vlasů od temene až po bradu.

„Čao, Dallasová. Musím ti říct, že Jamajka je super.“

„Máš korálky ve vlasech.“

„Jasně, nechala jsem si zaplést jeden pramen.“ Zatahala se za něj. „To snad nevadí. Nejsem v uniformě.“

„Co tě to popadlo? Ale to je nakonec jedno. Kde jsou počítače?“

„Detektiv McNab a já jsme transportovali počítače osobně. Doprovodili jsme je přes celní a bezpečnostní kontroly a dopravili jsme je přímo sem do detašované laboratoře za účelem analýzy a prozkoumání. Ani na okamžik jsme je nespustili z očí. McNab je v současnosti s týmem OED zde. Ponechala jsem ho v laboratoři, abych vám mohla podat hlášení. Madam.“

„Nemusíš trucovat jen proto, že si z tebe utahuju kvůli korálkům.“

„Třeba ti jen nechci dát dárek.“

„Proč bys mi dávala dárek?“

„Na památku mého prvního pátrání mimo město.“ Vytáhla ho z tašky. „Ale nezasloužíš si ho.“

Eva nevěřícně zírala na malou palmu z umělé hmoty, pod níž si hověl malý nahý muž. Držel drobnou sklenku ve tvaru misky naplněnou ostře zelenou tekutinou. Nepochybně opravdový alkohol, usoudila Eva podle blaženě připitomělého výrazu na mužově tváři.

„Máš pravdu. Fakt si to nezasloužím.“

„Je to kýč.“ Uchlácholená Peabodyová si sedla na roh Evina stolu. „A je legrační. Takže tak.“

„Hm. Potřebuju, abyste ty i zbytek týmu trochu zabrali. Uděláme si krátký brífink, i s civilními specialisty, a potom… Vydrž,“ řekla, když jí zapípal videotelefon. „Dallasová.“

„Máme problém.“

Z tónu jeho hlasu a vzteklého výrazu v Morrisově obličeji Eva usoudila, že ta potíž je opravdu vážná. „Jsi v márnici?“

„Já jsem v márnici,“ potvrdil. „Bissel ne.“

„Ty jsi ztratil tělo?“

„Těla se neztrácejí,“ odsekl, třebaže strávil posledních pětatřicet minut usilovným hledáním jak fyzickým, tak i na počítači. „A naši hosté stěží vstanou a dojdou si do lahůdek na rohu na chlebíček a panáka. Což znamená, že někdo se sem dostal a pomohl mu odsud.“

„Chápu.“ Morris byl víc uražený než rozhněvaný. Eva to hodlala změnit. „Zamkni to tam.“

„Pardon?“

„Uzavři budovu, Morrisi. Nikdo nesmí tam ani ven – ani mrtví, ani živí, dokud tam nedorazím. Bude mi to trvat asi hodinu.“

„Celou hodinu, abys –“

„Zapečeť tu místnost, kde jste uchovávali tělo. Připrav všechna cédéčka z bezpečnostních okruhů za posledních čtyřiadvacet hodin a zkopíruj mi všechny záznamy o Bisselovi, které jsi pořídil. A chci vědět, kdo všechno vstoupil do toho prostoru od chvíle, kdy jsi ty osobně opustil tělo. Kadeová tam pořád je?“

„Ano. Kadeová, tu je, zatraceně, Dallasová.“

„Přijedu, jak jen to půjde.“ Zavěsila mu. „Sežeň zbytek týmu,“ nařídila Peabodyové a pak zaklela, když jí zase zapípal videotelefon. „Tak padej,“ obořila se na Peabodyovou a dívala se, jak chvátá ke dveřím. „Dallasová.“

„Poručíku.“ Na obrazovce se objevil obličej inspektora Whitneyho a nevypadal o moc víc veseleji než Morrisův. „Hlaste se na vedení. Máme schůzku s policejním ředitelem a zástupcem ředitele ONB. Devět nula nula.“

„Bude to muset počkat.“

Zamrkal a hlas měl ledový. „Poručíku?“

„Pane, musím informovat svůj tým. Řeknu jim jen to nejnutnější, ale nemohu to odkládat. Pak je moje přítomnost nezbytná v márnici. Právě jsem hovořila s vrchním soudním lékařem Morrisem. Chybí mu Bisselovo tělo.“

„Nemůžou ho najít, nebo je pryč?“

„Předpokládám, že je pryč, pane. Nařídila jsem uzavřít prostor, zapečetit jej a dohledat tělo. Do hodiny se detektiv Peabodyová a já setkáme s Morrisem a vyhodnotíme vzniklou situaci. Domnívám se, že to má přednost před schůzkou na ústředí. ONB a Sparrow budou muset počkat, než na ně přijde řada, aby si se mnou zatančili ty své tanečky.“

„Chci podrobnosti, a to do posledního detailu. Co nejdřív. Posunu dobu schůzky na jedenáct nula nula. Buďte tam, poručíku.“

Nestačila to ani potvrdit, když ji uťal stejně pohotově, jako ona zavěsila Morrisovi. Tak se aspoň zamračila na obrazovku a řekla: „Do prčic.“

Pak vstala a otočila nástěnku s detaily vraždy čelem ke zdi.

Poprvé uviděla Tokimota, když přicházel vedle Revy, a musela si připomenout, že jí nezbývá než věřit Feeneymu a Roarkovi, že si vyberou schopné lidi. I když nevěděla, kde ty zatracené lidi vzali. Usoudila, že Reva vypadá dostatečně houževnatě, i když ve tváři trochu přepadle, a že Roarke se asi spletl, pokud šlo o milostné pnutí mezi Tokimotem a Revou, protože Tokimoto se jí vůbec nedotýkal a ani na ni nepohlédl, když se usazovali.

„Kapitán Feeney vás informoval, pokud jde o počítače,“ začala, „takže já se tím nebudu zabývat s výjimkou toho, že řeknu, že potřebuji data, jakákoliv data, a že je potřebuju rychle. Zprovoznění počítačů a obnovení souborů je naše priorita. Červený kód je zatím druhotný.“

„Poručíku.“ Tokimoto promluvil svým modulovaným hlasem, s korektním výrazem v zajímavé tváři. „Mohl bych připomenout, že svou podstatou nemůže být červený kód druhotný? Abychom mohli obnovit data, musíme vědět, jak byla zničena. Když zjistíme, jak došlo k jejich zničení, dovede nás to k cíli. Všechno souvisí se vším, chápete.“

„Ne, nechápu, což je důvod, proč nejsem v týmu OED. Přizvali jsme vás sem proto, abyste pomohli při vyšetřování vraždy. Vzhledem k tomu, že údaje na počítačích byly zničeny, lze důvodně předpokládat, že obsahovaly informace týkající se dosud neznámé osoby nebo osob, které zabily přinejmenším tři lidi. Až si projdu ty údaje,

zjistím, proč je vrah potřeboval zničit, proto tedy jsou mojí prioritou údaje. Rozumíte?“

„Ano. Jistě.“

„Dobře. Počítače, které detektivové Peabodyová a McNab přivezli z domu Cartera Bissela na Jamajce, teď máme tady. Carter Bissel je pohřešovaný. Musíme předpokládat, že byl součástí vražedného spiknutí. Rozsah jeho spolupráce musíme teprve určit.“

„Blair se o něm zřídkakdy zmiňoval, ale pokud ano, mluvil o něm jako o otravovi. Nevím, jestli to pomůže,“ řekla Reva Evě, „ale měla jsem z toho dojem, že se za Cartera strašně styděl.“

„Je vám známo, kdy spolu byli naposledy ve styku?“

„Asi tak před rokem Carter volal Blairovi a žádal ho o peníze. Vešla jsem do jeho pracovny zrovna ve chvíli, kdy vyřizoval elektronický transfer a řekl něco v tom smyslu, že cpe peníze do opice jménem Carter, která mu sedí za krkem. Byl naštvaný a nechtěl o tom mluvit, tak jsem to nechala být. Když se tak ohlížím, takhle jsem přecházela hodně věcí.“

„To je obrat, který použil? Opice za krkem?“

„Ano. Byl opravdu rozmrzelý a naštvaný. Vzpomínám si, že jsem byla překvapená, že mu půjčil peníze, a taky jsem to řekla. Vypnul počítač a ječel na mě, že jsou to jeho prachy a jeho starost a pak za sebou práskl dveřmi. Protože to tak bylo, neviděla jsem důvod, proč se pouštět do hádky kvůli pošukovi, kterého jsem v životě neviděla, a tak jsem to nechala být.“

„To je zajímavé. Roarke, vyšťourej někde trochu času a najdi všechna soukromá, případně i tajná konta, která mohl Blair Bissel mít. Ráda bych věděla, jak často tu opici krmil.“ Odmlčela se a přejela pohledem po lidech v místnosti. „Musím připomenout všem civilistům v našem týmu, že veškeré informace, které se dozvědí nebo které získají v průběhu tohoto vyšetřování, nesmí probírat s nikým dalším. Týká se to přátel, sousedů, milenců, médií i domácích mazlíčků. Znovu zdůrazňuji, že jestli komukoliv sdělíte nějakou informaci, budu to považovat za bránění výkonu spravedlnosti. Dojde-li k úniku informací, viník bude zjištěn, obžalován a stráví nějakou dobu pod zámkem. Nemáme čas na to, abychom postupovali v rukavič-

kách,“ dodala, jako by četla Roarkovi myšlenky. „Tohle jsou tvoji lidé, ne moji.“

„Jsem si jist, že všichni v téhle místnosti tvoje varování pochopili naprosto přesně,“ řekl. „Poručíku.“

„Pokud se tím někdo cítí uražen,“ řekla dutě, „je to brzda. Nemyslím, že by takovou Chloe McCoyovou v tuhle chvíli zajímala slušnost a podobný jemnocit. Na druhou stranu Bissel, ať už jednal na vlastní triko, nebo v součinnosti s ONB, implantoval do svých soch odposlouchávací mechanismy. Víme, že tyto pomůcky se nacházely na různých místech domu, kde bydlel s Revou Ewingovou, a musíme tedy předpokládat, že jejich účelem bylo shromažďovat informace zpravodajského charakteru týkající se projektů, na nichž pracovala v Securecompu.“

Při řeči se dívala na Revu a všimla si, jak se jí chvěla čelist a jak pak zaťala zuby.

„Potřebujeme záznamy o prodejích jeho soch, abychom tak mohli vysledovat, kde se nyní nacházejí. Musí být prohledány. Až to budeme uskutečňovat, bude z toho hodně povyku. Revo, budou vás propírat ze všech stran.“

„Zvládnu to.“

„Nepochybně jako někdo, kdo byl takto intimně zavlečen do nějakého spiknutí, nemůže Ewingová nést zodpovědnost za činy muže, který ji využil a zradil.“

Reva se mdle usmála na rozhněvaného Tokimota. „Spolehni se, že mi to určitě bude někdo předhazovat. Tak to na světě chodí.“

„Ten povyk se spustí spíš dřív než později,“ pokračovala Eva. „Pohřešujeme Bisselovo tělo.“

Pozorně Revu sledovala. Její obličej byl bezvýrazný, jako by právě slyšela nějakou frázi v cizím jazyce. Vedle ní sebou Tokimoto trhl, pak se natáhl a přikryl Revinu ruku svojí dlaní.

Eva už tušila, že měl Roarke zase pravdu. Příště si na jeho informace klidně může vsadit.

„Nerozumím, jak jste to myslela,“ řekla Reva opatrně. „Myslím, že vám nerozumím.“

„Mluvila jsem se soudním lékařem, který mě informoval, že Bisselovo tělo už v márnici není. Vycházíme z předpokladu, že je někdo odvezl.“

„Ale… proč by někdo bral…“ Reva si rukama sáhla na krk a svírala si jej, jako by se snažila odstranit knedlík, který se jí tam udělal. „Prostě to nechápu.“

„Je na mně, abych se v tom vyznala. Může vám někdo potvrdit, kde jste se včera v noci nacházela?“

„Jste krutá,“ řekl Tokimoto tiše.

„Jsem jenom důkladná. Revo?“

„Ano. Ano. Ehm. Večeřely jsme doma. Moje matka a já. Dívaly jsme se na televizi. To byl její nápad. Na komedie. Jedly jsme popcorn, pily jsme víno. Vypila jsem hodně vína.“ Povzdechla si. „Seděly jsme asi do jedné. Usnula jsem na gauči. Vzbudila jsem se asi ve čtyři. Matka mě přikryla. Jen jsem se obrátila a spala jsem dál. Vyspala jsem se nejlíp za poslední dny.“

„Dobrá. Teď prosím civilisty, aby se vrátili do laboratoře.“ Podívala se přímo na Roarka. „Do dvou hodin bych měla ráda celkovou zprávu o pokroku, kterého jste dosáhli.“

„To věřím. Budeš ji mít.“ Přešel k Revě a pomohl jí vstát. „Chceš jít napřed na vzduch nebo potřebuješ trochu soukromí?“

„Ne. Ne, jsem v pořádku. Dáme se do práce. Prostě se dáme do práce.“

Eva počkala, dokud za sebou Roarke nezavřel dveře, když jí předtím věnoval poslední chladný pohled.

„Brr.“ McNab se otřásl. „Je tu zima.“

„Sklapni, ty troubo,“ řekla Peabodyová šeptem. „Promiňte, poručíku, těch pět set copánků, co si nechal zaplést, mu brání v přístupu vzduchu do mozku.“

„Mírni se.“

„Tak pojďme dál. Probrala jsem několik možností, ale žádná z nich není moc uspokojivá ani nedává moc smysl. Hodně to záleží na tom, jak do těch teorií dosazuju údaje. Ale v podstatě pořád nevíme, s čím máme co do činění. Tajná operace, agent, který se vymkl kontrole, špatné rodinné vztahy. Co víme jistě, je fakt, že máme tři vraždy, jedno chybějící tělo a spojení na Jamajku.“

„Chloe McCoyová byla zabita kvůli něčemu, co věděla nebo co měla v držení. Pitva potvrdila, že si zavedla ochranu proti početí. Čekala milence. Jediný milenec, o kterém víme, je Blair Bissel.“

„Který je mrtvý a navíc pohřešovaný.“

„Existuje malá naděje, že si jen *myslela*, že přijde Blair Bissel. Byla to teatrální, naivní a lehkověrná mladá žena. Jestli jí to někdo správně naservíroval, byla schopná uvěřit, že její milenec vstal z mrtvých a přišel za ní – aby ji utěšil, aby jí pomohl, aby s ní utekl. Vrah jenom potřeboval dostat se do bytu, uklidnit ji a navést ji, aby vypila víno s prášky. Jsem Blairův přítel, kolega, bratr. Požádal mě, abych vám všechno vysvětlil. Přijde za vámi, jakmile to bude bezpečné.“

„Pustila ho dovnitř,“ souhlasila Peabodyová. „Líbilo se jí to napětí.“

„Určitě ho pustila dovnitř, jestli to byl Blair Bissel.“

McNab si odfrkl. „Který vstal z mrtvých.“

„To nemusel, pokud neumřel. Jestli to jenom narafičil.“

„Tělo bylo identifikováno, Dallasová,“ řekla Peabodyová. „Otisky, DNA, všechno.“

„Platila ho ONB, takže nevylučuju falešnou identifikaci. Podle mě na něho ukazuje McCoyová. Jestli něco měla nebo něco věděla, tak ji musel vyřídit, než se pustí do té hlavní akce. Pak tu máme motiv. Proč by měl umírat – a brát s sebou svoji milenku a házet to na manželku? V jeho spisu nic nenasvědčuje tomu, že by měl v ONB nějaké potíže. Podle toho, jak se to jeví, měl všechno pod kontrolou. Sexy práci v tajných službách, milující ženu, která je nevědomky neutuchajícím zdrojem zpravodajských informací, pár milenek, aby měl změnu, úspěšnou kariéru a finanční zajištění. Život je skvělý, tak proč umírat?“

Posadila se na stůl. „Teď přejdeme k jeho bratrovi. Je tam závist, zášť. Víme, že za ním Kadeová jezdila na Jamajku a máme důvod si myslet, že byl jejím milencem. Posvětila to ONB? Nebo to dělala o své vůli, případně na popud Blaira Bissela? A proč? Třeba to měla být nějaká bouda, která se zvrtla. Nebo třeba byli jako Kain a Ábel a Carter sejmul bratra – kvůli ženské – a hodil to na Revu. Hezky by mu to vynášelo, byl v tom majetek. Pokud by byla Reva obža-

lovaná a odsouzená za vraždy, nemohla by dědit. Všechno by bral on.“

„Třeba Blaira vydíral,“ navrhla Peabodyová. „Ta opice na zádech.“

„Ano, to nám pomůže zjistit Roarke. Carter něco na Blaira má – spojení s ONB, nevěry nebo něco jiného, a pravidelně ho vydírá. Blair už toho má dost a rozhodne se tu opici setřást. Jenže zabít tři lidi trochu přesáhne míru. Co si takhle odskočit na ostrov, odstranit bratra a žít klidně dál? Odpovědi na tyhle otázky musíme najít v těch počítačích. Feeney, potřebuju ty odpovědi.“

„Jednu bych pro tebe měl. Prvotřídní obličejový chirurg ze Švédska byl zabit při něčem, co vypadalo jako nezdařený pokus o vloupání. Před dvěma týdny. Záznamy o jeho pacientech se nepodařilo získat, protože poškodili počítač.“

„Poškodili?“

„Podle hlášení. Jorganssenovi, tak se jmenoval, podřízli krk. Vybrali mu zásoby léků a poškodili jeho počítač. Počítám, že mu tam nasadili vir, ale to nemůžu potvrdit, dokud ho neuvidím.“

„Zkus hezky poprosit kolegu ve Švédsku, třeba nám to pošlou.“

„Za pokus to stojí.“

„Pokoušej se rychle.“ Vstala. „Předvolali si mě na ústředí na žádost té zatracené ONB. Pokusím se chránit nám záda, protože to bude ošklivé. Pokusím se je odpálkovat, a pokud ten míč poletí tam, kam potřebuju, měli bychom ty podělané agenty dostat na kolena. Ale vsadím se, že bude nějaká odveta. Takže po dobu vyšetřování tohohle případu se tu zabarikádujeme.“

„Panebože.“ McNab se křenil jako idiot. „Jak to vydržíme?“

„A budeme pracovat čtyřiadvacet hodin denně,“ dodala Eva a přihlížela, jak se mu úsměv mění ve škleb. „Na směny. Začínáme. Peabodyová.“

„Ano, madam. Zařídím se podle vás.“

„Komunikace jenom na chráněných linkách,“ dodala cestou ke dveřím, kde málem vrazila do Roarka.

„Poručíku, na chvilku.“

„Cestou. Nemám čas.“

„Jen si odskočím…“ někam jinam, pomyslela si Peabodyová a rychle kolem nich prochvátala.

„Jestli máš nějakou stížnost na to, jak jednám s tvými lidmi, pak na to zapomeň. Spěchám.“

„To by trvalo déle než chvilku, kdybych měl probírat tvůj takt a komunikační dovednosti. Uvědomuji si, že se na Revu neohlížíš a dokonce jí svým způsobem připravuješ alibi.“

„Takže?“

„Nemůžu pracovat naslepo, Evo. Jestli ode mě chceš pomoc, pak mi nemůžeš dát jeden úkol a hned mě převést na jiný. Čekám, že mi svěříš podrobnosti.“

„Víš všechno, co potřebuješ. Až budeš potřebovat vědět víc, řeknu ti víc.“ Popadl ji za ruku a otočil si ji k sobě. „To je tvůj způsob, jak mě trestat za to, že odmítám vyznávat stejné morální zásady jako ty?“

„Kdybych tě trestala, kámo, tak si buď jistý, že bys to poznal. Tohle a tamto jsou dvě různé věci.“

„Houby.“

„Ale *jdi* do háje, ty namyšlený samče.“ Vytrhla se mu, neovládla se a odstrčila ho.

Viděla, jak mu v očích vzplál vztek, ale nevrátil jí to, ani se jí nedotkl. V tu chvíli se nenáviděla, když si uvědomila, že se ve vypjaté situaci nekontrolovala, zatímco on ano.

„Tohle je moje práce, sakra, a teď nemám čas ani si nemůžu dovolit ten luxus myslet na něco jiného než na tenhle případ. Jestli se ti nelíbí, jak vedu vyšetřování a tenhle tým, tak toho nech. Jdi od toho pryč. Nevíš, s čím se potýkám.“

„O tom jsem s tebou chtěl právě mluvit. Mám jisté obavy, odůvodněné obavy, proč nechci, aby se moje žena pouštěla do křížku s ONB. Tady nejde jen o vraha, dokonce ani o organizovaný zločin ne. Není to nějaká skupinka teroristů s očima planoucíma svatou nenávistí. Je to jedna z nejmocnějších organizací na světě. Pokud v tom jedou, a jak to tak vypadá, tak aspoň v nějakém ohledu ano, logicky z toho vyplývá, že nebudou mít žádné zábrany, aby newyorskou policajtku, která se jim připletla do cesty, klidně poškodili. Aby ji poškodili osobně nebo profesionálně. Moji policajtku.“

„Poraď si s tím. To je díl toho nákladu, který sis na sebe vzal. Jestli mi chceš ohlídat záda, tak mi dodej informace. To můžeš udělat. To je tak všechno, co můžeš udělat.“

„To je díl toho, co jsem si na sebe vzal,“ řekl souhlasně tónem, který byl nebezpečně mírný. „Uděláš dobře, když si uvědomíš, k čemu ses zavázala ty. Všechno, co sis naložila, Evo. Buď budeš žít s tím, anebo bez toho.“

Zůstala stát, šokovaná až do morku kostí, a on se otočil a šel pryč. Ruce měla jako led a žaludek se jí svíral v křečích, když spěchala po schodech dolů. Něco z toho se jí muselo odrážet ve tváři, protože Peabodyová se k ní otočila, když nastupovala do auta.

„Dallasová? Jsi v pořádku?“

Zavrtěla hlavou. Nebyla si jistá, zda by byla schopná vydat ze sebe hlásku. V krku ji pálilo. Přidala plyn a vyjela po příjezdové cestě lemované stromy a keři, jejichž listí se začínalo s počátkem podzimu zbarvovat doruda.

„S muži je těžké pořízení,“ řekla Peabodyová. „Čím víc se kolem nich pohybuju, tím těžší se mi to zdá. Řekla bych, že s Roarkem to bude těžší než s většinou chlapů.“

„Je naštvaný, to je celé. Vážně naštvaný.“ Musela si přitisknout tuku na protestující žaludek. „A to já jsem taky, zatraceně. Ale dostal se mi pod kůži. V tom je vážně dobrý. Ten mizera.“ Třásl se jí hlas a sykavě vdechla vzduch. „Moc dobře ví, kam tnout.“

„Čím víc nás chlapi milujou, tím líp míří.“

„Prokrista, v tom případě mě fakt musí milovat. Teď to nemůžu řešit. On ví, že to teď nemůžu řešit.“

„Pro kotrmelce ve vztahu nikdy není příhodná doba.“

„Na čí straně sakra jsi?“

„No, už vzhledem k tomu, že sedím vedle tebe a ty máš dost dobrý úder, tak na tvojí. Spolehni se.“

„Tak už toho necháme.“ Bála se, že ta žaludeční nevolnost ji bude sužovat celý den. Ale vytáhla videotelefon a udělala další krok.

„Nadine Furstová.“

„Na oběd to nestihnu. Musíme se domluvit na jindy. Ale co nejdřív.“

„Dobře.“ Nadine ani nehnula pečlivě upraveným obočím. „Podívám se, kdy mám čas a brnknu ti.“

„Budu se těšit.“

Eva ukončila hovor.

„Co to bylo?“ ptala se Peabodyová.

„Agenti nejsou sami, kdo umí pracovat utajeně. To jsem právě dala Nadine pokyn, aby pustila do éteru tu story, že Blair Bissel byl operativec ONB, plus pár vybraných detailů, které ji mají potvrdit a rozvinout. Uvidíme, kdo bude mít navečer hlavu v pejru.“

„Roarke nebude jediný, kdo se naštve.“

„Díky.“ Eva se pokusila o slabý úsměv. „Hned se cítím líp.“

Morris se zachoval přesně podle instrukcí. Protože to trvalo víc než deset minut, než ji a Peabodyovou ostraha prověřila a pustila je do márnice, usoudila, že byl víc než jen trochu naštvaný. Osobně je uvítal a pak je odvedl studeným bílým tunelem k pitevně.

„V kolik ses sem dneska ráno dostal?“ prohodila Eva k jeho strnulým zádům.

„Kolem sedmé. Brzy, protože jsem chtěl udělat laskavost jedné policajtce a podívat se, jestli si v nedávné době nenechal udělat nějaký chirurgický zákrok na obličeji nebo plastiku. Dal jsem si kafe a znovu jsem si prošel svoje předchozí záznamy o případu a pak jsem šel sem dolů. To mohlo být asi sedm patnáct.“

Udal heslo a přikázal, aby se otevřely chráněné dveře do úložných prostor.

„Tyhle dveře byly zamčené?“

„Ano.“

„Nechám prověřit výjezdovkou, jestli si s nimi někdo nehrál,“ řekla Peabodyová.

„Bisselova kóje byla prázdná,“ pokračoval Morris a přistoupil ke stěně, kterou tvořily ocelové dveře výsuvných mrazicích boxů. Jeden z nich otevřel. Vyvanul z něj závan vzduchu a mrazivá bílá pára. „Nejdřív jsem byl otrávený, protože jsem si myslel, že ho přesunuli nebo že popletli číslo v jeho složce, tak jsem zkontroloval poslední záznam, který potvrdil, že byl uložený do správné kóje. Zavolal jsem Marlie Drewovou, která měla noční službu. Byla ještě v

práci, protože směna jí končila až v osm. Neměla žádný záznam o tom, že by někdo vstoupil do téhle sekce, že by něco přivezli nebo odvezli.“

„Budu s ní chtít mluvit.“

„Čeká ve své kanceláři. Důkladně jsme všechno prohlédli. Složku tady má, tělo tu není.“

„Kolik těl tu v tuhle chvíli máte?“

„Dvacet šest. Čtyři dovezli minulou noc ve dvě dvacet. Dopravní nehoda.“

„Zkontrolovali jste všechny boxy?“

Zatvářil se uraženě. „Dallasová, nejsem v práci první den. Když ti říkám, že to tělo tady není, tak tady není.“

„Dobrá. Takže jste měli dvaadvacet těl, než jste přijali ta nová těla ve dvě dvacet?“

„Ne, měli jsme jich dvacet. Dvě už byla připravená na likvidaci – na účet města. Dva bezdomovci, nikdo je nepohřešoval.“

„Likvidaci.“

Jeho uraženost překrylo čerstvé podráždění a způsobilo, že měl hlas jako led. „Vždyť víš, jak to chodí. Nejsou pohřešováni, jsou nemajetní, tak město zaplatí po osmačtyřiceti hodinách kremaci. Pracovali jsme s nimi během noční směny, poslali jsme je do krematoria.“

„Kdo s nimi jezdí?“

„Řidič a služba.“ Protože mu bylo jasné, kam míří, vycenil zuby. „Nevzali by Bissela omylem, jestli myslíš na tohle. Nepěstujeme tady komedii plnou omylů. Starat se o mrtvé je vážná a citlivá práce.“

„To je úplně jasné, Morrisi.“ Začala se taky rozehřívat. Přikročila k němu blíž a podívala se mu do tváře. „Jenže Bissel tu není, tak musíme projít všechny vaše kroky.“

„Dobře. Takže to máme přípravnu. Těla, která jsou určena k přepravě a likvidaci se odepíšou ze skladovacích prostor a zkontrolují se příslušné záznamy – to provede zastupující soudní lékař. Tyhle záznamy se pak ještě jednou překontrolovávají, aby se vyloučila záměna. Přepravní tým je převezme z přípravny a znovu zkontroluje údaje. Říkám ti, že zmizení Bissela není záležitost nějaké záměny

jeho těla za tělo bezdomovce. Prostě mi chybí tělo. Počty nesouhlasí.“

„Nemyslím si, že by šlo o záměnu. Napřed se spoj s krematoriem. Zjisti, kolik kremací pro vás minulou noc dělali. A chci jména těch, kdo měli včera na starost tu přepravu. Jsou tu ještě?“

„Ne, už slouží jiná směna.“ Morris už teď vypadal víc znepokojeně než naštvaně. Cestou zpátky uzamkl dveře a nastavil zajištění. „Měli službu do šesti ráno.“ Pospíchal do své kanceláře. Na počítači si zobrazil rozpis služeb za předchozí noc. Přitom zvedl videotelefon.

„Powell a Sibresky. Znám je oba. Jsou samá sranda, ale pracují efektivně. Jsou pečliví. Tady vrchní soudní lékař Morris,“ řekl do telefonu. „Potřebuji ověřit dodávky k likvidaci, které jsme vám doručili dneska po půlnoci.“

„Okamžik, doktore Morrisi. Přepojím vás na příjem.“

„Ještě si někdo kromě mě myslí, že je to pěkná ironie?“ řekla Peabodyová. „Prý příjem.“

„Zmlkni, Peabodyová. Najeď na toho Powella a Sibreskyho a všechno mi o nich zjisti.“

„Už jsem ti to říkal,“ protestoval Morris. „Lidi, co u mě dělají, nejsou žádní feťáci, co by ztráceli těla. Máme tady vypracovaný přesný systém evidence a – ano, Morris,“ řekl, když dostal spojení na příjem. „Posílali jsme vám dvě těla, muže a ženu, dneska brzy ráno na likvidaci. Čísla NYC-JD500251 a 252. Můžete to ověřit?“

„Jistě, doktore Morrisi. Jenom si to vytáhnu. Ano, už mám dokumentaci. Likvidaci už jsme provedli. Potřebujete verifikační čísla?“

„Ne, děkuji. To stačí.“

„Potřebujete ještě ověřit ten třetí příjem?“

Eva se ani nemusela dívat, aby věděla, že se mu zhoupl žaludek. Bylo vidět, jak se schoulil nad desku stolu. „Třetí?“

„NYC-JD500253. Všechna tři těla byla doručena a převzetí podepsáno přejímacím inspektorem Clemmentem v jednu hodinu šest minut ráno.“

„Tuhle likvidaci už jste taky provedli?“

„Ano, pane doktore. Byla dokončena ve… tři třicet osm. Potřebujete ještě něco?“

„Ne. Ne. Děkuji vám.“ Ukončil spojení. „Nevím, jak se to mohlo stát. Nedává mi to smysl. Příkaz ke kremaci je tady. Tady.“ Poplácal obrazovku. „Na dvě těla, ne na tři. Třetí příkaz jsme nevystavovali, žádné třetí tělo nebylo ze skladovacích prostor odepsáno.“

„Musím si promluvit s Powellem a Sibreskym.“

„Jdu s tebou. Musím vědět, jak k tomu došlo, Dallasová,“ řekl, než stačila začít protestovat. „Tohle je můj barák. Hosti jsou možná po smrti, ale pořád to jsou moji hosti.“

„Dobře. Povolej sem výjezdní tým, Peabodyová. A ať se Feeneyho lidi bleskem podívají na Morrisův počítač. Potřebuju vědět, jestli s jeho údaji za posledních čtyřiadvacet hodin někdo manipuloval.“

Vytáhli kolosálně naštvaného Sibreskyho z postele. Třebaže se trošku umravnil, když viděl Morrise, přesto stále prskal a vrčel.

„Co se sakra děje? Já a moje stará máme po noční. Musíme se vyspat. Vy, co pracujete ve dne, si myslíte, že všechno běží podle vás.“

„Vážně se omlouvám, že vás rušíme, Sibresky,“ spustila Eva, „a taky je mi líto, že jste si nevypláchl pusu, než jsme si začali povídat.“

„No a?“

„Ale faktem je, že vedu jedno z těch otravných denních vyšetřování. Ráno jste vezl nějaký náklad do krematoria.“

„Jo, a co z toho? To je můj džob, dámo. Morrisi, proč se do toho sere?“

„Sibe, tohle je důležité. Vezl jsi –“

„Morrisi.“ Eva zasáhla mírněji, než by přerušila kohokoliv jiného. „Kolik těl jste vezl?“

„Jenom jednu várku z městské márnice. Když jich je míň než pět, tak je vozíme najednou. Když jich je pět a víc, tak je musíme rozdělit do víc várek. Většinou v zimě, když homelesáci v mrazech odpadají jeden po druhém. V pěkném počasí, jako je teď, jich bejvá málo.“

„Kolik jich bylo v té dnešní várce?“

„Do prdele.“ Ohrnul spodní ret ve výrazu, který Eva vyhodnotila jako soustředění. „Tři. Jo, tři. Dva chlapi, jedna ženská. Prokrista,

dělali jsme všechno jako vždycky, identifikaci, papírování, odepsání, zapsání a všechny ty hovadiny. Nemůžu za to, jestli si na ně někdo vzpomněl po osmačtyřiceti hodinách.“

„Kdo vám a Powellovi schválil transport?“

„Sal, myslím. Však víš, Morrisi, Sally Riserová. Vydala nám je z přípravny. Už byli hotoví, když jsem tam přišel. Ale nedělal to Powell.“

„Co nedělal Powell?“

„Powell zavolal, že je marod, tak nastoupil ten novej chlápek. Dost snaživej,“ zašklebil se Sibresky. „Měl už papíry hotový, když jsem píchnul příchod. Bylo mi to fuk. Jen jsem je odvez.“

„Jak se ten nový chlápek jmenoval?“ chtěla vědět Eva.

„Do prdele, myslíte si, že si všechno takhle po ránu pamatuju? Angelo, tak se myslím jmenoval. Mně je sakra ukradenej, jen zaskakoval za Powella. Chtěl udělat papíry sám, proti tomu nic nemám. Jak jsem řek, snaživec.“

„To bych řekla. Peabodyová.“

Peabodyová pochopila, co Eva chce, a vytáhla fotky Blaira a Cartera Bisselových z aktovky. „Pane Sibresky, je jeden z nich ten člověk, který se vám představil jako Angelo?“

„Ne. Ten měl obrovský knír, huňatý obočí a vlasy do půl zad jako nějaká ta stupidní filmová hvězda pro děcka. Taky měl jizvu na obličeji.“ Přejel si palcem po levé tváři. „Ošklivou, od koutku oka až skoro k puse. Pár vyraženejch zubů. Vypadal dost příšerně.“

„Sibresky, zkazím vám den,“ řekla Eva. „Musíte se obléknout a pojedete s námi na centrálu. Potřebuju, abyste se kouknul na fotky a zapracoval s policejním kreslířem.“

„Ale jděte *někam*, dámo.“

„Jsem poručík. Oblékněte se.“

KAPITOLA 16

Ani ji nepřekvapilo, když objevili tělo Josepha Powella, zato ale zuřila. Nutně se potřebovala ovládnout, musela tu zuřivost potlačit, aby jí nezastřela jasný úsudek.

Žil sám, což byl jeden z důvodů, proč si vrah vybral právě jeho. Byl vychrtlý, na ptačích kostech měl jen málo masa a věneček vlasů kolem uší měl ostříhaný nakrátko. Musel jim nějak domluvit nebo s nimi něco provést, takže mu trčely kolem hlavy jako koruna nabarvená oslnivě modrou barvou blesků.

Letmým pohledem na jeho byt zjistila, že měl rád hudbu a sójové chipsy s příchutí sýra. Pořád ještě měl na uších sluchátka a otevřený sáček s chipsy ležel hned vedle něho v posteli.

Na jednoduchém okně ložnice nevisely žádné záclony, ale roleta stejně modrá jako jeho vlasy byla stažená. Docela účinně bránila průchodu slunečních paprsků, takže místnost tonula v pološeru a všechen hluk dopravy – pozemní i vzdušné – narážel na skleněné tabule jako útočící bouře.

Spolu s chipsy si dal trochu Zoneru. Viděla jeho zbytky na papíru i popel v misce ve tvaru nahé ženy bohatě obdařené vnadami postavené na nočním stolku.

To byla další věc, která to jeho vrahovi usnadnila. Byl sjetý, v hlavě mu duněla hudba a stěží vážil víc než nějakých šedesát kilo. Bylo pravděpodobné, že vůbec necítil ránu z laseru přitisknutého k jeho sklerotické tepně.

Drobná požehnání.

Naproti posteli visel na zdi napínáčky připevněný plakát. Mavis Freestoneová osobně, v životní velikosti. Vyfotili ji ve výskoku, ruce rozpřažené, široký úsměv plný nakažlivé radosti. Měla na sobě jen ten úsměv a pár strategicky umístěných flitrů.

MAVIS!
TOTÁLNĚ VYŠŤAVENÁ!

Při pohledu na ni, jak visí na zašlé béžové zdi, zaplavil Evu nekonečný smutek a udělalo se jí zle.

Protože s ní byl Morris a ona věděla, že musí předběžně ohledat tělo, stáhla se a nechala ho dělat jeho práci.

„Jedna rána," řekl. „Plný kontakt. Spáleniny po zásahu jsou jasně čitelné. Žádné další viditelné zranění. Žádné známky zápasu nebo obranných zranění. Jeho nervový systém musel okamžitě zkolabovat. Bezprostřední smrt."

„Potřebuju pozitivní identifikaci, Morrisi. Jestli chceš, tak můžu –"

Máchl kolem sebe rukama. „Znám rutinu. Sakra moc dobře vím, co se musí udělat, a nepotřebuju, abys mi –" Zvedl obě ruce. Přerývaně vtáhl dech a pak vydechl. „Ale tak jsem to nemyslel. Promiň."

„V pořádku. Vím, že je to pro tebe tvrdé."

„To jsi trefila. Mám pocit, jako by ohrožovali mě samotného. Někdo sem přišel a zabil tohohle… chlapce stejně bezcitně, jako člověk plácne mouchu. Udělali to a ani ho pořádně neznali, vůbec nic k němu necítili. Udělali to jedině proto, aby odstranili celkem zanedbatelnou překážku pro přístup do mé márnice. Neznamenalo to pro ně nic víc, než když si člověk nazuje boty, aby se nezmáčel od rosy."

„Oběť je pozitivně identifikována jako Powell, Joseph. Dám si na minutku pauzu, Dallasová, abych se trochu vzpamatoval, a pak se na něho podívám, ať jsem ti aspoň trochu k něčemu dobrý."

Počkala, dokud neodešel z pokoje. „Peabodyová, potřebuju, abys to tady zmákla. Pořiď popis místa činu, zavolej výjezdovku, oběhni sousedy. Musím na ústředí."

„Já tam chci jít taky."

„Nařídili to mně, ne tobě."

Peabodyová stiskla čelist. „Jsem tvoje parťačka, a jestli ti hodlají nakopat, chci svůj díl."

„Oceňuji tvoji loajalitu, ale moje parťačka bude právě teď užitečnější tady. Tenhle tě potřebuje," řekla s pohledem na Powella. „Kvůli němu to musíš spustit a kromě toho musíš pomoct Morrisovi. A jestli mě kopnou do zadku, tak tím spíš potřebuju někoho, kdo povede vyšetřování dál, aby tým držel pohromadě. Spoléhám na tebe."

„Dobrá. Zařídím to." Popošla a postavila se vedle Evy nad Powellovo tělo. „Postarám se o něho."

Eva přikývla. „Tak k čemu tady podle tebe došlo? Pověz mi to.“

„Dostal se dovnitř dveřmi. Uměl překonat bezpečnostní opatření, i když tady kdovíjaké nebylo. Žádný kamerový systém, žádný vrátný. Vybral si Powella místo Sibreskyho, protože Powell žil sám a jako vedoucí směny to byl patrně on, kdo většinou vyřizoval papíry. Pro vraha to byla běžná záležitost, prostě práce, tak se nijak nezdržoval. Powell byl v posteli, buďto sjetý nebo spal, nejspíš obojí. Jen se k němu sklonil, přiložil mu na krk zbraň a odpráskl ho. A hotovo…“

Rychle se rozhlédla po pokoji. „Nevidím propustku ani průkaz zaměstnance. Asi si je vzal a uzpůsobil je podle sebe. To zkontrolujeme. Pak zas prostě odešel. Zjistíme dobu smrti, ale podle mě to bylo někdy včera přes den.“

„Začni s tou dobou smrti. Vrátím se sem zpátky, jak nejdřív to půjde. Morris to možná bude chtít svým lidem říct sám. Pokud ne –“

„Postarám se o to. Tady s tím si nedělej starosti, Dallasová.“

„Tak dobře.“

Vyrazila ke dveřím, ale ještě se na chviličku zastavila před plakátem Mavis. „Ne abys jí to někdy pověděla,“ řekla a zmizela.

V laboratoři pracovala Reva s Tokimotem. Bok po boku. Sotva promluvili, a pokud přece, byla to zkratkovitá počítačová hantýrka, kterou by rozluštil jedině kovaný expert. Ale většinou ani nepotřebovali slova. Jeden myslel, druhý to předjímal.

Reva nemohla tušit, jak strašně si s ní chtěl promluvit, jak se část jeho mysli nesoustřeďovala na práci, ale jak si pořád dokola přemílal slova a věty.

Je v průšvihu, připomínal si pořád. Právě ovdověla a truchlí po člověku, o němž se právě dozvěděla, že ji zradil. Je zranitelná a emocionálně křehká. Připadal by si jako… upír, kdyby se jí teď měl vyznat ze svých citů.

Ale když se zaklonila a tiše si vyčerpáním povzdechla, slova z něj vypadla sama.

„Strašně moc se snažíš. Musíš si dát trochu pauzu. Dvacet minut. Pojď se projít na čerstvý vzduch.“

„Už to skoro máme. Vím to.“

„V tom případě to dvacet minut počká. Máš oči úplně podlité krví.“

Podařilo se jí pokřiveně se usmát. „Dík za upozornění.“

„Máš krásné oči. A ničíš si je.“

„To určitě.“ Znovu si povzdechla a zavřela je. „Ani nevíš, jakou mají barvu, když je nemám červené.“

„Šedou. Jako kouř. Nebo jako mlha v bezměsíčné noci.“

Otevřela jedno oko a koukla na něho. „Z čeho to máš?“

„Nemám tušení.“ Třebaže byl nervózní, rozhodl se, že bude pokračovat. „Mám asi stejně zarudlý mozek jako tvoje oči. Myslím, že bychom se měli jít projít.“

„Proč ne?“ Zkoumavě ho pozorovala, když se zvedala ze židle. „Klidně. Proč ne?“

Z druhého konce místnosti je pozoroval Roarke. „No to mu to trvalo,“ zamumlal.

„Máte něco?“ zeptal se Feeney a skoro se k němu vrhl.

„Ne. Promiňte. Myslel jsem na něco jiného.“

„Dneska jste trošku mimo, chlapče, ne?“

„Jsem právě tak akorát.“ Natáhl se pro svůj kancelářský kafáč, zjistil, že je prázdný, a musel bojovat s touhou mrštit jím proti skleněné přepážce.

„Já vám naleju.“ Feeney pohotově vzal hrnek Roarkovi z ruky. „Stejně jsem si taky chtěl dát.“

„Díky.“

Když se Feeney vrátil s plnými hrnky, přisunul si židli vedle Roarka. „Ona to zvládne. Vždyť to víte.“

„Kdo by to měl vědět líp?“ Roarke uchopil nástroj tenký jako zubařova sonda a zlehounka oškraboval spečeninu. Protože ale Feeney seděl dál a jen upíjel kávu, znovu nástroj odložil.

„Dal jsem jí trochu zabrat, než odešla. Zasloužila si to, bože, namouduši si to zasloužila. Ale lituju, že jsem to tak hloupě načasoval.“

„Nikdy se nepletu mezi manžele. Ten, kdo to dělá, nakonec zjistí, že by ho oba nejradši předhodili lvům. Ale když mám pocit, že by mě žena nejradši přerazila, tak to obvykle spraví kytka. Koupím ji na ulici u stánku, přinesu ji domů a vyloudím patřičně žádostivý výraz.“

Seděl dál a pořád usrkával. „Jenže na Dallasovou kytky nezaberou.“

„Ani za milion let,“ potvrdil Roarke. „A nic nezmůže ani pytel diamantů z Modrého dolu na Taurusu, dokud se jí člověk nedostane pod tu dubovou palici. Panebože, já se z ní zblázním. Je tvrdohlavá jako čert.“

Feeney byl chvíli zticha. „Vypadá to, že chcete, abych s vámi souhlasil. Abych řekl něco jako ‚No jo, Dallasová je zabedněnec.‘ A když to řeknu, tak mi nakopete. Takže budu jenom hezky tiše pít kafe.“

„To mi fakt pomůže.“

„Jste chytrý chlapec. Poradíte si.“

„A co bych jako měl udělat?“

Poplácal Roarka po rameni. „Přilezte ke křížku,“ řekl a rychle popojel židlí z Roarkova dosahu.

* * *

Nebyl ještě konec. Zdaleka tomu ještě nebyl konec, ale on měl tu výhodu, že seděl v pilotním křesle.

Pomalu procházel svými pokoji – pokoji, na které byl tak hrdý, pokoji, které teď patřily jenom jemu. Užíval si to. Nikdo o nich nevěděl.

No, tedy přesněji nikdo živý.

Byly perfektním místem, kde mohl spřádat strategii svých kroků. A mohl si tam pogratulovat k tomu, jak dobře zvládl další práci.

Ten modrovlasý chlápek, to byla hračka. Úplná hračka. Dal si šleh Dia, aby se trochu nabudil, aby zůstal ve střehu, protože zanedlouho bude muset zvládnout další prácičku, tentokrát hodně osobní.

Musí se chránit, krok po kroku, vrstvu po vrstvě. Sebezáchova je prvořadý úkol. Vzrušení ze zabíjení nebo to, když přelstil ty, kdo ho *odepsali*, to jsou příjemné bonusy, ale o to tu nejde.

Jde tu o to, aby si uchránil vlastní krk, což se mu podařilo – a skvěle, řeklo by se, kdyby se nemusel chválit sám.

Na chvíli přestal rázovat a začal si prohlížet svůj odraz v zrcadle. Bude si muset nechat změnit obličej, a to ho rozesmutnilo. Obli-

čej, který se na něho díval ze zrcadla, se mu líbil. Ale co, oběti jsou občas nutné pro dobro celku.

Jakmile dodělá tu práci a odstřihne zbývající nitky, najde si chirurga, který nebude klást zbytečné otázky. Má dost na to, aby takového zaplatil. Však ještě najde cestu, jak se dostat k tomu zbytku, k celému zbytku, jen musí mít čistou hlavu, aby mohl *myslet*, bez všech těch komplikací, které se na něho nahrnuly.

Takže to máme postupné úkoly jedna a dvě. A na třetím kroku už čeká odměna, a on moc dobře ví, jak si ji vybrat.

Nenechá se využít a zradit, nebude nikomu za blázna.

Postará se o své investice.

Eva vypustila z hlavy všechno kromě posledního vývoje případu. Svižně kráčela ke klenuté pracovně policejního ředitele Tibbla a soustřeďovala se. Musela se zastavit, když jí cestu překřížil Don Webster.

„Uhni. Spěchám. Mám práci.“

„To já taky. Stejný směr, stejná práce.“

Srdce jí poskočilo. Webster pracoval na OVZ, odboru vnitřních záležitostí. „Nikdo mi neřekl, že jste se do toho navrtali. To je vážné porušení zvyklostí, Webstere. Můžu zavolat našeho právníka.“

„Žádného nepotřebuješ.“

„Neříkej mi, co potřebuju a co ne,“ zasyčela na něho. „Když na mě někdo pošle to vaše krysí komando, tak si pozvu právníka.“

„To krysí komando je na tvé straně.“ Vzal ji za ruku a rychle ji pustil, když přivřela oči do dvou úzkých škvírek. „Nemířím na tebe, propána, Dallasová. Dej mi minutu. Jednu minutu, ať ti to můžu vysvětlit.“ Ukázal rukou za roh.

„Ale rychle.“

„Tak nejdřív ti musím říct, že v tom není nic osobního. Nebo tedy nic důvěrného. Nestojím o to, aby se mi Roarke snažil vymlátit mozek z hlavy.“

„O to bych se ho ani neprosila.“

„Beru na vědomí. Jsem tu proto, abych ti pomohl.“

„Pomohl s čím?“

„Trochu nakopat ONB do prdele.“

Měli něco společného, připomněla si Eva, když se mu dívala do tváře. To něco spočívalo v jedné noci pod peřinou kdysi před lety. Z nějakého důvodu, který nepochopila, se ta noc vryla Websterovi nesmazatelně do paměti. Měl pro ni… slabost, a byla přesvědčená, že Roarke by z něj vytřásl duši, kdyby na to přišlo.

Předpokládala, že díky tomuhle poutu se z nich stali jakýmsi zvláštním způsobem přátelé. Byl dobrý polda – sice své schopnosti podle jejího názoru marnil na vnitřním, ale byl dobrý. A čestný.

„Proč?“

„Protože, poručíku, odbor vnitřních záležitostí nemá rád, když se někdo zvenku snaží zasahovat do toho, co patří nám.“

„Ne, spíš je to tak, že vy se snažíte zasahovat do toho, co je naše.“

„Hoď si zpátečku, ano? Získali jsme informaci, že ONB se poptává po jednom našem policajtovi, takže máme povinnost si ho proklepnout. Ten polda z toho vyjde čistý – a to ty vyjdeš –, takže výjimečně můžeme marnit trochu našeho času a zdrojů. Když někdo zvenku chce poškodit dobrého poldu, tak my mu nabídneme štít. Považuj mě za svého rytíře v zářící zbroji.“

„Uhni.“ Otočila se.

„Neházej štít přes palubu, Dallasová. Vyžadují, aby na té schůzce někdo od nás byl. Jen chci, abys věděla, s čím ode mě můžeš počítat.“

„Dobrá, dobrá.“ Nebylo to snadné, ale zkrotila svůj temperament a odpor. Bude nejspíš potřebovat veškerou pomoc, která se jí nabízí. „To oceňuju.“

Cestou k Tibblově kanceláři nesla hlavu vzhůru. „Dallasová, poručík Eva,“ řekla uniformovanému strážníkovi stojícímu před kanceláří. „Hlásím se na váš pokyn.“

„Poručík Webster, OVZ. Hlásím se na rozkaz.“

„Okamžik.“

Netrvalo to dlouho. Eva vstoupila do Tibblovy kanceláře před Websterem.

Tibble stál u okna, ruce měl složené za zády a pozoroval město pod sebou. Podle Evina mínění to byl dobrý policajt. Chytrý, silný a důsledný. Tyhle vlastnosti mu pomohly dostat se do Věže, jak se

přezdívalo policejnímu ředitelství, ale Eva věděla, že jeho setrvání tam bylo spíš zásluhou jeho politické obratnosti.

Promluvil, aniž by se na ni obrátil, hlasem plným autority. „Jdete pozdě, poručíku Dallasová.“

„Ano, pane. Omlouvám se. Bylo to nevyhnutelné.“

„Znáte agenta Sparrowa.“

Pohlédla na Sparrowa, který už seděl. „Už jsme se setkali.“

„Posaďte se. Vy taky, poručíku Webstere. Webster tu zastupuje odbor vnitřních záležitostí. Inspektor Whitney je tu přítomen na můj pokyn.“ Otočil se, přejel svým jestřábím pohledem všechny přítomné a přešel ke svému stolu.

„Poručíku Dallasová, zdá se, že ONB má jisté obavy, pokud jde o vyšetřování, které právě vedete, nebo přesněji o směr, jakým ho vedete, a o metody tohoto vyšetřování. Proto vás mým prostřednictvím žádá, abyste zastavila své vyšetřování a předala veškeré shromážděné záznamy, údaje a důkazy zástupci ředitele Sparrowovi, čímž bude případ převeden do kompetence ONB.“

„Veliteli, tomuto požadavku nemohu vyhovět.“

„Jedná se o záležitost celosvětové bezpečnosti,“ začal Sparrow.

„Jedná se o záležitost vraždy,“ opáčila Eva. „Na území města New York byly zavražděny čtyři civilní osoby.“

„Čtyři?“ ověřil si Tibble.

„Ano, pane. Zdržela jsem se právě v důsledku objevení čtvrté oběti. Joseph Powell, zaměstnanec města New York, pracovník zodpovědný za transport těl z městské márnice do krematoria. Moje parťačka a soudní lékař Morris jsou na místě činu.“

„Jak to souvisí s tímto případem?“

„Doktor Morris mě dnes ráno kontaktoval a oznámil mi, že pohřešuje tělo Blaira Bissela.“

Sparrow vypustil vzduch z plic. „Vy jste ztratili tělo? Vy jste ztratili klíčový důkaz vyšetřování a máte tu drzost tady sedět a odmítáte mi předat dokumentaci?“

„Tělo nebylo ztraceno,“ řekla Eva komisně, „nýbrž odvezeno. Jednalo se o tajnou operaci. Takovýhle způsob provedení se zpravidla odehrává pod vaší záštitou, není-liž pravda, pane zástupce?“

„Chcete-li obvinit ONB ze zcizení mrtvoly –“

„Nic takového jsem neřekla, pouze jsem upozornila na charakteristický rys vaší práce.“ Sáhla do kapsy a vytáhla miniaturní sledovací zařízení. „Tohle je zařízení, jaké používáte, ne?“ Držela přístroj ve vzduchu a otáčela jím mezi palcem a ukazovákem. „To je legrační. Našla jsem tohle na svém voze, na svém služebním vozidle, které parkovalo před márnicí. Považuje snad ONB sledování policejního důstojníka města New York, který vykonává činnost, k níž je vázán služební přísahou, za záležitost globální bezpečnosti?“

„Jedná se o citlivou záležitost, mimo vaše právo –“

„Elektronické sledování policejního důstojníka, který nebyl obviněn a není ani podezřelý ze zločinu nebo z porušení zákona,“ vložil se do toho Webster, „porušuje federální i státní zákony na ochranu soukromí, stejně jako naše interní stanovy. Pokud ONB podezřívá poručíka Dallasovou z takového zločinu nebo porušení práva, které vyžadují, aby byla uvedeným způsobem sledována, pak OVZ chce vidět příslušnou dokumentaci, soudní příkaz, obvinění a důkazy, které k nařízení takového sledování vedly.“

„Není mi známo, že by moje organizace takovéto sledování prováděla.“

„Tomu se říká hodnověrné popření, Sparrowe. Nebo je to jen lež jako věž?“ zeptala se Eva.

„Poručíku,“ řekl Tibble tiše, autoritativně. „Ano, pane. Omlouvám se.“

„Pane policejní řediteli, inspektore, poručíci.“ Sparrow udělal významnou pauzu a pohledem přejel tváře všech přítomných. „ONB si přeje spolupracovat s místními policejními složkami, kdykoliv je taková spolupráce možná, ale globální záležitosti mají prioritu. Požadujeme, aby byla poručík Dallasová odvolána z vyšetřování a aby byla předána veškerá dokumentace mně coby zástupci ONB.“

„Tomuto požadavku nemohu vyhovět,“ zopakovala Eva.

„Řediteli Tibble,“ pokračoval Sparrow. „Předal jsem vám autorizovaný dopis se žádostí od našeho ředitele.“

„Ano, četl jsem jej. A protože jsem četl i hlášení k případu od poručíka Dallasové, musím konstatovat, že z těchto dvou dokumentů považuji ten její za přesvědčivější.“

„Pokud naši žádost odmítnete, mohu na tato hlášení a dokumentaci k případu získat federální obsílku, jakož i pověření, abych mohl nařídit ukončení vyšetřování.“

„Přestaňte s těmi hovadinami, pane zástupce.“ Tibble ruce a zaklonil se. „Pokud jste to mohl udělat, tak jste to měl udělat už dávno a nemařit můj čas. Vaše organizace je v tom namočená až po uši. Dva vaši agenti jsou mrtví, a údajně využívali nevinnou civilní osobu bez jejího vědomí či souhlasu k tomu, aby jejím prostřednictvím získávali informace ze soukromého sektoru.“

„Securecomp je na seznamu vlády pro sledování podezřelých subjektů, řediteli Tibble.“

„Můžeme se dohadovat, kdo všechno je na vašem seznamu. Ale nehledě na to nebo na legitimní důvody, které pro sestavování takového seznamu máte, byla Reva Ewingová neodpustitelně – a ilegálně – zneužita, její reputace byla zničena a její život se obrátil vzhůru nohama. Ona k vám nepatřila. Chloe McCoyová je mrtvá. Nebyla vaší zaměstnankyní. Joseph Powell je mrtvý. Nebyl vaším zaměstnancem.“

„Pane –“

Tibble zdvihl prst. „Podle mých počtů jsou to tři civilní oběti na dva vaše lidi, takže míč zůstává na naší straně. Nepřikážu svému poručíkovi, aby zanechala aktivního vyšetřování případu.“

„V průběhu svého vyšetřování váš poručík ilegálně obdržela nebo získala data týkající se ONB. Můžeme tímto směrem vznést obvinění.“

Tibble položil dlaně na stůl. „To jistě můžete. V tom případě budete muset rozšířit obvinění i na inspektora Whitneyho a moji osobu, neboť my dva jsme získali tyto údaje od poručíka Dallasové.“

Sparrow zůstal sedět, ale Eva si všimla, že zaťal ruce v pěst. Jak se tak věci vyvíjely, ani se mu nedivila, že měl chuť do něčeho praštit.

„Chceme znát její zdroj.“

„Nejsem povinována odtajnit svůj zdroj.“

„Nejste povinována,“ prskal Sparrow, „ale můžeme vás obvinit, můžeme vás zadržet a taky můžete přijít o odznak.“

Čím větší hněv a frustraci dával najevo, tím méně se ho Eva bála. „Myslím, že mě neobviníte, protože pokud ano, pak to bude s vaším týmem vypadat dost bledě. Média do toho budou strkat prsty a posvítí si na ty špinavé hry, které Bissel s vaším posvěcením hrál – a začnou spekulovat, že jste ho odstranili, že on i jeho partnerka byli vaší organizací brutálně zavražděni a navíc jste do toho ještě namočili Bisselovu nevinnou a zneužívanou manželku – a pak vás prostě roztrhají na kusy.“

„V případě Bissela a Kadeové ONB nenařídila ukončení.“

„Tak pak můžete jen doufat, že najdu vraha, abych dokázala, že vaše organizace za to není zodpovědná.“

„Pronikla jste nezákonně do vládních materiálů,“ hodil po ní.

„Dokažte to,“ vrátila mu to Eva.

Začal něco říkat nebo se podle jeho výrazu spíš na ni chystal obořit, ale zapípal mu videotelefon. „Omlouvám se za to vyrušení, ale je to prioritní signál. Musím to vzít. V soukromí.“

„Tamty dveře,“ ukázal mu Tibble. „Je tam malá kancelář, kterou můžete použít.“ Když za sebou Sparrow zavřel dveře, Tibble zabubnoval prsty do stolu. „Můžou vás obvinit, Dallasová.“

„Ano, pane, můžou. Ale myslím, že to neudělají.“

Přikývl a zdálo se, že se na okamžik ponořil do svých myšlenek. „Nelíbí se mi, že při svých krocích využívají civilisty. Nelíbí se mi, že dávají štěnice mým důstojníkům a že obcházejí zásadu soukromí a slušnosti a práva. Tyhle organizace mají svůj smysl, musí mít možnost určitého rozmachu, ale všechno má své meze. Ty meze překročili u Revy Ewingové. To je obyvatelka New Yorku a, krucifix, občanka Spojených států, a jako taková má právo očekávat, že s ní její vláda bude zacházet slušně. A jako taková si taky zaslouží, aby její případ vyšetřovala tato policejní jednotka s plným nasazením. Já vás v tomhle případě zaštítím, ale varuju vás. Koukejte to rychle uzavřít. Jsou schopni sem poslat větší kalibry než Sparrowa, aby vás odstavili.“

„Rozumím. Děkuji vám za podporu, pane.“

Sparrow vpadl zpátky do kanceláře a jeho obličej byl studií čiré zuřivosti. „Vy jste to pustila do médií.“

Nadine pracuje rychle, pomyslela si Eva, a tvářila se bezvýrazně. „Nevím, o čem to mluvíte.“

„Dopustila jste se úniku informací ohledně napojení Bissela na naši organizaci. A Kadeové jakbysmet. Zatáhla jste ONB do zatraceného mediálního cirkusu, abyste si kryla vlastní záda.“

Eva velice pomalu vstala. „Nic jsem médiím neprolákla, ani proto, abych si kryla záda. Svoje záda si umím chránit sama. Jestli chcete vznášet taková obvinění, měl byste je být schopen prokázat.“

„Neproláklo se to samo od sebe.“ Otočil se k Tibblovi. „S takovým vývojem situace je víc než žádoucí, aby byl tento důstojník odvolán z vyšetřování a aby byly spisy týkající se případu převedeny do ONB.“

„Mediální pozornost upřená na ONB v žádném případě neovlivní postavení mého poručíka.“

„Poručík Dallasová vede svoji soukromou vendettu proti ONB a využívá tohoto vyšetřování k tomu, aby se pomstila za to, k čemu došlo před dvaceti lety v –“

„Nechte toho.“ Zvedl se jí žaludek. „Okamžitě toho nechte. Pane,“ řekla směrem k Tibblovi. „Zástupce ředitele Sparrow sem hodlá přijít se soukromou záležitostí. S takovou, která nemá nic společného s tímto vyšetřováním ani s mým chováním policejního důstojníka. Ráda bych s ním tuto záležitost probrala, abych to vyjasnila. Se vší úctou žádám, aby mi byla poskytnuta tato možnost. V soukromí. Inspektor…“

Nesmíš ztratit nit, poručila si. *Panebože, nesmíš ztratit nit.*

„Inspektor Whitney je o té záležitosti informován. Nemám nic proti tomu, aby u toho rozhovoru zůstal.“

Tibble zůstal na okamžik zticha, pak vstal. „Poručíku Webstere, pojďme.“

„Děkuji vám, pane.“

Využila čas, než vyklidili kancelář, k tomu, aby se trochu sebrala. Ale tak úplně se jí to nepodařilo. „Ty darebáku,“ řekla tiše. „Ty darebáku, ty mi to chceš hodit do obličeje. Chceš využít toho, co se mi stalo – za vašeho vědomí, za vědomí té vaší drahocenné organizace – aby sis prosadil svou.“

„Omlouvám se.“ Byl skoro stejně otřesený jako ona. „Upřímně se omlouvám, poručíku, že jsem dopustil, aby mi vztek zastřel zdravý úsudek. K tomu incidentu tady nemělo dojít.“

„Ale ano, mělo. Vsaďte se, že mělo. Četl jste můj spis?“

„Ano.“

„A překousl jste to.“

„Vlastně jsem to tak úplně nemohl překousnout, poručíku Dallasová. Věřím, že naše práce má smysl, a věřím, že občas je nezbytné něco obětovat, i že se někdy zvolí cesta, která se zdá být – která je – necitelná. Ale váš případ jsem si neuměl zracionalizovat, omluvit, nenašel jsem důvod naší neintervence. Vědomé ponechání dítěte v takové situaci je… nehumánní. Měli vás dostat pryč a rozhodnutí zachovat status quo bylo… nepředložené.“

„ONB si byla vědoma vaší situace v Texasu?“ zeptal se Whitney Evy.

„Sledovali ho kvůli jeho kontaktům s Maxem Rickerem. Věděli, co mi dělal. Poslouchali to. Poslouchali, když mě znásilňoval, když jsem žadonila, aby mě nechal. Když jsem žadonila.“

„Posaďte se, Dallasová.“

Jenom zavrtěla hlavou. „Nemůžu. Pane.“

„Víte, co s tou informací udělám, zástupce ředitele Sparrowe?“

„Inspektore,“ začala Eva.

„Dejte si pohov, poručíku.“ Whitney ztěžka vstal. „Chápete vy i vaši nadřízení, co já s touhle informací udělám, pokud budete i nadále obtěžovat mého důstojníka, naléhat, aby se vzdala vyšetřování případu, který jí byl přidělený, nebo se pokusíte poškodit její reputaci? Nedojde k úniku té informace do médií, dojde k jejich zaplavení touto informací. A bude to takový poprask, že vás smete vlna veřejného odporu. Vaší organizaci bude trvat několik generací, než se vzpamatuje z těch motanic a nočních můr, které budou důsledkem veřejných vášní. Vyřiďte to tam u vás těm, kdo drží opratě. Ať vědí, odkud to přijde. Takže jestli chcete, abych to rozjel, zkuste si s tím za mnou přijít.“

„Inspektore Whitney –“

„Ať už jste na odchodu, Sparrowe,“ varoval ho Whitney. „Padejte odsud, než schytáte ránu za něco, co se stalo, když jste ještě potřeboval bryndák.“

Sparrow přešel ke stolu a vzal si svůj kufřík. „Předám tu informaci dál,“ řekl a šel pryč.

„Dejte se trochu dohromady, Dallasová.“

„Pane. Ano, pane.“ Tlak v hrudi hrozil, že ji roztrhne. Klesla na židli a dala hlavu mezi kolena. „Promiňte. Nemůžu dýchat.“

Čekala, dokud ta tíha nepomine a do plic jí zase nezačne proudit vzduch.

„Uklidněte se, poručíku, nebo budu muset zavolat zdravotníky.“ Posadila se a viděla, jak přikyvuje. „Říkal jsem si, že to zabere. Chcete trochu vody?“

Vypila by jí celý rybník. „Ne, pane. Děkuju vám. Chápu, že policejní ředitel možná bude chtít vědět –“

„Jestli bude Tibble chtít být obeznámen s incidentem, k němuž došlo před více než dvaceti lety v jiném státě, tak si to zjistí. Ale podle mého je to osobní věc. Myslím, že se můžete spolehnout na to, že to tak i zůstane. Dala jste jim první smeč tím únikem informací. Budou mít teď plné ruce práce, aby tím nějak proplavali. Nebudou riskovat další vlnu. Však vy jste si to spočítala.“

„Ano, pane.“

„Tak se radši dejte do práce a koukejte ten případ uzavřít. A jestli budete muset cestou sejmout pár agentů, tak to bude jedině extra bonus.“ Vycenil v širokém úsměvu zuby. „Vážně prima bonus.“

KAPITOLA 17

Eva vešla do garáže na ústředí, a když zpoza sloupu vystoupil Quinn Sparrow, položila ruku na zbraň.

„Už jste dneska šanci dostal, Sparrowe.“

„Nevíte o tom případu ani půlku. Neměl bych s vámi mimo vymezené sféry vůbec mluvit, poručíku. Ale mezi námi, máme na krku pořádnou pohromu. Neutíkejte, ať najdeme nějaký prostor pro kompromis.“

„Mám čtyři mrtvoly. No, tedy měla jsem.“ Sundala ruku ze zbraně a přešla ke svému autu. „Nedělám kompromisy.“

„Dvě z nich jsou naše. Možná, že o naší organizaci, o mně nebo o našich směrnicích nemáte valné mínění, ale vadí nám, když přicházíme o lidi.“

„Pojďme si to vyjasnit. Co si já myslím nebo nemyslím o vaší organizaci, to není relevantní, ale faktem je, že nejsem tak naivní, abych popírala, že neslouží svému účelu. Tajné operace pomohly ukončit Městské války, odvrátily spoustu teroristických útoků proti Spojeným státům i globálně. Možná považuju některé vaše metody za sporné, ale to je teď vedlejší.“

„V čem je tedy jádro pudla?“

„Jste napíchnutý, Sparrowe?“

„Jste paranoidní, Dallasová?“

„To jsem.“

„Nejsem napíchnutý,“ odsekl. „Správně bych s vámi vůbec neměl mluvit.“

„To byl váš nápad. Podstata je v tom, že zemřeli čtyři lidé. A vaše organizace v tom má prsty.“

„ONB nezabila dva své lidi a nehodila to na civilistku.“

„Ne?“ Zvedla obočí a vytáhla z kapsy skener. „Jenom sedí za bukem a poslouchají, jak někdo mlátí dítě, znásilňuje je a mučí, a pak to po něm hezky uklidí, když to dítě musí zabít, aby si zachránilo život? Když je zraněné a zlomené? A nechají je samotné bloudit ulicemi.“

„Nevím, co přesně se stalo.“ Odvrátil pohled. „Nevím proč. Četla jste spis, takže víte, že data byla vymazána. Přikryli to. Já to nepopírám, ani neříkám, že chybný úsudek –“

„Chybný *úsudek!*“

„Nemůžu vám k tomu nic říct. Nic nemůže vyvážit to utrpení, které jste zažila. Nemá smysl, abych se omlouval, takže se nebudu omlouvat. Ale řeknu vám, stejně jako jste řekla vy mně, že to je teď vedlejší.“

„Bod pro vás.“ Poodešla a spustila na skeneru program prověřující, zda na jejím autě nejsou elektronické přístroje. „Jsem naštvaná, Sparrowe, jsem unavená, a je pro mě strašně těžké skousnout, že cizí lidé vědí, co se mi stalo. Nemám důvod, proč bych vám měla věřit nebo proč bych měla věřit lidem, pro které pracujete.“

„Vážně bych vám chtěl udělat ústupek, abychom se dohodli na nějakém kompromisu, který by nás oba uspokojil. Ale musím se vás zeptat, kde jste kruci sehnala tuhle věcičku?“

Pobavilo ji to, což podle fascinovaného výrazu jeho tváře nemělo. „Mám své zdroje.“

„Nikdy jsem něco takového neviděl. Je pěkně kompaktní. Umí plnit víc úkolů? Pardon.“ Zasmál se. „Hrozně mě baví takováhle udělátka. To byl jeden z důvodů, proč dělám tuhle práci. Koukněte, jestli máte auto čisté, možná bychom se mohli projet. Řeknu vám některé podrobnosti, které vás třeba přesvědčí, že bychom měli uzavřít kompromis.“

„Otevřete kufřík.“

„Klidně.“ Položil jej na kufr auta a ručně zadal kód zámku. Když jej otevřel, Eva zamrkala.

„Prokrista, Sparrowe, vy sebou máte celé železářství.“

Byly tam paralyzér, miniaturní dálkové odpalovací zařízení, složitý malý videotelefon, nabíječka a ten nejmenší přenosný počítač, jaký kdy viděla. Taky tam měl sadu sledovacích zařízení a štěnic, podobných těm, které už dřív odstranila ze svého auta.

Jednu popadla, zvedla ji a podívala se mu přímo do očí, Vítězně se na ni usmál. „Neřekl jsem, že štěnice ve vašem autě nepochází od ONB, řekl jsem, že si nejsem vědom žádného příkazu umístit sledovací pomůcku na vaše auto.“

„Obratně řečeno.“ Upustila zařízení zpátky do kufříku a přihlížela, jak je Sparrow puntičkářsky vkládá do správné přihrádky.

Na chvíli jí přišlo, že za jiných okolností by mohli být s Roarkem bratři.

„Mám rád udělátka,“ opakoval. „A vaše auto jsem nenapíchl. Tím neříkám, že já – nebo někdo jiný od nás – by to neudělal, kdyby nám to nařídili, ale dneska jsem vám na auto nic nedával. Žádný z mých přístrojů není aktivovaný. Skener vám to potvrdí.“

Když se tak stalo, prohlédla si ho odshora dolů. „A co vy?“

„Mám toho na sobě spoustu.“ Zvedl ruce do stran, aby ho mohla objet skenerem. „Ale všechno je dezaktivované. Chápete, zatím se spolu nebavíme. Začneme, až jestli bude výsledek vašeho prohledávání v pořádku. Jinak to necháme tak, jak jsme se dohodli u Tibbla.“

Eva potřásla hlavou. „Nastupte si. Jedu nahoru do města. Jestli se mi nebude líbit, co budete říkat, vysadím vás na tom nejmíň příhodném místě, kolem kterého pojedeme. A že jich v tomhle městě znám.“

Usadil se na sedadlo spolujezdce. „S tím únikem informací jste to pěkně zmrvila.“

Vyslala k němu svoji verzi vítězného úsměvu. „Neřekla jsem, že jsem něco takového udělala.“ Položila skener vedle sebe a nechala ho zapnutý. „Jen pro případ, že byste byl v pokušení,“ řekla, když se na to Sparrow zamračil.

„S takovou dávku cynismu a paranoie byste měla dělat u nás.“

„Budu to mít na paměti. Tak spusťte.“

„Bissela a Kadeovou nenařídil odstranit nikdo od nás. Myslíme si, třebaže to ještě nemáme potvrzené zpravodajsky, že Skupina dne posledního soudu odhalila Bisselovo krytí a sejmula je.“

„Proč?“ Vycouvala ze svého místa. „Pokud o něm věděli, museli znát i jeho vztah s Ewingovou a její napojení na červený kód. Pak by dávalo větší smysl, kdyby ho jen sledovali nebo přes něj stahovali data.“

„Pracoval jako dvojitý agent. Dalo nám to rok práce, než jsme ho nasadili na operativce Skupiny dne posledního soudu. Podívejte se na jeho profil, co tam uvidíte? Oportunistu, chlapa, který podvádí svoji manželku – a s milenkou, která má ráda přepych, rozhazuje

prachy. Stáli jsme o to, aby se tak jevil. Pak jsme mu posílali upravená data, aby je předával Poslednímu soudu. Dostával za to od nich prachy. Určitě si nemysleli, že pro ně pracuje z idealismu nebo z náklonnosti k jejich filozofii. Jen pro prachy.“

„Jenže taky jste ho přemluvili, aby se sblížil s Ewingovou, abyste mohli jejím prostřednictvím špehovat Securecomp, a s jeho pomocí jste chtěli zatočit s Posledním soudem. Máte vy chlapci ale za ušima.“

„Náhodou to fungovalo. Vir, který vyvíjejí, nebo už ho vlastně mají hotový,“ opravil se, „by mohl podkopat vlády na celém světě a otevřít teroristům dveře dokořán. Pokud někdo naruší naši databanku a sledovací mechanismy, pak nebudeme vědět, kdy a jak udeří. A to nemluvím o mnohočetných vnitrostátních kolapsech: banky, armáda, doprava. Musíme je prostě zabrzdit a sbírat o nich informace, abychom na ně byli připravení.“

„A ukrást jejich technologii, abyste si mohli vytvořit vlastní verzi viru.“

„Jistě nečekáte, že tuhle hypotézu potvrdím.“

„Ani nemusíte. Jak se do toho přimotal Carter Bissel?“

„To je ztracená existence. Měl na bratra pifku a dal si tu námahu a čas, aby přišel na ty jeho bokovky. Vydíral ho. To nám vlastně vyhovovalo. Dodávalo to Blairovu krytí na věrohodnosti a Blairovi samotnému další impuls k tomu, aby potřeboval shánět rychlé prachy. Jenže nevíme, kde teď Carter je, jestli je mrtvý nebo živý. Možná ho odstranili nebo ho jen drží pod zámkem. Taky může být na útěku nebo je prostě někde na tahu.“ Z jeho slov čišela frustrace. „Ale my ho najdeme.“

„To mi nesedí, Sparrowe. Všechno ne.“ Při výjezdu z garáže zmlkla, než se zařadila do provozu. „Odstranění Bissela a Kadeové bylo provedené šlendriánsky. A Skupina dne posledního soudu se k tomu nepřihlásila. Přitom na podobnou publicitu si zrovna oni potrpí.“

„To sice jo, jenže nemají rádi, když je někdo napálí. A Bissel je balamutil celé měsíce. Jeho zásluhou jsme se dostali k důležitým informacím o tom viru. Máme dost útržků a kousků informací, abychom mohli dát obranný štít dohromady dřív než…“

„Dřív než Securecomp? Bože, vy si ale troufáte.“

„Koukněte.“ Poposedl si. „Osobně je mi úplně ukradené, kde ten štít vezmeme, pokud ho získáme a bude funkční. Ale některým kolegům se představa, že v tak citlivé věci má prsty někdo s tak diskutabilními kontakty, jako je Roarke, vůbec nezamlouvá.“

„Takže chcete podkopat důvěryhodnost Securecompu, pracujete pilně jako včeličky, abyste Roarka předhonili, a pak se budete bít v prsa a hezky vám nakyne rozpočet.“

„A v policejním útvaru města New York je všechno jenom růžové, Dallasová? Máte tam dokonalý systém?“

„To sice ne, ale nepodrazím někoho jenom proto, abych dostala metál.“ Svižně přejela do rychlejšího pruhu. „Vážně zvažuju, že vás vyhodím před jednou špeluňkou, kde se scházejí feťáci.“

„No tak, Dallasová, tak něco dejte a něco dostanete na oplátku. Potřebujeme se podívat na počítače, které jste zabavili. Ty, které jste odvezli z různých míst činu. Nebo aspoň hlášení z jejich analýzy. Skupina posledního soudu má vir. Ani Roarke není schopný dát dohromady tolik mozků, aby dokončil štít a aby ho dokončil teď. Bez toho můžeme čelit krizi o takřka biblických rozměrech.“

Při těch slovech se zdálo, že Bůh na ně seslal svůj hněv. Eva ucítila závan žáru a spatřila ohromující záblesk světla. Přední sklo se rozsypalo a jeho tříšť ji zasáhla do obličeje.

Instinktivně strhla volant na stranu a dupla na brzdy, ale pneumatiky už neseděly na silnici. Matně si uvědomila, že auto je ve vzduchu.

Vykřikla na Sparrowa, aby se držel, a přes opar kouře viděla, jak se svět točí vzhůru nohama. Dopadli na zem a náraz jim zařízl bezpečnostní pásy do těla. Obracel se jí žaludek a v hlavě jí zvonilo. Auto ještě jednou nadskočilo a Eva žuchla do airbagu, který se nárazem s prásknutím aktivoval. Poslední, co si uvědomila, byla chuť krve v ústech.

Nebyla v bezvědomí dlouho, pach kouře a intenzita výkřiků jí napověděly, že byla mimo ne víc než dvě minuty. A taky to, že bolest se ještě pořádně nerozvinula. Její auto nebo spíš to, co z něho zůstalo, bylo střechou dolů jako želva ležící bezmocně na vlastním krunýři.

Plivala krev, ale mohla se natáhnout tak, aby dosáhla na Sparrowa a zkontrolovala mu tep na krku. Ačkoliv měla ruku celou mokrou od krve, která se mu řinula z obličeje, nahmátla mu slabý tep.

Uslyšela sirény a dusot něčích kroků, který se k nim blížil a hlasité rozkazy. Někdo vykřikl „Poldové!“ Matně si pomyslela: „Když si chce řidič udělat neočekávaný letecký výlet, není marné se o to pokusit blok od policejního ústředí.“

„Jsem ve službě,“ zavolala a pokusila se vyhrabat se z auta jinudy než přes zprohýbané dveře u řidiče a rozbité okno. „Dallasová, poručík. Uvnitř je jeden civilista – silně krvácí.“

„Pomalu, poručíku. Sanitka už jede. Neměla byste se hýbat, dokud –“

„Tak mi sakra odsud pomozte.“ Špičkami bot osahávala vozovku a hledala cestu ven. Pak ji něčí ruce uchopily za nohy, za boky a opatrně ji vyprostily z vraku auta.

„Kde jsi zraněná?“

Pokusila se zaostřit na obličej a poznala detektiva Baxtera. „Vidím tě a cítím bolest. Myslím, že jsem jenom potlučená. Spolucestující je na tom hůř.“

„Už ho skoro mají.“

Škubla sebou, když ji Baxter prohmatával, aby našel případné zlomeniny. „To bys neměl dělat.“

„Jedna z malých radostí, které přináší život. Máš pár tržných ran a nejspíš budeš mít všude po tom svém fajnovém těle modřiny.“

„Pálí mě rameno.“

„Praštíš mě, když se podívám?“

„Tentokrát ne.“

Zaklonila hlavu a zavřela oči, když jí rozepínal rozedranou košili. „Vypadá to, že máš spáleninu od popruhů, od toho tření.“

„Chci vstát.“

„Jen klid, dokud se na tebe nepodívá doktor.“

„Podej mi tu zatracenou ruku, Baxtere. Chci vidět rozsah škod.“

Pomohl jí, a když zaostřila, uvědomila si, jaké měla štěstí.

To se nedalo říci o Sparrowovi. Strana spolujezdce dostala hlavní náraz, když se při jedné z otáček střetla s maxibusem. Trueheart s

jedním uniformovaným strážníkem se snažili odstranit zdeformované kovové díly, které jako past držely Sparrowa uvnitř.

„Je vmáčknutý mezi dveře a přístrojovou desku," zavolala Trueheart. „Bude mít asi zlomenou nohu, možná i ruku. Ale dýchá."

Ustoupila, když přijela sanitka. Jeden ze zdravotníků vlezl do auta cestou, kudy se Eva dostala ven. Vzduchem poletovaly příkazy a lékařský žargon. Slyšela něco o poranění páteře a krku a zaklela.

Pak se podívala na auto.

„Prokristapána."

Přední strana byla celá zdeformovaná. Kov byl ožehnutý, roztavený, zčernalý, vmáčknutý do jiných kovových částí. Okenní sklo se roztříštilo na prach a tiše dýmalo.

„Vypadá to jako…"

„Jako zásah po střele krátkého doletu," dokončil Baxter. „Bylo by po tobě, kdyby to proletělo dovnitř namísto do předku auta. Jel jsem na ústředí a viděl jsem tu šmouhu a pak záblesk. Pak přišla rána a tvoje auto přelítlo rovnou nad mým. Vyletělo pěkně nahoru, sneslo se dolů, třikrát se převrátilo a pak se roztočilo jako káča. Smetlo pár civilních aut a stánek s občerstvením, odrazilo se od obrubníku, pak zase zpátky a řítilo se na maxibus jako torpédo."

„Jsou nějaké ztráty na životech?"

„Nevím."

Viděla zraněné a slyšela sténání, někdo nahlas naříkal. Párky v rohlíku, plechovky s nealkoholickými nápoji a sladké tyčinky byly roztroušené po celé ulici jako na nějakém nechutném bufetovém stole.

„Pásy držely až do poslední chvíle." Nepřítomně si setřela krvavou šmouhu ze spánku. „Vydržely, jinak bůh ví… Výztuž ve střeše nás hodně ochránila, jinak by nás to smáčklo jako splasklý karton od mléka. Největší škodu způsobila ta srážka. On to chytil z první ruky."

Baxter přihlížel, jak zdravotníci fixují bezvědomému muži krk a záda. „Přítel?"

„Ne."

„Tos byla ty nebo on, kdo někoho naštval tak, že po vás vypálili?"

„Dobrá otázka.“

„Nech se prohlédnout od doktora.“

„Možná.“ Bolest se zhoršovala, když ustupovala směsice adrenalinu a šoku. „Nesnáším to. Vážně to nesnáším. A víš co? Chlapi z vozového parku mě za tohle profackujou. Napřed mě profackujou a pak mi dají nějaký ještě horší křáp, aby mě potrestali.“

Dobelhala se k obrubníku a posadila se doprostřed zmatku a hluku. Pak se varovně zašklebila na zdravotnici, která mířila se svým kufříkem jejím směrem. „Zkuste jen pomyslet na to, že byste mi dala tlakovou injekci,“ řekla jí Eva, „a složím vás.“

„Chcete mít bolest, tak si ji mějte,“ pokrčila zdravotnice rameny a otevřela kufřík. „Ale podíváme se na to.“

Trvalo jí další dvě hodiny, než se dostala domů, a musela se domluvit s Baxterem, aby ji svezl, protože lékaři jí důrazně doporučili, aby neřídila. Protože ani neměla nic, *co* by mohla řídit, nebylo těžké jejich příkazy respektovat.

„Hádám, že se sluší nabídnout ti nějaký drink nebo něco.“

„Správně, ale vyberu si ho jindy. Mám rande. Docela žhavé, a jedu pozdě.“

„V tom případě děkuju, žes mě svezl.“

„To je to nejlepší, na co se zmůžeš? Nějak nejsi ve formě. Vezmi si prášek, Dallasová,“ doporučil jí, když soukala bolavé tělo ven z vozu. „Měla by sis na chvíli orazit.“

„Budu v pořádku. Pořádně tu svoji zmuchluj.“

„No to už se ti podobá víc.“ Vesele se zasmál a odjel.

Dovlekla se do domu, ale nechtěla kulhat kolem Summerseta.

Když kolem něho procházela, začichal. „Vidím, že jste zničila několik dalších kusů oděvů.“

„Ano, říkala jsem si, že bych je mohla trochu roztrhat a nechat ohořet, čistě na zkoušku, abych viděla, co to s nimi udělá.“

„Předpokládám, že vašemu autu se dostalo stejného zacházení, vzhledem k tomu, že je tu nikde nevidím.“

„Je na odpis. Jen tak mimochodem, to bylo i předtím.“ Zamířila ke schodům, ale zastoupil jí cestu a popadl kočku, která se jí sápala na nohy.

„Pro živého boha, poručíku, jeďte výtahem. A taky byste si dobrovolně mohla vzít něco proti bolesti, než se to zhorší tak, že stejně budete muset.“

„Chystám se to rozchodit, abych neztuhla a nevypadala jako vy.“ Věděla, že je tvrdohlavá jako dítě, věděla, že dělá hloupost, ale vydala se po schodech nahoru. Nejhorší bylo, že kdyby nehlídkoval u dveří, kdyby tam nečíhal, jela by bez nejmenších výčitek svědomí výtahem.

Než se dostala do ložnice, byla zbrocená potem, takže ze sebe stáhla poničené oblečení, odhodila zbraň a vysílačku na postel a dopotácela se do sprchy.

„Střiky na poloviční výkon,“ nařídila. „Třicet osm stupňů.“

Sprškы vody nejprve bodaly, pak tišily. Opřela se dlaněmi o kachličky, sklonila hlavu a nechala vodu téct.

Na koho ten útok mířil? přemýšlela. Na ni nebo na Sparrowa? Vsadila by se, že na ni. Sparrow a oběti z řad civilistů, které se zrovna přimotaly do palby, byli nezamýšlenými cíli. Proč se ji někdo snažil zlikvidovat a proč si na tom nedal záležet?

Odflinkl to, pomyslela si. Bylo to odflinknuté.

„Konec střiků,“ nařídila, když už se cítila o něco lépe, a vystoupila ze sprchy.

Věděla, že by ji nemělo píchnout u srdce, když uviděla Roarka. Summerset, ten velký tlustý žvanil, mu určitě všechno vyslepičil.

„Doktoři mě prohlédli,“ vypálila, než se stačil nadechnout. „Jsem jen trochu potlučená, to je všechno.“

„To vidím. Neměla bys lézt do sušicího válce. Horký vzduch ti moc neprospěje. Tady.“ Zvedl osušku, přešel k ní a jemně ji do ní zabalil. „Mám tě nutit, aby sis vzala něco proti bolesti?“

„Ne.“

„Aspoň něco.“ Jemně se prsty dotýkal jejích odřenin. „Možná že se na sebe zrovna zlobíme, Evo, ale měla jsi mi zavolat. Neměl bych se dozvědět o tvé nehodě z těch zatracených zpráv.“

„Určitě neříkali jména,“ řekla do ztracena.

„Ani nemuseli.“

„Nemyslelo mi to. Promiň, fakt jsem na to nepomyslela. Ne proto, že se právě na tebe – ať už si o tobě teď myslím, co chci. Jen jsem

prostě nepomyslela na média anebo že se o tom dozvíš dřív, než přijdeš domů a budu ti to moct říct sama.“

„No dobře. Tak si teď lehni.“

„Vezmu si prášek, ale snad neodpadnu. Zástupce ředitele ONB Sparrow je na tom hůř. Má poraněnou páteř a dost velké zranění na hlavě. Na straně spolujezdce je auto úplně na šrot. Nechápu, že to vůbec přežil. Byla to raketa, střela krátkého doletu.“

Zaklonila hlavu dozadu a přešla do ložnice.

„Řekla jsi raketa.“

„Jo. Asi některá z těch šikovných věciček, kterou zvládne jeden střelec. Ruční odpalování. Musel pálit ze střechy naproti ústředí. Musel vědět, že tam pojedu. Jako cíl by v úvahu přicházel i Sparrow, ale tipuju to spíš na sebe. Aby rozvrátil vyšetřování? Aby rozhodil tebe? Nebo obojí?“ zavrtěla hlavou. „Třeba chtěli jenom docílit, aby se vyšetřování ujala ONB, když odstraní policajtku, která jim to odmítá předat. Nebo chtěli svést podezření na teroristy.“

Podal jí malou modrou pilulku a sklenici vody. „Dej mi čestné slovo, že to spolkneš, nebo se ti budu muset podívat pod jazyk.“

„Necítím se zrovna na sexuální hrátky. Nech můj jazyk na pokoji. Spolknu to.“

Posadil se vedle ní a v jeho očích byla zase ta stará známá vřelost. „Proč to nebyla ONB nebo Skupina dne posledního soudu?“

„Na ONB to nevypadá, protože to není zrovna moc utajená operace, když někdo v poledne vypustí střelu krátkého doletu na policejní auto za plného provozu uprostřed New Yorku. Jestli mě chtěli odstranit, našli by si delikátnější způsob a neriskovali by, že přitom přijdou o zástupce ředitele.“

„Souhlas.“

„Takže to je takový malý kvíz?“

„Doktoři tě možná prohlídli, ale vypadáš, jako by tě přejel nákladák. Chci se přesvědčit, jestli ti to aspoň myslí. Takže: proč by to nemohla být ta Skupina posledního soudu? Ti si na delikátní metody nepotrpí.“

„Tak za prvé, technoteroristé zpravidla neodpalují rakety. Pracují s technikou. A pokud by změnili zavedené vzorce chování, tak by mířili přesně. Tohle byla minela. Kdyby to šlo o pár stop níž a trefilo

to auto ze strany přesně doprostřed, tak tu nesedím. Kdyby už si někoho najali, aby odstřelil poldu a zástupce šéfa ONB, tak by to takhle nezpackal. Kromě toho myslím, že by mířili výš. Když už by na tu střechu dostali svého člověka, vzali by nějaký větší kalibr a mířili by rovnou na centrálu. Kdyby trefili ústředí newyorské policie, byl by z toho přesně ten mediální poprask, v jakém si libují. Když trefí akorát auto, je to sice do zpráv, ale jen jedna havárka z mnoha. Nic moc velkého. Takže tahle akce má znaky zoufalství nebo vzteku, ne organizovaného zločinu. Jak si vedu?“

„Zdá se, že tvůj mozek neutrpěl žádné větší škody.“ Vstal a přešel k oknu. „Proč jsi mi neřekla, že si tě zavolali na kobereček?“

„Připadá mi, že kolem sebe tak našlapujeme,“ řekla po chvilce. „Nelíbí se mi to, nelíbí se mi, že se od sebe… vzdalujeme. Ale je to tak.“

„Jen to tak vypadá.“

„Někdo se mě pokusil dneska zabít. Chceš na něj udělat štvanici?“

Neotočil se. „To je něco úplně jiného, Evo. Když jde o tvou práci, o to, co děláš a co by se ti mohlo stát, tak se musím… přizpůsobit. Miluju tě, a to znamená, že musím respektovat, kdo jsi a co s sebou tvoje práce nese. I když mě to stojí dost úsilí.“

Teprve teď se k ní otočil a podíval se na ni těma svýma pronikavýma modrýma očima. „Značné úsilí, řekl bych.“

„To je tvoje volba. Vždycky to byla tvoje volba.“

„Jako kdybych od chvíle, kdy jsem tě uviděl, měl nějakou možnost volby. To, čemu teď čelíš, to můžu přijmout, můžu tě obdivovat za to, jak tomu čelíš. Ale to, s čím ses musela potýkat tenkrát jako dítě, když jsi neměla možnost obrany, to přijmout nemůžu.“

„Ale teď už se na tom nedá nic změnit.“

„To je otázka perspektivy. Co se změní, když zavřeš vraha do vězení, přestože jeho oběť už stejně zůstane pod kytkama? Ty jsi přesvědčená, že něco ano, a já taky. A když to teď budeme probírat, tak nás to stejně jenom posune dál od sebe. Oba máme co na práci.“

„Jo, oba máme práci.“ Vstala. Ustojí to, pomyslela si. Musí. I kdyby jí on neměl stát po boku.

„Než to bouchlo, tak mi Sparrow řekl, že Bissel byl dvojitý agent. ONB ho používala k získávání zpravodajských informací o Skupině dne posledního soudu. Dodával jim informace za prachy. Byla to složitá akce. Zapletli do toho Ewingovou kvůli jejímu postavení v Securecompu. Chtěli se dostat k tvé technologii a projektům, zvlášť v posledních měsících, kdy potřebovali informace o červeném kódu. Chtěli, velmi o to stáli, tě předběhnout, pokud jde o ten štít.“

„Předpokládám, že je irituje představa, že soukromý sektor disponuje touhle technologií. To, že použili Bissela, byl celkem chytrý tah. Měl to rozehrané na všechny strany – využíval Revu, aby získal údaje o Securecompu, a zároveň předstíral, že je chamtivý přeběhlík, aby získal informace o Posledním soudu.“

„Jeho bratr ho vydíral, protože se domákl o jeho nevěrách. Ale ONB to vyhovovalo. Sparrow tvrdí, že nevědí, kde teď Carter Bissel je. Možná že mluví pravdu, ale já mladšího brášku jako standardního vyděrače nekupuju. Nebyl důvod, proč by někdo měl likvidovat jeho počítač, nebyl důvod, aby sám zmizel nebo aby ho někdo ukrýval. To prostě nesedí.“

„Ale ten, kdo předstírá, že je přeběhlík, by se tak mohl chovat.“ Usmála se. „Taky myslím.“

S nelibostí musela uznat, že prášky fungují. Ale i tak tenké bavlněné kalhoty a volné triko cítila na svém potlučeném těle. Když se na ni Peabodyová podívala a zamrkala, Eva usoudila, že patrně vypadá ještě hůř, než jak se cítí.

„Nevypadá to, že bys mě zrovna byla schopná praštit,“ spustila Peabodyová, „takže se zeptám. Neměla bys být spíš v nemocnici?“

„Nenech se zmást mým vzhledem. Ne, neměla bych být v nemocnici, a ano, můžu tě praštit. Co máme nového u Powella?“

„Jediný zásah plnou silou ručním laserem, tak, jak jsme předpokládali na místě činu. Doba smrti deset patnáct včera ráno. Žádné známky násilného vniknutí. Oddělení elektronické detekce si myslí, že použili jeho klíč. Z bytu zmizel jeho služební průkaz, kód k autu a propustka. Naposledy volal z domácího videotelefonu včera odpoledne, když si objednával pizzu z místní restaurace. Ale měl jeden příchozí hovor těsně po osmé ráno v den smrti. Volající zavěsil, když

to Powell zvedl. Dost se mu pletl jazyk. Hovor jsme vysledovali. Volali mu z veřejného přístroje na stanici metra tři bloky od jeho bytu. Závěr: vrah si ověřoval, že Powell je doma a v posteli. Dal mu dost času, aby znova usnul, pak se dostal do bytu a zabil ho.“

„A výjezdovka?“

„Zatím mám jenom předběžné informace, ale nenašli žádné otisky s výjimkou těch, které patří oběti, žádnou DNA, žádné stopy. Ale mám sousedku, paní Lanceovou, která se vracela domů z lahůdkářství. Viděla muže vycházejícího z budovy asi v deset třicet. Popis odpovídá tomu, který nám dal Sibresky na Angela.“

„Co policejní kreslíř? Máme portrét?“

„Pracuje se na tom. Když jsem je popoháněla, říkali mi, že Sibresky není zvlášť vstřícný ani objektivní. Slíbila jsem kreslíři vstupenky na příští koncert Mavis Freestoneové, pokud nám něco dodá do dnešního odpoledne.“

„Pěkný úplatek. Jsem na tebe pyšná.“

„Mám taky skvělou učitelku.“

„To si nech na jindy. Byla ses podívat na McNaba?“

Peabodyová nasadila pokerovou tvář. „Zastavila jsem se v laboratoři jen proto, abych zjistila, jak jsou daleko.“

„Jo, a abys ho poplácala po tom jeho kostnatém zadku.“

„Bohužel na tom řečeném kostnatém zadku v době mé návštěvy právě seděl, takže jsem tuto část své mise nerealizovala.“

„Protože si přes veškerou snahu začínám ten kostnatý zadek právě představovat, pověz mi radši, co zbytek tvé mise. Jak jsou na tom?“

Peabodyová se chtěla zeptat, proč tam Eva nezašla sama, ale pak se jí vybavilo napětí mezi Evou a Roarkem a došlo jí, že to bude asi tím.

„No, pořád tam lítají nějaké počítačové termíny a docela nápadité nadávky. Líbí se mi, jak Roarke říká ‚previt‘. Tokimoto je smrtelně soustředěný a Reva je jak na křížové výpravě. McNab je v sedmém nebi, když se nabourává do systému. Ale zaujal mě Feeney. Má takový zvláštní svit v očích. Myslím, že už jsou blízko.“

„Takže zatímco oni pracují na tom, aby byl svět bezpečnější, my zkusíme vyřešit pár vražd.“

„Promiňte, poručíku,“ řekla Peabodyová, když jí zapípal komunikátor. „Vrátím se k tomu drobnému úkolu, jakmile vyřídím tenhle hovor. Detektiv Peabodyová,“ ohlásila se. „Čao, Lamare, máš pro nás něco?“

„Máš ty lístky?“

„Moje slovo ti musí stačit.“

„Tak pro tebe mám ten obličej. Jak to chceš poslat?“

„Laserovým faxem,“ ozvala se Eva od psacího stolu. „A hlášení na můj počítač. Originál ať pošle taky.“

Peabodyová vyřídila vzkaz a pak popošla k faxu, aby počkala, až se obrázek vytiskne. „Lamar je dobrý. Kdyby portrétoval lidi, vydělal by si určitě víc, než když dělá identikity zločinců. No, není to zrovna růžička,“ řekla, když podávala portrét Evě, „ale není tak šeredný, jak ho líčil Sibresky. To ta jizva mu kazí vzhled.“

„Ano, přitahuje pozornost, viď? Když se člověk podívá na tu tvář, hned si všimne jizvy. Velké ošklivé jizvy, takže člověk si ho pořádně neprohlédne, protože by to mohlo vypadat nezdvořile.“

„Nevypadá to, že by Sibresky trpěl nějakými zvláštními ohledy, pokud jde o etiketu. Zahrajeme si hru, Peabodyová.“

„Vážně? Tak dobře.“

„Začneme tím, že půjdeš do kuchyně, uděláš kotel kávy a… něco k tomu. Musí tam být něco k jídlu.“

„Chceš něco k jídlu?“

„Ne, mám pořád žaludek jako na vodě. Ty si něco udělej.“

„No prosím, tak zatím se mi ta hra líbí.“

„Nevracej se, dokud ti neřeknu.“

„Bez problémů.“

Eva se otočila ke svému počítači a promnula si ruce. „Dobrá, tak se do toho pustíme.“

Netrvalo to dlouho, protože už si to nějakou dobu sumírovala v hlavě. Použila grafický program, který jí upravoval tváře podle toho, jak upřesňovala detaily.

„Peabodyová, přijď sem a můžeš mi přinést kafe.“

„Měla by sis dát trochu té jablečné a brusinkové bowle.“ Peabodyová vešla dovnitř s mísou nápoje a podala Evě hrnek „Je vážně skvělá.“

„Co vidíš?“

Peabodyová se pohodlně opřela bokem o roh stolu a vyjídala lžičkou ovoce z nápoje. „Portrét podezřelého známého jako Angelo od policejního kreslíře.“

„Dobře. Prosím dvě obrazovky. Na jedné zachovat současný portrét, na druhé obrázek s číslem CB-1.“

Načítá se… Podobizny zobrazeny.

„A co vidíš teď?“

„Cartera Bissela, na první obrazovce Angela.“ Zamračila se, a třebaže okamžitě věděla, kam Eva míří, zavrtěla hlavou. „Pořád si myslím, že Angelo byl namaskovaný. Nevidím v něm Cartera Bissela. Nic v Carterově životopise nenaznačuje, že by byl dobrý v převlecích. Že si koupí paruku nebo nalepí knír, to klidně. Možná by zvládl i jizvu. Ale ta linie čelisti je jiná – nové zuby by změnily tvar úst, ale ne čelisti. Ale na pořádné maskování by toho musel umět víc, a i kdyby na něm nebo s ním Kadeová pár měsíců pracovala, takhle dobře by se to nenaučil.“

Nalila si další naběračku bowle a pokračovala ve zkoumání a porovnávání obou portrétů. „A Carter Bissel má větší uši. Doporučuju na to dávat pozor. Uši toho hodně prozradí. Kreslíř by je mohl Angelovi udělat větší, ale menší těžko.“

„Jsi všímavá, Peabodyová. Ale dávej pozor a sleduj.“

KAPITOLA 18

Peabodyová dojídala ovocnou bowli a pozorovala, jak Eva přenáší vlasy z jednoho obrázku na druhý.

„Víš co, dá se to udělat jedním kliknutím, když –“

„Vím, že se to dá udělat jedním kliknutím,“ řekla Eva podrážděně. „Ale tím nedocílím stejného efektu. Kdo tomu tady velí?“

„Řekla bych, že ses nechala trefit raketou krátkého doletu a jsi z toho dost nedůtklivá.“

„Nech toho, nebo ti příští raketa krátkého doletu zamíří rovnou do zadku.“

„Dallasová, ty víš, jak si potrpím na sladké řečičky.“ Peabodyová zaujala pohodlnější pozici, olízla lžíci a pak jí ukázala na obrazovku. „No dobrá, tak jsi tam dala špatné vlasy, ale stejně se nezměnil tvar čelisti ani tvar a velikost uší. Podle svědkyně je Angelo štíhlejší, podstatně štíhlejší než Carter Bissel. O patnáct liber lehčí. Bissel měl podle své osobní karty trochu nadváhu. Svědkyně tvrdí, že Angelo byl štíhlý a v dobré fyzické kondici. Zase, při převleku se dá pár kilo nabrat, ale těžko se dá přes noc shodit patnáct liber. Jestli to jde, tak bych se chtěla do toho programu přihlásit.“

„Jestli si nechceš hrát, tak si vem tu svoji bowli a vypadni. Počítači, zkopíruj jizvu na obličeji z jednoho zobrazení na druhé.“

„Vrah se hladce dostal jak do Powellova bytu, tak do Bisselovy chaty.“ Zatímco počítač plnil příkazy, Peabodyová vyškrabávala misku a vybírala poslední zbylé kousky ovoce. „Musí to být někdo, kdo s tím má zkušenosti. A všechny vraždy v tomhle případu byly provedené chladnokrevně, zvlášť ty první, které byly narafičené jako zločin z vášně. Právě ta kamufláž je na nich tak chladnokrevná.“

„O tom není sporu. Ale dej mi motiv. Počítači, považuj horní přední zuby na obrázku jedna za implantát. Zkopíruj je na obrázek dvě.“

„Zpackaná tajná operace – ať už jedné nebo druhé strany. Nebo jsem myslela na to, že je to něco jako válka gangů. Vir už je hotový, takže Skupina dne posledního soudu ho chce uplatnit. Vědí, že se pracuje na tom štítu. ONB a jejich spojenci způsobí zmatek, aby zbrzdili technoteroristy, obklíčili je nebo aby zničili vir. Poslední

soud zase způsobí zmatek, aby zničil zdroje, nebo jen tak, a maří dokončení štítu, dokud se jim nepodaří něco získat z toho času, potíží a výdajů, které s tím měli. Jedna strana zavraždí dva operativce, ta druhá oddělá potenciální slabý článek – McCoyovou. Jedna strana se zmocní Cartera Bissela. Druhá ukradne mrtvé tělo jeho bratra a udělá atentát na vyšetřovatelku. Je to vyhrocená špionáž,“ pokrčila Peabodyová rameny. „Ne úplně jako Bond, ale hodně komplikovaná. Připadá mi, že špióni musí všechno zamotat.“

„Podívej se na ty portréty, Peabodyová.“

Peabodyová přikývla a položila si přemýšlivě prst na zuby. „Vidím tady jistou podobnost, dost povšechnou. Dallasová, kdybys tam vložila moji podobenku a počítačově ji upravila, tak budu taky vypadat jako Angelo. Ale dobrá, nedělej to, právě jsem ti to zbaštila.“

„Pořád se budeš držet těch pitomostí s tvarem čelisti a uší?“

„Pokud se to pokusíš vzít k soudu, tak tě s tím vyhodí.“

„Hádám, že máš pravdu. Počítači, odstraň obrázek dvě a nahraď ho obrázkem tři.“

Peabodyová zamrkala, když obrazovka ukázala dva portréty Angela. „Nerozumím tomu.“

„Nerozumíš čemu?“

„Proč zobrazuješ dva obrázky stejného chlapa?“

„Fakt to dělám? Jsi si jistá, že je to stejný chlap? Asi na mě ten výbuch přece jen zanechal nějaké stopy.“

„Máš tam vedle sebe dvakrát Angela.“ Peabodyová soustředěně zkoumala Evin výraz. „Koukni, jestli se ti nechce do nemocnice, tak bys třeba mohla říct Louise. Zavolá tam sama.“

„Nechci otravovat doktorku Dimattovou, má moc práce. Jen se podíváme, co… ano, správně. Tohle jsem měla na mysli. Počítači, odstraň všechny zkopírované části z obrázku číslo tři a ukaž originál.“

Eva se spokojeně zaklonila, když Peabodyová upustila lžičku. „To je Bissel. *Blair* Bissel.“

„Je, co? Víš, začínám si myslet, že hlášení o jeho smrti bylo značně přehnané.“

„Vím, že jsi o té teorii uvažovala, ale myslela jsem, že byla čistě hypotetická. DNA i otisky patřily Blairu Bisselovi. Jeho vlastní žena ho identifikovala.“

„Měl výcvik ONB, několik let byl v terénu, takže i chlap na nižší operativní úrovni se naučí upravit záznamy a zaměnit bratrovy stopy za svoje. Přidej k tomu zabíjení, krev, fakt, že Ewingová byla v šoku a skutečnost, že Carter Bissel prodělal nějakou plastiku, aby zdůraznil už tak dost velkou rodovou podobu se svým bratrem. Na Blaira byl dost silný, ale spousta lidí stejně lže nebo neudává údaje do oficiálních dokumentů přesně. Nikdo nevěnuje pozornost pár librám váhy navíc.“

„Já sama si ubírám deset liber. Nevím proč. Je to nutkání.“

„Všichni čekali, že tam bude Blair Bissel, tak ho tam viděli. Proč bychom měli zpochybňovat identitu oběti?“

„Ale proč bychom s ní měli souhlasit? Byl to Carter? Nebyla tam žádná známka řezu, žádné šití. Jak bys někoho přesvědčila, aby podstoupil plastiku a změnil si vzhled?“

„Mohli mu zaplatit. Penězi, sexem – patrně obojím. Posvítíme si na velkého bratra a jeho přítelkyni, když už jsme v tom. Bratři se neměli moc v lásce.“

„Je velký rozdíl mezi tím nemít někoho v lásce a úmyslně, chladnokrevně zavraždit svého bratra a svoji přítelkyni. Jestli Kadeová do toho pomohla namočit Cartera –“

„Tak se jí chtěl Blair taky zbavit. Ano, to si myslím. Chtěl zfalšovat vlastní smrt, nápadně. Zlomyslně chtěl poskvrnit krví vlastní ženu, aspoň původně, zbavit se toho mlýnského kamene, který měl uvázaný kolem krku, a děvčete, co ho znalo natolik důvěrně, aby na to přišlo. Řeknou o tobě, že podvádíš ženu, lžeš, že jsi podrazák. To ti může být fuk, protože jsi mrtvý.“

„Musím si to promyslet.“ Peabodyová se odlepila od psacího stolu a začala rázovat po místnosti. „Tahle teorie ovšem znamená, že Blair a Kadeová do toho namočili Cartera bez vědomí ONB.“

„Možná že původní impuls vzešel zevnitř ONB, ale řekla bych, že pak si to ti dva přibarvili.“

„Jako řešení toho vydírání.“

„Částečně. Jde tam o peníze, je v tom dobrodružství a riziko. To zapadá do jejich charakteristik. Ale mají větší cíle. Pokračuj.“

„Blair jako dvojitý agent pod vedením ONB působil jako spojka pro Poslední soud. Zásoboval je za prachy upravenými údaji a vyprofiloval se jako zdroj, zrádce a agent na volné noze. Součástí jeho krytí bylo i manželství s Revou Ewingovou, vymyšlené původně ONB.“

„Takže na jedné straně máme podnikovou špionáž – lukrativní hru, protože po masivní privatizaci zpravodajských zdrojů v minulých dvou dekádách musí ONB soupeřit s civilními firmami o peníze ze státního rozpočtu.“

„Například s takovým Securecompem.“

„Například, a s tuctem jiných ať už na Zemi nebo ve vesmíru. Tak proto přišli na ten fígl s odposlechy v Blairových sochách. A ještě přemýšlej o tomhle, Peabodyová. Vždycky je potřeba záložní plán. Je potřeba nějaké věrohodné popření, kdyby se něco proláklo. Co asi plánovali ti architekti tohohle záměru pro případ odhalení těch soch?“

Peabodyová se zastavila před obrazovkami a zkoumala obličeje. „Předhodit veřejnosti Blaira Bissela, zlobivého chlapce.“

„Na to si můžeš vsadit. A Reva Ewingová jako jeho žena by se vezla s ním a v důsledku toho by byla reputace Securecompu nenávratně poškozená. Mohlo by se říct – a určitě by se tak i stalo –, že pracovali společně. Koneckonců to byli manželé.“

„Takže nakonec přece jen vymýšleli past.“

„Záložní řešení. Blair už byl v organizaci dost dlouho, aby ho napadlo, že se mu něco může přihodit. A jestli to nenapadlo jeho, tak Kadeovou určitě.“

„Takže podnikl kroky, aby se ochránil?“ Peabodyová zavrtěla hlavou. „To by byly sakra velké kroky.“

„Nešlo jenom o ochranu. Určitě by mu přineslo uspokojení, že by vyzrál na bratra, který ho vydíral, na Organizaci národní bezpečnosti, tedy na lidi, kteří ho využívali a byli připravení se ho zbavit, kdyby se něco zvrtlo. A k tomu přidej hromadu peněz.“

„Od technoteroristů? Udělal s nimi obchod. Neautorizované informace. Něco velkého.“

„On je spojnicí mezi bodem A a bodem B a o obou těchhle bodech toho ví víc, než každý z nich ví o tom druhém. Protože on je ten, kdo převáží data. Má to pod palcem. To musela být pro chlápka jeho typu, myslím tím s jeho psychologickým profilem, dost opojná záležitost. Proč by si nevzal víc? Víc moci, víc ovládání, víc peněz a pak honem pryč? Jenže z toho vede jenom jedna cesta. Kdyby jenom zdrhnul, půjdou po něm obě strany.“

„Ale nebudou ho honit, když si budou myslet, že je mrtvý.“

„Trefilas hřebíček na hlavičku. A přidej k tomu, že ONB se pokusí po sobě zahladit stopy, poldové budou vyšetřovat hlavní podezřelou, kterou jim tam naservíruje na stříbrném podnose, a jediná osoba, která ví o jeho plánech, bude mrtvá. A on bude hezky za vodou.“

„Ale co se nakonec stalo, že mu to nevyšlo? Proč teda nesurfuje někde na Havaji, nepopíjí rum a nepřepočítává si svoje penízky?“

„Třeba mu nezaplatili. Přece nesnese všechna svoje zlatá vejce teroristům rovnou na ošatku. To by se mohla rozbít. Ale určitě byl dost dobře vycvičený na to, aby věděl, že musí mít záložní plán. Něco si u McCoyové schoval. Musel se pro to vrátit. Musela kvůli tomu umřít.“

„A vyšetřovatelé mu nezbaští hlavní podezřelou, kterou jim tak hezky naservíroval rovnou pod nos. Poldové se tomu totiž kouknou na zoubek, takže musí improvizovat.“

„No dobře, věci začaly hned od začátku nabírat jiný obrat, než čekal. Roarke mi vyprávěl o Yeatsovi, tom starém irském básníkovi, co už je dávno mrtvý. Ten taky říkal něco o tom, jak se to všechno začíná rozpadat. Střed nedrží pohromadě. Střed Blairu Bisselovi prostě nedržel pohromadě.“

„A začalo se to sypat, hned jak jsi vkročila na první místo činu.“

„Byl zoufalý, naštvaný a moc to překombinoval. Tak se snažil hlídat si záda, až je vlastně vystavil. Potřeboval, aby si všichni mysleli, že je mrtvý, potřeboval si vybrat svoje peníze. Obojí je těžké. To, že zabil Powella a ukradl tělo, které všichni považovali za jeho, byla pitomost. Sice tím zabránil pozitivní identifikaci, ale zároveň to ukazuje rovnou na něho. On je jediný, kdo potřebuje, aby zmizel důkaz.“

„Pak se tě snažil sejmout.“

„Jak už jsem řekla, je naštvaný. A zoufalý. A víš, co taky je, pod všemi těmi nánosy špionáže, umění a sukničkářství, Peabodyová? Je pošuk. Takový, co dělá mnohem větší, nápadnější chyby, aby zakryl tu původní malou. Myslí si o sobě, že je chladnokrevný zabiják, ale je to sobecký, zkažený kluk, který si hraje na – jak se ten chlápek jmenuje – Jamese Bonda a vzteká se jako malé dítě, když něco nevyjde podle jeho představ.“

„Možná že není chladnokrevný zabiják, ale zabil čtyři lidi, málem tě vyřadil ze hry a odeslal zástupce ředitele ONB do nemocnice.“

„Neřekla jsem, že není nebezpečný. Děti, co mají takové záchvaty vzteku, bývají zatraceně nebezpečné. Vyděsil mě k smrti.“

„Takže podle tvojí teorie máme co do činění s nevypočitatelným a nezralým zabijákem, kterého vycvičila ONB.“

„Přesně.“

Peabodyová zhluboka vydechla, až si odfoukla z čela ofinu. „To mě dost leká. Jak ho chytneme?“

„Pracuju na tom.“ Eva si chtěla položit nohy na stůl, ale protestující svalstvo vysílalo bodavé jehličky bolesti do celého těla. „Kruci.“

„Měla bys něco s těmi pohmožděninami udělat.“

„Nemám přece pohmožděný mozek. Pořád ještě mi to myslí. Svolej sem zbytek týmu včetně civilistů a něco rozjedeme.“

„Chceš u toho mít i Ewingovou?“

„Byla za něho vdaná dva roky. Možná to pro něho bylo pohodlné, ale díky tomu se o něm teď můžeme něco dozvědět. Jaké měl zvyky, jak fantazíroval, kam chodil do hospody. Jestli je Sparrow naživu a nabude vědomí, třeba se s námi o své dojmy z Bissela podělí, což nebude na škodu, ale zrovna teď je naším nejlepším zdrojem Reva Ewingová.“

„Chystáš se jí říct, že její manžel, který je obviněný z vraždy, je nejenom naživu, ale dokonce je to on, kdo to na ni ušil?“

„Pokud se s tím nevyrovná, nebude jí pomoci a my na tom nebudeme hůř, než jsme. Aspoň zjistíme, jestli zdědila trochu matčina charakteru.“

Feeney vešel a mumlal si pod vousy čísla a pokyny k ovládání počítače.

Bradu měl rezavě šedivou a pytle pod očima by nakrmily tříčlennou rodinu – ale v očích měl zvláštní svit.

„Přerušila jsi nás zrovna v nejmíň vhodnou chvíli, holka," řekl Evě. „Už to skoro máme."

„Máme nějaký pokrok ve vyšetřování, které je taky téměř hotové. Kde jsou ostatní?"

„Roarke a Tokimoto dokončují jednu operaci. Nemůžou od toho odejít, když jsou uprostřed, aspoň ne tehdy, když čekáme průlom. Máme jeden počítač Kadeové tak čistý, jak by měl být. McNab a Ewingová zrovna dělají nějaké nové nastavení –"

Přerušil se a stiskl rty, protože konečně zvedl hlavu a pořádně se na ni podíval. „Říkali, že ti někdo dal do těla. Tak to mysleli vážně. Na to oko by sis měla dát led."

„Černá mi to? Do hajzlu." Přitlačila prsty snaživě na horní okraj lícní kosti a projela jí bolest od hlavy až k patě. „Vzala jsem si prášek. Copak to nestačí?"

Peabodyová přišla z kuchyně s ledovým obkladem. „Když mi dovolíš, abych ti tohle přiložila na tu modřinu, tak to bude jen chvilku pálit. Vypadá to blbě, ale zmenší to otok a svědění. A nebudeš muset nosit černé brýle."

„Tak to udělej, a nemluv o tom."

Eva zaťala zuby, když jí Peabodyová přikládala obvaz. Odkudsi se vynořila bodavá bolest, což její pocity rozhodně nezlepšilo.

„Ouvej," komentoval to McNab, který právě dorazil, a věnoval Evě soucitný pohled. „Slyšel jsem, že jste taky přišla o auto."

„To zas tak velká ztráta nebyla. Kde je Ewingová?"

„Už jde. Musela jenom přepnout režim. Můžu doplnit palivo? Mám hlad."

„Je tam bowle," zavolala za ním Peabodyová, když už mířil do kuchyně. „Jablečno-brusinková."

„Bowle?" opakoval Feeney.

„Ježíšikriste. Běžte si všichni něco vzít." Eva zvedla dlaně. „Jezte, pijte, buďte veselí. Při každém vyšetřování několikanásobné vraždy budeme dělat bowli."

„Přinesu ti něco studeného k pití,“ řekla Peabodyová. „Měla bys mít dostatek tekutin.“

Eva zůstala v kanceláři sama a divila se, jak snadno přišla o otěže.

Manželské neshody jsou něco jako slabá horečka, která tak trochu rozhodí celý systém, takže člověk pak nemůže fungovat na plný výkon.

Ona tu hru neřídila, to bylo jisté, a neměla tušení, jak se do ní dostat zpátky.

„Chcete se najíst, budiž. Chcete se napít, dobrá. Ale proboha dělejte rychle,“ prskala Eva, když dorazila Reva. „Tohle není večerka s nepřetržitým provozem.“

Reva mírně naklonila hlavu. „Nic mi neschází, děkuju. Ale vsadila bych se, že vy se cítíte stejně příšerně, jako vypadáte. Roarke a Tokimoto tu budou za chvilku. Prakticky už to mají.“

„Nejsou sami, kdo něco má. Nebudeme na ně čekat. Ani na nikoho dalšího!“ zavolala směrem do kuchyně. „Pojďte si na to sednout.“

„Protože tohle bude fakt dlouhá přednáška nebo protože nám dáte přeneseně do zubů?“

„Doufám, že konkrétně vy jednu do zubů vydržíte.“

Reva přikývla a posadila se na nejbližší židli. „Neodkládejte to. Ať už je to co chce, mám radši pořádný knokaut než řadu cvičných chvatů. Jsem utahaná. A s každou další hodinou se cítím jako větší idiot, že jsem neviděla to, co jsem měla přímo pod nosem den po dni celé dva roky.“

„Měla jste před očima chlápka, který se tvářil, že vás miluje, a kterého vám do života navezla osoba, které jste důvěřovala.“

„Budu se muset pořádně zamyslet nad tím, podle čeho hodnotím lidi.“

„V tom, co dělali, to byli profíci, a tvrdě pracovali na tom, aby vás dostali tam, kde vás chtěli mít. Copak se od vás čekalo, že se na toho chlapíka kouknete a řeknete si: Vida, tajný agent?“

„Ne.“ Reva zkřivila rty. „Ale dalo by se čekat, že budu mít aspoň nějaké tušení, když jde o lháře a podvodníka.“

„Zjistili si o vás všechny informace a nastudovali si je. Předtím, než se s vámi setkali, tak o vás věděli všechno možné. Věděli o soukromých i profesionálních záležitostech. Měsíce jste chránila prezidentku, dělala jste svou práci. Třeba doufali, že jste k tomu měla odpor nebo že vaše práce pro vládu vás snáz přiměje ke spolupráci s nimi.“

„To neměli moc šancí.“

„Takže když to zjistili, soustředili se na váš soukromý život. Věděli, co vám chutná, jaké máte ráda kytky, co vás baví, kolik máte peněz, s kým jste spala a na kom vám záleží. Nebyla jste pro ně nic jiného než nástroj, a věděli, jak vás použít.“

„Tu první noc, na výstavě, se mě zeptal, jestli bych si s ním dala drink. Skvěle vypadající chlápek, zábavný, milý, no tak proč ne. Měla jsem pocit, jako bych ho znala už léta. Jako bych celý život čekala jenom na něho.“

Podívala se dolů na své ruce. „Už jsem předtím měla vztah, docela vážný, než mě zranili. Pak jsme se rozešli. Ale nic se nedalo srovnat s tím, co jsem cítila k Blairovi. A přitom to bylo celé jenom naoko. Nebylo to samozřejmě dokonalé. Byl mrzutý a popudlivý při sebemenším náznaku kritiky, ale myslela jsem si, že to prostě patří k manželství, poznat toho druhého a dělat všechno, aby byl šťastný. Chtěla jsem, aby byl šťastný. Chtěla jsem, aby to fungovalo.“

„Nikdy to není perfektní,“ řekla Eva napůl pro sebe. „Jakmile si člověk začne myslet, že je, něco do toho vlítne a člověka to kousne.“

„Jak říkám. Ale už jsem unavená. Unavená z toho, jak se cítím hloupě, jak se lituju. Tak mi konečně řekněte, proč sedím. Chci slyšet tu pecku.“

„Dobrá. Jsem přesvědčená, že Blair Bissel vymyslel a spáchal vraždy v bytě Felicity Kadeové, že zabil ji a svého bratra, aby předstíral vlastní smrt a hodil to na vás.“

„To je nesmysl.“ Slova se z ní těžce drala, jako by ji pěst tvrdě zasáhla rovnou do krku. „Je mrtvý. Blair je mrtvý. *Viděla* jsem ho.“

„Viděla jste to, co jste čekala, že uvidíte, zrovna tak jako jste viděla jen to, co jste měla vidět, před oněma dvěma lety, když jste se seznámili. A tentokrát jste navíc byla v šoku a skoro okamžitě vás omráčili.“

„Ale… přece to ověřili.“

„Myslím si, že už předem prohodil doklady svého bratra a svoje. Jsem přesvědčená, že si dal práci s věrohodnou přípravou místa činu, abyste vy, policie i tajné organizace, pro něž pracoval, nabyly dojmu, že je mrtvý. Nikdo nehledá člověka, o kterém ví, že je mrtvý, Revo.“

„To je šílené. Říkám vám, že je to *šílené,* Dallasová.“ Reva vstala, když ostatní přišli z kuchyně. „Blair byl lhář a nevěrník. Využil mě. Dělám všechno pro to, abych se s tím smířila. Budu s tím umět žít. Ale nebyl to vrah, nemohl by… ubodat dva lidi k smrti.“

„Kdo mohl mít z jeho smrti prospěch?“

„Já – myslíte finančně?“

„Jakkoli.“

„Řekla bych, že já. Měl peníze, dost peněz. To přece víte.“

„Dost peněz,“ opakovala Eva. „Vy máte dost vlastních peněz. Určitě měl tajná konta, a jakmile je najdeme –“

„Konta nalezena, sečtena, zpráva odeslána na tvůj počítač,“ řekl Roarke, který právě dorazil. „Podle rozkazu, poručíku.“

„Kolik?“

„Na pěti účtech celkem přes čtyři miliony.“

„To není dost.“

Roarke naklonil hlavu na stranu. „Možná že ne, ale to je všechno, co jsme našli. Nebyl nijak šetrný ani dvakrát zdatný v investování. Ze všech účtů soustavně pomalu unikaly peníze už od doby, kdy byly založeny, to je před šesti lety. Utrácel, spekuloval, a většinou přicházel o kapitál.“

„To by šlo.“ Začala své odhady přehodnocovat. „OK, tak to bude souhlasit. Hodně utrácí, potřebuje víc peněz. Velkou ránu.“

„Takže zabije Felicity a svého bratra, aby je získal? Tak to myslíte? Malujete nám tady zrůdu. Nebyla jsem vdaná za zrůdu.“

„Byla jste vdaná za iluzi.“

Reva trhla hlavou, jako by úder padl přímo do černého. „Vaříte z vody, protože nemáte nic jiného. A protože nechcete, aby mi vůbec něco zbylo. *Milovala* jsem ho, ať už byl iluzí nebo ne. Chápete to?“

„Je mi to jasné.“

„Chcete, abych uvěřila, že jsem milovala někoho, kdo je schopen vraždy. Chladnokrevné, promyšlené vraždy.“

Musela uplatnit všechnu vůli, kterou v sobě měla, aby jí pohled ani na okamžik nezalétl k Roarkovi. A aby si její srdce a mysl nekladly stejnou otázku.

„Čemu věříte, to je vaše věc. Jak se s tím vypořádáte, to je na vás. Pokud nejste schopna držet krok s mým směrem vyšetřování, pak vás nemůžu potřebovat.“

„To vy jste ta chladnokrevná, vy nemáte kouska citu v těle. A už jste mě využila zrovna tak akorát.“ Když odpochodovala z místnosti, Tokimoto se odlepil od dveří a šel za ní.

„Páni, ta se s tím tedy srovnala.“ Teprve teď si Eva dovolila pomalu přejet po tvářích všech přítomných. „Přál by si někdo doplnit tento brífink nebo bychom měli vyhlásit přestávku a někdo mě vyškolí, jak citlivě zacházet s podezřelými?“

„Řekla jsi jí to natvrdo, Dallasová,“ poznamenal Feeney. „Ani omylem jsi jí to neulehčila. Ale ona se vrátí, až si to přebere.“

„Budeme pracovat bez ní. Bissel měl účty v různých lokalitách a pravděpodobně měl někde i úkryt, nejspíš luxusní, a možná ne jeden. Je pořád ve městě, protože po sobě zametá, takže jeden bude mít i tady. Najdeme ho.“

„Objevil jsem dvě nemovitosti,“ vložil se do jejího rozkladu Roarke. „Jednu na Kanárských ostrovech, druhou v Singapuru. Žádná z nich nebyla nijak zvlášť utajená, čímž chci naznačit, že jestli jsem je našel tak snadno já, najdou je i jiní.“

„Tak to budou falešné stopy. Není úplně pitomý. Zkusme hledat pod jménem jeho bratra, Kadeové, Ewingové. Třeba je používal jako krytí, potom by… Ne. Ne. Sakra! McCoyová. Chloe McCoyová. Musel ji využít ještě k něčemu jinému než k občasnému sexu. Zkontrolujte to. Zjistěte, jestli někde neukládala peníze anebo nepořizovala nemovitosti. Musel mít nějaký důvod, proč ji zabil, a můj názor je, že zabíjel pro peníze a aby si zachránil vlastní kůži.“

„Já se na to podívám,“ hlásil se McNab. „Ta bowle mě nějak nastartovala.“

„Tak se do toho pusťte. Já se podívám za Sparrowem, zjistím, jestli je při vědomí a jestli z něj vydoluju nějaké informace. Feeney, ty s Roarkem zůstaňte u počítačů. Jestli je Reva mimo a Tokimoto má na práci její utěšování, pak vás na to asi bude málo.“

„Když dostaneme kotel kafe, tak nás to ještě chvíli udrží v chodu.“

„Možná bys chtěla vědět, co je nového, ještě než odejdeš, poručíku. Stahujeme údaje z počítače Kadeové. Jsou zakódované, ale zvládneme to.“

„Výborně, skvěle. Dejte mi vědět, až –“

„Ještě nejsem hotový. Všechny její počítače byly zničené, ale ne za pomoci viru. Někdo je upekl po jednom.“

„No a co? Koukej, tohle spadá pod OED. Potřebuju základní údaje. Potřebuju fakta.“

„Nevěnuješ elektronice dost pozornosti,“ poznamenal Feeney.

„To Bissel taky ne, troufám si říct.“ Protože se ani nedotkla sklenice vychlazeného džusu, který jí přinesla Peabodyová, vzal si ji Roarke a napil se. „Potenciální škodlivost viru spočívá v jeho teoretické schopnosti zničit celý síťový systém, velký i malý, jednoduchý i složitý, jedním úderem klávesy. Zlikviduje ho nevratně. To je něco jiného než to, s čím se potýkáme my teď. My máme jen jeho stín, možná nějakou prvotní verzi, ale zdaleka ne tak mocnou, jak by chtěli, abychom si mysleli. Můžeme ty počítače relativně snadno vyčistit a obnovit soubory.“

„Relativně.“ Feeney protočil bolavé panenky. „Je to hnusná piplačka, ale nejedná se o to globální bezpečnostní ohrožení. Je to jen kouřová clona.“

„Což znamená, že nemá to, co si myslel, že má – co hodlal přetransformovat v šikovný penzijní fond. Ale možná že to má někdo jiný nebo možná že… Ten mizera. Nepokoušel se sejmout mě.“ Nepřítomně si přejela prsty přes modré oko. „Takže zasáhl terč. Cíl byl trošinku vedle, ale má zásah.“

Roarke naklonil hlavu, jako by chtěl stačit jejím myšlenkovým pochodům. „Sparrow.“

„Pomohlo by, kdyby tam u nich byl někdo, někdo, kdo má kuráž a mohl by upravit údaje nebo přímo na jejich počítačích vytvořit nová data. A přitom by ještě poskytoval ochranu. Sparrow. Ten je zvyklý uvažovat systémově. Plánuje. A podívejme se na Bissela. Není statečný, není nijak zvlášť chytrý, nebyl schopen postupovat jejich firemní hierarchií. Je to jen poslíček. A tady se nabízí velká

příležitost, kterou mu zprostředkuje někdo s frčkami. Dostane balík. A k tomu spoustu drobných. Podniková špionáž. Je tu možnost, že za tím stál někdo zvenku, nějaká přihrávka od kamaráda. Bissel si myslel, že za běžnou práci pro ně si k žádnému kapitálu nepomůže. Maximálně malinko vyšrouboval svou cenu. Ale vsadila bych se, že jeho partner si vedl líp. Po čertech dobře.“

„Tak proč rovnou nezabil Bissela?“ zeptala se Peabodyová.

„Protože potřeboval, aby to vypadalo jako náhoda. Potřeboval falešné stopy. Vymyslel boudu. Chce v ní použít poslíčka. Jenže Bissel doručí cédéčko s virem tomu, kdo mu dá nejvyšší nabídku, a to nebylo ve smlouvě. Takže je teď mrtvý muž. Je ovšem zoufalý. Je na útěku, schovává se, a za každou cenu musí zůstat mrtvý. Náš přítel z ONB taky potřebuje, aby zůstal mrtvý, takže ve chvíli, kdy se vyšetřování začne ubírat směrem, který nepředpokládal, pohotově přispěchá s oficiální verzí jejich firmy ohledně globální bezpečnosti.“

„Dovedu si představit, že chtěl zachovat Bisselovu neposkvrněnou pověst tím, že ho zlikvidují,“ řekl Roarke. „Tiše by ten problém smetl ze stolu.“

„Kdyby to udělal už dřív, nebyl by teď v nemocnici. Myslím, že zapomněl doplnit do rovnice jeden další životně důležitý faktor. Jakmile totiž člověk jako Bissel začne zabíjet, každé další zmáčknutí spouště je snazší. Začne se mu to líbit.“

Vytáhla vysílačku. „Chci ochranu pro Sparrowa. Nepřeju si, aby s ním kdokoliv, a to ani zdravotní personál, jednal, dokud si s ním nepromluvím. Zařiďte to.“

„Nezapomeň na ten kotel kafe,“ připomněl Feeney a vrátil se do laboratoře.

„Potřebuji si s vámi na minutku promluvit, poručíku,“ řekl Roarke s pohledem upřeným na Peabodyovou. „Soukromě.“

„Počkám venku.“ Peabodyová vyklouzla ven a zavřela za sebou.

„Nemám teď čas na soukromé věci,“ začala Eva.

„Sparrow má přístup k tvé složce, tedy k tomu, co se stalo v Dallasu. Pokud máš pravdu, může to použít proti tobě. Může s tím vyjít na veřejnost nebo to nějak pozměnit, překroutit fakta v tvůj neprospěch.“

„Nemám čas se tím teď znepokojovat.“

„Jestli chceš, aby ty údaje… zmizely, můžu to zařídit. Máš nárok na soukromí, Evo. Máš právo se ujistit, že teď z tebe nikdo nebude dělat oběť, aby docílil spekulací a drbů – a aby tě všichni litovali, což nesnášíš víc než cokoliv jiného.“

„Chceš, abych ti odkývala, že budeš manipulovat s vládními záznamy?“

„Ne, chci, abys mi řekla, jestli si přeješ, aby ty složky zmizely. Hypoteticky.“

„Čímž by mě už neměli na háku. Legálně. Nebyla bych na ráně, kdybych po nich jen něco málo chtěla. To je peklo. To je teda pekelný den.“

Protože ji zaplavily emoce a hrozilo, že se budou drát ven, Eva se otočila k Roarkovi zády. „Tak cizí jsme si ještě nikdy nebyli. Nemůžu k tobě a nemůžu ti dovolit, aby ses mi přiblížil.“

„Ty mě nevidíš, Evo. Když se na mě díváš, tak mě nevidíš celého. Možná se mi to i líbilo.“

Pomyslela na Revu, na iluze, na její svazek, který byl výsměchem manželství. To nemělo s jejich případem nic společného, Roarke jí nikdy nelhal, nikdy nepředstíral, že je někdo jiný, než opravdu byl. A viděla ho takového, hned od první chvíle, ne že ne.

„Nemáš pravdu a jsi hlupák.“ V jejích slovech znělo víc únavy než hněvu a tím víc ho to zasáhlo. „Nevím, jak se přes to přenést, kudy z toho ven. Nemůžu o tom s tebou mluvit, jen tak kroužím kolem. Nemůžu si o tom promluvit ani s nikým jiným, protože kdybych jim řekla, co nás rozděluje, udělám z nich spoluviníky. Copak ty myslíš, že tě nevidím?“

Otočila se k němu a podívala se mu přímo do očí. „Dívám se na tebe a vidím tě. Vím, že jsi schopný i zabít, a budeš mít pocit, že je to oprávněné, že je to správné. Vím to, a přesto tu pořád jsem. Nevím, co mám sakra dělat, ale pořád jsem tu s tebou.“

„Kdybych nebyl schopný, nebyl bych, kdo jsem, co jsem a kde jsem. Nebyl by tu žádný z nás a nemuseli bychom s tím zápasit.“

„Možná že ne, ale já jsem na nějaký zápas prostě unavená. Musím jít. Mám nejvyšší čas.“ Rychle přešla ke dveřím a strčila do nich. Pak zavřela oči. „Tak to vymaž. Hypoteticky. Beru na sebe odpovědnost za to, co říkám a udělám. Ať je to pryč.“

„Jako by se stalo.“

Když odešla, posadil se tiše za psací stůl a zatoužil, aby všechno mezi nimi mohlo taky tak snadno zmizet.

Reva na ni čekala u domovních dveří. „Nemám čas,“ řekla Eva úsečně a pokračovala v chůzi.

„Jenom minutku. Chci se omluvit. Prosila jsem vás, abyste mi dala direkt, a když jste to udělala, tak jsem to neunesla. Je mi to líto a jsem naštvaná sama na sebe, že jsem reagovala tak, jak jsem reagovala.“

„Zapomeňte na to. Už jste se s tím vyrovnala?“

„Jo, zvládnu to. Co potřebujete?“

„Abyste se dobře zamyslela. Kam mohl jít, jak se chová v krizových situacích. Co by asi v tuhle chvíli dělal, kromě toho, že hledá nějakou cestu úniku? Promyslete si to, nechte to uležet. Připravte si to pro mě, až se vrátím.“

„To vám můžu říct hned. Musel by pracovat,“ zavolala Reva za Evou. „Jeho umění nebylo jenom krytí, nemohlo ani být. Byla to pro něj vášeň, únik, bylo to jeho ego. V první řadě by si hledal místo, kde by mohl tvořit.“

„Dobře. Přemýšlejte o tom. Za chvíli se vrátím.“

„Udělala jsi dobře.“ Tokimoto vešel do haly.

„Doufám. Jinak si moc dobře nevedu.“

„Potřebuješ čas na to, abys mohla smutnit, aby ses mohla naštvat, aby ses přizpůsobila nové situaci. Doufám, že si vybereš mě, až si budeš potřebovat s někým promluvit.“

„Pořád jenom skučím, nic radostného ze mě nedostaneš.“ Povzdychla si. „Tokimoto, můžu se tě na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Zkoušíš mě sbalit?“

Zůstal jako solný sloup. „To by bylo za daných okolností nepřijatelné.“

„Protože je možné, že jsem pořád ještě vdaná, nebo protože nemáš zájem?“

„Tvoje manželství by mi sotva vadilo, za dané situace. Ale nejsi v takovém rozpoložení, aby… Nabídky osobní povahy jsou prostě teď, kdy máš emoce na pochodu, nevhodné.“

Zjistila, že se usmívá, aspoň trošičku. A něco uvnitř ní se uvolnilo, taky trošičku. „Neřekl jsi, že nemáš zájem, tak já jenom řeknu, že myslím, že by mi to nevadilo. Pokud sis mě tedy chtěl namluvit.“

Aby to vyzkoušela, postavila se na špičky a zlehka se ho dotkla rty. „Ne,“ řekla po chvilce, „fakt si myslím, že by mi to nevadilo. Popřemýšlej o tom.“

Pořád ještě se usmívala, když šla po schodech nahoru.

KAPITOLA 19

Quinn Sparrow bude žít. Dokonce, pokud bude mít stejnou sílu jako Reva Ewingová, když překonávala následky svého zranění, bude moci po několika měsících intenzivní léčby a rehabilitace opět chodit.

Podle Evy to bylo docela spravedlivé.

Kromě jiných zranění měl zlámané kosti, frakturu páteře a otřes mozku. Bude taky potřebovat plastiku obličeje. Ale přežije to. Eva byla ráda.

Ještě nejmíň osmačtyřicet hodin bude muset zůstat na jednotce intenzivní péče. Byl pod sedativy, ale policejní odznak a trocha zastrašování ji dostaly k jeho lůžku.

Nechala Peabodyovou na stráži přede dveřmi.

Když vešla dovnitř, buď spal, nebo byl utlumený. Bez záchvěvu lítosti odpojila kapačku s roztokem tišícím bolest.

Trvalo mu jen chvilku, než se sténáním přišel k sobě.

Vypadal dost hrozně, mezi obvazy prosvítaly modříny, na pravé ruce měl rozsáhlou odřeninu a další byla vidět na pravé noze, která byla upevněna v konstrukci trochu připomínající jednu z Bisselových soch.

Sádrový obvaz kolem krku mu bránil v pohybu hlavy a krku. „Slyšíte mě, Sparrowe?“

„Dallasová,“ zbělal kolem úst, jak se snažil zaostřit zrak jejím směrem. „Co k čertu…?“

Naklonila se k němu, aby ji měl snáz v zorném poli, a položila mu ruku na rameno gestem, o němž se domnívala, že se jím poplácávají přeživší spolubojovníci. „Jste v nemocnici. Jste připoutaný, abyste se nemohl hýbat.“

„Nevzpomínám si. Jak… jak špatné to se mnou je?“

Říkala si, že je to vhodná chvíle, aby jakoby v rozpacích pohlédla stranou, jako by jí nebylo do řeči. „Není to nic moc. Zasáhl nás. Schytal jste to nejhorší. Auto vyletělo jako raketa a dopadlo jako bomba. Na vaší straně rám nevydržel. Jste na tom dost bledě, Sparrowe.“

Ucítila, jak se mu zachvělo rameno, když se pokusil pohnout. „Panebože, to je bolest.“

„Vím. Bude to drsné. Ale dostali jsme ho.“ Uchopila jeho ruku a stiskla ji. „Máme toho bastarda.“

„Co? Koho?“

„Máme Bissela, hezky pod zámkem. Ještě měl u sebe odpalovací zařízení na tu střelu, co na nás vypálil. Máme Blaira Bissela, Sparrowe, živého a zdravého, a zpívá jako kanárek.“

„To je nějaká pitomost.“ Zasténal. „Potřebuju doktora. Potřebuju něco proti bolesti.“

„Chci, abyste mě poslouchal, abyste byl chvíli zticha a věnoval mi pozornost. Nevím, kolik času vám zbývá.“

„Času?“ zajektal. „Času?“

„Chci vám dát šanci, abyste ulevil svému svědomí, Sparrowe. Abyste měl čistý stůl. To si zasloužíte. Chce to na vás všechno shodit. Poslouchejte mě. Poslouchejte.“ Zesílila stisk. „Musím vám to říct, a vy se na to připravte. Asi to nepřežijete.“

Kůže mu zpopelavěla. „O čem to mluvíte?“

Naklonila se k němu, takže viděl jenom její obličej. „Dělali, co mohli. Operovali vás několik hodin. Ale máte moc vážná zranění.“

„Já *umírám?*“ Hlas, už tak slabý, mu přeskakoval. „Ne. Ne. Chci doktora.“

„Budou tu hned. Dají vám… dají vám dostatečnou dávku. Nebudete nic vědět.“

„Já neumřu.“ Vyhrkly mu slzy a tekly mu po tváři. „Nechci umřít.“

Stiskla rty, jako by se snažila překonat bolest. „Myslela jsem, že to radši uslyšíte ode mě, jako od… kolegyně. Kdyby mířil líp, už jsme to oba měli za sebou. Ale trefil jenom předek auta, takže se auto vzneslo do vzduchu. Zachránili vám nohu,“ pokračovala a odmlčela se, aby si odkašlala. „Doufali, že… bože. Ten náraz vám potrhal vnitřnosti, dost zle. Ten darebák vás skoro zabil, Sparrowe, a já měla namále.“

„Nevidím. Nemůžu se pohnout.“

„Ležte klidně, získáte tím trochu času. Byl jste v bezvědomí, Sparrowe, a on se toho snažil využít. Pokusil se zlikvidovat nás oba,

proto vám dávám šanci, abyste z toho vyšel aspoň trochu se ctí. Přečtu vám vaše práva.“ Odmlčela se a potřásla hlavou. „Ježíši, to bolí.“

Začal se třást, když mu přeříkávala jeho práva. „Rozumíte svým právům a povinnostem, pane zástupce Sparrowe?“

„O čem to sakra mluvíte?“

„O doplnění hlášení, k němuž si můžete říct svoje a kterým si vyčistíte štít. Dobrý právník z toho Bissela vyseká na podmínku, pokud mi neřeknete, jak to bylo. Spoléhá na to, že umřete. Že umřete a všechno to bude na vás. Tvrdí, že jste zabil Cartera Bissela a Felicity Kadeovou.“

„To je hovadina.“

„Já to vím, ale mohl by přesvědčit policejního ředitele. Kriste, Sparrowe, umíráte! Řekněte mi pravdu, ať to můžu uzavřít, ať ho můžu obvinit. Zabil vás.“ Naklonila se k němu ještě blíž a řekla šeptem: „Ať za to zaplatí.“

„Ten zatracený hlupák. Kdo mohl vědět, že je tak pitomý? Jak se to mohlo celé takhle zvrtnout?“

„Povězte mi to a já dohlídnu na to, aby ho to zničilo. Máte moje slovo.“

„To on zabil Cartera Bissela a Felicity Kadeovou.“

„Kdo?“

„Blair! Blair Bissel zabil Cartera Bissela a Felicity Kadeovou. Trochu si šlehnul, aby na to vůbec sebral odvahu, a pak je rozsekal.“

„Ale proč? Dejte mi trochu omáčky, ať ho v ní můžu utopit.“

„Chystal se zmizet a začít znovu. Shodil to na svoji ženu, aby to poldové mohli uzavřít. Prostě doufal, že se nad tím zatáhne opona. Mělo to tak být.“

„To vy jste poslal Revě fotografie Blaira a Kadeové?“

„Jo. Vyfotil jsem je a doručil jsem jí je, když byli na místě. Necítím nohy. Bože, necítím nohy.“

„Vydržte. Vydržte ještě. Nahrávám to, Sparrowe. Mluvíte do záznamu. Tohle mu zláme vaz. Proč zabíjel Kadeovou?“

„Potřeboval, aby to vypadalo věrohodně. Prostě mašle na balíčku. A hodně toho na nás na oba věděla. Nemohli jsme to riskovat.“

„Ale vymyslel jste to vy. Nebudete mi tvrdit, že ten magor by byl něco takového schopný vymyslet sám.“

„Já jsem to všechno vymyslel. Měla to být hračka. Ještě pár týdnů, a byl bych na pláži a popíjel mojito, ale on to musel zvrtat.“

„Kadeová v tom jela taky? Zatáhla do toho Cartera, ne?“

„Vy o tom nějak moc víte.“ Zíral na Evu nevidoucíma očima.

„Dávám si to dohromady. Musím k vám být upřímná. Zasloužíte si to. Přiznání na smrtelné posteli…“ Hlas jí zněl do vytracena a přihlížela, jak mu obličej bledne a rysy se bortí. „No, vy víte, jakou to má váhu. Pošleme ho díky vám za mříže. Chci vám udělat poslední laskavost. Z kolegiality. Felicity Kadeová do toho tedy Cartera Bissela zatáhla.“

„Ano.“ Sparrow sípavě dýchal a Evy se náhle zmocnil dojem, že ten bastard by mohl umřít jen proto, že mu to vsugerovala. „Přesvědčila toho hlupáka, že bude pracovat pro ONB. Že zaujme bratrovo místo. Zbaštil jí to. Nechal si změnit tvář a vyřídil na zkoušku pár zásilek. Dokonce s ní i spal. Byl to tupec.“

„To bych řekla. A kdo sejmul toho chirurga, co mu dělal plastiku? Kadeová?“

„Ne. Ne, ta by si neušpinila ruce. Přemluvila Bissela, aby to udělal – tedy Cartera. Uměla muže přesvědčit, aby udělali, co chtěla. V tom byla vážně dobrá.“

„Ale vy jste byl hlavní architekt, ne? Ne Kadeová a určitě ne Blair Bissel. Nejste tak hloupý, abyste kolem dokola zabíjel lidi, ale víte, za které provázky máte zatahat. Myslel si, že má počítačový vir. Myslel si, že ho hezky zpeněží. A že z toho bude po zbytek života živ. Ale nikdy jste mu ho nedal.“

„Nemohl jsem mu dát něco, co neexistuje. Vymyslel jsem si to.“ Jeho úsměv se změnil ve škleb. „Už tu bolest nemůžu vydržet, Dallasová. Už to nesnesu.“

Zaťala zuby, když naříkal, ale znovu ho povzbudivě stiskla. „Už to nebude dlouho trvat. Ten vir tedy neexistuje?“

„Ale ano, existuje. Jenom není takového rozsahu, jak se říká. Vymyslel jsem ho, zveličil jsem to, zadokumentoval jsem upravená data a pustil jsem to do oběhu. Skupina dne posledního soudu se snaží už přes deset let nějaký vyvinout. Teoreticky by to mělo fungovat, ale v praxi se požírá sám nebo zmutuje, když narazí na obranný štít. Když se vloží dovnitř, tak zaneřádí počítač, takže se usmaží, ale ne-

dostane se do sítě a nedá se spustit na dálku. Ale kdyby se to podařilo…“ Bledý, potlučený obličej se na okamžik rozzářil potěšením. „… Tak by to bylo k nezaplacení.“

„Takže to celé byla jenom bouda – na ONB a celosvětové agentury, i na Poslední soud. Vy jste zpravodajskými kanály pustil do oběhu informaci, která podpořila mýtus, že ten vir je reálný, že je to opravdová hrozba. Pak jste dal svého člověka dohromady s ředitelkou společnosti, která pracuje na červeném kódu. Prodal jste údaje ONB zájemcům. Hrajete to na obě strany, a to prosím s něčím, co reálně neexistuje a možná ani nikdy nebude. Ale Securecomp na tom dělá a možná vám ten vir dodají. No, jste fakt chytrý.“

„Už byli blízko. Roarke dostal do Securecompu hotový mozkový trust. Pak bych dal dohromady to, co vyvinou oni, s tím, co mám já, co vytáhnu od Posledního soudu, a mohl bych si vybrat hezký bonus. Víte, kolik si jako zástupce ředitele vydělám ročně? Veliké houby. Zrovna jako poldové.“

„A protože jsme stejně jako vy málo placeni, nenapadlo vás, že poldové se v těch vraždách Bissela a Kadeové budou tak vrtat.“

„Tak hezky a úhledně jsem vám to naservíroval. Ale celé se to pokazilo.“

„Ale vy byste to ustál, kdybyste přiměl místní poldy, aby vám to vyšetřování přepustili. A měl jste v Bisselovi svého obětního beránka. Jenomže ten se pokoušel prodat kompakt s virem, a on je zatím bezcenný.“

„Počítal jsem s tím, že ho kupec zlikviduje a zahrabe, až zjistí, že ten vir není to, za co jsme ho vydávali. Tím bych získal trochu času a zároveň bych se od něj mohl distancovat. Ale vyvlékl se z toho. Udělal to docela slušně.“

„Jenomže se nemohl dostat ke svým penězům, aniž by s vámi neuzavřel příměří. A i když byl dost zoufalý na to, aby se s vámi zkusil zkontaktovat, nám se podařilo dohledat a zmrazit jeho konta dřív, než se domluvil s vámi. Takže nainscenoval sebevraždu McCoyové. Co měla, že o to tak stál?“

„Nevím. Nevím, kam ji mám zařadit. Měl se vypařit, spočítat svoje ztráty, ale ten stupidní zkurvysyn zpanikařil, zabil ji, zabil toho zřízence z márnice a ukradl tělo. Co asi myslel, že poldové udělají?

To už to mohl zrovna napsat na ty reklamy, co je připínají za balony.“

„Jak dlouho jste dělal tuhle podnikovou špionáž?“

„Co na tom teď sakra záleží?“

Teď trucuje, pomyslela si Eva. Rozmazlený fracek trucuje, protože jeho velké plány vybouchly a podtrhly mu nohy.

„Čím víc mi toho dáte, tím hlouběji ho budu moct zakopat.“

„Tak šest, sedm let. Mám docela slušný penzijní fond, koupil jsem si dům na Maui a další mám vyhlédnutý v Toskánsku. Už jsem si docela slušně žil, ještě než mi bylo čtyřicet. Musel jsem se o sebe nějak postarat.“

„Tak jste zlikvidoval svoje parťáky,“ souhlasila Eva. „Vlastně je ještě lepší a chytřejší, když se zlikvidují sami navzájem. A když přejdete na výnosnější organizaci sestávající z jednoho člověka, tedy z vás. Všechny ty štěnice v Bisselových sochách po celém světě – i ve vesmíru – ty všechny jsou teď vaše. Můžete hezky sbírat zpravodajský materiál, investovat a předvídat, kde k čemu dojde. Jo, hezky byste si popíjel to svoje mojito a *přitom* byste pořád shraboval nové informace. Musím říct, Sparrowe, že to bylo brilantně vymyšlené.“

Vlhké oči mu na okamžik zazářily potěšením. „To je moje práce. Překrucuju fakta, vymýšlím scénáře, připravuju triky, jak zkompromitovat naše cíle nebo je zlikvidovat. Musíte znát know how a taky musíte umět využívat lidi.“

„A vy jste hned věděl, jak využít Bissela. Oba Bissely. A Kadeovou. A Ewingovou.“

„Původně to nemělo být tak komplikované. Bissel se měl zbavit Kadeové a měl zmizet. Měl se zahrabat na pár týdnů a pak jít do toho prodeje. Jenže on se do toho pustil okamžitě. Nedal tomu čas, aby se to usadilo, abych zjistil, jestli to funguje, a jak brzy ten případ vychladne.“

„Vychladne, abyste si byl jistý, že ho nebudete potřebovat, takže ho budete moct zlikvidovat.“

„Člověk se nezbavuje nástrojů, dokud si není jist, že už jsou zastaralé. Likvidace je součást hry. Však to víte. Smrt je nezbytná. Nikdy jsem nikoho nezabil a nemusel bych zabíjet ani jeho. Nechal bych uniknout nějakou informaci, nasměroval bych správného člo-

věka správným směrem. On už by se o něho někdo postaral. Jenom využívám nástroje. Zabíjel Blair Bissel. Všechny. Já byl v té době ve Flatironu, likvidoval jsem jeho počítače, když zabíjel svého bratra a Kadeovou.“

„Proč jste tam chodil?“

„Potřeboval jsem si stáhnout všechny údaje, které tam měl, a chtěl jsem zničit jeho počítače, aby se nedaly použít. Jen jsem zakrýval stopy. Nevyskytoval jsem se nikde poblíž bytu Kadeové, když je zabil, a mám taky alibi na dobu smrti McCoyové a Powella. Likvidoval je Blair Bissel. Brzy umřu, ale ať visím, jestli na mě shodí vraždu.“

„Myslím, že se to dá navlíknout jako spiknutí za účelem vraždy a napomáhání k vraždě, čistě technicky vzato. Mnohonásobné. Můžeme k tomu patrně přihodit všechny možné bonusy, jako například maření spravedlnosti, falšování záznamů ve vládních databázích, špionáž, a to hlavní, zradu. Myslím, že se můžete rozloučit s Maui, Sparrowe, i s těmi kouzelnými vršky v Toskánsku.“

„Sakra, víte, že umírám. Dejte mi pokoj.“

„Správně.“ Pustila jeho ruku a usmála se. „Mám pro vás dobrou zprávu a špatnou zprávu. Dobrá zpráva je, aspoň z vašeho hlediska, že neumíráte. Trošku jsem zveličila rozsah vašich zranění.“

„Cože?“ Zmítal sebou, jak se pokoušel posadit, ale bolestí jen zbělel. „Já se uzdravím?“

„Budete žít. Možná už nebudete chodit a v příštích pár měsících si něco vytrpíte při léčení a rehabilitaci. Ale budete žít. A špatné zprávy? Doktoři tvrdí, že jinak jste silný a zdravý a máte tuhý kořínek, takže poslední dekády svého života strávíte za mřížemi.“

„Říkala jste, že už jsem prakticky mrtvý. Říkala jste –“

„Jo.“ Zahákla si palce od rukou za přední kapsy u džín. „Policajti jsou děsný lháři. Já nevím, proč nám vy mizerové věříte.“

„Čubko. Ty zatracená čubko.“ Znovu zápasil, aby se mohl trochu nadzvednout, nejdřív zbledl a pak úplně zrudl, jak se snažil vymanit se z postrojů. „Chci právníka. Chci doktora.“

„Můžete mít obojí. Teď mě omluvte, Sparrowe, musím jít připravit schůzku mezi mými a vašimi nadřízenými. Věřím, že si to užijou, až tu nahrávku budou poslouchat.“

„Vy odsud s tou nahrávkou nevyjdete…“ Zanaříkal, když opět pocítil bolest a strach. Eva četla v jeho očích obojí. „Jestli odsud s tou nahrávkou odejdete, do hodiny budou mít všechna média záznam toho, co se stalo v Dallasu. Všeho toho, k čemu došlo v Dallasu. Všechno z toho svazku, včetně podezření, že jste spáchala otcovraždu. Až ty záznamy pustím do médií, budete jako polda vyřízená.“

Eva naklonila hlavu na stranu a usmála se. „Jaké záznamy?“

Usmívala se od ucha k uchu, když otevírala dveře. „Máme ho, přibitého na zeď,“ řekla Peabodyové.

A když šla chodbou, slyšela, jak Sparrow ječí, že chce doktora.

„Potřebuju, abys vzala tu nahrávku, zkopírovala ji a sepsala zprávu. Chci ho rychle obvinit. Vezmi to před Whitneyho, a přidej trochu plynu.“

„Jaká budou obvinění?“

„Máš to v té nahrávce. Nikam sice neuteče,“ dodala Eva, když se snášely dolů přeplněným výtahem, „a ani nemyslím, že ho Bissel zkusí odprásknout napodruhé, ale postav mu před dveře našeho člověka.“

„Dobrá. Někam jdeš?“

„Chci něco z toho probrat s Mirovou a podívat se, jestli jí některé nové skutečnosti nedají představu, jaký další krok by mohl Bissel udělat. Je dost vážně namočený do těch věcí se Sparrowem, který je naživu, což by mohlo způsobit, že bude docela nebezpečný. Nezbyl nám nikdo, koho bych na něho poslala.“

„Takže se do toho pustíš sama.“

„Jo. To je takový malý bonus.“

„Máš zvrácenou představu o optimismu.“

„Jo, to mám. Vezmi si moje auto. Svezu se s tebou k Mirové a pak pojedu veřejnou dopravou.“

„Zas budu řídit pořádný civilní auto. Fakt ti ho Roarke dal?“ Peabodyová spráskla ruce a předvedla taneček. „Páni, já prostě miluju dělat detektiva.“

„Zajisti ochranu Sparrowa, napiš zprávu, dostrkej Whitneyho, aby podepsal příkaz k zadržení a vzetí do vazby a pak se sem vrať do služby. Teprve uvidíš, co ta tvoje láska obnáší.“

Vytáhla kapesní videotelefon. „Jo, a zařiď nám nové služební auto.“

„Ty jsi nadřízený policejní důstojník,“ připomněla jí Peabodyová. „Žádost musí přijít od tebe.“

„A já mám u vozového parku přezdívku ‚kopněte ji do zadku‘. Když to sepíšu já, připraví mi určitě nějakou vykopávku. Takové mi schovávají.“

„Na to jsem nepomyslela. Víš co, nakonec se můžeme na žádost vykašlat a můžeme používat jedno z Roarkových aut. Má jich mraky.“

„Jsme policajtky. Budeme jezdit policejním autem.“

„Zatracená skautka,“ reptala Peabodyová, když už byla Eva pryč.

Na cestu do domu Mirové si vzala taxíka, protože ji bolelo celé tělo, a představa podzemky s davy lidí a jejich pachy jí připadala jako větší trest, než by si zasloužila.

Mirová jí otevřela osobně. Byla už převlečená z šatů do práce do rezavě hnědých kalhot a domácí bílé košile.

„Dík, že sis na mě udělala čas.“

„S tím nemám problém. Jen se na sebe podívej,“ řekla Mirová starostlivě a zvedla ruku k Evině tváři. „Ta nehoda byla ve všech zprávách. Spolu se spekulacemi, že se jednalo o teroristický útok na policejní centrálu.“

„Souvisí to s Bisselem a je to spíš osobní záležitost. Vysvětlím ti to.“

„Měla by ses posadit a něco si…“ Otočila se a rozzářila se, když uviděla přicházet manžela s plným podnosem. „Dennisi, ty jsi nezapomněl.“

„Eva má ráda kávu.“ Zamrkal na Evu ospalýma očima. Měl na sobě pytlovitý svetr s dírou na rukávu a obnošené hnědé kalhoty. Voněl, jak si Eva pomyslela, trochu po třešních.

Zvážněl, když si všiml Eviných modřin. „Měla jste nehodu?“

„Byl to záměrný útok. Ráda vás zase vidím, pane Miro.“

„Charlie, měla by ses o to děvče postarat.“

„Postarám. Co kdybychom šly nahoru a já tě prohlédnu?“

„Díky, ale vážně nemám čas –“

Dennis už stoupal s tácem po schodech. „Můžeme to probírat, zatímco tě budu vyšetřovat,“ řekla Mirová a pevně uchopila Evu pod paží. „Jinak se nebudu moct soustředit.“

„Vypadá to horší, než to je,“ začala Eva.

„Jo, to vy poldové říkáte vždycky.“

V domě byla spousta barev. To byla jedna z věcí, které si Eva vždycky uvědomila. Spousta barev a všechny ty drobné nicotnosti všude kolem. Květiny a fotografie.

Mirová ji zavedla do útulného obývacího pokoje v klidných odstínech bleděmodré a tlumeně zelené. Nad malým krbem byl rodinný portrét Mirových, jejich dětí s manželi a manželkami, s vnoučaty. Nebyli naaranžováni ve formálních pózách, ale bylo to neformální seskupení, jako kdyby si při portrétování povídali.

„Pěkné,“ řekla Eva.

„Viď? Namalovala to moje dcera podle jedné fotky a dala mi to k minulým vánocům. Děti už od té doby zase vyrostly. Čas letí. Jen si přinesu pár věcí. Dennisi, na chvíli Evu zabav.“

„Cože?“ Položil podnos a nepřítomně se rozhlédl.

„Dělej Evě společnost.“

„Váš manžel se nezastaví? Příjemný hoch.“

„Ne, on má… tohle je ve skutečnosti pracovní návštěva. Moc mě mrzí, že vám kazím večer.“

„Hezké děvče nemůže nic překazit.“ Poplácal se po kapsách a bezradně se porozhlédl. „Zdá se, že jsem někde zapomněl cukr.“

Bylo na něm něco – snad čupřina vlasů, pytlovitý svetr nebo zmatený výraz – co v ní zažehlo jiskřičku sympatií. „Nesladím.“

„Prima. Nevím, kde jsem ho k čertu položil. Ale nezapomněl jsem na sušenky.“ Jednu zvedl a podal jí ji. „Vypadá to, že byste jednu potřebovala, drahoušku.“

„Ano.“ Podívala se na ni a přemýšlela, proč to všechno, jeho gesta, pokoj, vůně květin na okenním parapetu, proč to všechno dohromady způsobilo, že ji začaly pálit v očích slzy. „Děkuju.“

„Málokdy je to tak zlé, jak si myslíme.“ Poplácal ji po rameni, takže ji začalo navíc pálit i v krku. „Pokud to ovšem není horší. Ale

Charlie to spraví. Dám si svoji kávu v patiu,“ řekl, když se Mirová vrátila. „Ať si můžete, děvčata, popovídat.“

Eva si kousla do sušenky a s obtížemi polkla. „Potřebuju na Bissela přitlačit,“ řekla, když s Mirovou osaměly.

„To já na tebe taky. Svlékni se.“

„Proč?“

„Podle toho, jak se hýbeš, vidím, že jsi zraněná a že máš bolesti. Něco s tím uděláme.“

„Nechci –“

„Aspoň přestaneš myslet na to, co dělám, když mi mezitím povíš o Bisselovi.“

Eva si uvědomila, že hádkou by ničeho nedosáhla, a tak ze sebe stáhla košili i kalhoty. Rychlý a soucitný pohled Mirové ji zahnal do defenzivy.

„To je většinou od záchranných pomůcek. Od pásů a od airbagu.“

„A bez nich by to bylo o hodně horší, stoprocentně. Prohlédli tě hned na místě?“

„Jasně.“ Eva cítila, jak se jí obrací žaludek, když Mirová otevřela brašnu. „Podívej, udělali mi běžnou prohlídku. A vzala jsem si prášek, takže –“

„Kdy?“

„Kdy co?“

„Kdy sis vzala prášek proti bolesti?“

„Před… nějakou dobou. Před pár hodinami,“ zamumlala, když se na ni Mirová pozorně podívala. „Nepotřebuju žádné léky.“

„No dobře, tak se podíváme, co se dá dělat bez nich. Sklopím to křeslo. Zavři oči. Věř mi.“

„To říkají všichni.“

„Pověz mi, co ses dozvěděla o Bisselovi.“

Nebylo to tak zlé, pomyslela si Eva. Ať už Mirová dělala cokoliv, nebolelo to víc než předtím. A ještě lepší bylo, že se potom necítila bezstarostná a přihlouplá. Vylíčila jí vývoj případu a neodmlčela se, ani když se Mirová začala zabývat jejím obličejem.

„Takže je teď sám,“ řekla Mirová. „Je naštvaný, nemá kam jít, a nejspíš se velmi, velmi lituje. Což je pro muže jeho emocionálního

charakteru velmi výbušná směs. Těžce napadli jeho ego. Někdo by ho měl štědře plácat po zádech. A místo toho se všechno sype – třebaže, podle jeho přesvědčení, ne jeho vinou. Má o sobě hodně nadnesené mínění, takže musí hledat vinu u někoho jiného. Obětoval svoji ženu, svého bratra a obě své milenky, aniž by hnul brvou. Nemá potenciál pro opravdovou lásku a opravdové závazky.“

„Je to sociopat?“

„Ano, svého druhu. Ale není to tak, že by vůbec neměl svědomí. Spíš to bude tak, že má pocit, že na něho se chování, potřeby, závazky a pravidla, které platí v celé společnosti, prostě nevztahují. Na jedné straně umělec, na druhé špion. Libuje si v napětí těchhle dvou poloh a pyšní se vlastní chytrostí. Je rozmazlený a chce pořád víc. Víc peněz, víc žen, víc obdivu. Líbí se mu riziko spojené se zabíjením, etapa plánování i představa, jak si se všemi pohrává k vlastnímu prospěchu.“

„Plánování obstarával Sparrow.“

„Ano, náš organizátor a strůjce, ale Bissel si to neuvědomil. On byl operativec, musel promyslet, jak splnit úkol a nezanechat stopy. Neměl na víc, než aby v podstatě dělal ONB poslíčka. Tohle mu dalo příležitost ukázat šéfům, ukázat vlastně komukoliv, jak je dobrý.“

„Ale kdyby mu to vyšlo, tak by se nikdo nic nedozvěděl.“

„On sám by to věděl. Všechny přechytračil, a věděl by to. Asi občas potřeboval s někým promluvit, někomu se pochlubit. Měl Kadeovou, měl svoje kolegy v ONB, měl Sparrowa. Aspoň těmhle lidem mohl ukázat svoji pravou tvář. Ale když je zlikvidoval, bude muset hledat jinou cestu, jak to ze sebe dostat. Sebeuspokojení mu dlouho nevydrží.“

Pohladila Evu po vlasech a jemně se dotkla odřeniny na jejím spánku. „Sparrow udělal chybu, že nevzal v úvahu, nakolik se Bisselovi zalíbila světla ramp, napětí ze zabíjení a to, že je ústřední postavou celého plánu.“

„A co bude teď, když to šlo všechno k čertu?“

„Bissel se toho bude snažit dokázat ještě víc. Možná sestoupí na chvíli na zem, ale nezůstane tam. V minulosti mu jeho ego, které potřebuje krmit veřejným uznáním, obdivem a chválou, povznášelo

umění. O tuhle slávu taky přišel. Potřebuje nějakou show. Potřebuje platformu, na níž by se předváděl.“

„Pokud zveřejním, že je stále naživu, že je… hvězda, tak dostane svoji show. Pak bude muset vystrčit hlavu, ne? Aby se uklonil.“

„Jsem si tím skoro jistá. Ale s jeho sklony k násilí, s tím, jak rychle ho ovládnou, může být nebezpečný. Jeho vraždící vzorec se zrychluje a prohlubuje. Ty první vraždy, třebaže na pohled nejbrutálněji provedené, byly specifické a hodně osobní, a částečně už připravené někým jiným. Vražda McCoyové byla krutější, chladnokrevnější a vymyslel a provedl ji úplně sám. U Powella to tak markantní nebylo. Taky to byl pro něho cizí člověk. A konečně, při posledním útoku byl sice jeho cílem člověk, o němž si myslel, že mu všechno překazil, zranil ale i spoustu náhodných kolemjdoucích. Nic pro něj neznamenali, nebral na ně ohled. Neohlíží se na nikoho, jenom na sebe.“

Zavřela lékařský kufřík. „Pozor, teď zvednu opěradlo. Můžeš se obléknout. A vezmi si ještě sušenku.“

Eva otevřela oči a podívala se na sebe. Řezné rány a odřeniny byly překryté něčím bledě zlatým a podle Evina mínění to nevypadalo o nic líp než původní rány. Ale bolest do značné míry ustoupila.

„Cítím se líp.“

„To si dovedu představit, dala jsem ti na to prostředek na místní umrtvení. Prášek proti bolesti by ti taky pomohl, ale nebudu ti ho nutit.“

„To jsem ráda.“ Vstala a začala se oblékat. „Řekla jsem počítačovým expertům ze svého týmu, aby hledali jeho možné úkryty, dál budu držet jeho konta zmrazená, takže bude mít potíž dostat se k penězům. Jedinými lidmi, na které by se mohl podle mého obrátit, jsou jeho manželka a jeho tchyně. Obě máme pod dozorem. Pustím do médií jeho jméno jako hlavního podezřelého, a tím mu zapálím pod zadkem oheň. Budu doufat, že ho vykouřím z toho jeho úkrytu.“

„To by byla chyba. Nejdřív zpanikaří, ale pak se tě bude snažit potrestat za to, že jsi mu překazila zbytek jeho plánů.“

„Je to hlupák.“ Eva si zapínala košili. „Dostal se tak daleko jen díky tomu, že měl kliku. Ale štěstí se ho věčně držet nebude. Musím

zpátky do práce a začnu pracovat na těch podkladech pro média. Chci to udělat oficiálně, se vší parádou. Žádný únik informací.“

„Můžeš se ještě na chvilku posadit?“ Aby si pojistila, že to Eva opravdu udělá, sama si sedla. „Povíš mi, co tě ještě trápí?“

„Myslela jsem, žes našla všechna moje bolavá místa.“

„Teď nemluvím o fyzických zraněních. Už ti umím docela dobře číst ve tváři. Poznám, kdy jsi vyčerpaná z práce, kdy máš ještě nějaký problém, něco, co tě napíná až do krajnosti. Schválně pracuješ až do totálního vyčerpání. Jsi zraněná a nešťastná.“

„Nemůžu o tom mluvit. Nemůžu,“ řekla dřív, než Mirová mohla pokračovat. „Mám problém a nemá smysl, abych se tvářila, že ho nemám. Netuším, jestli se to dá spravit.“

„Všechno se dá spravit, ať tak či onak. Evo, ať mi řekneš cokoliv, nikam dál se to nedostane. Je to důvěrné. Jestli můžu nějak pomoct –“

„Nemůžeš.“ Zoufalství prorazilo na povrch a způsobilo, že Eva promluvila příkřeji, než chtěla. „Nemůžeš mi pomoct, nemůžeš to spravit, a nemá smysl, abys mi říkala věci, o nichž si myslíš, že je chci slyšet, aby se mi ulevilo. Ani na to nemůžeš dát nějaké anestetikum. Mám práci.“

„Počkej.“ Mirová se postavila, když Eva vstala. „Co to mělo znamenat, že řeknu, co si myslím, že chceš slyšet?“

„Ale nic.“ Eva si prsty pročísla vlasy. „Nic. Mám příšernou náladu, to je všechno.“

„Neřekla bych, že je to všechno. Mám pocit, že se jedná o nějakou důležitou, soukromou zprávu. Jestli ti něco vadí, chci o tom vědět.“

„Podívejte, doktorko Mirová, vím, že máte v popisu práce, abyste se v nás vrtala, a to za pomoci jakýchkoliv nástrojů. Cením si pomoci, kterou jste mi poskytla, a to jak po osobní stránce, tak i v práci. Nechejme to tak.“

„To určitě nenechám. Copak si myslíš, že ti budu lhát?“ Neměla čas ani chuť přejít na osobní problémy. Ale když si všimla, jak se Mirová tváří, rychle si spočítala, že nejlepší přístup bude stejný jako v případě jejích zranění: odhalit se a dostat se přes to.

„Myslím, že jsi… Tak dobrá, je to terapeutická metoda, aby terapeut našel s pacientem společnou řeč? Něco jako spojení.“

„Může být, ano. To už jsme spolu dělaly…“

„Už před časem jsi mi řekla, že tě znásilnil tvůj nevlastní otec.“

„Ano. Svěřila jsem se ti se svou osobní zkušeností, protože jsi mi nevěřila, že bych pochopila, čím jsi jako dítě prošla. Jak ses cítila pokaždé, když sis vzpomněla, jak tě znásilňoval otec.“

„Už jsem to pak v sobě nedusila, a to byla tvoje zásluha. Splnila jsi svůj úkol.“

Mirová byla očividně zmatená a zvedla ruce. „Evo?“

„Začátkem léta jsi seděla na dvorku, pila jsi víno a relaxovala jsi. Taková pěkná chvilka to byla. Tenkrát, jak jsem ti řekla, že Mavis je těhotná. A tys mi vyprávěla o svých rodičích. O své matce a otci, o tom, jak měli hezké dlouholeté manželství a jaké máš pěkné vzpomínky.“

„Aha.“ Mirová se trochu zasmála a zase se posadila. „A to ti dělá doteď takové potíže? Nic jsi na to neřekla.“

„Nevěděla jsem, jak bych ti měla říct, že jsi lhářka… a co jsi tím vlastně sledovala? Stejně jsi jenom dělala svoji práci.“

„Nebyla to jenom práce, a já jsem ti nelhala. Ani v jednom z těch případů. Ale chápu, co tě vedlo k tomu, že sis myslela, že ano, a jak ses potom asi cítila. Tak mě teď poslouchej. Prosím.“

Eva bojovala s nutkáním podívat se na hodinky na zápěstí… „Dobře.“

„Když jsem byla malá, manželství mých rodičů se rozpadlo. Nevím proč, snad krom toho, že tam byl nějaký zásadní problém, něco, co nemohli nebo nechtěli vyřešit. Šli od sebe a zpřetrhali předivo svých vztahů. Rozvedli se.“

„Řekla jsi –“

„Ano, já vím. Byla to pro mě obtížná doba. Byla jsem rozzlobená a cítila jsem se ublížená a zmatená. A jako většina dětí jsem byla ponořená sama do sebe, takže jsem si samozřejmě myslela, že to byla moje vina. A když jsem tomu uvěřila, takjsem byla ještě naštvanější, tentokrát na oba rodiče. Moje matka byla, tedy stále ještě je, velmi vitální, atraktivní žena. Byla na tom finančně dobře, měla vlastní kariéru. A byla příšerně nešťastná. Vyrovnala se s tím podle sebe,

tak, že se obklopila skupinou lidí, aby se nějak zaměstnala. Matky a dcery někdy zapadnou do stereotypu hašteření, zvlášť, když jsou si povahově hodně podobné. To my jsme byly, a tak jsme se taky neustále dohadovaly.

Během téhle obtížné a nepřátelské atmosféry se matka seznámila s jedním mužem.“ Hlas Mirové se změnil, najednou byl napjatý až do krajnosti. „Okouzlujícím, pohledným, pozorným, slušným. Úplně se do něho zbláznila. Květiny, dárky, schůzky. Podlehla okamžitému popudu a do čtyř měsíců po rozvodu s mým otcem si ho vzala.“

Vstala a došla pro konvici s kávou. „Už bych si neměla dávat další šálek. Budu se v noci převalovat a budit Dennise. Ale…“

„Nemusíš mi to říkat. Jsem tak zhruba v obraze. Je mi to líto.“

„Ne, dokončím to. Ale zkrátím to, pro dobro nás obou.“ Postavila konvici zpátky a chvilku přebíhala prsty po fialových maceškách, které ji zdobily.

„Když se mě poprvé dotkl, šokovalo mě to. Rozzuřilo. Varoval mě, že mi to matka neuvěří, že mě pošle pryč. A toho jsem se bála. A tak jsem hrála nějakou roli, dalo by se říct.“ Usmála se a znovu se posadila. „Nešla jsem do toho, nic jsem neřekla. Byl přesvědčivý a podařilo se mu zastrašit mě. Byla jsem mladá a cítila jsem se bezmocná. Ty tomu rozumíš.“

„Jo.“

„Matka dost cestovala. Myslím – no, to mě napadlo až později – , že si uvědomila, že udělala chybu, když si ho vzala. Ale jedno manželství už jí selhalo a ona to nechtěla tak snadno vzdát. Na nějakou dobu se soustředila na svou kariéru a on tak měl víc příležitostí mě zneužívat. Dával mi drogy, abych byla… zticha. Trvalo to strašně dlouho. Nikomu jsem to neřekla. Říkala jsem si, že otec mě opustil a že matka miluje tohohle člověka víc než mě. A nikdo z nich se nestaral, jestli jsem živá nebo mrtvá. Pokusila jsem se o sebevraždu.“

„Je to těžké,“ vstoupila do toho Eva, „opravdu těžké, když máš pocit, že jsi sama na celém světě.“

„Ty jsi byla sama. Ale ano, je těžké se cítit osaměle, bezmocně a provinile. Naštěstí jsem tu sebevraždu zpackala. Moji rodiče, oba, nakonec přišli k rozumu a byli se mnou v nemocnici. A tak jsem jim

to všechno řekla. Prostě to ze mě vypadlo. Vztek, strach a nenávist. Celých těch dva a půl roku znásilňování a zneužívání.“

„Jak to vzali?“ zeptala se Eva, když Mirová mlčela.

„Úplně neočekávaně. Uvěřili mi. Toho chlapa zavřeli. Představ si moje překvapení,“ zamumlala. „Že se tomu dala udělat přítrž, jenom by bývalo stačilo, abych promluvila. Kdybych to už dávno řekla nahlas, tak to mohlo skončit.“

„Proto ses stala doktorkou. Abys to mohla zastavit aspoň u jiných.“

„Ano. Tenkrát jsem si to neuvědomovala. Pořád jsem byla rozzlobená, bolavá, ale je to tak. Prodělala jsem terapii – individuální, skupinovou, rodinnou. A někdy během oné doby se moji rodiče zase dali dohromady. Zacelili to, co bylo rozbité. Moc o tom doma nemluvíme. A já na to taky moc často nemyslím. Když už myslím na svoje rodiče, myslím buď na to, jací bývali, než se rozešli, anebo na to, jací byli po tom, co se k sobě vrátili. Na ta hořká léta radši nemyslím.“

„Odpustila jsi jim.“

„Ano, a sobě taky. Oni odpustili sobě navzájem i mně. Díky tomu jsme teď všichni silnější,“ dodala Mirová. „A myslím, že k Dennisovi mě to přitahovalo pro jeho bezednou laskavost a slušnost. Naučila jsem se vážit si těchhle hodnot, protože jsem poznala jejich opak.“

„A jak jsi našla cestu zpátky? Jak má člověk najít cestu, když se mu manželství otřásá a když se k sobě otáčíte zády? Když je to mezi vámi špatné, tak špatné, že si o tom nemůžete ani promluvit, ani na to pomyslet?“

Mirová se natáhla a položila své ruce na Eviny. „Nemůžeš mi říct, co tebe a Roarka rozděluje?“

„Nemůžu.“

„Pak ti řeknu, že nejjednodušší a nejkomplexnější odpověď je láska. Tam musíte začít, a tam taky, když se budete oba opravdu pořádně snažit a budete to chtít, skončíte.“

KAPITOLA 20

Nechtělo se jí jít domů. Bylo jí jasné, že je to ten nejprimitivnější únik, ale nechtělo se jí prostě jít domů do baráku plného lidí. Nechtělo se jí jít k Roarkovi.

Odpovědí nemohla být láska, ať už prostá nebo všeobjímající. Aspoň Eva neviděla, jak by mohla být. Nemohla se vymotat z toho bludiště, které rdousilo její manželství. A jestli bude toho muže milovat pořád dál, celá z toho shoří.

Taky ale věděla, že ani únik není odpovědí, třebaže pro tu chvíli pomohl. Když se procházela městem za vlahého podvečera, cítila se být na známé půdě, slyšela známé rozčilující zvuky dopravního lomozu, pach přepálených sójových karbanátků a občasné zadunění vlaků podzemní dráhy.

Davy lidí, ignorujících jeden druhého – ignorujících ji samotnou –, kteří si šli po svých a přemýšleli o vlastních záležitostech.

Tak se procházela a připadalo jí, že to ještě nikdy v životě nedělala. Nikdy se jen tak neloudala městem, když neměla konkrétní cíl cesty, když nesledovala nějaké specifické poslání. Nikdy nepatřila k té poflakující se, bezcílně korzující skupině. A stoprocentně se nezajímala o sledování výloh a zjišťování, co je právě ve výprodeji.

Mohla sbalit pár pouličních prodavačů nabízejících skutečné pecky – zaručeně značkové kapesní počítače nebo padělky kabelek z hadí kůže, hit letošní sezony, ale nějak jí to nestálo za to, aby zasáhla.

Přihlížela, jak dvě ženy vyplázly každá sedmdesát dolarů za falešné hadí kabelky včetně přípravků na ošetřování kůže a přemýšlela, co se to k sakru s lidmi děje.

Došla zrovna k pojízdnému stánku na sójové párky, a asi proto, že tam byl, spíš než ze skutečného hladu, zaplatila pár kreditů. Pach stánku ji pronásledoval, i když už popošla hodný kus, a při prvním kousnutí si uvědomila, jak je to jídlo nechutné, ale přitom zvláštním způsobem návykové, jak jen může být napodobenina uzeniny v gumovém rohlíku.

Pozorovala, jak se mezi chodci proplétá skupinka teenagerů na vzduchových skateboardech. Jedna dívčina objímala jednoho z

chlapců v pase skoro smrtícím stiskem a něco mu ječela do ucha. Podle výrazu na jeho tváři se nezdálo, že by mu to vadilo. Evu napadlo, že se asi cítil jako muž, když se ho děvče pevně drží a předstírá, že má strach.

Ona sama se nikdy neobtěžovala nic předstírat, pokud šlo o namlouvací rituály. A s Roarkem ani nic předstírat nemusela.

Android – doručovatel kolem ní přefrčel na motorce se svým naléhavým posláním a riskoval, že se vymlátí, když se protahoval skulinkou mezi dvěma taxíky a s drcnutím zastavil o nárazník dalšího. Taxíkář odpověděl zlobným stisknutím klaksonu, na což okamžitě reagovali další řidiči se svými houkačkami, takže to chvíli na ulici znělo jako smečka psů vyjících na měsíc.

„Co to děláš?!“ Řidič vystrčil hlavu a horní část trupu z okýnka. „Ty mě nevidíš, ty debile?“

Ale červená čapka a vysoké boty doručovatele už byly v dálce, protože hned jak naskočila oranžová, dupl na svůj stroj a s mohutným svistem pneumatik zmizel v dálce.

Při chůzi jí do uší narážely útržky konverzace – kousky sexuálních, nákupních nebo obchodních hovorů, všechny pronášené se stejnou zaujatostí.

Registrovaný žebrák se utábořil na kousku špinavého koberce a hrál na staré flétně nějakou žalostiplnou melodii. Z jednoho obchodu vyplula žena s kabelkou z hadí kůže a v hadích lodičkách, následovaná olivrejovaným androidem tlačícím vozík plný balíčků a lesklých tašek. Žena vklouzla do zářivě černé limuzíny stojící u chodníku.

Eva pochybovala, že žena vnímala tóny flétny – vsadila by se, že v jejím životním horizontu nejspíš vůbec nebylo potuchy o tom, že existují nějací žebráci. Lidi se ve městě nestarají jeden o druhého, pomyslela si, a vhodila pár kreditů do žebrákovy krabice, když šla kolem.

Město překypovalo barvami a zvuky a nahromaděnou energií, ale i drobnými bezohlednostmi a lhostejnými laskavostmi. Možná to byla *ona,* kdo nevěnoval městu dostatečnou pozornost. Měla město ráda, ale vlastně si ho všímala jen zřídka.

A jako by to byla nějaká podvědomá metafora pro její manželství, uvědomila si, že je načase dát se zase do práce. Odhodila zbytek sójového párku v rohlíku.

Všimla si pouličního zlodějíčka. Asi dvanáctiletý chlapec narazil do muže v obleku s aktovkou, který zabočil k obrubníku, aby si přivolal taxi. Rychle si řekli pár slov.

Dávej pozor, kluku.

Promiňte, pane.

A rychlá ruka, velmi rychlá a velmi obratná, zajela do mužovy kapsy a vytáhla peněženku.

S poslední soustem rohlíku v puse mezi ně vkročila, zrovna když se hoch obrátil a chystal se zmizet v davu. Chytila ho za límec.

„Počkejte," řekla muži.

Podrážděně se na ni podíval, přičemž chlapec se zmítal, aby se vyprostil z jejího sevření.

„Spěchám."

„Budete mít problém, až zjistíte, že nebudete moct zaplatit za jízdu, protože nemáte peněženku."

Instinktivně se poplácal po kapse a pak se otočil. „Co to má znamenat? Vrať mi peněženku, ty malý mizero. Zavolám policajty."

„Já jsem od policie, tak se držte zpátky. Dejte od něj ruce pryč," vyštěkla, když se začal sápat po chlapci. „Vzdej to, šikulo."

„Nevím, o čem to mluvíte. Pusťte mě. Maminka na mě čeká."

„Ať už na tebe čeká, kdo chce, tak si chvíli počká, takže sem s tou šrajtoflí a pak na to zapomeneme. Jsi dobrý," řekla, když si prohlížela podmračený mladý obličej. „Nejenom že vypadáš bezbranně, ale máš i šikovné ruce. Hbité a obratné. Kdybych tu nebyla, snadno by ses vypařil."

„Důstojníku, chci, abyste toho mladistvého delikventa zadržela."

„Dejte si pohov." Eva sáhla do kapsy v chlapcově bundě a vyndala náprsní tašku. Rozevřela ji a přečetla si mužovo jméno. „Marcusi." Hodila mu peněženku. „Tady máte své věci zpátky. Neutrpěl jste žádnou škodu."

„Patří za mříže."

Pevně chlapce držela a cítila, jak se třese. Vzpomněla si na Roarka, jak prchal dublinskými ulicemi s ukradenými peněženkami a

utíkal domů za otcem, který ho nejspíš stejně zbil, ať už mu krádeže vynesly jakýkoliv obnos.

„Fajn. Takže půjdeme na ústředí a začneme vyplňovat hlášení.“

„Nemám čas –“

„Tak si radši chyťte toho taxíka.“

„Není divu, že město je samý zločin, když policie nechává zločince běžet a k zákonům dbalým občanům se chová s takovým opovržením.“

„No, tím to asi bude,“ řekla, když vlezl do taxíku a zabouchl za sebou dveře. „A ty pojď sem, šikulo.“

Přitáhla si chlapce blíž a zkoumala jeho mladý rozzlobený obličej. „Jméno, a neopovažuj se mi lhát. Jenom mi řekni křestní jméno.“

„Billy.“

Bylo jí jasné, že lže, ale nechala to být. „Dobrá, Billy, jak už jsem řekla, jsi dobrý. Ale zase ne tak dobrý. Příště narazíš na někoho, kdo nebude mít takové porozumění a nebude tak měkký jako já.“

„Houby.“ Ale malinko se usmál.

„Už jsi byl v polepšovně?“

„Možná.“

„Jestli ano, tak víš, jaká je to otrava. Jídlo nestojí za nic a každý všivý den ti dávají přednášky, co smíš a co ne, což je ještě horší. Až budeš mít doma nebo někde jinde problém a budeš potřebovat pomoct, zavolej na tohle číslo.“

Vytáhla z peněženky kartičku.

„Dufus? Co to je?“

„*Duchas.* Je to útulek. O hodně lepší než polepšovna,“ řekla, když si odfrkl. „Můžeš jim říct, že tě poslala Dallasová.“

„Jo, to určitě.“

„Dej si to do kapsy. Nevyhazuj to, aspoň dokud nebudu z dohledu. Nemáš důvod, abys mě urážel, když jsem ti zachránila zadek před katrem.“

„Nechytila jste mě, jenom jsem měl u sebe peněženku.“

Chytrák, pomyslela si. No co, pro chytráky měla slabost. „Tak jsi mě dostal. A teď zmiz.“

Škubl sebou, ale pak se zastavil a široce se na ni usmál. „Hej! Na to, že jste polda, nejste tak strašná.“

Řekla si, že to je lepší poděkování, než na jaké se zmohl ten kravaťák. Hned se cítila se o poznání líp. Mávla si na vlastní taxi. Udala řidiči domácí adresu Revy Ewingové. Otočil se a věnoval jí ublížený pohled.

„Vy chcete, abych vás hodil až do toho zatraceného Queensu?“

„Ano. Chci, abyste mě hodil až do toho zatraceného Queensu.“

„Dámo, já si vydělávám na živobytí tady. Proč nejedete autobusem nebo podzemkou nebo tramvají?“

„Protože jedu taxíkem.“ Vytáhla policejní odznak a přitiskla ho na bezpečnostní přepážku, která oddělovala prostor pro zákazníky od řidiče.

„Prokrista, dámo, teď ještě budete chtít, abych vám účtoval sazbu pro poldy. Budete to mít do Queensu o deset procent levnější. Víte, o kolik přijdu?“

„Dám vám standardní cenu, ale už sklapněte a jeďte.“ Schovala odznak. „A neříkejte mi dámo.“

Pokazila řidiči večer, když mu řekla, aby na ni počkal. Pak si zapsala jeho jméno i číslo licence, aby si byla jistá, že na ni skutečně počká. Vykoukl zpoza volantu, když odpečeťovala a odemykala vrata.

„Jak dlouho budu muset čekat?“

„Uvidíme. Dokud se nevrátím.“

Oddělení elektronické detekce nechalo odstranit všechny sochy. Přesto si dovedla představit, že to tu Reva prodá. Nebude chtít bydlet tam, kde žila s mužem, který ji využíval a zradil.

Odpečetila a odemkla dveře do domu a vstoupila dovnitř.

Dům vyzařoval dojem prázdnoty, opuštěnosti. Byl to dům, který přestal být domovem.

Nevěděla, co hledá, ale procházela domem stejně bezcílně jako předtím ulicemi. Jenom čekala, co jí padne do očí.

Jak výjezdový tým, tak OED už to tam pročesali. Ve vzduchu ještě přetrvával kovový pach chemikálií.

Prohlížela si Bisselovu šatnu. Veliká šatní skříň, drahé šatstvo. Uměla už rozeznat drahý materiál a střihy.

Dopřál si dvoupatrový úložný prostor s otáčecími věšáky, výsuvnými policemi a počítačově zpracovaným seznamem položek i s jejich umístěním.

Prokrista, to ani Roarke si nepořizoval počítačovou evidenci svých šatů. Samozřejmě, jeho mozek byl skoro jako počítač, takže nejspíš z hlavy věděl, kde bude ta jedna konkrétní černá košile, kdy ji měl naposled na sobě, při jaké to bylo příležitosti a s jakými kalhotami a sakem ji sladil. Boty. Prádlo.

Vydechla překvapením a zamračila se na malou nástěnnou obrazovku.

Bissel svůj šatní počítač nezavařil. Bylo tomu tak proto, že tam nebylo nic, co by mu za to stálo, nebo proto, že si později chtěl nějaké údaje stáhnout?

Zvědavě počítač spustila. „Seznam posledního výběru oděvů, a datum.“

Načítá se… Poslední výběr proveden 16. Září ve dvacet jedna šestnáct Bisselem, Blairem. Z šatníku byly odebrány následující položky…

Poslouchala seznam oděvních součástek a v duchu jej porovnávala s obsahem Bisselových zavazadel a šatníku Kadeové, tak jak jej pořídili po vraždách. Zdálo se, že to odpovídá.

„Dobrá, tak zkusíme něco jiného. Kdy naposledy použil tento počítač Bissel, Blair, a k jakémukoli účelu.“

Naposledy použit 23. září v nula šest dvacet.

„Dneska ráno, ten mizera tu byl dneska ráno? Proč jej použil?“

Dotaz zamítnut. Ochrana soukromí.

„Ale sakra s tím.“ Zadala svůj policejní kód, číslo svého odznaku a strávila několik otravných minut pokusy obejít systém. Když na ni počítač napočtvrté vyplivl OCHRANA SOUKROMÍ, kopla do zdi.

V bohatě zásobené místnosti to zadunělo. „Vida, copak to tu máme?“ Skrčila se a začala ohmatávat zeď a tlačit na ni.

Krátce zvažovala, že popadne opravdu velký nůž a pokusí se odloupnout kousek obložení stěny. Ale nakonec zvítězil chladný rozum. Vytáhla vysílačku a spojila se s Feeneym.

„Jsem v Queensu, v Bisselově šatně.“

„Co u všech čertů děláš v Queensu?“

„Poslouchej, byl tady. Dneska ráno. V šatníku má počítač se seznamem věcí. Dneska ráno na něm něco dělal, ale počítač mi nechce říct, co. Ochrana soukromí. A taky je tu něco za zdí, nějaký dutý prostor nebo skrýš. Jak mě ten počítač začne poslouchat, abych se dostala dovnitř?“

„Ještě ses tam neprobourala?“

„Ne.“ Trošku jí to zvedlo náladu. „Mám?“

„To by ničemu neposloužilo. Můžeš to nějak otevřít?“

„Nemám žádné nástroje.“

„Tak mi vyfoť, jak to vypadá, a já se tě pokusím navigovat a nebo tam může dorazit někdo z nás a udělá to. Nejspíš bude rychlejší, když tam přesunu někoho z týmu.“

„To je urážka a nemysli si, že to nepoznám. Je to jen zatracené šatníkové menu, Feeney, dostaň mě dovnitř.“

Nafoukl tváře a postupně vypouštěl vzduch, když Eva skenovala počítač, aby ho viděl na své obrazovce. „Dobrá, zadej tento kód.“

Diktoval jí čísla a Eva je ručně zadávala. „Co to je? Obcházíš ochranu soukromí?“

„Pokračuj. Spoj prsty a řekni ‚Sezame, otevři se.‘“

Už se chystala, že provede pokyn, ale pak stiskla zuby. „Feeney.“

„No dobrá, dobrá, to byl jenom takový žertík. Kód pochází z těch údajů, které jsme tady vydolovali. Podíváme se, jestli používal stejný kód na všechny své počítače.“

„Počítači, co při posledním spuštění odebral Blair Bissel?“

Načítá se… Obsah znám jako nouzový balíček.

„Nouzový balíček. Co obsahoval?“

Data nejsou k dispozici.

„Počítači, otevři úsek, odkud byl odebrán nouzový balíček.“

Provádím.

Ve zdi se odsunul panel a odhalil malý sejf. „Bingo. Počítači, řekla jsem Otevři příslušný úsek.“

Provedeno. Úsek je otevřen.

„Musíš být konkrétní, Dallasová,“ řekl jí Feeney. „Když chceš, aby otevřel sejf, tak mu musíš říct Otevři sejf. Neumí ti číst myšlenky.“

„Otevři ten zatracený sejf.“

Provádím. Zahajuji připojování stykové plochy.

Ve stěně to začalo tiše hučet a na sejfu i na stěně se rozsvěcovala červená světýlka, jak spolu počítač a sejf komunikovaly. Když zvuky ustaly, Eva otevřela dvířka sejfu.

„Je prázdný,“ řekla. „Ať tu bylo, co chtělo, vzal si to všechno.“

Položila si otázku, co si asi tak mohl Blair Bissel dát stranou pro případ nouze. Hotovost, falešný průkaz, kódy nebo univerzální klíče k úkrytům. Ale to všechno si určitě vzal už tehdy, než zabil Kadeovou a svého bratra.

Co jiného ještě potřeboval tak nutně, že kvůli tomu riskoval vloupání do vlastního zapečetěného domu, muž, který byl na útěku?

Nejlogičtější vysvětlení byly zbraně.

V tom mrňavém sejfu ovšem nemohl přechovávat střelu krátkého doletu ani odpalovací zařízení, ale jistě by se tam vešly menší pistole a univerzální klíče.

Bylo od něho hloupé, že je nechával doma. Dřív nebo později by se sejf našel a na zbraně by se přišlo.

Ale opět, byla to záhada. Tělo už by bylo dávno spálené a všichni by byli přesvědčeni, že je mrtvý. A lidé by se podivovali nad obsahem sejfu.

Třeba tam nechal něco, co poukazovalo na ONB, na jeho spojení s nimi. Díky tomu by vypadal důležitě, mluvilo by se o něm. Nesmrtelnost pro mrtvého muže, který nezemřel.

To je ono. To by na něho tak ukazovalo.

„Chcete, abych čekal? Zase?“

Eva se vytrhla z přemýšlení a podívala se na velký dům s některými okny zářícími do tmy. „Ne, poslední zastávka. Už máte padla.“

Vytáhla debetní kartu a projela ji čtečkou.

„Chcete mi říct, že tady bydlíte?“

Ověřila tachometr a sazbu a rozhodla se, že mu dá slušné spropitné. „No a?“

„Tak to nejste žádný polda.“

„Taky mě to pořád překvapuje.“

Šla rovnou dovnitř a přímo do své pracovny. Strašně moc chtěla jít taky rovnou do postele. Pořád praktikovala cestu vyhýbání se, laboratoř obešla obloukem.

Zjistila, že za její nepřítomnosti byl tým docela pilný. Pořídili zápis přiznání Quinna Sparrowa a založili ho do spisu. Vznesli proti němu obvinění. Peabodyová připojila osobní poznámku, že už se mezi sebou perou ONB a Policejní útvar města New York o to, komu bude patřit.

Nehodlala už se do té rozmíšky zapojovat ani sledovat, kdo ten spor vyhraje. Sparrowa dostala, a o to šlo.

Reva jí nechala seznam Bisselových zvyků, rutinních činností, oblíbených hospod a míst odpočinku. Většina z nich byla módní nebo exotická.

Ráno zkontaktuje místní úřady na všech příslušných místech, i těch zahraničních, které Reva zmínila, a poprosí je o spolupráci.

Ale cítila, že není pryč z města, že není v zahraničí.

Aspoň teď byl určitě v New Yorku. Možná ne nadlouho, ale zatím tu někde bude.

Přečetla si McNabovu zprávu. Nenašel žádný majetek napsaný na Chloe McCoyovou a teď kontroloval různé obměny a varianty jejího jména.

Proč jinak by zemřela? K čemu mu byla dobrá, že se z ní stala jen další oběť, když mu přestala být užitečná?

Medailonek, socha a smazané údaje na laciném počítači.

Udělala si poznámku, že musí říci Feeneymu, aby někoho pověřil prozkoumáním jejího počítače.

Pracovala dlouho do noci a pracovala sama. Uklidňovalo ji ticho a rutina a mozek jí předhazoval jednu kombinaci za druhou, dokud jí v něm nezačalo mlžit.

Vypnula počítač, pozhasínala a vyjela výtahem do ložnice. Pokoj byl prázdný. Zdálo se, že Roarke taky umí hrát hru na schovávanou.

Zatímco se svlékala, proklouzl dovnitř kocour. Eva byla za jeho společnost vděčná, zvedla ho a pomazlila se s ním. Tiše vrněl. Stočil se ve tmě vedle ní a svítil na ni svýma dvoubarevnýma očima.

Nečekala, že usne. Připravila se na to, že stráví většinu noci zíráním do tmy.

Ale za pár minut už byla v limbu.

Věděl o ní od okamžiku, kdy taxík zastavil před bránou. Věděl, že pracovala ještě dlouho po tom, co většina týmu šla spát. Trochu ho bolelo, že ho nevyhledala. Zdálo se, že za poslední dny utrpěl tolik malých bolístek, že už skoro zapomněl, jaké to je bez nich.

Teď, kdy ležela na břiše obličejem dolů a vyčerpáním tvrdě spala, se nad ní zastavil. Nevzbudila se. Kocour ano, a ze tmy na něho zíraly jeho zvláštní oči. Roarke nevěděl proč, ale připadalo mu, že se na něj dívá vyčítavě.

„Myslel jsem, že zrovna ty budeš rozumět prvotním instinktům a budeš v téhle při stát na mé straně.“

Ale Galahad jenom tiše zíral, dokud se k němu Roarke s tichou kletbou neotočil zády.

Byl příliš neklidný na to, aby usnul, příliš nevyrovnaný na to, aby ulehl vedle ní při vědomí, že toho mezi nimi překáží mnohem víc než velký, dobře živený kocour.

To vědomí ho tak rozčilovalo a děsilo zároveň, že šel radši pryč od ní a nechal ji spát. Procházel domem, kde ostatní spali, až se dostal do nejvíc chráněné místnosti v domě, kde přechovával všechny své tajnosti.

Věnoval Evě i Revě všechen svůj čas. Kvůli tomu stála jeho vlastní práce a věděl, že ráno s tím musí začít něco dělat. Ale tuhle noc má ještě pro sebe. Dneska bude sám a stáhne si informace, které potřebuje, informace na lidi, kteří v tom tenkrát v Dallasu jeli.

V Evině případu.

„Roarke,“ řekl a hlas měl chladný jako led. „Otevřít program.“

Zavrtěla se ve tmě, v mrtvém tichu těsně před úsvitem. Zanaříkala, když se obracela, jak se snažila probrat ze zlého snu. Když se do něj propadala, pot jí zalil celou páteř.

Místnost, pořád stejná. Chladná, špinavá, zaplavená červeným světlem z erotického klubu naproti přes ulici. Byla malá a hubená. A měla strašný hlad. Takový hlad, že za kousek sýra byla ochotná riskovat i trest. Malá myška, snažící se utéct z pasti, když zlý kocour byl pryč.

Žaludek se jí svíral v křečích, dílem hlady, dílem předtuchou, co se stane, až na to přijde, když krájela plátek sýra nožem. Třeba si toho tentokrát nevšimne. Možná. Byla jí děsná zima a měla strašný hlad. Snad si toho nevšimne.

Opakovala si to, i když vešel dovnitř. Richie Troy. Někde v podvědomí jí to jméno rezonovalo, pořád dokola. Teď už ho znala, teď už jeho jméno znala. Nikdo, žádný netvor už nebyl tak strašlivý, když ho mohla pojmenovat jménem.

Vzklíčila v ní jiskřička naděje. Třeba je opilý, tak opilý, že ji nechá být. Dost opilý na to, aby si všiml, že ho neposlechla a vzala si jídlo.

Ale přešel k ní blíž a poznala, že tentokrát toho tolik nevypil. Ne dost na to, aby od něho měla pokoj.

Copak to děláš, děvenko?

Když ho slyšela, útroby jí dočista zledovatěly.

První rána ji skoro omráčila. Zůstala bezvládně ležet. Pes, do kterého kopou, taky ví, že musí předstírat, zůstat ležet a tvářit se bezmocně.

Jenže on ji chtěl potrestat. Musel jí udělit lekci. Přestože měla strach. Přestože věděla, co bude následovat, žadonila, aby jí odpustil.

Prosím tě ne, prosím ne, prosím ne.

Ale on se nenechal uprosit. Udělal to. Lehl si na ni celou svou vahou a bil ji. Ubližoval jí, ubližoval jí, i když ho prosila, i když usedavě plakala, i když se s ním pokoušela prát.

Kost v ruce jí praskla se zvukem tenkým jako potlačený výkřik.

Najednou měla v ruce nůž, který předtím upustila. Musela ho zastavit. Zastaví ho. A ta bolest, ta příšerná bolest ve zlomené paži a mezi nohama. Musí ho zastavit.

Přes ruku se jí přelila krev. Teplá a mokrá a ona ji cítila, jako zvíře v divočině. Když se jeho tělo na jejím otřásalo, zabořila do něho nůž, a znovu a znovu. Pokoušel se odplazit pryč. Znovu a znovu a

znovu, zatímco jí krev řinoucí se z jeho zad smáčela paže, obličej, šaty. Zvuky, které vydávala, nepřipomínaly nic lidského.

Když od něho odlezla pryč, aby se klepala, plakala a schoulila se někde v koutku do sebe, ležel roztažený na podlaze, zalitý vlastní krví.

Jako vždycky.

Ale tentokrát už nebyla sama s mužem, kterého zabila. Nebyla sama s otcem v tajné skrýši. Byli tam i jiní lidé, nespočet jiných. Muži a ženy v tmavých šatech sedící v řadách za sebou. Jako v hledišti. Pozorovatelé s prázdnými obličeji.

Dívali se, jak pláče. Dívali se, jak krvácí. A jak jí zlomená ruka visí podél těla.

Přihlíželi a neříkali nic. Neudělali nic. Dokonce ani tehdy ne, když Richie Troy vstal, což se občas stávalo. Když vstal a krev mu tekla ze všech ran, které mu zasadila, a když se k ní začal blížit. Neudělali nic.

Probudila se zbrocená potem tak, že by se v něm mohla koupat, a z hrdla se jí dral výkřik. Instinktivně se přetočila na druhou stranu a vztáhla ruku po Roarkovi, ale ten tam nebyl. Nebyl tam, aby ji objal, aby uláma l ty ostré hrany.

Tak se stočila do klubíčka a bojovala se slzami. Kocour se jí hlavou opřel o tvář.

„Už je to dobré, je to dobré, je to dobré.“ Položila mu tvář mokrou od slz na kožich a lehce se kolébala. „Bože. Panebože. Světlo, dvacet pět procent.“

Tlumené světlo jí trochu pomáhalo, a tak jen tak ležela, dokud ji na hrudníku nepřestalo pálit. Potom, stále se třesouc, vstala a dovlekla se do sprchy, pod horkou vodu.

To ji probere do nového dne.

KAPITOLA 21

Bylo ještě příliš brzy, aby kolegové z týmu už vstali, a Eva za to byla ráda. Nebyla právě v rozpoložení pro společnou práci. Zavřela se ve své kanceláři a znovu si všechno prošla. Ještě jednou si všechno, co se týká Bissela, probere.

Odolala nutkání zkontrolovat domácí monitorovací systém, aby zjistila, kde je Roarke. Podstatnější bylo, kde nebyl – s ní v posteli. Pokud spal – a byly doby, kdy měla za to, že potřebuje míň spánku než nějaký upír –, tak spal někde jinde.

Nebude o tom mluvit, ani se o tom nezmíní, tu *satisfakci* mu nedopřeje. Až dokončí vyšetřování, až uzavřou případ, až sbalí Bissela, pak…

Vůbec netušila, co bude pak.

Naprogramovala si v kuchyni kávu. Jenom kávu, protože při pouhém pomyšlení na jídlo se jí obracel žaludek. Ale slitovala se nad úpěnlivě žadonícím kocourem a dala mu dvojitou dávku jeho krmení.

Otočila se a skoro se ho lekla. Opíral se o dveře a pozoroval ji. Krásnou tvář měl neoholenou – což se stávalo jen výjimečně – a stejně bezvýraznou a vzdálenou, jako ty tváře v jejím snu.

To srovnání způsobilo, že jí v žilách zledovatěla krev.

„Potřebuješ víc spánku," řekl nakonec. „Nevypadáš dobře."

„To mi stačí."

„Dělala jsi dlouho do noci, a tady stejně nikdo nebude vzhůru ještě nejmíň hodinu. Vezmi si prášek, prokrista, a aspoň na hodinu si ještě zdřímni."

„Proč se ty neřídíš svou vlastní radou? Ty taky nevypadáš tak úžasně, frajere."

Otevřel ústa. Ale jestli chtěl poznamenat něco jedovatého, a už už se k tomu chystal, nakonec to spolkl. Musela mu to připsat k dobru.

„Trochu jsme v laboratoři pokročili. Předpokládám, že budeš chtít uvědomit tým a že sama budeš chtít vědět, jak jsme na tom." Popošel, aby si taky udělal kávu.

„Určitě."

„Modřiny už vypadají líp,“ řekl, když uchopil šálek. „Tedy aspoň na obličeji. A co ten zbytek?“

„Je to lepší.“

„Ale jsi strašně bledá. Jestli si nejdeš lehnout, tak se aspoň posaď a něco sněz.“

„Nemám hlad.“ Slyšela se, jak mluví vzdorovitě jako malé dítě a hned se proto začala nenávidět. „Nemám hlad,“ opakovala už klidněji. „Káva mi vážně stačí.“

Držela hrnek v obou rukou, protože ta jedna se jí třásla. Pokročil k ní a vzal ji za bradu. „Zase jsi měla ty noční můry.“

Chtěla otočit hlavou na stranu, ale držel ji pevně. „Teď už jsem vzhůru.“ Položila mu ruku na zápěstí a odsunula mu dlaň pryč ze svého obličeje. „Už je mi dobře.“

Neříkal nic, když se vracela zpátky do své kanceláře, ale stál na místě a upřeně zíral na loužičku kávy na dně svého hrnku. Odstrčila ho, a to bylo horší než malá bolístka. Jako by mu projela srdcem dýka.

Věděl, že je vyčerpaná a ublížená a věděl, že ve chvílích po těch svých nočních můrách bývá rozkolísaná a snadno podrážděná. Ale nechal ji jít, a to byla další trhlina v jejich vztahu.

Nemyslel na ni. Nemyslel na ni, a tak se v noci vzbudila a byla sama.

Přešel ke dřezu, vylil tam obsah šálku a velmi opatrně položil šálek na linku.

Už seděla za stolem, když k ní vešel. „Potřebuju si to projít a podívat se na to z jiného úhlu. Je to snazší, když to dělám sama, když mám na to klid. Včera jsem si vzala prášek proti bolesti, a když jsem se zastavila za Mirovou, prohlédla mě a něco mi na ty rány dala. Není to tak, že bych dřela až do úpadu a nedbala na sebe. Mám jenom práci. Musím ji udělat.“

„Musíš, jistě. To musíš.“ Někde pod srdcem měl místečko, kde cítil úplnou prázdnotu. „Já jsem vstal brzo, abych si z tebe urval aspoň kousek pro sebe.“

Vzhlédla k němu, pak nepatrně přikývla.

Takže se nezeptá, uvědomil si, kde spal a co dělal. Neřekne, co jí jasně viděl na očích. Že jí ubližuje.

„Věnoval jsi tomuhle případu spoustu času,“ řekla. „Jsem si jistá, že Caro i Reva oceňují, co pro ně děláš. Já taky.“

„Jsou pro mě důležité. A ty taky.“ Pomyslel si: *No nejsme my zdvořilí? Nemluvíme jako nějací podělaní diplomati?* „Vím, že potřebuješ pracovat, to já taky, ale potřebuju, abys na chvilku zašla do mé kanceláře.“

„Kdyby to mohlo počkat na –“

„Myslím, že bude nejlepší, když to nepočká, a to pro všechny zúčastněné. Prosím.“

Vstala od stolu a šla za ním. Kávu si nebrala. Jisté znamení, že je rozrušená. Prošel spojovacími dveřmi, zavřel je a přikázal uzamknout místnost.

„Co to má znamenat?“

„Za daných okolností budu rád, když budeme mít naprosté soukromí. Přišel jsem se na tebe včera v noci podívat. Muselo být tak kolem druhé. Střežil tě ten tvůj kočičí rytíř.“

„Ale nešel sis lehnout.“

„To ne. Nemohl jsem se… uklidnit. A taky jsem se zlobil.“ Hledal očima její tvář. „Oba jsme rozzlobení, ne, Evo?“

„Asi ano.“ Třebaže rozzlobení nebylo to správné slovo a ona tušila, že jemu je to taky jasné. „Nevím, co s tím.“

„Nedalas mi vědět, kdy jsi přišla domů.“

„Nechtěla jsem s tebou mluvit.“

„No.“ Nadechl se jako člověk, který dostal nenadálou ránu. „No, jak to tak vypadá, ani já jsem nechtěl mluvit s tebou. Takže když jsem viděl, že spíš, tak jsem se pustil do jedné záležitosti, kterou jsem chtěl dodělat.“

Jestli zatím měla ve tváři aspoň nějakou barvu, tak teď dočista zmizela. „Jasně.“

„Aha.“ Nespustil z ní oči. „Tak tobě je to jasné. Přála by sis, abys nevěděla jakou, ale víš to.“ Rychlou hrou prstů po klávesnici odemkl jednu přihrádku a vyndal z ní jediné cédéčko.

„Mám tady jména, místo pobytu, finanční situaci, lékařské zprávy, profesní hodnocení i další náležitosti agenta operativce, jeho nadřízeného, ředitele ONB a každého dalšího, kdo měl co do činění s případem Richarda Troye v Dallasu. Není nic, co by nebylo rele-

vantní a skoro nic z toho, co je, co bych tu neměl zaznamenáno.“ Poklepal na cédéčko.

Na hruď jí dopadla tíha a stiskla jí srdce tak, že slyšela ozvěnu jeho panického tlukotu v uších. „Nic z toho nezmění to, co se stalo. Nic z toho, co chceš udělat, to nezmění.“

„Samozřejmě že ne.“ Držel kompakt mezi rukama a otáčel jím, takže zachytával odlesky světla a vracel je zpátky. Jako zbraň. „Všichni udělali docela slušné kariéry, někteří dokonce víc než slušné. Pokračují klidně v práci, dávají konzultace, hrají golf, nebo v jednom případě squash, mimo jiné. Jedí a klidně spí. Někteří podvádějí manželky, někteří chodí každou neděli do kostela.“

Šlehl po ní pohledem jako modrým zábleskem. Další zbraň. „A myslíš, Evo, čekáš snad, že některý z nich věnoval tomu děcku, které tenkrát v Dallasu obětovali, za všechna ta léta jednu jedinou vzpomínku? Že byli zvědaví, jestli trpělo? Jestli se v noci budilo hrůzou a potmě plakalo?“

Měla najednou lehkou hlavu, ale kolena pod ní podklesávala. „Proč se mám starat, jestli na mě mysleli? Nic to *nezmění*.“

„Já jim to připomenu.“ Jeho hlas byl úsečný a plochý, strašidelnější než sykot hada. „To něco změní, ne? Osobně jim připomenu, co způsobili tím, že nečinně seděli a nechali dítě, aby se samo bránilo té hrůze, tomu darebákovi. Připomenu jim, jak jenom poslouchali a nahrávali a seděli na svých tlustých vládních prdelích, zatímco ji bil a znásilňoval, a jak plakala a volala o pomoc. Zaslouží si, aby za to zaplatili, a ty to víš. Sakra dobře to víš.“

„Ano, zaslouží si trest!“ Ta slova z ní vyvřela, horká jako slzy pod jejími víčky. „Zaslouží si to. To potřebuješ slyšet? Za to, co dopustili, by se měli smažit v pekle. Ale to není na tobě ani na mně, abychom je tam poslali. Jestli to uděláš, bude to vražda. Vražda, Roarke, a ani krev na tvých rukou nic nezmění na tom, co jsem prodělala.“

Dlouho, dlouho mlčel. „Já bych s tím uměl žít.“ Viděl, jak jí oči tmavnou a mrtvějí. „Ale ty ne. Takže…“

Přelomil cédéčko na dva kusy a odhodil je do recyklovače.

Zírala na něho a v nastalém tichu byl slyšet jen zvuk jejího třaslavého dechu. „Necháváš… necháváš to být.“

Podíval se na recyklovač a věděl, že jeho vztek se nedá tak lehce odplavit. Bude s ním žít i s tou nemohoucností, která jej provází, po celý zbytek svého života. „Kdybych teď udělal cokoliv dalšího, udělal bych to pro sebe, ne pro tebe. A o to jsem nikdy nestál. Takže ano, nechávám to být.“

Žaludek se jí rozčilením svíral, ale podařilo se jí přikývnout. „Dobře. Tak je to dobře. To je to nejlepší možné.“

„Vypadá to tak. Konec uzamčení.“ Na jeho pokyn vyjely štíty nahoru a okny začalo dovnitř proudit světlo. „Později se za tebou ještě zastavím, ale teď musím na něco dohlédnout. Zavři prosím tě za sebou, až půjdeš.“

„Jistě. Dobře.“ Už byla na cestě, ale ještě se otočila a přidržela se dveří. „Myslíš si, že nevím, že nerozumím, co tě to stálo přemáhání to odložit. Ale to se pleteš.“ Nedařilo se jí mluvit klidným hlasem, tak to vzdala. „Pleteš se, Roarke. Vím to. Nikdo na celém světě by pro mě nechtěl, nepotřeboval zabíjet. Nikdo na celém světě by si to nerozmyslel jenom proto, že jsem ho požádala, aby to nedělal. Protože jsem to potřebovala.“

Otočila se a vytryskla jí první slza. „Nikdo než ty.“

„Přestaň. Taky mě rozbrečíš, jestli budeš plakat.“

„Nikdy v životě jsem nečekala, že mě bude někdo milovat, mě celou. Jak jsem si to zasloužila? Co s tím budu dělat? Ale ty mě miluješ. Nic z toho, co jsme spolu prožili, co jsme si vzájemně dali, čím jsme si byli, neznamenalo tolik jako tohle. Nikdy nenajdu slova, jak ti poděkovat za to, cos mi právě dal.“

„Ty mě docela zkazíš, Evo. Kdo jiný by způsobil, že se cítím jako hrdina za to, že jsem neudělal nic?“

„Udělal jsi všechno. Všechno. Jsi pro mě všechno.“ Mirová měla zase pravdu. Láska, ta zvláštní a hrůzu nahánějící věc, byla odpovědí a všelékem na všechny trampoty.

„I kdyby se v budoucnu stalo cokoliv, musíš vědět, že tím, cos teď udělal, jsi mi dal víc klidu a pokoje, než jsem kdy čekala, že najdu. Chci, abys věděl, že když vím, jak mě miluješ, dokážu čelit všemu na světě.“

„Evo.“ Odstoupil od recyklovače, pryč od minulosti a přistoupil k ní, k tomu, na čem záleželo. „Nemůžu udělat nic víc, než že tě budu mít rád.“

Zavřela oči, když ho pevně objala. „Scházel jsi mi. Tak strašně jsi mi scházel.“

Přitiskl obličej na její rameno a vdechl její vůni. Už měl znovu pocit, že má pevnou půdu pod nohama. „Je mi to líto.“

„Ne, ne, ne.“ Přestala se k němu tisknout, jen aby mohla uchopit jeho obličej do rukou. „Už tě zase vidím. *Poznávám* tě. Miluju tě.“

Viděla, jak se mu v očích *zrcadlí* city a pak přitiskla své rty na jeho.

„Bylo to, jako by svět byl pořád o krok pozadu,“ zamumlal. „Nic nebylo včas a v pořádku, když jsem se tě nemohl dotknout.“

„Tak teď můžeš.“

Usmál se a pohladil ji po vlasech. „Tak jsem to nemyslel.“

„Já vím, ale dotkni se mě. Potřebuju být u tebe co nejblíž.“ Políbila ho. „Potřebuju tě a strašně ti to chci ukázat.“

„Tak pojďme do postele.“ Nasměroval ji k výtahu. „Do naší postele.“

Když se dveře od výtahu zavřely, pevně se k němu přitiskla, celá napjatá.

„Opatrně.“ Rukama jí přejížděl po bocích, pak ji objal. „Jsi samá modřina.“

„Už je ani necítím.“

„To jsi celá ty. Vypadáš tak delikátně.“ Když nakrčila obočí, musel se usmát a vlepil jí pusu. „To nebyla urážka.“

„Znělo to tak, ale nebudu tomu věnovat pozornost.“

„Jsi bledá,“ pokračoval, když ji vedl od výtahu do ložnice. „A vypadáš trochu křehce. Máš ještě slzy na řasách a kruhy pod očima. Víš, že miluju tvoje oči, tvoje zlaté mandlové oči? Drahoušku Evo.“

„Jsou hnědé.“

„Líbí se mi, jak se na mě dívají.“ Položil ji na postel. „Pořád v nich máš slzy.“ Polibkem jí je zavřel. „Ničí mě, když pláčeš. Slzy silné ženy rozsekají muže na kousky snáz než nůž.“

Konejšil ji a sváděl ji slovy i citlivýma rukama. Přivádělo ji k úžasu, že muž jeho energie a potřeb uměl být tak něžný a trpělivý.

Násilnický a chladný, něžný a vřelý. Jeho protiklady, on celý s ní byl nějakým záhadným způsobem promísený.

„Roarke.“ Prohnula se a objala ho rukama kolem dokola.

„Co?“

Otevřela oči, přitiskla mu rty na tvář a poddala se vlastní něze. „Jsi celý můj.“

I ona uměla tišit, i ona uměla svádět. Dokazovala mu, že ať už jim svět připravil jakékoliv zkoušky, ať už na ně z minulosti vykoukly jakékoliv mraky a v budoucnosti číhaly jakékoliv nástrahy, oni dva budou pořád spolu.

Rozepjala mu košili a vtiskla mu polibek na rameno. „Jsi moje životní láska. Je mi jedno, jak to zní. Jsi můj začátek i konec, jsi to nejlepší, co mě potkalo.“

Uchopil její ruce, přikryl je svými a přitiskl si je ke rtům. Zmocnila se ho veliká něžnost, zaplavila ho a spláchla všechno, co mezi nimi bylo. Přes všechnu nepřízeň osudu v nich zbyla čistá láska.

Svlékl jí košili a prsty jemně putoval po modřinách.

„Bolí mě, když vidím, jak jsi zraněná, a když vím, že se to může stát znovu. Ale zároveň jsem na tebe pyšný.“ Přejížděl jí rty po ranách a jemně jí políbil vytetovaný odznak. „Vzal jsem si bojovnici.“

„To já taky.“

Setkali se pohledem a dívali se na sebe, dokud nespojili ústa polibkem. Hladili se pro útěchu i ve vášni. Společně se pohybovali v tichu a klidu časného rána, až slova nahradily jen vzdechy.

Nadzdvihla se nad něho a vzala ho do sebe. Propletli si navzájem prsty, jako když klíč zapadne do zámku. S potěšením i vzrušením, s přetrvávající láskou.

* * *

Stočila se do klubíčka vedle něho a uvědomila si, jak zoufale oba potřebovali svůj intimní prostor i pocit vzájemného ujištění a uvolnění.

Její svět se otřásl v základech. Až teď, když už měla zase půdu pod nohama, si uvědomila, jak mohutný ten otřes byl. A až když se usmířili, uvědomila si, že on na tom byl stejně.

Uvědomila si taky, že se usmířili proto, že jí dal, co potřebovala. Potlačil kvůli ní své vlastní ego. A nebylo to pro něho nic jednoduchého. Jeho ego bylo… řekněme, že ho nazve *zdravým*, protože mu byla vděčná.

Vzdal to, vzdal se svých vlastních přání, ne proto, že by vyznával stejné morální zásady jako ona, ale proto, že si cenil víc jí a jejich manželství než svého ega.

„Mohl jsi mi lhát.“

„Ne.“ Oknem ložnice pozoroval, jak se rozednívá. „Nemohl bych ti lhát.“

„Myslím obecně.“ Otočila se k němu a prsty mu odhrnula vlasy z obličeje a pak mu jimi přejížděla po strništi, které si ještě nestačil oholit. „Kdybys byl míň chlap, umím si představit, žes mi mohl klidně lhát, udělat, co jsi chtěl udělat, uspokojit svoje ego a prostě pokračovat.“

„To byla sotva otázka ega –“

„Ale tak to nemyslím.“ Protočila panenky, ale dala si dobrý pozor, aby to neviděl. „Ego hraje vždycky svoji roli a to nemyslím hanlivě. Já mám taky svoje ego.“

„Povídej mi o tom,“ zamumlal.

„Počkej, sleduj mě.“ Přesunula se a posadila se tak, aby na ni viděl.

„Nemohli bychom prostě jenom chvilku tiše ležet, abych mohl obdivovat svoji nahatou manželku?“

„Bude se ti to líbit, protože to, co ti řeknu, je samý kompliment a obdivné hodnocení tvé osoby.“

„Tak mě nenech, abych tě přerušoval.“

„Fakt tě miluju.“

„Ano.“ Usmál se. „Já vím.“

„Legrační je, že si někdy myslím, že je to kvůli tomu tvému egu, a jindy, že je to jemu navzdory. Tak jako tak jsem na tobě závislá, kámo. Ale to teď nemyslím.“

Třepal ji hřbetem prstů po stehně. „Ale to zrovna moc rád poslouchám.“

„Možná že jsem ještě malinko ufňukaná, ale –“ Plácla ho přes ruku. „Už jsem zase ve formě.“

„Jasně, právě obdivuju tvůj odznak.“

Bezděčně se zasmála, dřív než tomu mohla zabránit, ale aspoň popadla košili. „Snažím se říct, že jsi důležitý muž, a úspěšný. Někdy to dáváš znát, jindy ne. Záleží na okolnostech. Ale v zásadě si nepotřebuješ hrát na machra, protože prostě jsi machr. To je jedna část.“

„Část čeho?“

„Celé té věci s egem. Chlapi mají jiný druh ega než holky. Aspoň myslím. Tedy Mavis tvrdí, že to souvisí s frantíkem. Většinou mívá pravdu, když jde o tohle.“

„Nevím, jestli mi má být příjemné, že si povídáš o mém penisu s Mavis.“

„Vždycky říkám, že si nezadáš s hřebcem a že vydržíš celou noc.“

„Tak teda dobře, no.“ Ale protože si díky tématu rozhovoru připadal přece jen poněkud exponovaný, natáhl se pro kalhoty.

„Takže se snažím říct, že máš… velké ego. Musíš ho mít, když ses dostal tam, kde jsi, a musím, ač nerada, nahlas uznat, že ses tam dostal zaslouženě. Máš dost sebedůvěry, důvěry sám v sebe, v to, kým jsi, abys kvůli mně dokázal nepodstoupit boj, protože to pro mě bylo důležité. Přitom se mnou nesouhlasíš. To, co jsi říkal předtím, že bys s tím, myslím s těmi důsledky svého činu, byl schopen klidně žít, to je pravda. Ty sis to ospravedlnil. Cítil jsi, že by to tak bylo správné.“

„V jejich nečinnosti byla spoluvina. Jsou vinni, protože tě ignorovali. A jsou o to víc vinni, že tomu přihlíželi z pozice státní autority, z pozice úřední moci.“

„O tom není sporu.“ Oblékala se a pokoušela se udržet souvislou nit. „Rozumíš mi natolik dobře, že jsi věděl, že pokud uskutečníš ten čin, že mi to ublíží. Že to ublíží nám. A tak jsi nás upřednostnil a potlačil jsi své vlastní ego. Na to musí mít chlap koule.“

„Cením si tvého názoru, ale jsem zvědavý, jestli jsi schopná udělat nějakou metaforu, která by nezahrnovala moje genitálie. Jsem z toho trochu v rozpacích.“

„Máš dost odvahy, abys udělal něco, co ve svém nitru považuješ za zbabělost.“ Přikročila k němu blíž, když si přestal zapínat košili a

podíval se na ni. „Myslíš si, že to o tobě nevím? Že nerozumím té ošklivé malé válce, kterou jsi svedl sám se sebou?“

Namířila prstem na jeho srdce. „A co tě tahle kapitulace stála? Udělala z tebe nejstatečnějšího muže pod sluncem.“

„Na tom, abych tě udělal nešťastnou, nic statečného není. A já ti opravdu ubližoval.“

„Nakonec jsi mě dal na první místo. To bylo statečné a silné. Neobešel jsi to tím, že bys předstíral, že se zařídíš podle mě a potom bys to za mými zády stejně udělal. Nechtěl jsi, aby mezi nás vstoupila lež.“

„Nechci, aby mezi nás vstoupilo cokoliv.“

„Ne, protože umíš milovat. Umíš dodělat práci. Umíš být chlap. Umíš se postarat o lidi, na nichž ti záleží, a dokonce i o ty, kteří jsou ti lhostejní. Jsi fakt chytrý, a umíš člověka na jedné straně děsně vystrašit a na druhé straně umíš být neuvěřitelně laskavý. Vidíš věci vcelku, ale neunikají ti ani detaily. Máš větší moc, než o jaké se většině lidí byť jen zdá, ale ani toho posledního človíčka jí neohromuješ. Víš, čím vlastně jsi?“

„To mi lichotíš.“

„Jsi pravým opakem Blaira Bissela.“

„Aha. Takže celá ta oslavná tiráda byla jen zamaskovaný způsob, jak se dostat zpátky k vyšetřování. Teď jsi tedy mé ego srazila zpátky na zem.“

„Jenže tvoje ego nikdo nesrazí nějakými zlomyslnostmi. To je moje pointa. Jeho ego je křehké, protože nemá reálné základy, je to jen kouřová clona. Ve skutečnosti není chytrý ani lstivý, dokonce ani není talentovaný. Jeho umění je jen facha, drahé a trendy řemeslo. Nemá žádné skutečné vztahy. Má jen kořist. Dostal se do toho původně kvůli ženské, která to s ním uměla v posteli, a tím mu zvedla sebevědomí. ‚No nejsem frajer? Jsem fakticky špion.‘“

„A?“

„Nikdy ho neměli naverbovat. Podívej se na jeho profil. Je nejistý, nezralý, bezohledný. Což je ovšem zčásti důvod, proč ho Kadeová a Sparrow chtěli. Nemá na nikoho žádné opravdové vazby. Je atraktivní, umí být okouzlující, má nějaké umělecké kontakty a hodně cestuje.“

„Taky postrádá svědomí. Mám dojem, že v některých oblastech tajné služby to mohlo být výhodné.“

„To je pravda, ovšem jen do té doby, dokud ho měli pod kontrolou. Jenže Sparrow začal být chamtivý a žádal od něho víc, než mu Bissel mohl dát. Použil Bissela k zabíjení a nikdy mu nedošlo, že Bissel udělá něco víc, než že jen stáhne ocas mezi nohy a odplíží se, jakmile si uvědomí, že ho využili, stejně jako on využil Revu. A kdyby náhodou působil nějaké obtíže, řekl si asi Sparrow, tak ho jednoduše vyřídí v rámci ONB. Označí ho za nespolehlivého, řekne, že se vymkl kontrole a buď ho určí k likvidaci, nebo na něho prolákne Skupině dne posledního soudu tolik informací, že to udělají sami.“

„Jsem si jistý, že máš pravdu, ale taky myslím, že nikdo z nich nepočítal s tebou. Oni, nebo přinejmenším Sparrow, měli představu, že tě do toho nějak zapojí. Když využili Revu, tak to znamenalo, že využijí i mě, a skrze mě i tebe. Ale zdá se, že nikdo z nich netušil, jak daleko půjdeš, ne kvůli mně nebo kvůli Revě, ale prostě kvůli policejnímu odznaku.“

„Takže tím to začalo být prekérní. Sparrow udělal to, co jsi předpokládal. Využívá svého postavení v ONB, nejdřív na to jde silou, potom apeluje na rozum a nakonec volá po spolupráci, ale pořád se zaštiťuje Organizací národní bezpečnosti.“

„Kdyby ho Bissel nedostal do nemocnice, pokusil by se tě nejspíš zabít nebo by tě nechal zabít, když říkáš, že sám nemá na zabíjení žaludek. To by byl jeho další krok.“

„No, nejspíš to měl v úmyslu. Ale až jako poslední možnost, kdyby všechno ostatní selhalo. Měl vzít v úvahu, co to s Bisselem udělá, když si umaže ruce od krve. Zabíjel. Tím vystoupil z druhé kategorie. Podařilo se mu zlikvidovat dva lidi a vsadila bych se, že to vzrušení se mu zalíbilo.“

„Jenže nepřetrvá dlouho.“

„Ne, pak zas vychladne. Tak to říkají špióni, ne? Že vychladli.“ S jistým překvapením pohlédla na talíře, které Roarke položil na stůl v obývacím pokoji. „My jíme?“

„Ano.“

Přemýšlivě si položila ruku na žaludek a stiskla. „No, vlastně se můžu najíst.“ Posadila se k vejcím a křupavým plátkům slaniny. „Takže tedy vychladl. Jeho přímí nadřízení jsou buďto jeho vlastním přičiněním mrtví, anebo ho honí. Připadá si zrazený a využitý. Poldové se v těch vraždách šťourají a přistupují k nim jinak, než ho jeho nadřízení ujišťovali, a dřív nebo později se proto dostane pod tlak i z téhle strany. Nemá nikoho, kdo by mu řekl, co má dělat a jak má myslet. Ještě dvakrát zabije, aby se ochránil, aby po sobě zahladil stopy. Obě vraždy jsou zbytečné a zmatečné, protože při vyšetřování jenom poslouží policii jako důkaz toho, že je stále naživu. Co bys teď udělal?“

„Na jeho místě?“ Uvažoval a mazal přitom na toast zavařeninu. „Důkladně bych se schoval. Obstaral bych si nějaké finance, které jsem si předtím ulil, a zalezl bych někam daleko, dokud bych se nerozmyslel, co dál, jestli zabít Sparrowa nebo ho odhalit jako zrádce. Asi bych čekal a číhal. Rok nebo dva, klidně i déle. A pak bych znenadání udeřil. Tak či tak.“

„Ale to on neudělá. Nemůže. Nemůže tak dlouho potlačovat svoje ego ani neuvažuje tak jasně. Tak chladnokrevně. Potřebuje mlátit kolem sebe a bude se snažit trefit všechny, kdo ho do té šlamastyky navezli. Zároveň je ale vystrašený jako klouček, kterého tatínek s maminkou nechali samotného doma. A potřebuje cítit, že je v bezpečí. Je pořád v New Yorku, někde, kde se cítí opravdu bezpečně. A chystá se udělat další tah.“

Skoro ho viděla. „Je odhodlanější, násilnější, bezohlednější. Každá z jeho vražd nějak minula cíl. Každá byla o něco méně promyšlená, s větším rizikem vedlejších ztrát. Nestará se, kdo všechno přitom přijde k úrazu, hlavně si chce dokázat, že na to má.“

„Myslíš, že půjde po Revě.“

„Dřív nebo později. Nespolupracovala. Není zkroušená a zavřená za mřížemi, netruchlí pro mrtvého manžela a neujišťuje všechny kolem o jeho nevině. Ale nedáme mu šanci, aby ji dostal.“

Vzala si toast, který jí Roarke namazal, a zakousla se do něho. „Posadíme ho do chládku ještě předtím, než začne mířit na své cíle. Brzy se znovu pokusí dostat Sparrowa. Nebyla bych sice proti tomu použít toho lumpa jako návnadu, ale nelíbí se mi představa, že by-

chom museli Bissela vylákat do nemocnice, čímž bychom ohrozili životy civilistů. Potřebujeme ho vystopovat a dostat ho v té jeho díře, abychom civilisty vystavili riziku jen v nejmenší možné míře. Kde by ses schovával ty? Tedy v případě, že bys byl v New Yorku.“

Dělalo mu dobře, že tam s ní tak může sedět, dělit se o jídlo a o práci, která ji poháněla. Zjistil, že jim to pomáhá utužovat vztah stejně jako milování. A když se na ni usmál, úsměv mu vrátila.

„Mám myslet za sebe nebo za Bissela?“

„Za sebe.“

„V malém bytě ve čtvrti, kde bydlí střední třída a kde nikdo nevěnuje pozornost svým sousedům. Nebo ještě lépe někde mimo město, ale ne moc daleko, s přístupem k veřejné dopravě, abych mohl snadno jezdit sem a tam.“

„Proč ne v domě?“

„Moc starostí a moc práce s vyplňováním papírů. Nechtělo by se mi zbytečně utrácet peníze za střechu nad hlavou, dohadovat se s právníky a tak dále. Dal bych přednost jednoduchému krátkodobému pronájmu pár skromně zařízených místností, kde bych byl prakticky neviditelný.“

„To by bylo chytré, pokud bys měl trpělivost.“

„Což znamená, že ty si myslíš, že je nejspíš někde v centru, v něčem, co víc odpovídá jeho náročnému vkusu.“

„Ano, přesně. Někde, kde je dost místa, aby tam mohl pracovat. Někde, kde je důkladný bezpečnostní systém, kde se může zamknout a spřádat tam ty své pikle.“

„Asi ti nemusím říkat, že takových míst je v centru New Yorku bezpočet.“

„Ty to musíš vědět, vlastníš většinu z nich. A já…“ Ruka s kouskem vajíčka nabodnutého na vidličce jí zůstala trčet na půl cesty k ústům. „Ježíši, že by byl tak hloupý? Nebo možná tak geniální?“

Vrazila si sousto do pusy a už vestoje do sebe hodila kávu.

„Nechceš si napřed obout boty?“ navrhl jí Roarke. „Vypadáš, že se chystáš někoho nakopnout, a není důvod, proč si zničit ten hezký růžový lak.“

„Jsi milý.“ Ale trhla sebou, když pohlédla na nohy. Docela zapomněla na růžový lak na nehtech na nohou. Trhnutím vytáhla zá-

suvku, popadla jedny ponožky a zakryla veškeré důkazy o provedené pedikúře.

„Poručíku?“

Zabrblala, když si natahovala kozačky.

„Je dobré vědět, že jsme zase tým.“

Natáhla se a vzala ho za ruku. „Pojď, půjdem spolu někoho nakopnout.“

KAPITOLA 22

Vzhledem k tomu, že technici počtem převyšovali ostatní členy jejího týmu, svolala Eva brífink do laboratoře.

Nerozuměla podstatě práce ani nepoznávala nástroje, spořádaně rozložené na pracovních pultech a kolem počítačů. Nebyla schopná rozluštit barevnou symboliku obrazovek, číselné vzorce, které na nich naskakovaly, ani setrvalé hučení a klapání, jež bylo pracovním jazykem počítačové sítě.

Ale věděla, že se dívá na výsledek obrovského úsilí a času a na značný objem mozkové činnosti.

„Zlikvidujete ten vir?“

„Ano, zlikvidujeme. Už začíná selhávat.“ Roarke pohlédl na kódy probíhající na řádkách a na pokyny na jedné z obrazovek. „Je to chytrý vir, který vypadá nebezpečnější, než ve skutečnosti je.“

„Ale dá se říct, že může natropit spoustu škody.“

„To ano,“ souhlasil. „Jeho omezené možnosti neznamenají, že by nemohl běžným uživatelům v domácnostech pěkně zavařit. Vystopujeme ho zpátky ke Sparrowovi, kde vznikl.“

„To je z větší části zásluha Tokimota,“ vložila se do hovoru Reva.

„Vždyť nepracuju sám. A kromě toho,“ připomněl Tokimoto, „kdyby mi někdo nedodal data, tak bych nic nevyzkoumal ani bych nevystopoval jeho možný původ.“

„Na což Sparrow spoléhal. Vytvořil vir a dal Bisselovi za úkol, aby hrál dvojitého agenta. Naše strana věří, že vir má Skupina dne posledního soudu, oni zas věří, že ho máme my. Obě strany v důsledku jeho zfalšovaných zpravodajských informací věří, že vir je účinnější, než ve skutečnosti je, a jsou ochotné vypláznout spoustu peněz. Bissel převáží většinu peněz zpátky Sparrowovi prostřednictvím Kadeové.“

„Dobrá cesta,“ poznamenal Roarke, „a nakrátko mohla být i bezpečná. Měl být chytřejší a provozovat to v malém měřítku, a měl přemluvit pár firem, aby se o to přetahovaly, a ne do toho zatáhnout celou ONB.“

„Byl ambiciózní. A chamtivý,“ dodala Eva. „Obstarával data, která na projektu viru vypracoval Securecomp, takže měl dobré krytí, kdykoliv se výzkumné a vývojové oddělení dostalo dost blízko k němu. Měl to dobře nastavené.“

„Ale jinak byl dost úzkoprsý a omezený.“ Roarke sledoval kódy, které běžely na obrazovce, a všímal si, jestli dosáhly nějakého pokroku. „Byl přesvědčený, že to může celé ovládat, aniž by si umazal ruce od krve, a že bude moct Bissela hezky držet na oprati, dokud ho nepřestane potřebovat.“

„Je to zbabělec.“ Eva si vybavila, jak v nemocnici plakal a naříkal. „Bissela vydírá bratr, takže potřebuje víc peněz. Kadeová chce víc peněz. A Securecomp se blíží k vyřešení úkolu, čímž by ten jeho hezký výnosný soukromý byznys skončil.“

„Takže zadává Bisselovi nový úkol, který má vyřešit všechny jeho problémy.“ Peabodyová potřásla hlavou. „Jenže to už je za hranou a Bissel je moc hloupý na to, aby mu došlo, co na něho Sparrow ušil. Pardon,“ řekla k Revě.

„V pořádku.“

„Nejenom moc hloupý,“ řekla Eva. „Hlavně moc egocentrický. Žije ve svých vlastních fantaziích. Stvořil si své vlastní povolení zabíjet.“

„Madam!“ Peabodyová se rozzářila. „Vy jste si pustila Bonda.“

„Udělala jsem si domácí úkol. Jenže teď je v bryndě. Nemůže jít do ONB. Nemůže přejít na druhou stranu. Nemůže jít vlastně nikam, ani domů. Čekal s útěkem moc dlouho, a jeho účty jsou teď nalezené a zmrazené. Zabíjel, aby zůstal naživu, ale tohle krytí mu bouchlo. Zaútočil na Sparrowa, jenže se úplně netrefil. Takže Sparrow je namísto v márnici pod zámkem a využije všeho, co má, aby si vyjednal dohodu a potopil Bissela. Ten přišel o své vyfantazírované povolání i o všechnu slávu a pozlátko, které mu dávalo jeho umění.“

„Pokud se ten brak dá nazývat uměním.“ Reva se zakřenila, když se na ni všichni podívali. „Blair není jediný, kdo umí předstírat. Mně se jeho věci nikdy nelíbily.“ Narovnala ramena, jako by z nich shodila nějakou tíhu. „Dělá mi dobře, když to můžu říct nahlas. Vůbec se začínám zase cítit dobře.“

„Moc se zatím neradujte,“ varovala ji Eva. „Bude potřebovat dát o sobě nějak vědět a ještě předtím si bude muset vylízat rány, ujistit se, že je sekáč a dojít nějaké satisfakce. Revo, říkala jste, že jeho umění je pro něj skutečná vášeň.“

„Ano. Nemyslím si, že by to předstíral. Pracoval celé roky, pořád něco studoval, aby se dostal dál. Když na něčem dělal, pracoval do úmoru, ani pořádně nejedl a nespal. Možná se mi výsledky jeho práce nelíbily, ale musím přiznat, že do nich dával všechno, srdce i duši, své černé, okoralé a prohnilé srdce a duši. Nějakou dobu asi budu zahořklá,“ pokračovala, „a budu se do něj lacině trefovat, jak to tak lidi někdy dělají.“ Znovu se usmála. „Jen pro vaši informaci.“

„Myslím si, že je to zdravé,“ řekl Tokimoto. „A lidské.“

„Takže jeho umění je pro něho opravdová životní náplň. Můžou ho připravit o jeho vysněné povolání, ale pořád zůstane umělcem.“ Eva přikývla. „Pořád může tvořit. Musí tvořit. McNabe, projeďte na síti seznam nájemníků a hledejte jakoukoliv souvislost s Bisselem. Zejména se zaměřte na Flatiron.“

„Samozřejmě,“ zamumlal Roarke. „Já vám s tím pomůžu, Iane,“ řekl McNabovi, ale dál se díval na Evu. „Bude chtít být blízko své práci, místu, kde je svým pánem, kde se cítí mocný, kde rozhoduje on. Jestli měl ve Flatironu ještě jeden byt, Chloe McCoyová o něm věděla.“

„Chlápek jako on by ji tam vzal. Sbalil ji, to jistě, ale taky na ni chtěl udělat dojem, jak je důležitý. Koukni, mám tu tajný byt. Nikdo o něm neví, jedině ty.“

„Jenomže pak se to všechno zvrtlo a on potřeboval úkryt,“ řekla Peabodyová. „Musela umřít, protože věděla, kde ten byt je.“

„Poručíku.“ Roarke poklepal na obrazovku, před níž seděl s McNabem. „LeBiss Consultants. Konzultantská firma. LeBiss je přesmyčka jeho jména.“

„Jasně, musel mít vlastní jméno. Zase to jeho ego.“ Naklonila se Roarkovi přes rameno. „Kde to je?“

Zadal pokyn a na obrazovce se objevil nákres Flatironu, pak se zvětšil a sledovaný sektor se barevně zvýraznil. „Jedno patro pod jeho galerií. Určitě se umí dostat do ateliéru, aniž by si toho někdo všiml.“

„Je to plně zvukově izolované, že?“

„Samozřejmě.“

„A žaluzie na oknech. Monitory. Jestli si nechal rozšířit bezpečnostní opatření, určitě dostane signál, kdyby se někdo pokusil použít jeho výtah nebo vstoupit dveřmi. Umí ho vypnout, podobně jako mu asi Sparrow připravil cestu před těmi prvními vraždami. Potom se tam hezky zašil.

Pracuje nejspíš v noci,“ říkala si napůl pro sebe, „v noci, když je budova uzamčená, kanceláře jsou prázdné, nikdo ho neotravuje. Poldové už to tam prohledali a nenašli nic, co by mělo nějakou souvislost s vyšetřováním. Nájem je zaplacený dopředu. Takže dokud nevyprší lhůta pronájmu, správa budovy nebude nic řešit a on to může klidně bez velkého rizika používat, aniž by ho tam někdo našel.“

„Svůj ateliér miloval.“ Reva popostoupila dopředu a podívala se na nákres. „Navrhla jsem, že by si mohl zřídit ateliér doma, ale nechtěl o tom ani slyšet. Vím, že chtěl mít volnost, aby se mohl snadno scházet s těmi svými ženskými, ale v podstatě jsem přesvědčená, že to tam prostě miloval. Kruci, už mi to vynechává. Nenapsala jsem to do toho seznamu, jak jsem vám dávala. Jeho oblíbená místa a útočiště.“

„Proč byste měla? To už jsem znala.“

„Ano, jenže to bylo výlučně *jeho* místo, a kdybych uvažovala hlavou, tak bych si dala dvě a dvě dohromady. Pořád říkal, že potřebuje nějakou inspiraci, energii města a místa, a na druhé straně klid a soukromí našeho domu. Jedno ho nabíjelo, v druhém relaxoval.“

„Budeme muset dovnitř,“ řekla Eva.

„Dallasová,“ napadlo Revu. „Když zrovna něco tvoří, tak nejenom že pracuje v noci, ale dokonce se od té sochy nevzdálí na krok. Chci říct, pokud se v něm tedy nepletu, že to riziko mu nevadí. Dokonce ho možná bude nějak kreativně pohánět.“

„Dobře. To je dobrá připomínka. Musíme tedy předpokládat, že se tam vyskytuje. Zároveň musíme předpokládat, že je ozbrojený a nebezpečný. Budova je plná civilistů. Musíme je evakuovat.“

Feeney, který pokračoval v práci na počítači McCoyové, konečně vzhlédl. „Ty chceš nechat vyklidit dvaadvacetipatrovou budovu?“

„Jo. Aniž by o tom Bissel věděl. Což znamená, že bychom měli napřed ověřit, jestli tam je. Nerada bych stěhovala celý barák, zatímco on bude za rohem v lahůdkách přežvykovat sendvič. Takže napřed musíme vymyslet, jak zjistíme, jestli je u sebe, a pak budeme řešit způsob vyklizení budovy.“

Feeney hlasitě vyfoukl vzduch. „Nežádá toho moc, že. Mám faktickou poznámku: vydoloval jsem z toho nějaké údaje. Vypadá to jako diář. Je tam dost šťavnatých popisů sexu s někým, koho označuje jako BB, na to, aby se člověk začal červenat.“ Sám trochu zrůžověl, když se podíval směrem k Revě. „Pardon.“

„Nemám s tím problém. Nejmenší problém,“ opakovala a zlobně vyplivla ta dvě slova. „Lhal mi, udělal ze mě blba a pokusil se na mě shodit vraždy. Proč by mě mělo rozhodit, když vím, že nějaké ubohé stvoření kolem něho poskakovalo nahaté a –“

Odmlčela se a zhluboka se nadechla. V místnosti se rozhostilo ticho, rušené jen provozem počítačů. „No dobrá, tak z toho dělám problém tím, jak předstírám, že to problém není. Podívejme se na to takhle.“

Podívala se na Tokimota. Hezky zpříma. „Láska může umřít. Může být zabitá. I kdyby byla sebevíc živá, není nezranitelná. Moje láska je mrtvá. Je mrtvá a pochovaná. Teď už stojím jen o jedno, a sice abych se mu mohla podívat do tváře a říct mu, že pro mě nic neznamená. Jestli budu moct udělat tuhle jedinou věc, bude mi to stačit.“

„Postarám se, abyste dostala svou šanci,“ slíbila Eva. „A teď, jak ho tedy dostaneme?“

„Hrozba bombovým útokem by určitě pomohla budovu vyklidit, ale měli bychom raněné,“ usoudila Peabodyová. „Lidi zpanikaří, i když jim řeknete, že není důvod. A i kdybyste se zaklínali, prostě z toho budou mít vítr.“

„Ne, pokud na to půjdeme patro po patru.“ Eva popocházela, jak přemýšlela. „Nesmíme je vyděsit bombou. Nějaký problém s dodávkou elektřiny? Něco, co je otravné, ale nevyvolá to paniku.“

„Nebo možný únik nebezpečných látek – nebezpečného odpadu, chemikálií. Ale nesměli byste to upřesnit,“ navrhl Roarke. „Evakuace

po jednotlivých patrech by zabrala strašně moc času a byla by na to potřeba spousta policajtů.“

„Nechci na to nasazovat víc lidí, než je nezbytně nutné. Plus malá jednotka krizového týmu jako záloha. To postačí. Když budeme jednat rychle a nedopustíme vyptávání, může to být hotové za hodinu. Prostě ho tam odřízneme.“ Zastavila se před plánem budovy. „Tři východy z ateliéru?“

„Správně. Hlavní chodba, výtah do haly, a nákladní výtah na střechu.“

„Nemůžou tam přistát kluzáky, to je výhoda.“

„A navíc je to estetičtější,“ dodal Roarke.

„Zablokujeme výtahy. Na střechu můžeme poslat pár lidí z krizové jednotky. A až bude mít odříznuté ústupové cesty, přijdeme my z chodby. Jestli ho zatlačíme do rohu, nebude mít dost prostoru pro manévrování. Vypracujeme taktické pokyny pro náš postup a jiné pro pohyb po ateliéru. I na ty jeho kanceláře pod ateliérem. Může být i tam. Ale až spustíme akci, musíme s jistotou vědět, kde se přesně vyskytuje. Nesmíme ho vyplašit, aby fungoval moment překvapení.“

„To se dá zvládnout.“

Naklonila hlavu a ze strany se podívala na Roarka. „Dá?“

„Hm.“ Vzal ji za ruku, a když viděl, jak vyděšeně se zatvářila, plynule ji zvedl k ústům a vtiskl jí polibek, než stačila cuknout. „Poručík nemá ráda, když se s ní mazlím, zatímco koordinuje operaci. Nemůžu odolat, abych trochu neprovokoval.“

„Poletuje tu nějak moc sexu,“ bručel Feeney zpoza počítače.

„Jak můžeme ověřit, kde se právě v budově vyskytuje, aby si ničeho nevšiml?“ trvala na svém Eva s obdivuhodnou dávkou trpělivosti, jak se aspoň domnívala.

„Proč nevypracuješ taktické pokyny a nenecháš tyhle otravné detaily na mně? Revo, kolik potřebuješ času, abys vypnula bezpečnostní okruhy a monitory v téhle části budovy?“

Reva nakrčila obočí a založila si ruce v bok. „To ti řeknu, až si prostuduju specifikace.“

„Hned je budeš mít. Potřebuju pár věcí ze Securecompu,“ řekl Roarke Tokimotovi. „Obstaral bys nám je?“

„Beze všeho.“ Zašklebil se. „Myslím, že vím, co máš na mysli.“

„Tak to necháme na těch počítačových kejklířích.“ Eva už vyrazila, ale ještě jednou se otočila. „Myslela jsem tím samozřejmě jen civilní experty,“ řekla, když se Feeney a McNab nehýbali.

Trvalo jí hodinu, než vypracovala plány na postup, který by minimalizoval riziko pro civilisty i její vlastní tým, a o něco déle, než se jí podařilo získat povolení k evakuaci celé budovy.

„Víme, že má k dispozici raketu s krátkou dráhou letu. Nevíme, jaký další arzenál tam může mít. Bomby, chemické zbraně, světelné granáty. Nebude váhat, aby je použil k vlastní obraně nebo aby si probil cestu k úniku. Je nebezpečný, protože neprošel výcvikem v používání zbraní. Chlápek, který neumí zacházet s granátem, může natropit víc škody než ten, který to umí.“

„Až vyklidíme budovu, můžeme pustit do vzduchotechniky trochu plynu a uspat ho,“ navrhl McNab.

„Nejsme si jisti, jestli tam nemá vzduchový filtr nebo plynovou masku. Libuje si v hračkách tajných agentů. Jakmile si ověříme, kde je, obklíčíme příslušný sektor. Zajistíme dveře a obsadíme alternativní východy. Musíme postupovat rychle, abychom ho co nejdřív zpacifikovali. V jeho složce není nic o tom, že by absolvoval speciální výcvik pro boj muže proti muži kromě běžných základů sebeobrany, kterými procházejí všichni noví zaměstnanci. To samozřejmě neznamená, že není nebezpečný.“

„Zpanikaří.“ Feeney ohrnul spodní ret. „Po prvních vraždách byl trochu mimo. McCoyovou uspal a Powell byl zdrogovaný. Sparrowa se pokusil oddělat na dálku. Teď půjde o boj tváří v tvář, takže jestli to neuděláme rychle, zpanikaří a nebude jednat racionálně. O to to může být nebezpečnější.“

„Souhlas. Je to amatér, který si o sobě myslí, že je profík. Život se mu převrátil vzhůru nohama. Je naštvaný a vyděšený, nemá kam jít a už skoro nemá co ztratit. Naší prioritou je ochrana civilních osob, protože ten bude klidně bez rozmyslu pálit na všechny strany a my nevíme, jakou palebnou sílu má k dispozici. Takže odvedeme civilisty a obklíčíme ho. Pak ho uzemníme. A chceme ho živého. Bude klíčovým svědkem v procesu proti Sparrowovi. Nechci o něho přijít.“

„Nechcete ho přenechat tajným agentům,“ řekl McNab. „Budou o něho určitě stát.“

„Přesně. Potřebuju ho, abych mohla uzavřít případ jako spiknutí za účelem vraždy. A chci to vyhrát. Feeney, potřebuju, abys pracoval s těmi počítačovými mágy, tedy s Ewingovou a Tokimotem,“ opravila se. „Jakkoliv jim Roarke důvěřuje, musíš být v obraze, pokud jde o veškeré elektronické zásahy. Ewingová je tvrdá a bude se chtít očistit, ale může ji to nakonec rozhodit.“

„Drží se líp, než by se držela většina lidí v její situaci, ale jinak s tebou souhlasím.“ Feeney vydoloval z kapsy sáček s mandlemi. „Tohle jí trochu otřese. Dám na ni pozor.“

„Krizový tým je jen záloha. Nechci, aby si tu hráli na kovboje. Dovnitř půjdeme čtyři. Dva týmy o dvou lidech. McNabe a Peabodyová, nechci, abyste na sebe mysleli jinak než jako na poldy. Žádné soukromé city, až tam vrazíme. Pokud to nezvládáte, řekněte mi to teď hned.“

„Je pro mě trochu těžké myslet na McNaba jako na policajta, když má oranžovou košili.“ Peabodyová se na něho významně podívala. „Ale jinak v pohodě.“

„To zvládneme,“ ujistil Evu McNab. „A ta košile se hodí k mým trenkám.“

„Přesně to jsme všichni potřebovali slyšet. Takže jestli jsme všichni schopni myslet ještě na něco jiného než na McNabovy trenýrky, tak se do toho dáme.“

„Řekla jsi čtyři,“ podotkla Peabodyová.

„Roarke jde s námi. McNab bude schopen zvládnout elektroniku, kterou má možná Bissel v bytě nebo v ateliéru, ale není zběhlý v používání zbraní, tedy ne těch, které budeme potřebovat. Roarke ty své hračičky ovládá, a hlavně ví, jak se dostat přes dveře. Nějaké námitky?“

„Já nic,“ McNab pokrčil rameny. „Viděl jsem jeho sbírku zbraní. To jde mimo mě.“

„Tak jdeme na to, ať máme ten případ z krku. Feeney, na slovíčko.“

Počkala, dokud nebyli sami, a zavrtěla hlavou, když jí nabídl sáček s mandlemi. „Jde o ty… údaje, o kterých jsme se bavili předtím,

o ta hlášení, která se týkají mé osoby. Jen jsem ti chtěla říct, že už to nebude problém. Nic se nebude dít.“

„OK.“

„Dostala jsem tě do hloupé situace, když jsem ti o těch svazcích a o svých obavách řekla. Neměla jsem to dělat.“

Pečlivě uzavřel sáček a dal ho zpátky do kapsy. „Už se to táhne tak dlouho, žes to musela někomu říct. A protože vím, jak to vzniklo, tak na tebe nejsem naštvaný, žes mi to řekla.“

„Díky. Měla jsem z toho hodně zamotanou hlavu.“

„A teď už máš jasno?“

„Jo.“

„Tak jdeme nabít a odpálit.“

„Ještě musím udělat jednu věc, ale pak hned poběžím za vámi.“ Když odešel, přešla ke stolu a posadila se k videotelefonu.

„Nadine Furstová.“

„Dallasová. Vypadá to, že budu mít tak za dvě hodinky volno. Nejpozději za tři. Protože nám nevyšel ten oběd, co kdybychom se sešly dneska? Jenom ty a já.“

„To zní dobře. Kde si dáme sraz?“

„Ještě musím něco dodělat. Co takhle na Páté avenue, někde mezi Dvaadvacátou a Třiadvacátou ulicí? Kolem druhé. Zvu tě.“

„Skvěle. Těším se na tebe.“

Eva zavěsila, spokojená, že Nadine porozuměla její nabídce na setkání mezi čtyřma očima. A že předhodí hlavnímu mediálnímu chrtovi ve městě příběh, který způsobí, že ONB bude zoufale zápasit o to, aby si udržela fasádu.

K ostatním se připojila v laboratoři, kde Roarke právě předváděl Feeneymu nějaké zařízení.

Zamračila se na obrazovku a na barvy, které se na ní míhaly. „Předpokládám, že to není nějaká nová videohra.“

„To je senzor. Nastavený na identifikaci tělesné teploty. Díváme se, jak se Summerset štrachá dole v kuchyni. Zadáš souřadnice lokace, kterou potřebuješ prozkoumat, a uvedeš povahu hledaného objektu. Prostupuje to pevné překážky, jako jsou zdi, dveře, sklo a tak dále. I ocel. Konstrukce Flatironu je ocelová. Vzdálenost, na kterou je

to funkční, závisí na rušení. Ale jakmile jednou zaměří svůj cíl, označí si ho a sleduje ho.“

„Co je tohle?“ Poklepala na obrazovku, kde se vyskytl nějaký červenooranžový shluk. „To je –“

„Kocour.“ Roarke se na ni zakřenil. „Loudí nějaké zbytky, řekl bych. Už máš i zvuk, Tokimoto?“

„Skoro. Ještě chvilku.“

„Už máme zaměřený objekt,“ vysvětlil Roarke. „Teď se vyladěuje zvukový senzor a hledá se správné nastavení filtrů, a pak chytíme i zvuk.“

„O dvě patra níž? Bez přímé telefonní linky nebo satelitního připojení?“

„Využíváme satelit. Se zařízením, jaké máme v laboratoři, vidíme a můžeme spočítat i Galahadovy fousky. S tímhle přenosným přístrojem se musíme spokojit se zobrazením tělesného tepla.“ Roarke vzhlédl. „Pro tvé účely by to mělo stačit.“

„Určitě. To bude tak akorát.“ Našpulila rty, když uslyšela něco, co znělo jako tóny houslí a pak nezaměnitelný zvuk Galahadova nejvemlouvavějšího mňoukání.

„Tohle někomu pěkně nakope prdel,“ řekl McNab s úsporným povzdechem.

„A co jeho bezpečnostní systém a monitory?“ zeptala se Eva.

„Můžeme je na dálku odpojit. Vypneme v jeho prostorách taky hlášení místního rozhlasu, aby neslyšel pokyny k vyklizení budovy. Až budeme na místě, bude nám trvat tak dvacet minut, než tohle zařízení zapojíme, a tak třicet, než Bissela najdeme a jeho prostory uzavřeme.“

„Napřed ho obklíčíme a uzavřeme východy, pak teprve začneme evakuovat osazenstvo budovy. Musíme taky vyklidit prostor pod těmi jeho kancelářemi, zřídíme si tam základnu. Napřed tohle a pak teprve budeme instalovat ty přístroje. Feeney?“

„To jsem chtěl zrovna navrhnout.“

„Peabodyová, dopravíš tam pro všechny neprůstřelné vesty a ostatní ochranné pomůcky. Roarke, ty pojď se mnou.“

„Kdykoliv,“ řekl a šel za ní.

Neříkala nic, dokud nebyli zpátky v její pracovně. Zkontrolovala svoji zbraň, natáhla a zase zajistila spoušť a pak otevřela zásuvku ve stole a vytáhla paralyzér. „Budeš potřebovat tohle. Chci, abys šel dovnitř se mnou.“

Potěžkal zbraň v dlani. Měl silnější a určitě i výkonnější vlastní zbraně. Ale potěšilo ho, že s ním počítala.

„Ani jsi mě nenechala, abych tě musel prosit.“

„Ne. Zasloužil sis to. Ráda bych, abys šel dovnitř se mnou. Nevím, co nás tam může čekat. Až tam budeme, potřebuju, aby sis vzal na starost jeho výzbroj. Jeho samotného nech mně. Nech ho mně, Roarke.“

„Provedu, poručíku.“

„Ještě něco. Dala jsem echo Nadine. Až bude po všem, nebudu se zlobit, pokud budeš chtít říct na kameru pár slov o tom, jak Bissel a Sparrow napíchli tvoji zaměstnankyni, kradli dílčí výsledky výzkumu Securecompu a pokusili se sabotovat ten projekt označený červeným kódem.“

„Ty je chceš předhodit lvům.“ Zkřivil rty a přejel jí prstem po důlku v bradě. „No tedy, poručíku. To mě vzrušuje.“

„Počítám, že pak budou chvíli zametat krev a kosti. Budou jich mít kolem sebe hodně. To je něco jako protiúčet, Roarke.“

„Ano.“ Zasunul zbraň do kapsy, uchopil ji za tváře a dal jí pusu na čelo. „To je. Jestli tě to uspokojí, tak to mi fakt udělá dobře.“

„Tak jdeme nakopnout ten správný zadek.“

Bylo to trochu ožehavější a o něco víc nervy drásající, mít při operaci za zády jako pozorovatele inspektora Whitneyho a policejního ředitele Tibbla. Snažila se je ignorovat, jak nejlépe uměla, zatímco vydávala pokyny svému týmu.

„Protokol i slušnost vyžadují, abychom ONB informovali, zda nebo když zjistíme místo pobytu Blaira Bissela,“ poznamenal Tibble.

„Pane, dovolte mi poznamenat, že mě momentálně moc nebere protokol ani zdvořilost, ale lokalizace, zadržení a zneškodnění osoby podezřelé z několikanásobné vraždy. Důvodně se domnívám, že někteří příslušníci ONB byli zapojeni do přípravy plánu a akcí, v nichž figurovali tři tajní agenti – operativci. Vlastně informování ONB o

našem zásahu by mohlo v současné chvíli naši operaci ohrozit, má-li tam Bissel nějaký kontakt.“

„Určitě si nemyslíte, že tam ještě někoho uvnitř má, to určitě ne. Ale dobrá,“ řekl Tibble s přikývnutím. „Zní to logicky a buďte si jista, že na to poukážu, pokud by náš zásah selhal. Ale počítejte s tím, že jestli tu nebude, nebo jestli ho nechytíte, něco z toho spadne na vaši hlavu.“

„Chytneme ho.“ Otočila se zpátky k monitorům a poznamenala si čas. Čekala.

Byli v prostorách kanceláří jedno patro pod LeBiss Consultants. Řádní nájemníci kanceláří byli posláni domů a Eva teď jen čekala na Roarkovo potvrzení, že bezpečnostní okruhy v LeBiss a ve střešní nástavbě, kde se nacházel ateliér, jsou odpojené, aby mohla dát pokyn k další fázi operace.

„Budou ho chtít převzít, poručíku,“ dodal Tibble. „Přesuňte jeho i Sparrowa hned na federální půdu.“

„Spolehněte se, pane,“ začala. „I když jakmile oba zadržím za vraždu a spiknutí a bude proti nim vzneseno obvinění, bude mi jedno, kdo je bude mít pod zámkem.“

„Budou to chtít udržet v tajnosti. Takovýhle průšvih v jejich vlastních řadách jim polepí reputaci u veřejnosti.“

Jo, pomyslela si, to bude určitě ožehavé. „Nařizujete mi, abych to zametla pod koberec, řediteli?“

„Žádný takový rozkaz jsem vám nevydal, poručíku. Jenom zdůrazňuji, že některé aspekty tohoto případu, pokud se dostanou na veřejnost, by mohly být politicky neprozíravé.“

„Budu to mít na paměti.“ Ohlédla se, protože právě vešel Roarke.

„Hotovo,“ řekl. „Váš člověk je slepý a hluchý. Výtah do ateliéru je mimo provoz.“

„Beru na vědomí.“ Uchopila vysílačku. „Dallasová. Uzavřete schodiště a rozmístěte tam svoje lidi. Nevstupujte, opakuji nevstupujte na místo zásahu. Započněte s evakuací budovy.“

Ukázala na monitor. „Najděte ho.“

„Chtěla bych provést skenování a lokalizaci,“ řekla Reva. „Ráda bych u toho byla.“

„To si rozhodne Feeney.“

Feeney poplácal Revu po rameni a odolal nutkání rozjet ten program sám. „Tak do toho.“

Zadala souřadnice Le Bissu, nastavila parametry pro zobrazení vyhledávání tělesné teploty a pomalu projížděla příslušný úsek. „Nic tam není.“ Hlas se jí trochu třásl, ale odkašlala si a zadala souřadnice ateliéru.

Když se zobrazila silná červenooranžová skvrna, trochu ztuhla. „Cíl zaznamenán,“ řekla, když Eva pokročila k obrazovce. „Je tam sám. Podle souřadnic je v ateliéru.“

„Co je tohle?“ chtěla vědět Eva a ukázala na modrou čáru.

„Oheň. Plamen. Intenzivní teplo. Pracuje.“

„Je ozbrojený,“ vložil se do toho Roarke. „Podívejte se sem, tady na ten prostor, tenhle úhel a polohu paží. Odhaduji, že má pistole.“

„OK. Tak se na to připravíme.“ Popadla neprůstřelnou vestu.

„Pouštím zvuk. Hraje mu tam hudba. Rock,“ řekla Reva po chvíli. „Je vzrušený, nabuzený,“ dodala. „Tohle poslouchá, když je v pracovním vytržení. Má tam spousty kovu. Pracovní nástroje, sochu, na které právě dělá. Těžko říct, jestli něco z toho, co se mi zobrazuje, je další zbraň.“

„Předpokládejme, že ano. Pořád ho sledujte.“ Eva si nasadila přilbu se sluchátky. „Chci neustále vědět, kde právě je a co dělá. Chci okamžitě vědět, jakmile bude budova vyklizená. Pojďme na místa.“

„Tak vyražte.“ Feeney začal mluvit do své vysílačky. „Jednotko šest, tady je základna. Přátelé právě postupují směrem k vašemu sektoru. Opakuji, přátelé na cestě k vám.“

„Budou nám říkat, co a jak,“ instruovala Eva všechny, když vstoupili na schodiště. „Odjistěte zbraně. Dallasová u dveří,“ řekla do vysílačky a pak otevřela dveře na schodiště.

Dva muži z krizové jednotky byli ve střehu. „Všude klid,“ řekli jí.

„Překvapíme ho. Nechci, aby měl čas vytáhnout zbraň. Nechci při téhle operaci žádné zraněné. Složíme ho, odzbrojíme a vyvedeme ho ven.“

„Budu to jistit,“ zamumlal McNab.

Čelní útok v plném stavu by mohl být riskantní, jestli tedy půjdou všichni čtyři najednou jedněmi dveřmi, pokud je ozbrojený, pomyslela si Eva.

„Vy s Peabodyovou tam vpadnete dveřmi z galerie. Roarke vám na můj pokyn otevře dveře mezi galerií a ateliérem dálkovým ovladačem. My dva půjdeme dveřmi z chodby. Obklíčíme ho. Čekejte na můj signál.“

Prošla dveřmi od schodiště a dala pokyn McNabovi a Peabodyové, aby zaujali pozici na druhé straně chodby.

Ve sluchátkách slyšela postup evakuace. Šlo to pomalu, ale šlo to. Zakroužila rameny.

„Kriste, já tyhle vesty *nesnáším.* Nemůžou je udělat trochu pohodlnější?“

„Kdyby to bylo v jiné době, poručíku, byla bys mým rytířem v zářícím brnění. A to by se ti líbilo ještě o hodně míň.“

„Možná jsme ho mohli dostat i bez té evakuace. Mohli jsme počkat a skočit na něho. Někdy taky musí spát. Jenže…“

„Jenže tvůj instinkt ti napovídá, že máš lidi poslat pryč a dostat ho teď.“

Sundala si přilbu a ukázala na jeho. „Jestli ti udělá dobře, když ho složíš sám, tak ti ho nechám.“

Prstem jí objel ústa. „Ty jsi na mě nějaká hodná, nezdá se ti?“

„Dávám si záležet.“

„Tak to já taky. Ne, nemusíš se držet zpátky. Je to jedno, kdo ho uzemní.“

„Tak dobře.“ Nasadila si přilbu se sluchátky zpátky na hlavu. Chvíli se pohupovala, dokud nedostala zprávu, že budova je už vyklizená.

„Peabodyová, ke dveřím. Roarke, dostaň je dovnitř.“

Vytáhl dálkový ovladač. „Hotovo.“

„Připravte se. Pozor.“ Zaujala postavení u dveří do ateliéru a kývla na Roarka. „Teď!“

Rozrazila dveře a přikrčená proběhla s Roarkem po boku dovnitř. Téměř současně se otevřely dveře z galerie a pronikli jimi Peabodyová s McNabem.

Bissel stál u jedné ze svých soch, měl na sobě ochrannou přilbu a brýle a lehký chránič na těle. A dvě pistole na křížem upevněném postroji. V ruce držel hořák, ze kterého vyšlehoval plamen.

„Policie! Dejte ruce nahoru! Hned!“

„To nepomůže. To vám nepomůže.“ Namířil hořák proti Peabodyové a McNabovi a trhl sebou jako by byl paralyzován.

„To vám nebude nic platné.“ Hodil hořák na podlahu, takže plamen tančil na jejím nablýskaném povrchu. „Mám vás na háku. Slyšíte mě?“ zakřičel. „Mám bombu. Když půjdete blíž, odpálím ji. Odpálím půlku téhle budovy se všemi, kdo jsou uvnitř. Dejte ty zbraně dolů a poslouchejte mě.“

„Jsem jedno ucho, Blaire.“ Slyšela ve sluchátkách, jak někdo vydává pokyn, aby zavolali pyrotechniky. „Kde je ta bomba?“

„Dejte tu zbraň pryč.“

„To nemůžu.“ Koutkem oka zahlédla, jak se Roarke pomalu přesunul, aby mohl zvednout hořák a vypnout jej. „Chcete, abych poslouchala, tak poslouchám. Kde je ta bomba? Třeba si ze mě děláte blázny. Jestli chcete, abych vás poslouchala, musíte mi říct, kde ta bomba je.“

„Tady. V téhleté zatracené věci.“ Poplácal rukou na zkroucený kovový sloup. Tvář se mu leskla potem. Dílem námahou z práce, dílem vzrušením, představila si Eva. A panikou.

„Je toho v ní dost, aby to poslalo do pekel celý tenhle barák i se stovkami lidí.“

„To byste ale šel s nimi.“

„Poslouchejte mě.“ Odhodil přilbu, takže viděla jeho oči. Je zdrogovaný, pomyslela si. Je v rauši. Něco si píchl, ale ještě to bude nějakou dobu trvat, než ho to odrovná.

„Říkala jsem, že poslouchám. Co mi chcete říct?“

„Nepůjdu do vězení. Nepůjdu sedět. Celé to vymyslel Sparrow, Quinn Sparrow, a hodil to na mě. Nechci jít do basy. Jsem tajný agent ONB, pracuju na smlouvu. Nemusím se zodpovídat newyorské policii.“

„O tom si můžeme promluvit.“ Mluvila klidným hlasem a snažila se, aby to znělo, jako když ji to zajímá. „Můžete mi říct, jaké máte pověření, pokud se tedy napřed nechcete sám vyhodit do vzduchu.“

„Nebudeme spolu mluvit. Vy budete poslouchat. Zařiďte mi dopravu. Chci tryskový vrtulník i s pilotem na střechu. Chci deset milionů v neoznačených bankovkách. Až budu v bezpečí, pošlu vám deaktivační kód. Jinak…“

Zvedl levou ruku a ukázal jim spouštěcí zařízení připevněné k dlani. „Použiju tohle. Patřím k ONB!“ zakřičel. „Myslíte si, že bych to nepoužil?“

„Nepochybuju, že ano, agente Bissele. Ale musím ověřit, že ta výbušnina skutečně existuje. Dokud nepotvrdím, že představuje reálnou hrozbu a nepodám zprávu svým nadřízeným, nebudou nic dělat. Musím to ověřit, tak se prosím vás ovládejte.“

„Je tamhle. A jedno trhnutí –“

„Víte, jak to chodí. Postupy a protokoly. Jsme profesionálové. Musím se zodpovídat svým nadřízeným. Tak to jen ověřím, a pak přejdeme k vašim požadavkům a začneme vyjednávat.“

„Je to uvnitř, ty hloupá mrcho. Dal jsem to dovnitř. Kdybyste se do toho nepletli, tak jsem to poslal na ústředí ONB za to, jak to se mnou sehráli.“

„Tak se na to podíváme. Není důvod, proč by se měl někdo zranit. Máme Sparrowa. Pokud jde o mě, mně to stačí. To byl on, kdo vás do té šlamastyky navezl. Teď se jenom podívám a pak hned začneme vyjednávat.“

„Tak si to oskenujte. Uvidíte sama. Chci vrtulník. Chci, abyste se stáhli a nezacláněli tady. Chci dopravu do místa podle svého výběru.“

Roarke zvedl obě ruce. „Teď jenom vyndám skener a naprogramuji ho na zjištění výbušnin. Víte, že vlastním část téhle budovy. Nechci, aby se poškodila.“

Bissel přesunul pohled z Eviny tváře na Roarka. Olízl si rty. „Udělejte jeden pohyb, jediný, který se mi nebude líbit, a poletí to.“

Roarke sáhl do kapsy a vytáhl s Bisselovým souhlasem skener.

„Jedete v drogách, v Diovi, agente Bissele,“ snažila se Eva strhnout Bisselovu pozornost na sebe. „To pro vás není dobré. Může se stát, že nebudete uvažovat jasně.“

„Myslíš, že nevím, co dělám?“ Po tváři mu stékal pot a v jamce pod krkem se mu tvořila loužička. „Myslíš, že nemám koule?“

„Ne. To byste nemohl udělat to, co jste udělal, kdybyste neměl koule. Kdyby vás do toho Sparrow nenamočil, byl byste už za vodou.“

„Ten zkurvysyn.“

„Myslel si, že budete poslušný jako pejsek, že si vás bude vodit na vodítku.“

Nedívala se na Roarka, ale cítila, že ho má po boku. „Ale vy jste mu ukázal, co ve vás je. Myslím, že všechno, co jste chtěl udělat, bylo odejít od nich, když jste dokončil svůj úkol. Chtěl jste přirozeně dostat zaplaceno, co vám dlužili, a jít pryč. Jenomže se to nějak pokazilo. Víte, vsadím se, že Chloe by chtěla jít s vámi. Nemusel jste ji zabíjet.“

„To byla *husa!* V posteli ušla, ale jinak mě neskutečně štvala. Používal jsem její počítač k ukládání informací a k přípravě plánů. Vím, jak plánovat. Umím vzít v úvahu nepředvídané situace. A co myslíte, že jsem zjistil, když jsem jí dal do ložnice štěnici? Pokusila se dostat dovnitř, chtěla přijít na moje heslo. Nejspíš si myslela, že jí zahýbám. Hloupá žárlivá kurvička.“

„A co ten medailonek, co jste jí dal?“

Nejdřív tupě zíral a pak mu svitlo. „Jo ta tajná schránka. Myslíte, že nevím, jak se jistit? Měl jsem všude nějaké tajné schránky. Finance pro případ nouze, zbraně, všechno, co jsem potřeboval. Nemohl jsem dát všechno na jedno místo. Musel jsem to rozložit.“

„A ona o tomhle místě věděla. Věděla o něm, měla inkriminující záznamy ve svém počítači a měla vaši tajnou schránku. Tak to jsem se asi spletla. Musel jste ji zabít.“

„Správně, sakra. Mělo to vyjít. Mělo. Dokonce jsem ji přiměl, aby napsala ten vzkaz. Napiš mi to, brouku. Jenom jeden řádek. Napiš, jak ses cítila, když sis myslela, že jsem mrtvý. A ona byla tak hloupá, že to udělala.“

„Byl to dobrý plán. S Powellem taky. Měl jste prostě smůlu.“

„Výbušnina potvrzena,“ řekl Roarke chladně. „Propána, Bissele, vy jste vážně dal všechno do téhle vratké sochy. I kdybyste to teď chtěl vyndat, tak nás to může rozmetat na kousky.“

„Vždyť jsem vám to říkal. *Neříkal jsem vám to?* Tak mi teď koukejte obstarat tu helikoptéru. Teď hned!“

„Tedy v případě, že byste to chtěl vyndat,“ pokračoval Roarke. „Ale to nemusíte, protože jsem právě deaktivoval spínač. Je to v suchu, poručíku.“

„Díky.“ Namířila na Bisselovy nechráněné nohy. Zapotácel se, vykřikl a sevřel dlaň v pěst, jak chtěl odpálit výbušninu.

Když se pokusil vytáhnout zbraň, vypálila podruhé. Peabodyová jí přišla ze strany na pomoc a dala mu ránu na solar, až oba spadli na popálenou podlahu.

Protože byl napumpovaný drogou, ohnal se po ní loktem, ale stále ho nepouštěla. Taky McNab se na něho vrhl, vzal ho do kravaty a pěstí mu dal tři krátké tvrdé rány do obličeje.

Peabodyové crčela z nosu krev, ale už vytahovala pouta. Oba teď na něm seděli a poutali mu zápěstí.

„Svažte mu i kotníky,“ poradila jim Eva a podávala jim vlastní pouta. „Je pořád ještě dost naprużený. Tady Dallasová,“ řekla do vysílačky. „Podezřelý zajištěn. Pošlete sem pyrotechniky, aby zlikvidovali tu bombu.“

Peabodyová seděla na zmítajících se Bisselových zádech a supěla. McNab jí podával puntíkovaný kapesník. „Tady máš, kotě. Teče ti krev z nosu. Teda chci říct detektive,“ dodal při pohledu na Evu.

„V pořádku, Peabodyová?“ zeptala se Eva.

„Jo, nemám nic zlomeného.“ Držela si u nosu kousek barevné látky. „Máme ho, poručíku.“

„Ano, máme ho. Zařiď, ať našeho zadrženého dopraví na centrálu. Dobrá práce, detektive kotě. Vy taky, McNabe.“

„Držela ses zpátky,“ řekl Roarke, když Eva ustoupila, aby uvolnila cestu pyrotechnikům. „Takže McNab ho mohl párkrát praštit za Peabodyovou.“

„Myslím, že by to Peabodyová zvládla sama, ale McNab si zasloužil pár mu jich nandat. To byla pro takového hubeňoura dobrá příležitost.“

Podívala se na hodinky. Vypadalo to, že je právě čas, aby dorazila na tu schůzku s Nadine.

Ať jde politická opatrnost k čertu.

„Musím jít, čeká na mě papírování a musím připravit Bissela na výslech. Nějakou dobu to zabere. Možná bys mohl říct Revě a Toki-

motovi, jak vypadá situace, a ujistit je, že si jejich spolupráce cením. Řekni Revě, že jí umožním strávit pět minut o samotě s Bisselem. A možná můžeš říct Caro, že svou dceru dobře vychovala.“

„Můžeš jí to říct sama.“

„To bych mohla. Časem.“ Ještě na něho zakývala ukazováčkem, takže přistoupil blíž k ní, do relativního soukromí galerie. „Dal jsi tomu vyšetřování hodně svého času a energie. Ať už jsi přitom sledoval soukromý cíl nebo ne, stejně si toho vážím.“

„Díky.“

„Hádám, že ti bude taky chvíli trvat, než dáš své věci do pořádku. Všechny ty manažerské záležitosti hodné pozornosti takového magnáta.“

„Pár dní to zabere. Týden nebo tak něco a už zas budeme v pohodě. Něco z toho musím udělat osobně.“

„Dobrá. Ale zařiď se tak, aby ti to netrvalo déle než týden.“

„Plus minus, déle by nemělo, ale proč?“

„Protože až s tím budeš hotový, chci tě vzít na výlet. Uděláme si prodloužený víkend. Abychom trochu relaxovali.“

Nadzdvihl obočí. „Vážně?“

„Vážně. Bojoval jsi na několika frontách. Potřebuješ vypnout. Takže řekněme… od pátku za týden. Kam chceš jet?“

„Kam chci jet? A to děláš proto, že já potřebuju trochu vypnout?“

Nahlédla za dveře, aby se ujistila, že je nikdo neposlouchá. Pak uchopila jeho tvář do dlaní. „To potřebuješ. Pak je tu ještě ten fakt, že z tebe na pár dní hodlám udělat svého sexuálního otroka. Takže kam chceš jet?“

„Nějakou dobu jsme nebyli nikde u moře.“ Neobtěžoval se kontrolovat, jestli se někdo nedívá, ale sklonil se k ní a políbil ji. „Nějak to zařídím.“

„Ne. Zařídím to já. Zvládnu to,“ řekla, když se mu nepodařilo tak docela skrýt pochybnosti. „Zařídím to. Prokrista, když jsem schopná naplánovat takovouhle policejní operaci, tak snad zvládnu zkoordinovat i menší výlet. Trošku mi věř.“

„Věřím ti víc než jen trochu.“

„Tak se uvidíme později. Jdu vypustit lvy.“

Vyšla ven. Pak se ještě vrátila a krátce ho políbila. „Tak ahoj, civile.“

Když vycházela znovu a prorážela si cestu mezi muži ze zásahové jednotky, slyšela, jak se směje. A když už byla sama a jela dolů výtahem, nahmatala si na prstě snubní prstýnek a přitiskla ho k vytetovanému policejnímu odznaku, co měla nad srdcem.

J. D. Robb
SMRTÍCÍ ROZDĚLENÍ

Z anglického originálu *Divided in Death*
vydaného nakladatelstvím Berkley Books
v New Yorku roku 2004
přeložila Věra Kotábová

Vydal Columbus, spol. s r. o.,
v Praze roku 2008
Redakce Květa Svárovská
Korektura Karel Herynk
Technická redakce Hana D. Benešová
Sazba Edward Feldek
Tisk Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Usnuli, pomyslela si hořce. Hezky útulně, zahřátí a uvolnění sexem.

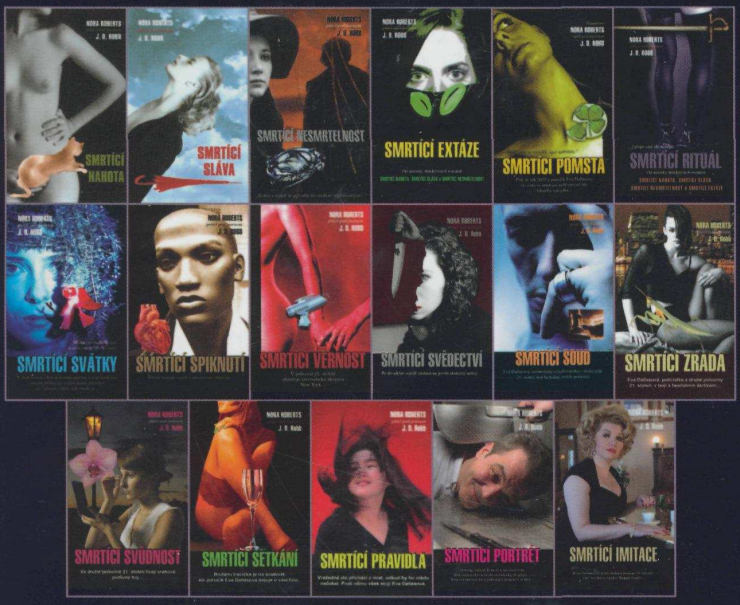
Prádlo měli naházené přes židli, chaoticky, jako by se už nemohli dočkat, až se do toho dají. Když viděla tu propletenou změť šatů, srdce se jí roztříštilo na malinké kousky.

Pevně sevřela paralyzér v dlani a přiblížila se k posteli.

„Budíček, vy kurevníci."

A odhodila hedvábný krajkový přehoz stranou.

Krev. Panebože, tolik krve. Až se jí zatočila hlava.

www.columbus.cz

ISBN 978-80-7249-259-6

9 788072 492596

Kč 299.00